KERSTIN GIER

MĂ SINUCID ALTĂ DATĂ

Strada Ficțiunii

Strada Ficțiunii

MĂ SINUCID ALTĂ DATĂ

KERSTIN GIER

Născută în anul 1966, Kerstin Gier a oscilat în alegerea unei cariere, având studii neterminate de germanistică, muzicologie şi anglistică. S-a orientat apoi către pedagogie şi psihologia comunicării, iar după absolvire a avut o serie de slujbe temporare. În anul 1995 s-a aşezat la masa de scris, debutând un an mai târziu. Primul ei roman, *Bărbaţi şi alte catastrofe* (*Männer und andere katastrophen*, 1996; Editura ALLFA, 2010), a fost ecranizat, cu actriţa Heike Makatsch în rolul principal. Cartea sa din anul 2005, *Ein unmoralisches Sonderangebot*, a fost distinsă cu premiul *DeLiA* pentru cel mai bun roman de dragoste în limba germană, asigurându-i autoarei, din anul 2007, prezenţa în juriul ediţiilor ulterioare. A publicat peste treizeci de romane, multe dintre ele declarate *Cartea anului* în Germania.

Vocea autorului „După ce îmi vine o idee care mă confiscă – de obicei, în lift sau în tren –, pot petrece şi optsprezece ore pe zi scriind. Aşa se explică faptul că sunt o scriitoare prolifică."

Kerstin Gier

KERSTIN GIER

MĂ SINUCID ALTĂ DATĂ

Traducere din limba germană şi note de
Dragoş Dinulescu

EDITURA ALLFA

Pentru Renate, Biggi și
planurile noastre măreț

Orice soluție a unei probleme
nu înseamnă decât o nouă problemă.
Johann Wolfgang von Goethe

Către ziarul *BILD*

Mult stimate doamne și mult stimați domni redactori,

Tocmai mi-am dat seama că, la o adică, ați putea relata despre sinuciderea mea fără să dați atenție adevăratelor mele motive, inventând unele care v-ar conveni mai mult: ÎN FIECARE LUNĂ SCRIA DESPRE MAREA IUBIRE. DAR NU I-A FOST DAT S-O TRĂIASCĂ EA ÎNSĂȘI... CE SE ÎNTÂMPLĂ OARE ÎN GERMANIA, DE TOT MAI MULȚI OAMENI SINGURI, ÎN FLOAREA VÂRSTEI, ÎȘI PUN CAPĂT ZILELOR?

Un grăunte de adevăr parcă tot se ascunde aici. În afară de asta, e valabilă și chestia cu umplutul sezonului mort. Așa că n-aveți decât să scrieți liniștiți tot ce vă trece prin cap, dar să n-o citați pe mama mea. Indiferent ce-ar spune, n-are deloc legătură cu culoarea părului! Brunetele se bucură și ele de viață la fel de mult ca blondele.
Numai eu nu.

Cu salutări prietenești,

A dumneavoastră Gerri T.,
moarta cea misterioasă din apartamentul de lux.

P.S. În caz că veți avea nevoie de fotografii de-ale mele, goală, ca să aduceți povestea pe prima pagină, vă recomand un fotomontaj alcătuit din fața mea (vedeți fotografiile alăturate) și corpul unui fotomodel de succes. Fotografiile înfățișându-mă goală, pe care e foarte posibil să vi le fi oferit un anume Ulrich M., nu sunt decât niște falsuri și o încercare jalnică de a ajunge el însuși în centrul atenției.

Unu

— Dă-mi, te rog, cutia-minune din dulap, Lu... Ti... Ri, rosti mama mea.

Rămăseseră de la masa de prânz un cartof, o felie de cârnat, foarte subțire, alături de o lingură de varză roșie și-ar fi fost, după cum gândea mama mea, mare păcat să le fi aruncat.

— O porție cum nu se poate mai potrivită pentru o singură gură, adăugă ea.

Bineînțeles că *nu* mă cheamă *Lutiri*.

Mai am trei surori mai mari, iar mama a avut mereu o problemă cu nimeritul din prima al numelui potrivit. Numele noastre sunt Tina, Lulu, Rika și Gerri, dar mama face ce face și ne zice când *Lutiri*, când *Geluti*, când *Riluge* și așa mai departe, fiindcă, nu-i așa, din punct de vedere matematic, există un număr nesfârșit de posibilități chiar și atunci când e vorba de doar patru silabe. Eu sunt Gerri, cea mai mică. Dar și singura care locuiește separat și care ar putea să se satur dintr-un cartof mărunțel, o felie anemică de carne și o linguriță de varză roșie. Ca și când, dacă ai locui de unul singur, automat și foamea ți-ar da ghes mai puțin.

— Asta nu-i cutia-minune, e doar *Flexi-Twin*[1], spuse mama.

Așa c-am așezat la loc, în dulap, vasul din plastic, după care i-am întins altul.

Ca să nu vă mai stârnesc de prisos curiozitatea, mă înființasem la masa de prânz de duminică acasă la ai mei. Numai că îmi pusesem în minte ca aceea să fie ultima masă pe care am fi luat-o împreună.

[1] Recipient din plastic, pentru păstrarea alimentelor.

— Asta e *Prima Klima Frische Kick*[2], unu virgulă șase, rosti mama, aruncându-mi o căutătură nervoasă. E mult prea mare. Și nu te mai da mai proastă decât ai fi.

Așa că am scos altceva la rând.

Mama suspină cu năduf.

— Asta-i *Clarisa*, dar lasă că merge. Dă-o încoace.

Era foarte ciudat că mama nu se arăta în stare să-și cheme copiii pe propriile nume, dar cu cele cu care fuseseră botezate recipientele pentru păstrarea alimentelor nu se încurca defel. Ca să nu mai spun că eu, una, m-aș fi bucurat mult, ***cu mult*** mai mult dacă, în loc să fi purtat numele de Gerda, m-aș fi numit *Clarisa*. Și uite așa se face că nu numai aproape toate celelalte făpturi omenești purtau nume mai frumoase decât cel la care răspundeam eu, dar până și obiectele de gospodărie.

Surorile mele fuseseră și ele potcovite cu niște nume la fel de neatrăgătoare. Iar asta se întâmpla din pricină că, în realitate, părinții ar fi dorit ca toate să ne fi născut băieți: Tina un ***Martin***, Rika un *Erik*, Lulu un *Ludwig*, iar eu un *Gerd*. Ca să nu se complice, după fiecare naștere, ai mei au adăugat câte un ***a*** la coada numelui de băiat.

Tina avea cel mai puțin de bombănit pe seama numelui pe care-l purta, cârâind totuși ceva la adresa răspândirii numelui de ***Martina***. Colac peste pupăză, se mai și măritase cu un tip pe care-l chema Frank Meier, care se arăta la fel de nemulțumit de frecvența cu care putea fi întâlnit propriu-i nume. Copiii celor doi aveau și ei niște nume pe care, în mod normal, nu le-ar fi purtat nimeni (și nici nu și-ar fi dorit să le aibă, dacă mă întrebați). Ei bine, se numeau Chisola, Arsenius și Habakuk.

Chisola, Arsenius și Habakuk Meier.

Chisola avea doisprezece ani și nu prea se îndemna la vorbit, lucru pentru care Tina dădea vina pe aparatul de îndreptat dinții pe care-l purta copila, iar eu pe cei doi frați ai ei, mai mici cu patru ani. Erau gemeni și nu mai conteneau cu zarva și mizeria.

---

[2] Idem nota 1.

Așa cum se întâmplase cu puțin timp în urmă, la masă.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji din pricină că s-ar fi găsit careva căruia să i se pară așa, deodată, că ceva n-ar fi fost deloc în regulă cu mine. Fiindcă cea mai mare atenție le era acordată, ca-ntotdeauna, gemenilor. Nici dacă mi-aș fi purtat capul la subsuoară nu i-ar fi sărit cuiva în ochi.

Habakuk terciui varza roșie laolaltă cu cartofii și încercă să soarbă fleașca aceea, cu maxilarele încleștate, prin strungăreața cu care îl dotase natura. Arsenius se ocupa de bătutul cu tacâmurile în marginea farfuriei, urlând în același ritm:

— Habakuk! Scuipă! Scuipă! Scuipă!

După o vreme, Habakuk exact asta făcu: scuipă cu icnete terciul din gură înapoi, în farfurie.

— Habi! rosti mama mea, pe un ton dojenitor. Ce-o să creadă Patrick despre noi?

— Puțin îmi pasă mie ce crede ăsta, i-o întoarse Habakuk, scoțându-și dintre dinți o bucățică de varză roșie.

Patrick era noul prieten al surorii Lulu. Prima dată când se înființase cu el la noi, am rămas ca trăsnită: Patrick semăna leit cu cineva pe care-l cunoșteam eu foarte bine.

Acum, cunoscutul ăsta, *foarte bine*, poate că-i cam mult spus. Semăna cu tipul de la *dating-café.de*[3], cu care mă întâlnisem o dată, *hammerhart31*[4]. Nu aveam cine știe ce amintiri plăcute de la întâlnirea cu pricina, ceea ce m-a făcut ca, la început, să mă zgâiesc la Patrick ușor năucă. Numai că acesta n-a dat niciun semn că ne-am fi cunoscut în vreun fel. Nici măcar n-a tresărit atunci când Lulu m-a prezentat, iar eu i-am strâns mâna, adresându-i totodată și vorbele: *Ce chestie tare să facem cunoștință, tare ca ciocanul!*[5]. Cu toate că, în realitate, am o memorie cum nu se poate mai bună a persoanelor și a chipurilor acestora,

---

[3] Site de socializare pentru Germania.

[4] Denumire de utilizator al spațiului virtual (*hammerhart* – tare ca ciocanul, în lb. germ.).

[5] Vezi nota anterioară.

am tras concluzia că era posibil să mă fi înșelat. Patrick semăna atât de bine cu *acel hammerhart31* încât puteai ușor să-l confunzi pe unul cu celălalt. Până la bărbuța ascuțită, de țap, nu arăta chiar deloc rău și – spre deosebire de *hammerhart31* – lăsa impresia unui om normal. Ce-i drept însă, cam făcea pe misteriosul în privința slujbei.

— Și cu ce anume vă ocupați? îl întrebase tatăl meu, căpătând de la Patrick un răspuns rostit pe un ton moale.

— Cu IT.

Se afla de-acum pentru a treia oară invitat în casa alor mei, iar aceștia tot nu se încumetau să întrebe cam ce meserie putea fi aceea de *IT*. Am observat însă cum mama o trăsese pe Lulu de-o parte, întrebând-o:

— Drăguța mea, mai spune-mi o dată: cu ce se ocupă *de fapt* Patrick ăsta?

Iar Lulu îi răspunsese:

— Cu IT, mamă, doar ți-a spus-o și ultima oară.

Ceea ce o făcu pe mama să se simtă cu nimic mai luminată decât fusese mai înainte. Iar eu eram aproape sigură că prietenelor ei le povestea că amicul surorii mele era un tip *foarte de treabă* și că așa, ca *aiti*, câștiga o mulțime de parale. Dar și că, de data asta, spera ca toată povestea să fi fost cât se poate de serioasă.

Era greu să-ți închipui cam ce gândea Patrick despre noi. Și asta fiindcă ni se înfățișa cu o expresie destul de neutră așternută pe față.

— Patrick știe cu siguranță că băieții sunt uneori ceva mai greu de stăpânit, rosti Tina. Că doar a fost și el cândva așa, un mic ștrengar.

— Asta însă înainte s-ajungă un *IT*, am adăugat eu.

— Mda, numai că un mic ștrengar bine-crescut, spuse sora Lulu, mângâind ușor brațul lui Patrick.

— Chiar așa, zise și Patrick. Tatăl meu punea mare preț pe bunele maniere la masă.

— Ai vrea cumva să sugerezi că odraslele noastre nu sunt bine-crescute? întrebă Tina, schimbând cu Frank, soțul ei, o privire plină de tâfnă.

— Suc de mere! ceru Arsenius.

— Mai vreau, îi întregi vorbele maică-sa. Se spune: *Mai vreau suc de mere.*

— Și *vă rog*, am adăugat eu. *Mai vreau suc de mere, vă rog!*

— Da' io vreau *acu'* sucu' ăla de mere, rosti Arsenius. Ca să se ducă gustu' ăla împuțit...

— Vreau și eu, vă rog, niște suc, șopti Chisola.

— Cu mult mai nimerit s-ar spune că n-ar fi deloc educați, zise Lulu.

— Ei, când o să ai și tu copiii tăi, poate c-o să ai dreptul să te bagi în vorbă, i-o tăie Tina.

— Am ajuns pedagog, spuse Lulu. De șase ani încoace lucrez cu copiii. Așa că, în ceea ce privește tema educației, aș putea să-mi dau cu părerea, pe-ndelete, încă *de pe-acum.*

— Fetelor!

Mama mea le turnă suc lui Arsenius și lui Habakuk, așezând sticla la loc, pe bufet.

— Același și-același subiect, duminică de duminică! Ce-o să-și închipuie Patrick despre noi?

Patrick afișa în continuare expresia aceea neutră. Mesteca o ciozvârtă de friptură de porc, în vreme ce privirea îi aluneca pe leopardul de porțelan în mărime naturală, expus pe pervazul de marmură groasă din fața ferestrei, printre palmierii yucca răsărind de prin niște ghivece decorative, alb-aurii. Ansamblul era flancat de aripile strălucind în alb și auriu ale unei perdele, ținute în lături de doi îngerași durdulii. Iar dacă lui Patrick i-ar fi trecut oarece prin minte, atunci de bună seamă că ar fi fost ceva de soiul: *Zău dacă sufrageria asta nu-i cea mai lipsită de gust dintre toate prin care m-am nimerit vreodată!*

Iar aici avea perfectă dreptate!

Peste tot în încăperea cu pricina dădeai de semnele slăbiciunii arătate de mama mea pentru îngerași grăsunei, ca și pentru culorile alb și auriu. Dar și pentru leoparzi. Pentru pisicile astea prădătoare, mama mea făcuse o pasiune cu totul și cu totul deosebită. Iar piesa ei preferată era un lampadar, al cărui picior se prezenta în chip de siluetă de leopard.

— Nu-i așa că pare adevărat? obișnuia să ne întrebe.

Adevărul era că avea dreptate, căci dacă leopardului n-ar fi fost nevoie să i se înșurubeze un abajur alb-auriu în moalele capului, ai fi putut jura că animalul era viu, cu atât mai mult cu cât purta o blană veritabilă, chiar și mustăți.

Iar membrii familiei noastre își dădeau întâlnire în fiecare duminică, la vremea prânzului, în această cușcă ticsită de prădătoare. Numai Rika, a doua soră mai mare, nu se afla alături de noi, căci trăia împreună cu soțul și fiica ei taman în Venezuela. Până și mama mea, care, în privința geografiei, era o catastrofă desăvârșită, pricepuse între timp că i-ar fi fost cu adevărat cu neputință cuiva din Venezuela să ajungă la masa de prânz cu părinții la Köln-Dellbrück.

Venezuela din America de Sud, obișnuia să le explice ocazional cunoștințelor ei. *Nu cea din Italia.*

Cum ziceam, la geografie era absolut pe dinafară. Friptura ei de porc era însă excelentă. Știu că eu, una, am înfulecat trei bucăți, iar Habakuk chiar vreo patru. Iar de terciul lui de varză roșie și cartofi nici măcar nu s-a mai atins. Așa cum se petrecea de obicei la sfârșit, Tina schimbă farfuria linsă a lui Frank cu cea a copiilor, iar acesta mâncă fără să clipească toate resturile, chiar și pe cele ce mai fuseseră mestecate o dată. Cu un an în urmă, se întâmplase ca Arsenius să se pună pe un urlat de toată groaza, căci, aflat în toiul unei acțiuni similare, Frank înghițise și un dinte de lapte care-i căzuse țâncului și pe care acesta și-l pusese deoparte pe marginea farfuriei. Și astăzi, când mi-aduc aminte, mi se face rău.

Discuția în jurul educației copiilor începea să se potolească.

— Păi, așa și e, mai spuse Tina. N-au copii, dar de fiecare dată se leagă de educația alor mei!

I-am turnat Chisolei, și apoi mie niște suc de mere.

— Mulțumesc, șopti Chisola.

— Bunico, Gerri asta ne bea tot sucu'! zbieră Habakuk.

— Bunicul o s-aducă altul din pivniță, spuse mama, aruncându-mi o privire răutăcioasă.

Asta în timp ce tatăl meu se ridică de la masă și dispăru în direcția tocmai enunțată. Când se întoarse cu sucul de mere, îmi întinse un plic.

— Uite, ți-a adus poșta ceva, Gerri, spuse el, mângâindu-mă ușor pe obraz. Pari cam palidă azi.

— Fiindcă niciodată nu iese și ea la aer curat, se băgă în vorbă și mama.

— Dar de când până când primiți voi corespondența mea? am întrebat.

Și unde mai pui că plicul fusese și desfăcut, chipurile așa, îndatoritor... M-am uitat la numele expeditorului.

— K. Köhler-Koslowski. Habar n-am cine-i ăsta!

— Ei, dar cum să nu-l cunoști tu pe Klaus! spuse mama mea, iritată. Klaus Köhler. Nu vrea altceva decât să te invite la petrecerea de revedere a clasei.

— Dar chiar are un nume de familie dublu?

— Ei, așa obișnuiesc oamenii în ziua de azi, spuse mama.

— Nu însă dacă i-ar chema Kotzlöffel[6], i-am întors-o eu.

De atâta râs, lui Arsenius și Habakuk le pufni sucul de mere din gură direct pe fața de masă.

— Dacă *te*-ai fi dus cu el atunci, la balul de absolvire, atunci astăzi s-ar fi numit Köhler-Thaler, spuse mama mea, împăciuitoare, aceasta fiind una dintre fanteziile ei preferate.

— Nu-nu, pun pariu că și-ar fi dorit pur și simplu vreo trei de *K* drept inițiale, spuse Tina. Și ce meserie mai învârte?

— Klaus ăsta are o slujbă cum nu se poate mai grozavă, ne-o tăie mama. Că doar v-am spus-o de nenumărate ori! Câștigă cu nemiluita. Pe chestia asta, Hanna nici nu mai trebuie să lucreze, poate sta acasă, ca să se ocupe de copii. Annemarie e chiar peste poate de mulțumită de noră și de nepoți.

Hanna Koslowski, numită și Kotzlöffel, fusese și ea cu noi, în aceeași clasă. Din motive care, mie, uneia, îmi vor rămâne în vecii vecilor de nepătruns, nu numai că dansase cu Klaus, dar se și înmulțise în combinație cu acesta.

---

[6] Lingură plină cu vomă (în lb. germ.).

— Și... ai de gând să mergi la petrecerea de revedere a clasei? întrebă Lulu.

Am ridicat din umeri.

— Mai vedem...

În realitate, eram ferm hotărâtă să nu care cumva să calc pe-acolo decât, la o adică, în postura de criminal obsedat. Știam deja de vreo câteva săptămâni că urma să aibă loc acest eveniment. Și asta fiindcă prietena mea Charly îmi trimisese și mie e-mail-ul pe care-l primise de la Britt Emke. *Bună, dragi foști camarazi! După cum probabil știți deja, anul trecut s-au împlinit zece ani de când am susținut examenul de bacalaureat. Și uite așa, Klaus Köhler (Mate/Fizică) și eu (Științe pedagogice/Biologie), ca foști șefi de clasă, ne-am zis că ar fi foarte drăguț dacă ne-am revedea cu ocazia împlinirii a unsprezece ani de când ne-am despărțit, ca să mai pălăvrăgim și noi despre câte ni s-au întâmplat în viață până acum, ca și despre vremurile trecute...*

Și adică ce să fi pălăvrăgit eu cu Britt Emke despre *vremurile trecute*? Mai ții minte, Britt, cum te-ai purtat atunci, la istorie? *Domnule Müller, dacă-i dați lui Gerri un trei*[7]*, i-ați face lui Kathrin o nedreptate. Gerri abia dacă a răspuns ceva în jumătatea asta de an, ca să nu mai spun că nici n-a scris vreun rând și s-a ocupat mai tot timpul cu copiatul temelor la chimie de la Charlotte sau de jucat bătălie navală.*

Cât privește *evoluția ei*, pârâcioasa de Britt avusese grijă s-o și schițeze, numai așa, pentru cazul în care cineva s-ar fi arătat interesat: *După studii de sociologie și pedagogie, am lucrat timp de un an cu copiii handicapați, înainte ca, împreună cu soțul meu, Ferdinand Freiherr von Falkenhain, să mă retrag la o fermă din Saxonia Inferioară. Fiica noastră, Luise, merge deja la grădiniță, iar anul trecut s-a născut și purtătorul pe mai departe al numelui familiei, Friedrich. Ducem o viață foarte fericită. Salutări drăgăstoase tuturor, a voastră Britt, baroneasă de Falkenhain.*

---

[7] Sistemul de notare în școlile din Germania este următorul: 1 – *foarte bine*; 2 – *bine*; 3 – *mulțumitor*; 4 – *suficient*; 5 – *cu lipsuri*; 6 – *insuficient*.

Evoluția lui Britt, oricât de desprinsă din basme ar fi părut, nu era decât dovada tristă a faptului că nu mai trăiam deloc în vremurile acelea, trecute, în care mai speram câte ceva. Fiindcă, dacă ar fi fost după dorințele mele și ale lui Charly, Britt asta ar fi fost acum adânc vârâtă în nevoi, adăpostindu-se, alături de un șomer alcoolic și un câine suferind cu vezica, într-una din locuințele sociale de subsol, pline de mucegai.

Asta în timp ce eu aș fi fost cea măritată cu Ferdinand, baron de Falkenhain, cine-o mai fi fost și ăla.

— În locul tău, nu m-aș duce, spuse Lulu. Asta o fac numai cele care vor să se dea mari cu bărbații lor grozavi, cu casele lor, cu copiii, cu slujbele lor nemaipomenite, cu mașinile lor scumpe, cu călătoriile făcute și cu doctoratele obținute. Ai să te simți îngrozitor. Și nici măcar n-ai un prieten!

— Oh, mulțumesc din suflet pentru pont, i-am răspuns.

— În plus ai mai și pus pe tine de la bacalaureat încoace, adăugă Tina.

— Două kilograme. Hai, cel mult cinci.

— Și mai arată și așa, trasă la față, se băgă în vorbă și tatăl meu.

Drept care, i-am aruncat și eu o privire mirată. Să se fi prins totuși careva că ceva nu era în ordine cu mine?

— Așa ceva n-o să observe nimeni, spuse mama. Și *nu toți* sunt căsătoriți. Asta în primul și în primul rând fiindcă bărbații abia acum au ajuns și ei la vârsta potrivită, când se leagă pentru totdeauna. Ti... Lu... Gerri ar putea spune și ea, pur și simplu, că e redactor. Sau librar.

— Și de ce, mă rog, să fac așa ceva? am întrebat. N-ar trebui să mă rușinez deloc de slujba pe care o fac. Dimpotrivă, mulți chiar mă invidiază pentru ea.

— Dar cu ce ziceați că se ocupă? se interesă Patrick la Lulu.

— Sunt scrii...

— Scrie și ea, acolo, niște romane de duzină, explică Lulu. Romane cu doctori și cu iubiri leșinate, așa, niște caietele ieftine...

— Ah! Bunica mea citea mereu așa ceva, spuse Patrick. Se poate și trăi din asta?

— Sigur că da, m-am repezit eu cu gura. În plu...

— Mai degrabă rău decât decent, rosti și tatăl meu.

— Mă întrețin singură, am spus. În orice caz, cam așa stăteau lucrurile până în urmă cu trei zile. Și...

— Dar nici pomeneală de asigurare de pensie sau de vreun bărbat, care să compenseze lipsa celei dintâi, mă întrerupse din nou tatăl meu.

Și când te gândești că nu doream decât să-i explic nătărăului de Patrick că, printre cei care-mi citeau romanele, se găseau și femei cu mult mai tinere.

— Și uite că mai ai puțin și faci treizeci de ani!

De ce trebuia să mă toace toată lumea cu cifra asta?

— Treizeci de ani nu e totuși cine știe ce vârstă, spuse Lulu. Uite, eu, una, l-am cunoscut pe Patrick la treizeci și doi de ani.

Chestia asta se petrecuse cu două luni în urmă. Până acum nici măcar nu întrebasem unde se cunoscuseră. Cu siguranță însă că nu pe internet, de vreme ce, atunci când îi povestisem lui Lulu despre *dating-café.de*, nu reacționase decât strâmbând disprețuitor din nas și spunând: *Acolo își fac de lucru numai șmecherii, de capul cărora nu e mai nimic în viața obișnuită.*

Lui *hammerhart31* i s-ar fi potrivit de minune vorbele astea.

— La tine e cu totul altceva, i se adresă tata lui Lulu. Tu lucrezi în învățământ și ești asigurată cu vârf și-ndesat pentru perioada de pensie. Îți poți permite să mai aștepți cu măritișul.

— În afară de asta, mai ești și blondă, spuse și mama mea. Dar cum să facă și Tiluri cunoștință cu cineva, cu părul ei și, în plus, cu statul ei toată ziulica în casă, cocoșată și scriind?

— Mamă, eu...

— Ar trebui să meargă neapărat la petrecerea de revedere a clasei, fiindcă-i un prilej foarte bun să vadă ce s-a ales din băieții de altădată, spuse mama mea. Altfel chiar că nu-ți mai rămâne decât să cauți relații prin *mica publicitate*, adăugă ea, îngrijorată.

— Dar a și încercat chestia asta, cu ceva vreme în urmă, spuse Tina.

Tocmai ea, care-l cunoscuse pe Frank într-un supermarket!

— Ce?

Mama mea părea realmente în stare de șoc.

— Așa departe s-a ajuns? Fiica mea a dat un anunț la mica publicitate! Vai de tine dacă scapi cumva vreo vorbuliță despre asta, la nunta de argint a Alexei! Cred c-aș intra în pământ de rușine.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu.

După cum nu aveam de gând să-mi fac apariția la întâlnirea cu fosta clasă de liceu, tot așa nu insistam să onorez cu prezența nici nunta de argint a mătușii.

Din fericire, în aceeași clipă, Chisola își răsturnă paharul cu suc de mere, ceea ce puse capăt întregii discuții. Habakuk își udă nădragii de la sucul vărsat și se puse pe un urlet criminal, din care nu se opri decât atunci când mama mea aduse desertul.

După masă, și-au luat cu toții rămas-bun și duși au fost. Numai eu am fost nevoită să mai rămân, ca să iau resturile.

Mama mea îmi îndesă în mână recipientul pe nume *Clarisa.*

— Fii atât de bună și du chestia asta în zilele următoare la farmacie, spuse ea, așezând deasupra o cutie de carton, de pantofi.

— Pantofi? La farmacie?

— Prostii, făcu mama. Nu-s decât niște medicamente mai vechi, iar taică-tău nu-mi dă voie să le arunc la gunoi. Zice că ăsta e un gunoi special. Iar acolo, la farmacie, se colectează întotdeauna câte ceva pentru săracii din țările Lumii a Treia. Ascultă, tu *chiar* ai dat un anunț la mica publicitate?

— Nu. Dar am răspuns la unul.

Am săltat ușor capacul cutiei de carton.

— Să știi însă că acolo, în Lumea a Treia, n-au ăia nevoie de picături de nas cu perioada de valabilitate până în iulie 2004.

— Lasă că mai sunt și alte lucruri înăuntru, spuse mama. Un cal de dar nu prea se caută la dinți. Iar cei de la farmacie chiar se bucură.

Suspină.

— Nu m-am gândit că una dintre fetele mele o să fie nevoită să răspundă la un anunț dat la mica publicitate. Dar tu ai fost întotdeauna un copil-problemă.

Țineam deja în mână următoarea cutiuță.

— *Dalmadorm*. Bine, dar astea sunt tablete de dormit.

Acum chiar că nu știam ce să mai cred. Așa ceva numai întâmplare nu se mai putea numi. Iar pulsul mi se iuți puțin.

— Pe alea le cer mai cu seamă pentru perioada de dinainte de Crăciun, ținu să-mi explice mama. Numai că, de când a ieșit și taică-tău la pensie, am nevoie de ele mai tot anul, ca și el, de altfel.

Și, zicând acestea, își dădu ochii peste cap, în semn de aducere aminte.

— Bine, dar cutia e nedesfăcută, i-am spus eu, simțind cum mâinile încep să-mi tremure, lucru pe care mama nu-l observă însă deloc.

— Bineînțeles, spuse ea, pe un ton sever. N-ai citit ce efecte secundare poate avea așa un medicament? Poți ajunge foarte repede dependent de el. N-aș lua *niciodată* așa ceva, nici taică-tău n-ar face-o.

— Și-atunci, de ce l-ai mai cumpărat? am întrebat.

— Cum adică? îmi întoarse mama întrebarea. Ți-am explicat doar că nu mai ajungeam să adormim! Ani de-a rândul, nu mai puteam închide un ochi! Copiii, munca, viața de pensionar... Asta nu poate rămâne așa. Somnul e important în viață. Așa ceva nu trebuie tratat în niciun caz cu ușurință.

— Bine, dar tocmai spuneai că n-ai lua în ruptul capului așa ceva, i-am răspuns eu.

Și, Dumnezeule, erau acolo duzini întregi de cutiuțe, încă în ambalajul lor original!

— Lucrurile nu trebuie rezolvate întotdeauna cu ajutorul medicamentelor, spuse mama. Iar dacă e musai și musai, atunci există bătrâna valeriană. Mă jur pe ce-am mai scump.

— Bine, dar...

— Oare de ce fiecare frază de-a ta începe cu un *dar*? întrebă mama. Totdeauna ai fost așa, împotrivindu-te și iar împotri-

vindu-te. Asta-i și sursa problemei pe care o ai cu bărbații. Ia spune, mă ajuți și duci lucrurile astea la farmacie, sau nu?

Am renunțat să mai încerc să rezolv paradoxul.

— Fie, din partea mea... i-am spus. Dar tot nu sunt convinsă că ăia din Lumea a Treia se dau în vânt după somnifere.

— Încă un *dar*, rosti mama mea, suspinând și sărutându-mă pe obraz, în vreme ce mă conducea către ușă. Mi-aș dori *cu adevărat* să începi să gândești ceva mai pozitiv, adăugă ea, trecându-și mâna prin părul meu. Înainte de nunta de argint a Alexei, treci însă pe la coafor, nu? Câteva șuvițe blonde zău că n-ar avea ce să-ți strice. Ia-ți la revedere de la Tirilu, dragă! mai zbieră ea peste umăr.

— La revedere, Gerri! strigă tatăl meu din sufragerie.

— N-aș miza pe chestia asta, mi-am zis eu așa, ca pentru mine, dar mama apucase să închidă ușa în urma mea.

Și iată-mă ajunsă cu cutia aceea de pantofi. Mie nu-mi interzicea nimeni s-o arunc la gunoi, nici măcar propria-mi conștiință. Și adică ce să fi reprezentat contaminarea unei grămăjoare de gunoi cu picături de nas și somnifere, în comparație cu ceea ce se petrecea într-un loc precum Gorleben[8]?

Dar, la urma urmelor, nici nu trebuia să scap de tabletele acelea, căci nu reprezentau altceva decât răspunsul la toate întrebările care mă frământaseră în ultimele două zile. Faptul că ajunsese tocmai în mâinile mele cutia aceea de pantofi, exact când mă puteam folosi mai bine de așa ceva, nu era decât un soi de voie a sorții.

Semăna cu situația prin care trecusem atunci când, cu ceva vreme în urmă, încercând să-mi cumpăr un blocnotes, dădusem în piața de vechituri peste o primă ediție semnată din *Casa Buddenbrook*, a lui Thomas Mann, pe care mi-au fost ceruți 50 de cenți, deoarece *Așa un scris, dracu-l mai înțelege*, după cum îmi mărturisise vânzătorul. *Mâzgăleli ca astea poate chiar orișicare.*

---

[8] Localitate din regiunea Gartowa, intrată în atenția opiniei publice pentru controversata amplasare în apropierea ei a unor facilități de stocare a deșeurilor radioactive.

Adevărul era că nu mă dădeam eu chiar în vânt după Thomas Mann și nu mai citeam de mult, decât dacă n-aveam încotro, fraze din acelea, încâlcite și așezate într-o scriere rondă. Ceea ce m-a făcut să pun cartea pe eBay, ca să ajungă să fie cerută de un anticar din Hamburg, pentru două mii cinci sute de euro. Iar asta a însemnat că achiziționării unui blocnotes nu-i mai stătea chiar nimic în cale.

În mod obișnuit însă, nu am eu parte de atâtea parale.

La drept vorbind, niciodată.

Am controlat cutiuță după cutiuță, cu mare grijă, iar la sfârșit aveam puse de-o parte nici mai mult nici mai puțin decât vreo treisprezece. Treisprezece pachețele, pur și simplu nedesfăcute vreodată, pline cu somnifere. Le-am aranjat în teancuri pe masa din bucătărie, nemaiputând să-mi iau ochii de la ele. Purtau niște nume, care de care mai drăguțe: *Noctamid*, *Remestan*, *Rohypnol* sau *Lendormin*. Iar unele dintre ele nici măcar nu aveau înscrisă data de valabilitate.

Erau așa de multe tablete, încât singura dificultate ar fi fost să apuc să le iau și pe ultimele, înainte ca primele să fi început să-și facă efectul. În privința asta însă aveam deplină încredere în mine: mâncatul pe fugă nu fusese niciodată vreo problemă pentru mine, mergând chiar până la a pretinde că așa un *mâncat-viteză* ar fi fost una dintre calitățile mele cu totul și cu totul deosebite.

Și am simțit cum numai zgâindu-mă la cutioarele cu tablete, mi se și făcuse pielea toată ca de găină.

În ultimele două zile trecusem încă o dată totul în revistă, găsind unele lucruri de nesuportat, pe cele mai multe dintre ele eliminându-le, deoarece, în cazul acelora, erau necesare unele premise logistice și tehnice, iar astea chiar că-mi lipseau. De povestea cu aorta nici nu putea fi vorba, de vreme ce nu suportam vederea sângelui, ca să nu mai spun că, pentru un începător, nici nu-i așa de ușor să dai de aorta aceea.

Chestia asta însă, cu înghițitul somniferelor, cred c-aș izbuti s-o duc până la capăt. Dar ce spun eu, e o joacă de copil!

Dragă mamă !

Mii de mulțumiri pentru excelenta sortare a somniferelor, prin care chiar m-ai scutit de o muncă mult prea anevoioasă și, probabil, ilegală.

Se înțelege că ai pe deplin dreptate : nu trebuie să rezolvi mereu totul cu ajutorul medicamentelor. Dar zău dacă n-ar fi păcat să le lași să se strice. E, de asemenea, *porția cum nu se poate mai potrivită pentru o singură gură.*

Nu, fără glumă : cu ocazia această îmi cer iertare pentru necazul pe care ți-l voi pricinui cu tabletele astea, dar, înainte să te oțărăști bine, gândește-te, te rog, la nenumăratele dezamăgiri de care te menajez pe viitor pe această cale.

În realitate, chiar că-mi pare nespus de rău că n-am făcut decât să te dezamăgesc într-una până acum. Încă de când am venit pe lume, după cum aveai să observi, n-am fost deloc *un Gerd*, ci o Gerda. Și apoi, în loc să fiu blondă, am ieșit brunetă. Crede-mă însă, că am suferit cel puțin la fel de mult ca tine atunci când mătușa Alexa și-a dorit numai domnișoare de onoare blonde la nunta ei, ca și atunci când toate surorile și verișoarele mele au avut voie să presare flori, numai eu nu. Așa că, practic, mi-am petrecut toată sărbătoarea aceea ascunsă pe sub masă. Buuun, poate că nu ar fi trebuit să înnod șireturile bunicului la zgarda lui Waldi, dar de unde să fi știut că un biet șoricar avea așa o putere, iar bunicul urma să târască după el, în cădere, fața de masă cu toate torturile acelea și porțelanurile de Meissen ale bunicii ?

Îmi mai cer iertare și pentru că am refuzat să merg împreună cu Klaus Köhler la balul de absolvire a liceului, cu toate că acesta e fiul prietenei tale dragi, Annemarie, și că m-ai asigurat că punctele negre, mirosul de transpirație și purtarea impertinentă nu erau decât semne normale ale pubertății, care urmau să dispară până la urmă, ca de la sine. Până astăzi, n-a trecut zi de la Dumnezeu în care să nu-mi fi spus ce bărbat plin de succes și arătos a ajuns Klaus ăsta și cât de norocoasă trebuie să se considere Hanna Koslowski că

atunci, demult, a aceptat să meargă cu el, în locul meu, la balul de absolvire.

Crede-mă, au fost într-adevăr și zile în care eu însămi am regretat refuzul de atunci. De unde să fi știut eu însă, la cincisprezece ani, că, odată ajunsă la treizeci, aș fi ajuns să mă socotesc fericită dacă aș pune mâna pe unul ca acest Klaus? Fiindcă sigur m-aș fi apucat să strâng somnifere încă de pe-atunci!

A ta, Gerri

P.S. Chiar dacă n-am ajuns profesoară, ăsta nu reprezintă deloc un motiv să ascundeți prietenilor și rudelor felul în care îmi câștig existența. De aceea am și expediat, de paisprezece ori, *Sora de noapte Claudia, suspectă*, laolaltă cu câte o scrisoare drăguță, tuturor acelora cărora, de ani buni, atunci când te întreabă despre ocupația mea, le povestești că *micuța noastră are un birou de dactilografiere.* Și uite așa au primit câte un exemplar și părinții lui Klaus, dar și pricopsita de mătușă Hulda.

P.P.S. În Italia există orașele Verona și Veneția, iar Venezuela este un stat din nordul Americii de Sud. Dar, fiindcă probabil nu mă crezi, pentru a putea totuși să-mi verifici spusele, te fac pe această cale moștenitoarea atlasului meu școlar.

Doi

Zodia mea e cea a Fecioarei, iar noi, fecioarele astea, suntem firi practice, oameni ordonați și de nădejde. Iar dacă avem probleme, obișnuim să ne păstrăm sângele rece, urmărind sistematic găsirea unei soluții. De aceea izbutim să ne controlăm atât de bine existența, spre deosebire de Pești, firi atât de sensibile, de Raci, persoane precaute, sau de Balanțe, nehotărâte precum le e felul. Asta ca să dau doar câteva exemple.

Și, înainte ca noi, Fecioarele, să socotim *sinuciderea* drept cea mai bună dintre soluții, e nevoie să ne meargă cu adevărat prost în viață o droaie de lucruri. Să fie limpede: asta nu înseamnă nicidecum că la prima ocazie convenabilă ivită am lăsa totul baltă.

Aveam probleme – așezate ordonat, precum mi-e felul zodiei – în trei domenii mari și late:

1. viața amoroasă
2. viața profesională
3. alte zone ale vieții.

Viața mea amoroasă era una de-a dreptul mizerabilă. Mai exact spus: n-aveam pe nimeni. De la ultima relație avută trecuseră patru ani și jumătate și, chiar dacă aceasta fusese un adevărat dezastru – către sfârșitul ei ajungând chiar să mă obișnuiesc cu faptul că se arunca după mine cu vase de bucătărie, ca și cu alte obiecte –, nu-mi planificasem deloc să rămân singură mai mult de vreo câteva luni. Ceea ce a făcut ca, după un an, să mă ocup sistematic de căutarea unui partener, fără să risipesc aproape nicio ocazie. Așa că m-am înscris la liniile de chat, am răspuns la anunțurile de la mica publicitate și m-am lăsat cuplată cu fostul coleg de școală al soțului unei prietene. Pe această cale am și cunoscut o sumedenie de bărbați: unii precum *hammerhart31*,

meisenfreund007[9], dar și pe *Max, 29 de ani, 1,89 m, nefum., timid, dar gata oricând de distracție.*

În total, mă întâlnisem cu douăzeci și patru de tipi. Era un rezultat destul de slăbuț, ținând cont de faptul că, prin intermediul liniilor de chat, am schimbat e-mail-uri cu sute și sute de bărbați, intrând în contact telefonic cu cel puțin vreo trei duzini dintre ei. Numai că iată, nu fuseseră mai mult de douăzeci și patru care să aibă sub patruzeci de ani, să fie holtei, să nu fie tinichigii și să fie interesați de o femeie ca mine: de peste douăzeci și cinci de ani, neblondă și cu mărimea A la cupele sutienului. În plus, fuseseră dintre cei care stăpâneau cât de cât germana și nu scriau e-mail-uri de soiul: *Te rog, trimite cat mai repede o foto dea ta, da intreaca.*

Ceea ce însă – după cum se poate observa, dacă te uiți mai atent în jurul tău, în viața de zi cu zi – nu ar trebui să fie unicele criterii după care să-ți cauți un bărbat.

Să-l luăm, de pildă, pe *hammerhart31*, cel care semăna cu prietenul soră-mii. Ei bine, *hammerhart31* voia să-mi dovedească de fapt, cât mai repede, de ce anume se autointitulase *hammerhart31*. De preferință, chiar acolo, în cafeneaua în care ne aflam, ziua în amiaza mare. În vreme ce eu, una, încercam să descopăr ce părere avea despre filmele vechi, cu Katharine Hepburn, și cam care ar fi fost atitudinea lui în privința copiilor și a animalelor de casă, dumnealui încerca să-mi apuce mâna și să mi-o așeze în poala lui.

— *31* „nu-i deloc" vârsta, îmi șoptise el. Dacă pricepi ce vreau să spun.

— Atunci poate că-i numărul casei în care locuiești, îi răspunsesem, făcând pe neștiutoarea și încercând în acest timp să-mi țin mâna cât mai departe de el.

Cea mai bună poziție i-o aflasem mâinii deasupra capului. Numai că așa, chelnerița înțelesese că-i fac ei semn și-mi strigase un *Vin imediat!*

---

[9] Denumire de utilizator al spațiului virtual, *pițigoiprietenos007* (în lb. germ. aprox.).

— Ascultă, ai văzut „Regina africană"[10] ? bâiguisem eu.

— E vorba de mădularul meu, îmi spusese *hammerhart31*. Am unul lung de 31 de centimetri. Nu te jena, atinge-l liniștită!

— Ah, nu, i-o întorsesem, roșie toată, parcă în urma vreunei alergări. Cred că-i o neînțelegere la mijloc. Nu mă interesează scula cu pricina cătuși de puțin, indiferent cât de lungă sau cât de tare ar fi.

hammerhart31 lăsase să-i scape șuierând răsuflarea.

— Mi-am dat eu seama de asta, de cum ai intrat. Vacă frigidă! Dintre celelalte, nu s-a plâns niciuna măcar. Nici nu-ți dai seama ce ratezi.

Iar după vorbele acelea se ridicase de la masă și ieșise din cafenea, fără să-și fi plătit ceașca de capucino.

— Ce mai doriți? mă întrebase chelnerița.

Mâinile mi se zbăteau în gol, tot mai neputincioase.

— Nota de plată, vă rog, suspinasem eu.

După o asemenea experiență, aveam să procedez însă cu ceva mai multă băgare de seamă. Așa că urma să aleg o cafenea prevăzută și cu ieșire prin spate, pe care să mă pot evapora înainte de-a mă vedea silită să achit nota de plată. Noi, Fecioarele, suntem prin natura noastră, econome, plăcându-ne să nu ne risipim banii. Cu ocazia întâlnirii cu *meisenfreund007*, o ștersesem imediat ce văzusem că se afla sub imperiul unei misterioase rigidități în purtări. Probabil că așa simțise el normal să facă: să presare zahărul din pliculeț pe fața de masă și apoi să tapoteze dâra cea dulce cu vârfurile degetelor umezite, pe care după aceea să și le lingă. După ce privisem lung, preț de vreun sfert de oră, mă lămurisem că atunci când își luase numele acela, *meisenfreund007*, nu făcuse altceva decât să se gândească la pițigoiul său.

Din păcate, și *Max, 29 de ani, 1,89 m, nefum., timid, dar gata oricând de distracție* se dovedise tot un eșec absolut. În realitate, se numea Dietmar, avea 39 de ani în loc de 29 și era de

---

[10] Peliculă regizată în anul 1951 de John Huston, avându-i drept protagoniști pe Humphrey Bogart (premiul Oscar pentru acest rol) și Katharine Hepburn.

înălțimea mea, ceea ce însemna că era chiar scund. În afară de asta, nici vorbă să fi fost timid, explicându-mi chiar de la prima întâlnire că-și spusese *Max*, se dăduse cu zece ani mai tânăr și cu douăzeci de centimetri mai înalt, fiindcă experiența îi spunea că altfel nu i-ar fi răspuns la anunț femeia potrivită. Firește că avea dreptate, de vreme ce eu însămi reprezentam exemplul perfect. Numai că nici eu nu mă lăsasem deloc așa, cu una, cu două, luându-mi tălpășița pe ușa din dos, cea verificată înainte.

Și tot așa o dusesem ani la rând.

Cel mai drăguț se arătase Ole, cel cu care intenționaseră să mă cupleze prietenii mei, Caroline și Bert. Chiar dacă ciulisem mai abitir urechile atunci când îmi spuseseră că, după mai mulți ani de trăit alături de prietena lui, tocmai se despărțise de ea. La Ole totul se arătase pur și simplu corespunzător, încă de la bun început: avea un râs foarte cumsecade, păr deschis la culoare, căzut mereu pe frunte, și nici urmă de vreo nevroză la orizont. În afară de asta, îi plăceau aceleași lucruri după care mă dădeam și eu în vânt: filmele vechi cu Katherine Hepburn, mâncarea italiană și Tom Waits. Ole era dentist, aflându-se pe punctul de a-și deschide primul cabinet personal în oraș. Ieșisem împreună în câteva rânduri și, de la o întâlnire la alta, începuse să-mi placă tot mai mult. Tocmai când începuse să-mi placă tot mai mult de el, își făcuse din nou apariția fosta lui prietenă, iar opt săptămâni mai târziu erau gata căsătoriți. Mă prefăcusem că mă bucuram pentru Ole, când, în realitate, firește că nu mă bucurasem nici cât negru sub unghie.

Începusem să am din ce în ce mai multe probleme cu bucuratul ăsta, în contul celorlalți, lucru care mă trimite, aproape direct, către *3. alte zone ale vieții*.

Nu-mi închipuisem că la treizeci de ani aveam să fiu tot singură. În realitate, cu totul altfel îmi planificasem eu viața: cel târziu pe la douăzeci și opt de ani mă vedeam căsătorită deja cu bărbatul visurilor mele, iar pe la douăzeci și nouă aș fi vrut să fi avut primul copil și să fi plantat cel puțin un măr.

În schimb, aproape toate surorile, verișorii, verișoarele și prietenii mei se căsătoriseră. Până și Klaus Köhler și Britt Emke.

Făcuseră copii, își ridicaseră case și-și plantaseră merii, în vreme ce eu mă ocupam cu spălatul putinii de prin cafenele, pe ușile din dos. Tina și Frank, Rika și Claudius, Caroline și Bert, Marta și Marius, Charly și Ulrich, Volker și Hilla, Ole și Mia, Lulu și Patrick – încotro îmi întorceam privirea, numai perechi fericite.

Așa-numitul capitol *alte zone ale vieții* se înfățișa, în postura asta- solitară, pierdută printre atâtea perechi- oarecum plin de deznădejde. Iar asta începuse să se petreacă cu adevărat în momentul în care prietenii începuseră să aibă copii. Iar atunci când găseau ceva timp liber, mergeau la film, acolo unde nu făceau altceva decât să moțăie, miroseau a lapte înăcrit și dezbăteau probleme cum ar fi cea a obținerii unui loc într-o grădiniță sau cea a confecționării unui cornet pentru prima zi de școală[11].

Chiar și așa, nu aș fi avut nimic împotrivă dacă aș fi ajuns să trăiesc o asemenea rutină. Bineînțeles însă, alături de bărbatul potrivit.

— Ești mult prea pretențioasă, îmi spunea Ulrich, de fiecare dată. Asta-i problema ta: cauți un bărbat care nici măcar nu există.

Ulrich era fostul meu prieten, cel din pricina căruia, printre altele, făcusem praf ceașca de lapte a bunicii Thaler, dând cu ea de ușa băii. Singura piesă de porțelan de Meissen care supraviețuise devastatorului accident petrecut la nunta mătușii Alexa. Adevărul era că ceașca aceea nu reprezenta câtuși de puțin echivalentul pensiei mele de bătrânețe, dar n-aș fi aruncat cu ea așa, la întâmplare, dacă nu aș fi fost cu adevărat furioasă. Ulrich ăsta izbutea întotdeauna să mă scoată din țâțâni, mai cu seamă cu talentul său, cu totul și cu totul special, de-a nu face pur și simplu nimic.

De-a lungul celor trei ani ai relației noastre, Ulrich nu făcuse altceva decât să zacă, pe covor, în fotoliu, în cadă sau în pat. Timp în care tot ce-i aparținuse sau folosise zăcuse de asemenea pe undeva, prin preajmă. Bulendre, șosete, lenjerie, farfurii,

[11] Tradiție germană, potrivit căreia, în prima zi de școală, fiecare copil primește din partea familiei un cornet uriaș, plin cu dulciuri.

tacâmuri, cutii de pizza, sticle de bere, haltere, hârtii, cărți și gunoaie. Locuința mea era una mică, ceea ce făcea să mă deranjeze vădit faptul că mă împiedicam la tot pasul de lucrurile lui. Numai că Ulrich susținea că, având în vedere că plătea jumătate din chirie, avea dreptul *să fie el însuși*, după cum obișnuia să spună. La așa ceva se adăuga și povestea cu îmbăiatul în săruri de mare, vindecătoare, după care nu curăța niciodată crusta cafenie de pe pereții căzii. Sau chestia că mânca toate iaurturile, dar nu cumpăra niciodată altele în loc. Dar și scosul laptelui din frigider și uitatul lui pe te miri unde. Ca și mâncatul bomboanelor și aruncatul pur și simplu pe jos al ambalajelor.

Cu toate că Ulrich punea mare preț pe igiena corporală și era chiar scrupulos de curat și îngrijit, locuința începuse totuși să cam duhnească. De la șosetele lui Ulrich, de la pantofii lui de sport și de la resturile de mâncare, pe care le lăsa să zacă și să se strice pe unde-i venea. Și asta în ciuda a tot ceea ce încercasem să argumentez sau a felului în care mă străduisem s-o fac. Ulrich ținea să rămână el însuși, să zacă și pe mai departe și să lase să zacă toate cele.

Dacă te deranjează, n-ai decât să pui mâna și să dai totul la o parte, răspundea el mereu. Așa se face că începusem și eu să arunc după el cu tot felul de obiecte, în special cu pantofi de sport, cutii de iaurt și cărți de drept economic. Ceașca de lapte nu ajunsese în situația asta decât din nebăgare de seamă.

Într-un fel, nici nu-l mai iubeam pe Ulrich, căci, în tot haosul acela, păreau să se fi pierdut de tot până și calitățile lui. Iar atunci când pusesem capăt relației și făcusem din locuința aceea din nou propriul meu locaș, săptămâni la rând mă simțisem pur și simplu pe deplin ușurată. Unde mai pui că Ulrich și cu mine izbutisem să rămânem prieteni. Și era chiar frumos că mă puteam întâlni cu el, fără să fiu nevoită să-i zbier în față sau să arunc cu ceva în urma lui. Cât pe-aici să mă îndrăgostesc din nou de el. Atât că tocmai începuse să-o curteze pe vechea și buna mea prietenă, Charly, și chiar se mutase la ea.

Mă durea puțin faptul că, mai nou, Ulrich zăcea în locuința lui Charly, și, deseori, înghițeam în sec de fiecare dată când

Charly, aflată în vizită pe la mine, se văicărea pe seama șosetelor lui tronând pe măsuța din fața canapelei, a crustelor de săruri de mare vindecătoare de pe pereții căzii sau a paharelor de iaurt golite și aruncate după fotoliu. Dar cu adevărat m-a durut abia atunci când Ulrich și-a terminat studiile lui de drept (sinceră să fiu, felicitări din tot sufletul!) și așa, dintr-o dată, a încetat să mai fie *el însuși*. Noul său eu începuse să poarte costum și să iasă pe ușa casei în fiecare zi, punctual, la ora opt, pentru a face parale cu ghiotura. Din bănetul acela Ulrich plătea – și tocmai asta era culmea! – o femeie, care venea de două ori pe săptămână, ca să facă curat. Acum, din când în când, tot mai trebuia el să lase să-i cadă pe jos câte un ambalaj de-al vreunei bomboane, dar, una peste alta, nu mai era chip să-l recunoști. Dar nici locuința! În ultimul an, Ulrich și Charly se căsătoriseră, iar eu fusesem unul dintre martori, văzându-mă și nevoită să fac în așa fel încât să mă arăt fericită pentru fiecare dintre ei.

Bineînțeles că ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva, într-adevăr, eram prea pretențioasă în căutările mele, pe urmele unui partener, dar ce să fi făcut dacă hormonii mei nu tresăltaseră deloc de bucurie la vederea unuia ca *hammerhart31?*

Fusese o lecție serioasă, dar, treptat, aveam să pricep că există lucruri, care, indiferent cât de sistematic ne-ar preocupa, nu se lasă planificate și bună pace.

Săptămâna trecută, exact cu trei zile înainte ca mama să-mi paseze somniferele, mă sunase Charly, pentru a mă anunța că urma să devin nașă de botez. Recunosc, îmi luase ceva până să pricep ce voia să spună.

— Ești gravidă! exclamasem, într-un sfârșit.

— Daaa, rostise Charly, veselă nevoie mare. 'Tu-i mama mă-sii, nu-i așa că-i minunat?

Mda, ce întrebare! Fără îndoială că era minunat. Atât pentru Charly, cât și pentru Ulrich. Asta în timp ce pentru mine era o adevărată nenorocire, de a cărei intensitate eu însămi aveam să mă mir.

Apucasem totuși să-mi calc pe inimă și să-i transmit niscaiva felicitări, înainte de a pretinde că aveam laptele pe foc și a închide de urgență.

După care mă prăbușisem în hohote de plâns pe masa din bucătărie, fără a mai pricepe nimic din mersul vieții. În ce hal ajunsesem! O pizmașă, un monument de invidie, care nu mai era în stare să se bucure nici măcar de partea cea mai frumoasă a vieții: cea mai bună prietenă a mea urma să aibă un copil, iar eu aș fi vrut să mă-nghită pământul!

Chiar așa. Preferam să mor.

Și, de îndată ce mi se limpezise un asemenea gând, de frică, aproape încetasem să plâng, chibzuind – tipic pentru o Fecioară – ce-aș fi putut face pentru a-l alunga. Mai înainte de orice mă uitasem pe internet, căutând după *gânduri de sinucidere*, diagnosticându-mă singură drept depresivă.

Exista o puzderie de site-uri web care se ocupau de tema asta. Și, evident, oameni depresivi cu duiumul. Dar asta nici n-ar fi trebuit să mă surprindă, fiindcă, noi, cei în starea asta, alcătuim baza pentru o ramură economică foarte lucrativă.

Se deosebesc chiar două grupe de depresii, cele endogene și cele reactive. Depresiile endogene sunt dătătoare de melancolie de undeva din interior, în timp ce depresivii reactivi reacționează la împrejurări exterioare lor. Ușurată în oarecare măsură de faptul că nu îmi pierdusem pe deplin mințile chiar fără motiv, hotărâsem că aparțineam celei de-a doua grupe.

Pe de altă parte însă, dădusem peste o subdivizare a depresiilor, în nevrotice, psihotice, somatice și tulburări ciclotimice, iar după o analiză temeinică asupra simptomelor mă hotărâsem – chiar dacă cu inima grea – pentru depresiile nevrotice.

Mă arătasem, lucru pe care nu este nevoie să-l subliniez o dată în plus, orice numai mulțumită nu de un asemenea diagnostic. Lucru pe care căutatul unui partener nu făcea decât să-l mai îngreuneze puțin.

Bună, numele meu este Gerri Thaler și sunt nevrotică. Nevrotică reactivă depresivă.

Abia atunci când te-ai hotărât să suporți consecințele nevrozei ăsteia, îți poate deveni indiferent ce gândesc oamenii despre tine. Din fericire însă, nu ajunsesem în momentul acesta chiar atât de departe. În plus eram hotărâtă să mă împotrivesc întru câtva. Sistematic.

Când a sunat telefonul, am tresărit, nervoasă. Sigur era tot Charly, care se mira de ce n-o sunasem înapoi după ce salvasem situația inventată cu laptele.

Nu se dovedise a fi decât un glas străin de femeie:

— Gerda Thaler, cumva?

— Da, răspunsesem șovăind și așteptând din clipă-n clipă ca femeia aceea necunoscută să-mi spună ceva de genul: *Chiar nu vă e rușine niciun pic să v-apuce așa, depresia, numai din pricină că cea mai bună prietenă a dumneavoastră a rămas însărcinată?*

Cu totul altele fuseseră însă vorbele femeii:

— Vă felicit călduros! Ați câștigat!

Și răsuflasem ușurată. Până nu demult, mă văzusem silită să recurg la metode care-mi luau ceva timp pentru a scăpa de oamenii din soiul *ați-câștigat*. Habar nu aveam de unde tot făceau rost de numărul meu de telefon, dar nu era săptămână în care să nu sune unul și să pretindă că aș fi câștigat, mă rog, că, adică, aș fi fost pe-aproape, și că, ce mai, câștigul ar fi fost ca și al meu. Nu-mi rămânea decât să cumpăr bilet pentru nu știu care loterie, și gata, eram milionară. Mă rog, *pe-aproape* sau *ca și*. Iar dacă nu te arătai dornic să participi, venea, mereu, aceeași întrebare: *Cum? Nu vreți să fiți milionar?* Ceea ce sugera că absolviseră cu toții același seminar de telemarketing, acolo unde, înainte de toate, ți se băga la cap: *Să nu-ți lași interlocutorul să-ți dea papucii nici dacă e gata-gata să-i dea laptele în foc.*

De aceea, în cazul unor asemenea telefoane, Charly obișnuia să trântească telefonul imediat. Uneori, atunci când, de fapt, aștepta un alt telefon, mai adăuga, înainte de-a închide, și-o mică grosolănie: *Caută-ți și altă slujbă, dobitocule!* sau *Du-te dracului!* (Dar așa era Charly, fără maniere!)

Îmi propusesem de fiecare dată, ca – până să recurg la vulgarități – să procedez întocmai, dar pur și simplu nu-mi ieșea deloc. Nu mi se părea deloc onest față de amărâții aceia, altfel prietenoși, să-i tratez cu lipsă de respect și să nu le ascult oferta. La urma urmelor, nu toată lumea putea să găsească o slujbă potrivită. Cu toate că, odată, tot cumpărasem și eu un asemenea loz, fără să fi și câștigat vreun cuptor cu microunde sau să fi

devenit milionară, de fiecare dată când nu făceam așa ceva mă apucau mustrările de conștiință. Iar ca să-i mai și închid omului telefonul în nas, aveam nevoie să găsesc un motiv cât se poate de întemeiat, căci altfel nu m-aș fi simțit în apele mele toată ziulica.

O decepție fără margini reprezenta, de exemplu, un astfel de motiv întemeiat. Iar conversația putea decurge cam așa:

— Vă felicit din toată inima! Ați câștigat, doamnă Thaler! Participați la extragerea finală, în urma căreia ați putea câștiga o minunăție de „Beetle"[12], doamnă Thaler, și ați...

— Cum, e-adevărat oare? ar fi urmat s-o întrerup eu, entuziasmată, pe amabila persoană de la capătul celălalt al firului. Un „Beatle"[13]? Și pe care anume? Pe Paul McCartney? Pe Ringo Starr? Mda, o minunăție ar fi fost, poate, cu totul altceva, dar fie și-așa! Și cât timp pot să-l păstrez? Dar ce ziceți, pune și el mâna la treburile casei?

— Ha-ha-ha, dar eu vorbesc despre „mașină", să ne-nțelegem! O minunăție de model Beetle, cabrio. Așa ceva ar merge pentru la vară, nu, doamnă Thaler? Dar nu numai c-ați ajunge fericita posesoare a unui model Beetle, dar, cu puțin noroc, ați deveni chiar „milionară"! Căci v-am rezervat și un loz special. Iar dacă vă hotărâți să cumpărați chiar acum un asemenea loz, atunci aveți șansa să câștigați 2,5 milioane de euro! Ce, e chiar de acolo? Și asta pentru numai șase euro pe săptămână!

Ei, uite așa aveam acum și un motiv. Tocmai o decepție fără margini.

— Păi, asta nu mai e chiar așa de drăguț din partea dumneavoastră, aș fi putut să spun atunci, înainte de a apăsa pe tasta care întrerupea convorbirea. Mai întâi mă faceți să-mi lase gura apă după Paul McCartney, iar acum vreți să-mi închideți gura cu chestia asta de doi bani. La ce-ar putea, mă rog frumos, să-mi folosească o „mașină" în gospodărie? Aud? Și cabrio, pe deasupra! Și eu care sunt atât de sensibilă la curent! Să nu mai îndrăzniți să sunați aici vreodată! Let it be!

---

[12] Model de automobil *Volkswagen*.

[13] Aluzie la membrii legendarei trupe rock *The Beatles*.

Și-așa aș fi scăpat de conversația aceea telefonică, dar ar fi început să mă roadă conștiința. Fiindcă iar nu cumpărasem niciun bilet de loterie.

Numai că, datorită propriului meu diagnostic, fixat cu ajutorul internetului, nici vorbă astăzi de asemenea problemă. Nici n-ați crede dacă v-aș spune cât de repede închid telefonul profesioniștii de telemarketing, chiar dintre cei școliți temeinic, atunci când li se relatează că interlocutorul ar suferi de depresie nevrotică. Iar lucrul acesta se petrece cel târziu atunci când se încearcă să li se explice diferența dintre deranjamentul nevrotic și cel psihotic. Caz în care nici că-ți mai dă ghes vreo mustrare de conștiință!

După ce am scăpat de femeia aceea, și încă atât de spectaculos, mi-am întors ochii și mi i-am lipit de ecranul calculatorului, spre a afla și mai multe despre mine și depresiile mele. Era o lectură cu adevărat deprimantă. Chiar și așa, tot am aflat că, din pricina unui năravconflictual caracteristic, atât natural, cât și obsesiv, nemulțumirile noastre, ale depresivilor nevrotici, erau opusul celor aparținând depresivilor psihotici.

Carevasăzica așa!

Dar cine, mă rog, se mai obosea să priceapă că *s-ar fi aflat* într-o asemenea dispoziție conflictuală? Probabil că o proastă dispoziție, depresivă, ar fi fost de înțeles doar dacă toată familia mi-ar fi fost îngropată de vreo avalanșă, dar n-ar fi înțeles chiar nimeni de ce-mi doream cu așa ardoare să mor, numai fiindcă cea mai bună prietenă aștepta un copil.

De parcă eu înțelegeam!

Încetează să te mai văicărești și începe să gândești pozitiv! erau vorbele pe care, de copil, începusem să le urăsc. De-a lungul vieții, mama se învrednicise să mi le recite aproape zi de zi.

Ani de-a rândul, mă necăjisem cu mine însămi, fiindcă nu izbutisem și pace bună să gândesc pozitiv. Cum ar fi despre Klaus Köhler. Sau despre *meisenfreund007*. Ia să fi gândit eu pozitiv despre cei care obișnuiesc să lingă zahărul de pe fața de masă și să

vezi atunci cum n-aș mai fi fost nevoită vreodată să folosesc ușa din dos. Astfel privite lucrurile, gândirea asta pozitivă înseamnă, când vine vorba să rezolvi o problemă, o metodă din categoria mură-n gură. Chiar și-atunci când, potrivit legilor logicii, n-ar exista de fapt nicio soluție, oricât de ilogic ar suna așa ceva.

Pentru o persoană atât de analitică ca mine, era îngrozitor să ai sub nas soluția unei probleme, dar să n-o poți pune în aplicare. Acum, că tot băgasem la cap atâtea de pe internet, știam însă și de ce: *gândirea pozitivă* nu face parte câtuși de puțin din repertoriul unei persoane suferind de depresii nevrotice.

Trebuia să fi manifestat înclinația asta încă de copil, căci, de îndată ce am știut să citesc, m-am și prins de chestia cu iepurașii de Paști, din ciocolată. Aveam opt ani și-l îndrăgisem cu deosebire pe iepurașul acesta de Paști. Atât de mult, încât mă hotărâsem să nu pun gura pe el și să îmbătrânim împreună.

Numai că lacoma de soră-mea, Lulu, își halise toate dulciurile și începuseră să-i lucească ochii după Ralf al meu.

Pe atunci, mama mea tocmai făcuse o pasiune pentru alimentația sănătoasă și bogată în vitamine, iar dulciurile ajungeau prin casă foarte rar. Și n-aveam parte de ele decât de Crăciun și de Paști. Iar dacă ne pomeneam cu vreo vizită, în urma căreia căpătam și noi ciocolată sau vreo cutie de *Smarties*, dulciurile cu pricina era confiscate de mama, care ni le servea mai apoi așa, cu țârâita. Uneori, ne cumpăram dulciuri din proprii noștri bani de buzunar, dar așa ceva ne era strict interzis, ceea ce făcea ca o asemenea agoniseală să poată fi înfulecată numai în afara teritoriului casei și încă luându-ne măsuri de siguranță dintre cele mai stricte, lucru care nu ne aducea cine știe ce satisfacții. Chiar îi invidiam pe toți cei de vârsta noastră, care, la ei acasă, aveau acces liber la raftul cu dulciuri, ca să nu mai spun că manifestam și tendința de-a ne împrieteni mai degrabă cu unii ca aceștia decât cu alții. Pesemne că de-asta ajunsese Charly cea mai bună prietenă a mea, căci avea voie să mănânce oricât de multă ciocolată poftea, iar asta însemna că, fără probleme, îmi putea ceda și mie câte ceva.

O să vedeți voi ce-o să-mi mai mulțumiți! obișnuia să ne spună mama de fiecare dată când ne plângeam că singurele chestii

dulci pe care le primeam zilnic erau niște stafide amestecate în fulgii de cereale. Din câte știu însă, nu s-a găsit până acum vreuna dintre noi care să-i fi mulțumit vreodată.

Dintre noi toate, Lulu fusese cea care suferea cel mai mult de pe urma deficitului de ciocolată, așa că îl căutase peste tot pe Ralf. Ajunsese chiar să-mi făgăduiască că-mi va citi din jurnalul ei, dacă îi dezvăluiam de bunăvoie locul în care-l dosisem. Numai că eu, una, țineam la Ralf al meu.

După vreo câteva zile, Lulu dăduse în sfârșit peste el, în cutia de pantofi de pe dulapul de haine, acolo unde, la adăpostul unui strat de hăinuțe *Barbie*, îmi închipuisem eu că s-ar fi aflat în siguranță. Și, de cum ajunsesem acasă și văzusem că din Ralf nu mai rămăsese decât clopoțelul, scosesem un muget criminal.

Lulu fusese pedepsită cu două zile de stat în casă și silită să-mi ceară iertare.

— Îmi pare rău că l-am mâncat, îmi spusese, ștergându-și din colțul gurii un rest de ciocolată. Curând însă ar fi început să prindă mucegai.

Iar eu mă pusesem pe urlat.

Lulu fusese silită ca, din banii ei de buzunar, să-mi returneze contravaloarea lui Ralf. În silă, îmi pusese pe noptieră două monede.

— Așa, și-acum ai putea să te mai potolești cu tărăboiul pe care l-ai iscat, mă luase mama la zor. Totul e în regulă.

Nici vorbă însă de așa ceva, căci aveam, după cum aflasem de abia acum, tendințe depresiv nevrotice. Iar potrivit informațiilor de pe internet, mama mea ar fi trebuit să rețină această situație conflictuală a mea și s-o fi înțeles. Dar ce, parcă a făcut așa ceva?

— Dar ce ai de tot o ții într-un urlat? mă întrebase totuși.

— Fiindcă-l vreau pe Ralf al meu înapoi, îi răspunsesem, printre sughițuri.

În timp ce Lulu spusese:

— Dacă mi-aș vârî degetele-n gât, poate c-aș izbuti să-l dau afară.

Remarca asta îi înveseli pe toți, în afară de mine.

— Bine, dar n-a fost decât un amărât de iepuraș de ciocolată, mai spusese mama. Așa că termină odată cu plânsul! Uită-te și tu ce soare frumos strălucește afară.

Numai că nu eram deloc în starea în care să fi putut privi situația în mod pozitiv.

După o vreme, mama mea își pierduse răbdarea cu desăvârșire.

— Bine, dar chiar nu ți-e rușine deloc să faci așa un circ din pricina unui iepuraș de Paști? În Africa mor de foame copii care nici nu știu ce *gust* are ciocolata. Iar dacă nu-ncetezi de-ndată cu urletele astea o să te-alegi și tu cu un stat în casă.

Ei, să mă fi născut într-altă zodie, poate că m-aș fi gândit încă de pe-atunci la sinucidere!

În loc de-așa ceva însă, mă pusesem pe rumegat problema în mod obiectiv. Și recunoscusem cu ascuțimea minții că aveam de-a face cu una dintre problemele fără de soluție: îl voiam înapoi pe Ralf, numai că Ralf dispăruse, era cu neputință să se mai întoarcă. Și chiar dacă (eram pe la mijlocul lui mai) aș putut face rost de un iepuraș de Paști aidoma cu cel pierdut, iepurașul acela tot n-ar fi fost Ralf.

Bruma de parale căpătate de la Lulu și pedeapsa pe care o primise de a sta în casă nu compensau nici pe departe sentimentul de privațiune pe care-l resimțisem. Și, colac peste pupăză, mama mea se mai și purtase cu mine de-a dreptul mizerabil, cu toate că se dovedise atât de limpede că eu fusesem doar victima, în niciun caz făptașul.

Și, pentru că aveam pe-atunci taman opt ani, nu mi-a dat prin minte decât un singur lucru pe care l-aș fi putut face, unul pe seama căruia și astăzi îmi mai simțeam conștiința încărcată.

Dragă Lulu !

Îți mai aduci cumva aminte de vremea în care erai într-a patra, și te-ai trezit într-o dimineață în chip de Bart Simpson ? În toți anii ăștia ai crezut că Rika a fost cea care ți-a aranjat părul astfel, de parcă ar fi fost retezat de secera. Nu-i așa ? Iar Rika, la rândul ei, și azi își mai închipuie că a dat pe-atunci semne de somnambulism. Ei bine, nu a fost ea de vină. Eu am făcut asta. Și încă mai trează ca oricând ! Ținusem morțiș ca în fotografia clasei s-arăți ca dracu'. Și-așa ai arătat, cu vârf și îndesat ! Ai meritat cu prisosință coafura aceea, căci știi și singură ce-ai fost în stare să faci cu Ralf (iepurașul de Paști, din ciocolată) și cât am suferit eu din pricina asta. Iar dacă am așteptat cu răzbunarea vreo câteva săptămâni, asta n-a însemnat câtuși de puțin că mi-ar fi scăzut în timpul acela oftica. Evident însă că voi uitaserăți cu totul povestea aceea, căci altfel măcar o umbră de bănuială tot ați fi aruncat asupra mea. Așa se poate vedea însă cât de puțină atenție dă fiecare membru al acestei familii simțămintelor mele.

Mă rog, azi regret din toată inima toate cele petrecute. De unde să fi știut ce reacție în lanț aveam să declanșez în felul acela ? Iar primul lucru care s-a întâmplat a fost că, încă din noaptea următoare, Rika s-a ales și ea c-o coafură â la Bart Simpson, lucru pentru care ți-a ras și ție o sprânceană, faptă căreia i-ai răspuns lipindu-i urechea de pernă cu lipiciul acela rapid. Și cine știe cum s-ar fi sfârșit totul, dacă mama nu ar fi hotărât să vă încuie peste noapte în camere diferite. Mda, tu și Rika, și-n ziua de azi abia dacă vă suportați una pe cealaltă. Și când mă gândesc că, fără răzbunarea mea infantilă de odinioară, ați fi rămas, probabil, cele mai bune prietene. Ei, dar poate că o să profiți de împrejurare și, la înmormântarea mea, ai să te-mpaci și tu cu Rika. Doar o să ai și tu nevoie de cineva -dacă eu nu voi mai fi- cu care să bârfești pe seama Tinei, a lui Frank și-a părerilor lor despre creșterea și educația copiilor.

Îți doresc din adâncul inimii o viață cât mai frumoasă, mă rog, cât pot să-ți urez așa ceva, din cauza stării mele depresiv nevrotice.

În privința lui Patrick : e foarte posibil ca, nu cu foarte mult timp în urmă, sub numele de *hammerhart31*, să se fi aflat în căutarea unei partenere, ocazie cu care s-a întreținut cu mine foarte amănunțit asupra alcătuirii, ăăă, mădularului său. Cum spuneam, *e foarte posibil*. Și chiar dacă Patrick și *hammerhart31* s-ar dovedi a fi una și aceeași persoană, chestia asta n-ar trebui să-ți tulbure bucuria de proaspăt îndrăgostită. Numai din cauză că, o vreme, și-a tot expus mădularul în fața uneia și-a alteia, nu poate fi socotit o jigodie. În afară de asta, tu ești stăpână pe arta „gânditului pozitiv", cam tot atât de bine ca și mama.

Asta-ți urează și pe mai departe surioara ta iubitoare, Gerri.

P.S. Te rog, ai grijă ca șiragul meu de perle, notebook-ul și *mp3 player*-ul să ajungă la Chisola. Și nu care cumva să te lași îmbrobodită de mama și de Tina, cum că așa ceva ar fi incorect față de gemeni. Ție îți revin toate cărțile, CD-urile și DVD-urile mele. Iar dacă vei găsi ceva în dublu exemplar poți să le vinzi în scop caritabil sau să le donezi unei biblioteci.

Trei

Faptul că nu stăpâneam *gânditul pozitiv* și că aveam o viață amoroasă de-a dreptul catastrofală nu însemna că nu aveam parte și de lucruri care să mă facă fericită. Iar unul dintre ele era chiar profesia mea. Dar pe site-ul *www.depri-na-und.de*[14], citisem că pe un individ depresiv nu îl bucura absolut nimic.

De îndată, am și început să-mi fac speranțe: poate că nu eram depresivă! Sau poate doar așa, un pic.

Poate că-mi uram viața, dar îmi iubeam profesia. Ce mai, mă bucuram în fiecare zi de munca pe care o făceam. Lucru, desigur, foarte atipic pentru un depresiv.

Faptul că eram o autoare înnăscută de romane de dragoste avea să iasă la iveală încă din primul semestru al studiului meu de germanistică. Ni se ceruse să citim – probabil drept exemplu de oroare literară – un roman siropos, pe care trebuia să-l și analizăm, iar eu, spre deosebire de colegii mei, rămăsesem de-a dreptul fascinată de drama aceea de iubire compusă cu atâta geniu și întinsă pe optzeci de pagini, scrise atât de limpede. Și atunci, în locul unei teme pentru acasă despre *Locul și rolul așa-numitelor „romane de prost gust" în literatură*, aveam să scriu eu însămi un asemenea roman siropos. Am fost chiar foarte surprinsă că eram în stare de așa ceva, mi se părea că povestea Angelei, sora cu bucle blonde de la pediatrie, îmi fusese dictată de o putere extraterestră. Personajul Angelei era unul atât de pur, iar mâinile îi erau atât de dibace, încât atât taciturnul, dar bine intenționatul medic rezident, cât și josnicul, dar arătosul medic-primar îi prețuiau șarmul nevinovat. Până și roșcata Alexandra, infama

[14] Adresă fictivă de site web, aprox. *www.deprimat-ei-și.de*

sora-șefă, fusese nevoită ca, la sfârșit, să admită faptul că pizma și intrigile rămâneau neputincioase în fața bunătății oneste a unui om. Iar atunci când, în încheiere, medicul rezident o privise pe Angela mea adânc în ochi, asigurând-o cu sinceritate de iubirea lui eternă, mă copleșise o mulțumire de care fusesem complet străină până atunci. Ei, uite *așa* ar fi trebuit să se întâmple totul în lume, exact așa și nu altminteri. Iar lucrul acesta nu era trivial, ci... existențial! Și mă simțisem asemenea celui care pătrunsese în adâncurile unei mari taine, cam cum trebuie să se fi simțit și Einstein după ce elaborase teoria relativității.

Chiar în aceeași zi trimisesem *Angela, sora de la pediatrie* pe adresa editurii *Aurora*, fără să mă arăt câtuși de puțin surprinsă atunci când, numai peste câteva zile, cei de la editură mă căutaseră, exprimându-și dorința de a publica manuscrisul.

Ba chiar solicitându-mi să le trimit și alte materiale.

Familia se arătase însă pur și simplu șocată de faptul că-mi pusesem studiile în cui, pentru a mă dedica cu totul, sub pseudonime ca *Juliane Mark* și *Diane Dollar*, scrisului de romane de dragoste. Numai că puțin îmi păsa mie de așa ceva. Găsisem și eu o activitate care-mi făcea plăcere și pe care mă simțeam în stare s-o duc la bun sfârșit. Ce rost avea să studiez mai departe?

Cei drept, nu era deloc o muncă ușoară.

Aurora edita romane în foileton și cărți în format de buzunar din domeniile umoristic, științifico-fantastic, de acțiune și polițist, mister, western și romantic. Iar genul romantic era și el subîmpărțit în romane de țară, cu doctori, din lumea nobililor, seria cu *Nanette* și cea cu *Norina*. Nenumărate subcategorii existau însă și în celelalte domenii. Cei mai mulți dintre cunoscuții mei reacționaseră ca și când nu ar fi auzit în viața lor de cei de la *Aurora*. Numai că totul nu era decât o prefăcătorie, căci despre câte ceva de la *Aurora* tot știa fiecare.

De două ori pe an scriam câte un roman din seria *Clinica cu parc Dr. Ohlsen*, în rest concentrându-mă pe romane cu personajul *Norina*. În astea era vorba cam de aceleași lucruri ca și în roma-

nele cu doctori. Atât că protagoniștii lor puteau avea și alte meserii decât cele din domeniul medical.

Adevărul era, în pofida a nenumărate zvonuri răspândite prin branșă, că nimeni nu se îmbogățea din scrisul romanelor în foileton. Numai pentru a-mi acoperi cheltuielile (și așa foarte modeste), eram nevoită să scriu două romane pe lună. Ceea ce însemna că la fiecare două săptămâni se împlinea unul dintre termenele de predare, care nici vorbă să poată fi amânat. De obicei, scriam totul, zi și noapte, în ultimele patruzeci și opt de ore. Editura nu înghițea nicio scuză și nicio boală; nicio problemă personală nu era socotită mai importantă decât predarea la termen a manuscrisului. Nici măcar *moartea* nu sunt sigură că ar fi fost acceptată ca motiv de întârziere. În fiecare săptămână apărea la chioșc un roman din seria *Norina*, așa că era musai ca rezerva scrisă să fie livrată complet și inexorabil. Habar n-aveam câți alți autori lucrau pentru seria asta, dar prea mulți nu puteau fi, căci, între timp, se ajunsese la situația ca aproape fiecare al doilea roman să fie scris de mine. Lucru de care eram însă foarte mândră.

Între cele două serii de romane, *Norina* și *Nanette*, nu era decât o singură deosebire: *Norina* era accesibilă și tineretului, în timp ce *Nanette* nu. Sau, ca să înțelegeți mai bine, am să vă explic printr-un exemplu: în cazul foiletoanelor seriei *Norina*, în urma câtorva neînțelegeri, bărbatului îi era permis să ridice drăgăstos, cu un deget, bărbia aplecată timid de către femeie, până când aceasta ar fi fost nevoită să-l privească pe *el* în adâncul ochilor, iar el să zărească strălucind în ochii ei flacăra iubirii pe care *ea* o nutrea pentru el. Lucru cu care, îndeobște, povestea din seria *Norina* se și încheia.

În cazul seriei *Nanette* însă, în aceeași situație, bărbatul ar fi tras-o pe femeie înspre el, pasional, astfel încât aceasta să-i simtă bărbăția zvâcnindu-i în coapsă și, de emoție, să înceapă să tremure. Cu asta însă povestea era departe de-a se fi încheiat, dezlănțuindu-se de-a binelea.

Trăiam din scris de zece ani deja, iar munca continua să-mi facă plăcere. La fiecare două săptămâni, atunci când tipăream la imprimantă manuscrisul terminat și îl vâram într-un plic, mă simțeam copleșită de același sentiment de fericire pe care îl încercasem odinioară, când scrisesem *Angela, sora de la pediatrie* – impresia că tocmai urnisem lumea din loc, cel puțin în roman. Acolo nu existau bărbați precum *hammerhart31* sau *meisenfreund007*. Bărbații din foiletoanele mele aveau umeri largi și maniere alese și nu scoteau o vorbă despre ce aveau între picioare. Până și cei mai nemernici aveau ceva aparte. Ca să nu mai spun că femei de treizeci de ani, singure, nici nu se pomeneau. Obișnuiam să le mărit pe toate înainte de cea de-a treizecea aniversare.

Pauză de lucru nu-mi îngăduisem însă niciodată: înainte să mă apuc de următorul roman, trebuia să mă ocup de planul romanului care ar fi urmat după el. Fiindcă, dacă țineai să trăiești din scris, trebuia să fii bine organizat, iar eu, una, chiar eram. Niciodată în toți acești zece ani nu-mi dădusem peste cap procesul perfect chibzuit al muncii: până și aflată în concediu continuasem să scriu, scop în care achiziționasem și notebook-ul. Că doar nu era acum să las baltă munca din pricina câtorva caraghioase de gânduri de sinucidere!

Cu un dublu clic energic, am întrerupt conexiunea la internet și am răsuflat din toți rărunchii. Ei, nu era cine știe ce! Dorința asta a mea de-a o sfârși cu viața nu putea fi decât un soi de reacție de șoc la vestea primită de la Charly. Probabil că în câteva zile, aveam să-mi acord chiar înțelegere. Iar până atunci aveam să fac pur și simplu lucrul pe care îl făceam cu cea mai mare plăcere: să muncesc.

Planul aflat recent în lucru se numea *Calea Leei. O femeie își învinge suferința mortală și își află iubirea*, lucru care – în vreme ce mai treceam o dată în revistă calea aceea a Leei, străbătută de la secția de leucemie către brațele vânjoase ale donatorului anonim de măduvă osoasă, schimbând din loc în loc câte un cuvânt – avu darul să-mi calmeze nervii văzând cu ochii.

În apartamentul de sub mine, Xavier Naidoo[15] cânta despre calea spinoasă pe care păşise el însuşi, iar eu îmi încreţeam fruntea, enervată. Tipul ar fi trebuit să ia liniştit exemplu de la curajoasa Lea, al cărei drum prin viaţă era cu adevărat aspru, fără să se vaite însă câtuşi de puţin din această pricină! Ca să nu mai spun că nu mi-ar fi dat prin minte să-i deranjez pe alţii cu cântece atât de monotone.

Hilla, cea care locuia cu un etaj mai jos, avea însă nevoie de acest Xavier Naidoo, pentru a trece mai uşor peste spălatul rufelor, căci nu avea maşină de spălat, dar creştea patru copii, o situaţie care făcea ca, pentru unii ca ea, spălatul rufelor să li se pară o cale îndeajuns de spinoasă.

În ceea ce mă privea, nu-mi puteam închipui în niciun chip vreo îndeletnicire care, acompaniată de aşa o muzică, să mi se pară mai uşor de dus la capăt, ceea ce făcea ca, de fiecare dată când Hilla se apuca de spălat eu să-mi vâr în urechi căştile mp3 player-ului şi să ascult orice altceva. Atât că, de data asta, până să apuc să fac ce-mi propusesem, sunase din nou telefonul.

Am ezitat înainte de a ridica receptorul. Dacă era din nou Charly şi, cu salutările ei prieteneşti, izbutea să mă aducă în stare să urlu? Tocmai acum, când, cu greu, îmi recăpătasem şi eu echilibrul interior.

Nu era Charly, ci Lakritze, cea care îmi fusese redactor la Editura *Aurora*.

— Ia te uită ce întâmplare. Tocmai lucram la planul de idei pentru *Calea Leei*. Dacă îl pun azi la poştă, mâine e deja la dumneavoastră.

— Mai bine aduceţi planul acela mâine, personal şi, cu acel prilej o să putem discuta faţă-n faţă pe marginea lui, îmi spuse Lakritze.

Am crezut că nu aud bine, iar asta m-a făcut să arunc un *Ăăă?*

---

[15] Actor, compozitor şi cântăreţ german de *soul* şi *R&B*.

— Și, dacă tot o să fiți aici, o să vă fac cunoștință cu noul redactor-șef, continuă Lakritze, imperturbabilă. V-ar conveni cumva în jurul orei unsprezece?

Pe Lakritze asta o chema de fapt Gabriela Krietze și răspundea de seria de romane *Norina*. Și nici măcar n-o văzusem vreodată la față. De cele mai multe ori corespondasem prin e-mail și, din când în când, mai aveam și câte o conversație telefonică. Contractele le primeam prin poștă și tot pe calea asta le trimiteam și eu înapoi, așa cum procedam și cu manuscrisele. Nimeni de la Editura *Aurora* nu-și exprimase vreodată dorința să mă cunoască personal.

— Gerri? Mai sunteți acolo? întrebă Lakritze.

— Da, i-am răspuns. Trebuie să trec mâine pe la editură, nu?

— Sper că nu-i vreun deranj, nu? întrebă Lakritze. Doar locuiți aproape.

— Mda, ca să zic așa, după colț

Editura *Aurora* și cu mine locuim în același oraș – eu, în garsoniera de mansardă, atât de prost izolată fonic, aparținând unui unchi, iar editura într-o clădire prezentabilă, de patru etaje, de pe malul celălalt al Rinului.

— Păi, atunci pe mâine, mai spuse Lakritze și închise, înainte să fi apucat să-i mai fi pus vreo întrebare.

Ce să fi însemnat asta? De ce să mă fi prezentat personal cu planul acela de idei? De zece ani încoace le furnizasem romanele cu precizie de ceasornic și nu încăpea nicio îndoială că lumea era mulțumită de munca mea. Poate suna destul de lipsit de modestie, dar știam și singură cât de bună eram. Până atunci nu-mi fusese refuzat niciun plan nou de roman și doar o singură dată fusesem pusă s-o elimin pe mama protagonistei, originară din Namibia, și s-o schimb cu una irlandeză, astfel încât tenul de un cafeniu din soiul cafea cu lapte devenise unul pistruiat. Dar chestii de felul acesta le rezolvam fără nicio problemă prin e-mail.

Ce naiba îi apucase pe cei de la *Aurora* de așa, deodată, voiau să schimbe procedura și-și doreau să mă cunoască? În timp ce tipăream planul de idei al viitorului roman, am emis două teorii

posibile. Potrivit celei dintâi, cu prilejul împlinirii a zece ani de când mă aflam în slujba lor, intenționau să-mi ofere o mărire de onorariu sau vreo insignă onorifică, cu sigla editurii, sau și una, și alta. Cea de-a doua teorie spunea că fiscul ar fi efectuat o verificare a impozitelor, stabilind că nu ar fi avut loc niciodată un dineu de lucru între mine și *redactora G. Krietze* și că, prin urmare, nu puteam extrage contravaloarea presupusei consumații de trei ori din suma de impozitat. Și poate chiar a doua zi urma să mă aștepte în biroul redactorei cineva de la Garda Financiară, pentru ca, de cum mi-aș fi făcut apariția pe acolo, să-mi și pună cătușele.

Partea asta, de la urmă, mi se păru însă prea puțin probabilă.

Cu mult mai verosimil mi se părea ca munca mea asiduă să fi fost răsplătită. Apăsarea pe care, de la telefonul primit de la Charly, o simțeam asemenea unui inel în jurul pieptului, împiedicându-mă să respir, parcă mă mai slăbise. Pentru moment, m-am hotărât să nu mai fiu nici nevrotică, nici depresivă, ci, privit în particular, să manifest doar așa, o stare proastă. Dimpotrivă, din punct de vedere profesional, totul mergea cum nu se putea mai bine. Ceea ce însemna că, cel mai bine aș fi făcut dacă, o vreme, pur și simplu m-aș fi concentrat asupra muncii, cel puțin o chestie pe care te puteai bizui.

Și deja simțeam cum mi-e din ce în ce mai bine.

Până la urmă, fusesem chiar în stare să-i telefonez lui Charly și să-i dau asigurări dintre cele mai credibile că eram de-a dreptul entuziasmată de sarcina ei și foarte onorată de ideea de a prelua născutul viitorului copil.

Chiar dacă în momentele acelea nu se potrivea câtuși de puțin, eram ferm hotărâtă să mai lucrez la capitolul atitudine. Și cel târziu la nașterea copilului să fi devenit din nou un om echilibrat și mulțumit. Charly nu s-a arătat câtuși de puțin supărată fiindcă n-am sunat-o imediat ce *am luat laptele de pe foc*. Dimpotrivă, își mai ceru și scuze.

— Cu siguranță c-ai încercat toată după-amiaza. Ce să-i faci însă dacă m-am apucat să dau telefon în toată țara, ca să-mprăștii marea vestea! Îmi pare rău.

— Ei, nu-i nimic, i-am răspuns.

— Am luat-o razna, ce mai, îmi mărturisi Charly.

— La fel și eu.

— Îmi venea să strâng în brațe pe toată lumea, fir-ar să fie, mai spuse Charly.

La capitolul acesta, după cum spuneam, eu, una, mai aveam ceva de lucru!

— Tre' să-ți mai spun că acum am și eu sâni! adăugă Charly. Poți să-ți închipui? Țâțe de-adevăratelea! Ar trebui să le pipăi și tu. Sunt o nebunie când le strângi!

— Ăăă, da, te cred și-așa.

— Mă bucur de pe acum c-o s-apar așa, rotunjoară, la întâlnirea aceea a fostei clase. Asta ca să nu fie Britt Emke, vaca aia blondă, singura care să se laude cu „purtătoru' pe mai departe al numelui familiei". Îți vine cumva să crezi că fundu' ei, ăla teșitu', e acum unu' de viță nobilă? Am căutat pe Google după numele de Ferdinand von Falkenheim și ghici ce-am aflat? Că are cincizeci și cinci de ani! Așa că Britt Emke îi calcă pe urme Annei Nicole Smith[16]. Cine să-și fi închipuit așa ceva!

— Păi, nu ziceam că nu mergem? întrebasem eu.

— În cazul ăsta zic s-o facem totuși, spusese Charly. Acu' am și io în burtă un „purtător pe mai departe al numelui familiei" și-o pereche de țâțe adevărate în sutien. Haide, să vezi ce distractiv o să fie! Sigur o s-apară și ceva profesori. O să ne-mbătăm și-o să ne dăm și noi mari pe-acolo.

— Charly, ești gravidă! Cum o să te-mbeți?

— Mda, așa-i, îmi dădu Charly dreptate. N-are-a face, tot o să ne distrăm. Închipuie-ți c-o să ai ocazia să-i spui căcănarului ăluia de Rothe, că nu-i decât un căcănar, iar el nici n-o să poată să-ți facă nimic, fi'n'c-ai terminat de mult cu bacalaureatu'.

---

[16] Pe adevăratul ei nume Vickie Lynn Marshall (1967-2007), fotomodel, sex-simbol și actriță TV (*The Anna Nicole Show*), căsătorită în 1994, la vârsta de 26 de ani, pentru o perioadă de treisprezece luni, cu magnatul de 89 de ani J. Howard Marshall (1905-1995).

— Mai întâi de toate, n-aș fi în stare să beau într-atât, încât să îndrăznesc așa ceva și, în al doilea rând, chiar dacă n-ar putea să-mi mai pună note proaste, tot ar putea să mă reclame pentru jignire, iar trei la mână...

— Ei, Gerri, nu mai fi și tu acum așa de negativistă! Mergem acolo și răscolim și noi prăvălia aia. Tu te-mbeți, iar io o să mă fâțâi încoace și-ncolo cu nasu' pe sus, arătându-mi țâțele de jur-împrejur. Hai c-o să fie ca lumea!

— Da, cu siguranță, i-am spus, apăsându-mi sânii fără să-mi dau seama.

Mici, de când îi știu, compensați pesemne de posterior. Și ce dacă! Nu era niciun motiv de depresie! Aveam o slujbă, iar în privința asta mărimea sânilor chiar că nu juca niciun rol.

În dimineața următoare, am luat-o din loc la timp către Editura *Aurora*. Portalul de intrare era uriaș, căptușit cu o cantitate impresionantă de marmură, ceea ce stătea mărturie pentru rentabilitatea afacerii cu romane în foileton. Mi-am îndreptat instinctiv umerii, fiindu-mi dintr-o dată limpede că și romanele mele contribuiseră într-o oarecare măsură la bunăstarea înconjurătoare. Poate că tocmai la intarsiile măiestre de pe coloanele de-acolo, din față, sau, mai știi, la tejgheaua șlefuită dindărătul căreia, cu priviri severe, mă studia o doamnă pe deasupra sticlelor ochelarilor ei. Da, la drept vorbind aceea era tejgheaua *mea*.

— Gerri Thaler, am anunțat-o, bine dispusă, pe doamna de la recepție. Am o întâlnire cu doamna Lakritze.

Femeia își mîji ochii, neîncrezătoare.

— Nu cumva cu doamna Krietze? întrebase ea.

— Exact, i-am răspuns, așezându-mi o mână pe tejgheaua aceea, *a mea*.

Ce bine mă simțeam!

În timp ce doamna de la recepție o anunța pe Lakritze despre sosirea mea, rugându-mă politicos să aștept până când urma să

vină cineva să mă conducă, am început să mă uit prin vitrinele din jur după vreunul dintre romanele mele din seria *Norina*. În zadar însă! Peste tot, numai *Gary Peyton, vânătorul de fantome* și *Maggie, mireasa demonilor*, pe lângă o droaie de western-uri cu pocitanii de cowboy și cactuși pe coperte.

Cine naiba citea așa ceva? Probabil că cei care se uitau și la western-urile prăfuite de pe *Das Vierte*[17].

O femeie în vârstă, purtând o bluză în dungi, cu păr castaniu, tuns scurt, și o pereche de ochelari pe nas coborî din lift, iar eu am știut pe loc că nu putea fi vorba decât despre Lakritze. Căci exact în felul acela mi-o închipuisem dintotdeauna. Ea, în schimb, nu-mi aruncă decât o privire fugară, măturând cu ochii holul, care, altfel, era cât se putea de pustiu.

— Doamna Thaler a plecat cumva? o întrebă ea pe doamna de la recepție.

— Nu, e cea de acolo, i-a răspuns femeia.

Lakritze mă privi nedumerită.

— Bună ziua, i-am spus, întinzându-i mâna. Mă bucur să vă cunosc.

Lakritze îmi strânse mâna, șovăind.

— Gerri n-a putut să vină?

Am încercat un hohot de râs, dar a ieșit o tuse.

— Vă așteptați la cu totul altcineva?

— Pfff, făcu Lakritze, studiindu-mă din cap până în picioare, cu ochii mijiți. Păi, eu, una... Dar câți ani aveți, pentru numele lui Dumnezeu?

— Treizeci, i-am răspuns, ușor înțepată.

Ieșită așa, de pe buzele mele, cifra suna foarte prost. Ce-o interesa pe ea una ca asta? Să fi avut cumva impresia că arătam mai în vârstă? Mai bine nu-mi puneam puloverul cel negru, chiar dacă era din cașmir și era singura piesă din garderoba mea care arăta elegant și era comodă.

---

[17] Canal TV privat de divertisment (*Al Patrulea* – în lb. germană).

— *Treizeci*, repetă Lakritze. Păi, asta înseamnă că atunci când ați început să colaborați cu noi erați aproape un copil.

— Eram majoră, i-am întors-o.

Lakritze se mai zgâi o vreme la mine, clătinând din cap. Într-un final, zâmbind mărunt, îmi spuse:

— Și eu care credeam că sunteți cam de vârsta mea.

— Nu m-ați întrebat niciodată ce vârstă am.

Se interesaseră de codul numeric de la asigurările sociale, de cel de contribuabil la fisc și de cel al contului bancar, dar nu și de vârstă. Sugera cumva Lakritze că glasul, pe care, în toți acești ani, îl auzise suficient de des la telefon, aducea cu unul de femeie de cincizeci de ani? Mă simțeam puțin jignită. Poate că aparența asta, de femeie în vârstă, mi se trăgea de la nume. Eram și singura Gerda din generația mea, pot să pariez. Mulțumesc, mamă!

— Ar fi schimbat cu ceva lucrurile faptul că ați fi știut ce vârstă am?

— Copila mea dragă, începu Lakritze. Dacă aș fi știut că sunteți atât de tânără, v-aș fi încurajat cu siguranță să vă alegeți ceva mai potrivit în loc de această sluj...

Se poticni în vorbe și-și aruncă privirea către doamna de la recepție.

— Haideți, să mergem sus.

Pentru ca, apucându-mă de brat, să continue:

— Mai întâi la mine, în birou, acolo unde o să putem vorbi în liniște. La ora unsprezece ne așteaptă domnul Adrian.

— De la Garda Financiară? am întrebat, în șoaptă.

— Nicidecum, spuse Lakritze, chicotind. Domnul Adrian e noul redactor-șef. De-abia aștept să văd ce mutră o să facă. Știți, el își închipuie că sunteți o fostă asistentă medicală, pensionată anticipat, căreia s-ar vedea silit să-i aducă la cunoștință cu blândețe vestea cea proastă.

— Care *veste proastă?* am întrebat eu, alarmată. Și de ce, mă rog, *asistentă medicală?*

— Multe dintre autoarele noastre sunt foste asistente medicale. Ceea ce ajută foarte mult în cazul romanelor cu doctori.

Lakritze mai aruncă o privire înspre doamna de la recepție, dirijindu-mă printre ușile ascensorului. După ce acestea se închiseră în spatele nostru, continuă:

— Se fac niște schimbări aici, la noi, despre care va trebui să fiți informată. De aceea v-am și rugat să treceți pe aici.

— Vă rog, numai asta nu, am murmurat.

Lakritze își văzu însă mai departe de vorbele ei:

— După cum, probabil, ați citit prin ziare, *Aurora* noastră a fost înghițită de un mare grup editorial, care publică de asemenea romane în foileton de mare succes, *Lauros*.

— Păi, nu sunt cei cu seria *Corinna?* am întrebat, strâmbând din nas.

— Exact, îmi răspunse Lakritze. *Lauros* a cumpărat-o pe *Aurora*, cu tot ce înseamnă ea.

— Chestia asta nu sună deloc bine, am spus.

— Nu, câtuși de puțin, mă aprobă Lakritze.

Ușile liftului se deschiseră, iar noi am înaintat pe holul etajului trei.

— Și, ca să nu mă mai învârt în jurul cozii, toată seria de romane romantice, în afară de *Nanette*, a fost anulată.

— Și eu care credeam că afacerea merge bine.

— De fapt așa și e, spuse Lakritze. Numai că cei de la *Lauros* au și ei propriile lor romane de dragoste și nu vor să se concureze acum pe ei înșiși cu ale noastre. Și mai speră din toată inima ca cititorii seriei *Norina* să se orienteze în viitor asupra seriei lor, *Corinna*. După cum, în loc de cărțile seriei *Casa pădurarului Freidrichshain*, lumea ar urma să cumpere de-acum înainte pe cele din seria *Pădurarul Wolfgang*. Eu, una, am îndoieli că un asemenea concept o să și meargă.

— Bine, dar ce-o să se întâmple cu *Clinica cu parc Dr. Ohlsen?*

— Și aceea o să dispară, îmi răspunsese Lakritze. Chiar dacă *clinica* noastră s-a vândut cu mult mai bine decât seria lor, *Dr. Martin, medic pe ambulanță*, adăugă ea, răsuflând din greu. Va trebui să ne extindem în schimb domeniul de romane de groază și de acțiune. De exemplu, începând de luna viitoare, fosta noastră

șefă peste romanele de țară va trebui să îngrijească o nouă serie cu vampiri. Iar de ieri a intrat în concediu medical, din cauza unei crize de nervi. Iar bărbatul ei ne-a anunțat că lucrurile s-au precipitat tocmai când pisa niște căței de usturoi pentru cină.

Puțin mai aveam și eu până la o criză de nervi. Simțeam cum genunchii mi se înmuiaseră și că nu mai eram în stare să mai fac vreun pas mai departe. Lakritze mă împinse pe o ușă, în interiorul unui birou luminos, plin de plante, și mă așeză într-un scaun.

— Știu că sunt vești tulburătoare, continuă ea. Dar cu siguranță c-o să găsim noi o soluție. Sunteți încă tânără. Ia să bem noi mai întâi câte un pahar de șampanie, ca să ne mai treacă sperietura. Dar și pentru că, în sfârșit, am făcut cunoștință personal.

Cu o bufnitură serioasă, destupă o sticlă de șampanie și umplu două pahare.

— Pentru vremuri mai bune, mi-a urat ea. Iar dacă vă consolează, suntem amândouă în aceeași barcă.

— Ce să zic? Aș fi preferat să fie vorba despre Garda Financiară, i-am spus, sorbind iute, de câteva ori. N-aș putea să scriu atunci pentru seria *Dr. Martin, medic pe ambulanță* și pentru *Corinna?* Știți doar că-s bună!

— Da, asta chiar așa și este, spuse Lakritze. Problema e că cei de la *Lauros* au destui autori pentru seriile cu care vin. Sigur, mai pot fi strecurate acolo, din când în când, și alte manuscrise, dar dacă sunteți nevoită să trăiți din așa ceva... Ce meserie aveți, de fapt, Gerri? Niciodată nu v-am întrebat lucrul acesta.

— Sunt scriitoare, i-am răspuns.

— Bine-bine, dar ce ați studiat? Vreau să spun cu ce v-ați câștigat existența înainte de-a vă apuca de scris?

— Nu mi-am câștigat niciodată existența din altceva decât din scris.

— Înțeleg, spuse Lakritze și-mi mai turnă niște șampanie, pe care am dat-o de îndată pe gât, ca pe apă. Cum spuneam, la început aveați douăzeci de ani. Poate că totuși s-o ivi vreo posibilitate. Uitați cam cum văd eu lucrurile: atunci când undeva se închide o ușă, se deschide într-altă parte o alta...

— Aș putea să scriu și romane erotice pentru *Nanette*, i-am spus. N-ar trebui totuși decât să mă mai informez puțin în domeniu... Poate pe internet.

— Din păcate, pentru *Nanette* avem chiar o superofertă de autori, îmi tăie avântul Lakritze. Și toți se înghesuie binișor să-și pună pe hârtie propriile experiențe. Cum spuneam, uneori un sfârșit atât de dur poate fi chiar...

— Bine, dar am nevoie de slujba asta! i-am tăiat vorba. Mie chiar îmi place să scriu! Vedeți dumneavoastră, tocmai am descoperit că sunt nevro... ăăă ...că fără slujba asta aș fi chiar în aer.

O vreme, Lakritze nu mai scoase niciun cuvânt. Apoi a spus:

— Tot ce vă doresc eu este să dați de un serviciu mai puțin nesigur și chiar mai bănos. Din fericire, sunteți încă tânără și ați putea s-o luați de la capăt.

— Dar nici prin cap nu-mi trece să fac altceva! Și, pe lângă asta, ați spus chiar dumneavoastră ca sunt bună. Scrisul e adevărata mea chemare.

— Fără îndoială că sunteți chiar *foarte* bună, îmi confirmă Lakritze. Până și colega mea, cea cu criza de nervi, este de-a dreptul extraordinară în tot ceea ce face. Numai că, în vremurile astea, așa ceva ne e de prea puțin folos. Cu toții trebuie să vedem cum să facem ca să ne putem câștiga o pâine, nu? Poate că, o vreme, ați putea să mai scrieți așa, ca hobby, suplimentar.

— Ca hobby... suplimentar... am bâiguit, prăvălindu-mă nefericită în scaun.

— Mai luați o înghițitură, îmi spuse Lakritze, plină de compătimire, umplându-mi din nou paharul și golindu-l pe-al ei dintr-o mișcare.

I-am urmat gestul instantaneu.

— De când am priceput că unele locuri de muncă or să dispară, suntem cu toții șocați. Parcă văd, de exemplu, că, dacă întârzie colega mea să se întoarcă la lucru, noua serie cu vampiri o să-mi cadă mie pe cap. Cei din noua conducere speră ca unii dintre noi să-și dea demisia de bunăvoie, numai că n-avem noi

de gând să le facem așa o plăcere. Eu, una, mai am și așa, doar trei ani până să mă pensionez, ani în care trebuie să mai trag cumva.

— Eu mai am treizeci și cinci.

— O să se găsească o soluție și pentru dumneavoastră.

Și, zicând acestea, Lakritze îmi turnă ultimele picături de șampanie, după care o apucă spre frigider, ca să mai scoată o sticlă.

— Sigur, am murmurat eu.

Un lucru pe care-l știam deja. Nu trebuie decât *să încep să gândesc ceva mai pozitiv.*

Dragă Charly !

Tocmai mi-am făcut socoteala : se împlinesc fix douăzeci și trei de ani de la ziua în care mi-a spus mama pentru prima oară că nu ești deloc o companie potrivită pentru mine.

Câtă dreptate a avut ! M-ai îndopat cu ciocolată, m-ai îndemnat să fumez prima țigară și m-ai învățat să-mi rod unghiile. Prin intermediul tău am făcut cunoștință cu alcoolul, *WonderBra*-ul, vorbele fără perdea și nuanțele de vopsit părul. iar atunci când am fost prinsă prima dată că am chiulit de la școală fusese tot cu tine.

La noi în casă și-acum ți se zice *„groaznica aia de Charlotte"*. *„Numai fiindcă groaznica aia de Charlotte și-a făcut un piercing în buric, nu înseamnă c-o să-ți stea automat și ție bine cu unul."* (Îmi stătea, cum să nu-mi stea, numai inflamația urâtă cu care m-am ales nu arăta deloc grozav. Și asta din pricină că obiectul ruginit nu fusese dezinfectat !) *„Numai fiindcă groaznica aia de Charlotte s-a lăsat de școală, nu înseamnă că și tu trebuie să faci așa ceva !"* (Erau unele lucruri în viața noastră care s-au desfășurat în paralel.) „Nu-mi *vine să cred că groaznica aia de Charlotte ți-a luat iubitul, iar tu tot mai ești prietenă cu ea."* (Maică-mii tot nu-i venea să creadă că îl azvârlisem din casă pe Ulrich din proprie inițiativă, după cum nici mie nu-mi venea să cred că acum Ulrich își punea șosetele perechi-perechi în mașina de spălat, iar în dulapul de haine își atârnase un brăduleț odorizant.)

Adevărul este însă, că viața mea, fără această *„groaznică de Charlotte"*, ar fi arătat cu mult mai tristă decât este deja fără ea. Tu ai fost cea dintâi care m-a lămurit asupra faptului că părul castaniu (aidoma celui roșu, albastru sau liliachiu) este tot atât de valoros ca și cel blond, dar și cea care mi-a demonstrat că părinții și profesorii nu au dreptate întotdeauna. Mi-ai ținut partea atunci când mama a vrut să mă cupleze cu Klaus Köhler și, până în ziua de azi, te-ai dovedit singura care mi-a luat meseria în serios și care, imediat ce

apărea, mi-ai cumpărat de la chioșc fiecare roman pe care l-ai mai și citit cu nesaț. Niciodată în viață nu m-am distrat așa cum am făcut-o alături de tine.

Iar dacă vei avea o fetiță, atunci îi doresc să aibă și ea parte de-așa o *„groaznică de Charlotte"* drept prietenă, căci una mai bună nici că se poate.

Asta-ți scrie, plină de recunoștință și iubire,
a ta Gerri

P.S. Zău că nu ar fi trebuit să-ți lași baltă studiile pentru așa-numita ta *carieră de cântăreață*. Chiar dacă îți place la nebunie să cânți: pur și simplu nu ești în stare de așa ceva. Doar că, până acum, nu și-a făcut nimeni curaj să ți-o și spună. Iar dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Ulrich. El, unul, te iubește cu adevărat, dar a spus întotdeauna că *mai degrabă ar suporta o intervenție la stomatolog decât să te audă cântând „Somewhere Over the Rainbow"*. De aceea, te rog să nu care cumva să-ți vină ideea să interpretezi vreun *Ave Maria* sau cine știe ce altceva cu ocazia înmormântării mele. N-aș dori ca, aflată la mormântul meu, lumea să aibă, pe nepusă masă, vreun motiv de veselie.

P.P.S. Îți las de pe-acum toți cerceii mei și pernele cu modele cu trandafiri, care știu că-ți plac așa de mult. Iar în baie te așteaptă un tub nou-nouț de vopsea de păr, nuanța *Indian Summer*, care cred că ți-ar sta bine. Și nu-ți face griji. Ai să fii o mamă minunată.

Patru

Șampania mă făcuse mai sentimentală.

Deci așa trebuie să te simți când se duce totul de râpă, mi-am spus în sinea mea. *Atunci când simți că-ți fuge pământul de sub picioare. Când ți se ia și ultimul sprijin...*

— Ați spus ceva? m-a întrebat Lakritze, căci, pesemne, îngăimasem cu glas tare cele câteva gânduri.

— Cred că nu mai rezist la încă niște șampanie. Chiar am amețit.

— Și eu, a spus Lakritze. Numai că tocmai asta-i partea bună a lucrurilor, a adăugat, uitându-se la ceas. Acum putem să mergem dincolo, la domnul Adrian.

— La ce bun, de fapt? am întrebat-o. Că doar le-am aflat deja pe toate.

— Mda, numai că drăguțul de el e nou pe-aici și n-am vrea să-și închipuie că-l vom scuti de îndatoririle ce-i revin. Mai cu seamă de cele neplăcute. Vreau să văd și eu ce mutră o să facă atunci când o să vă lipsească de mijloacele de subzistență.

— Hai, atunci.

De cum m-am ridicat, am și început să mă clatin un pic. Hopa!

— De obi-bicei, nu pun băutură în gură peste zi, după cum, tot de obi-bicei, sunt în stare să rostesc *de obibicei* cu mult mai corect. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

— Luați asta, îmi spuse Lakritze, întinzându-mi o bomboană cu mentă și îndesându-și și ea una în gură. Că doar n-o să-i dăm de-nțeles sărmanului tânăr că ne-am înecat amarul în alcool.

— Care *sărman tânăr?*

— Păi, Adrian ăsta. Că-i unul cu caș la gură. Cei de la *Lauros* pur și simplu ni l-au plasat aici, ca să conducă procesul de

restructurare. Iar dacă mă întrebați, ăsta nici măcar nu se simte în apele lui. Încearcă și el s-o facă pe cel ce-și păstrează sângele rece, dar e depășit de situație, fără doar și poate. În ciolanele noastre bătrâne o să-și rupă el dinții. Am pus chiar pariu că, până la sfârșitul trimestrului, o să-și ia tălpășița, chiar dacă se culcă el cu directoarea noastră de programe editoriale.

Biroul acelui Adrian se afla peste doar două uși. Am ajuns cât de cât întreagă la locul cu pricina și asta fiindcă m-am sprijinit cu mâinile când de pereții din stânga, când de cei din dreapta ai holului.

— De fapt, nici nu-i vorba de vreun birou, îmi precizâ Lakritze, răutăcioasă. E fosta noastră magazie. Sărmanul băiețel, cum n-a fost el în stare să-și afle până acum un locșor ca lumea, numai al lui, cu toată șefia lui cu tot. Ce mai, nu-i născut să fie șef.

Bătu apoi la ușă și, în același timp, apăsă pe clanță.

Fosta magazie era într-adevăr înghesuită și garnisită de jur-împrejur cu niște rafturi strâmbe. În mijlocul ei trona o masă de scris, care, cu siguranță, trăise și vremuri mai bune, îndărătul căreia, cu spatele la fereastră, ședea, cam chircit, noul redactor-șef.

Acum, chiar așa de tânăr, precum spusese Lakritze, tot nu era și, zic eu, trebuie să fi avut și el vreo treizeci și ceva de ani. Nu-mi puteam da seama dacă avea sau nu caș la gură, dar știu că ochii îi erau verzi. Iar ochii au fost primul lucru pe care l-am remarcat la el. Ochi ca aceia nu mai întâlnisem eu până atunci decât în propriile mele romane. *Ochii lui erau încadrați de sprâncene negre, neobișnuit de stufoase, amintind de culoarea întunecată a jadului șlefuit. Privirea lui pătrunzătoare o urmărea, fără ca ea să înțeleagă de ce simțea fiori pe șira spinării.*

— Acesta este noul nostru redactor-șef, Gregor Adrian, iar aceasta, domnule Adrian este colaboratoarea noastră de atâția ani, autoarea Gerri Thaler, rosti Lakritze, închizând ușa în urma noastră.

— Poftiți! spuse Adrian, pe un ton ușor resemnat.

Așa deci, Gregor îi e numele! Ce coincidență! Pe anonimul donator de măduvă osoasă din „Calea Leei" tot Gregor îl

botezasem și eu. *Își adună la un loc sprâncenele-i închise la culoare, părând să se frământe dacă să dea sau nu curs furiei atât de răspicate în trăsăturile adâncite ale feței. Până la urmă, triumfând buna lui cuviință, își destinse gura într-un zâmbet, se ridică și-i întinse mâna.*

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Thaler, spuse el.

Părul îi arăta de parcă toată dimineața și l-ar fi dat la scărmănat, era închis la culoare, ușor ondulat, rărit deja pe la tâmple, dar care cerea cât de curând o tunsoare. Și un pieptănat. În schimb mie îmi plăcea la bărbați aspectul ăsta, de *tip neglijent.*

Sosi și strângerea de mână și am depus ceva eforturi ca să-mi păstrez echilibrul, căci gestul se dovedise zdravăn cu adevărat.

— Cucuroasă și eu de bunoștință, am bâiguit. Sunt...

Și iar m-am împiedicat în vorbe, fiindcă uitasem din nou ce aveam de gând să spun. *Strângerea de mână a lui Gregor era puternică, și îi simțea mâna caldă și uscată. Atingerea îi făcu bine și ar fi strâns mâna aceea și mai mult, dar politețea îi ceru să-i dea drumul. Oare simțea și el acea atracție, ca de magnet? Nu era posibil să îți dai seama după chipul lui.*

Dumnezeule, chiar că eram ametită! De două ori la rând „simțea"? Trează, nu mi s-ar fi întâmplat așa ceva niciodată.

— Gerri este încă șocată de noutăți, spuse Lakritze. A lucrat până acum la seria *Norina* și la cea intitulată *Clinica cu parc Dr. Ohlsen.*

Și-o să se prăbușească îndată dacă nu ia loc, am continuat spusele ei în gând. Șampania se făcea simțită cu deosebire în picioare. Nenorocirea era că în biroul acela mititel nu mai era loc și de alte scaune. Cu grijă, m-am rezemat cu spatele de unul dintre rafturi. Ei, da! Așa era cu mult mai bine! Tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să-mi deznod limba.

— Înțeleg, a spus Adrian. Asta înseamnă că sunteți direct afectată de schimbări.

Am dat din cap, în semn de aprobare:

— O să niu fevoită că-mi saut padapost pe pub vreun sod, am îngăimat.

— Cum? a întrebat Adrian.

— Înțelegeți dumneavoastră, i-am răspuns, nerăbdătoare. Ani de-a rândul i-am tot păcălit pe cei de la Casa de Ajutor Social a Artiștilor în privința veniturilor, ca să pot pune și eu de-o parte câțiva euro. Iar rezultatul e că, pe viitor, e foarte probabil să fiu nevoită să trăiesc dintr-un ajutor de șomaj de 150 de euro. Iar așa ceva nu-i posibil decât dacă mă adăpostesc pe sub vreun pod.

Ciudat lucru că reușisem să scot pe gură așa de ușor o frază atât de complicată. Până și Adrian părea surprins de măiestria mea.

— Bineînțeles că pentru colaboratorii liber-profesioniști, restructurarea de la *Aurora* reprezintă un eveniment mai degrabă păgubos, dar editura își dă toată silința pentru a găsi alternative și în această privință, spuse el.

— Hmmm, hmmm, făcu Lakritze, izbutind să facă zgomotele acelea să sune cu deosebire ironic.

— De fapt nici măcar n-ar trebui să ne facem griji din pricina asta, căci colaboratorii liber-profesioniști sunt întotdeauna expuși anumitor riscuri, continuă Adrian cu sprâncenele săltate. De aceea, la *Lauros* le-am recomandat întotdeauna autorilor noștri să nu-și abandoneze cu niciun chip slujba care le asigura pâinea.

— Ce-i aceea o *slujbă care-ți asigură pâinea?* am întrebat.

Adică ce-ar fi vrut să-mi spună tipul? Că romanele de la *Lauros* erau scrise numai de vânzătoare de brutărie? Lucru care nici nu mă mira de altfel, căci apucasem să citesc vreo câteva dintre ele.

— O slujbă care să-ți asigure pâinea e una pe baza căreia îți poți cumpăra niscaiva chifle, mi-a explicat Lakritze. Până acum, la *Aurora* s-a mizat mai mult pe autori profesoniști, decât pe unii care scriau de plăcere. Dar, ce să-i faci, nu întotdeauna în viață contează calitatea.

Și, zicând acestea, Lakritze suspină.

— Adică nu aveți o slujbă? a întrebat Adrian, reacționând de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Lakritze.

— Bineînțeles că am una, am zbierat, smucindu-mă în asemenea hal, încât, pe raftul din spatele meu, câteva cărți se și răsturnară. Sunt scriitoare.

— Și încă una dintre cele mai bune, adăugă Lakritze. Dacă nu cumva chiar *cea mai bună!*

— Păi, ce-ar... , începu Adrian.

— Ar mai fi o soluție.

Tocmai îmi trecuse prin minte o alternativă la locuitul sub pod.

— Aș putea să mut înapoi la ai mei.

Am dat intenționat cu capul de lemnul raftului din spate.

— Sau la casa de nebuni. Ceea ce, oricum, ar fi cam același lucru.

O vreme, Adrian mă fixă îndelung, fără umbră de reacție. După care m-a întrebat:

— Sunteți măritată sau aveți cumva vreo legătură stabilă?

L-am scrutat încurcată. *Întrebarea era indiscretă, dar se simți mișcată de interesul lui față de ea. Nu se putu abține să nu roșească și să nu-și plece ochii.*

— Nu, dar dumneavoastră?

Adrian mă scrută la rându-i, buimăcit.

— Întreb și eu numai așa, fiindcă... într-o perioadă ca asta, intermediară, ar fi cum nu se poate mai util să ai pe cineva care să poată prelua cheltuielile celuilalt cu chiria.

— Cum, cum? m-am oțărât, simțind cum, treptat, începeam să fierb.

— Cu siguranță că la *Lauros* li s-a recomandat dintotdeauna autorilor amatori să fie prevăzători și să-și găsească drept tovarăș de viață pe cineva care să fie în stare să plătească chiria, a completat Lakritze. Ei, noi, știa de la *Aurora*, am ratat ocazia.

— Doamnă Krietze, părerea mea e că remarcile dumneavoastră sarcastice nu sunt de cine știe ce ajutor în această situație, spuse Adrian. Eu, unul, aș dori să-i ofer un sprijin doamnei Thaler.

— Daaa, atunci chiar vă rog s-o faceți. Vă roog! Aș putea să scriu pentru seria *Corinna* sau pentru cea căreia îi zice *Dr. Chestie, medic pe ambulanța de rahat.* Fiindcă altfel o s-ajung depresivă pneumotorică și n-aș putea să mai garantez de nimic. Nevrotic deactiv represiv, vreau să spun. Chestii despre care vă puteți informa și singur pe internet.

Deodată, Adrian începuse să mă privească, ca și când nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor și urechilor. Știam că vorbeam numai prostii, dar eram și deznădăjduită.

— Din păcate, la *Lauros* cererea este destul de redusă, spuse Adrian. Dar, după cum probabil știți, *Aurora* își dezvoltă domeniul de scrieri de acțiune și de groază. Ce-ar fi dacă, pe viitor, v-ați pune talentul în slujba acestei direcții editoriale?

— De groază, am spus, încrucișându-mi brațele pe piept.

— Păi, atunci e minunat! Avem o serie nou-nouță cu niște femei-vampir, care, în iunie, trebuie să ajungă în tipar, iar asta mă face să vă propun ca, în cel mai scurt timp posibil, să ne prezentați un plan de idei.

— *Femei-vampir?* am îngânat. Nici măcar nu știu despre ce-i vorba.

— Adevărul e că nimeni nu știe prea bine, a bâiguit Lakritze.

— Vampirii ăștia sunt niște făpturi nemuritoare, care sunt înzestrate cu puteri supranaturale și sunt nevoite să se hrănească cu sânge, spuse Adrian, pe un ton plin de convingere. Un lucru pe care îl rezolvă fie cu ajutorul unor așa-numite conserve de sânge, din care cei mai mulți dintre vampiri posedă provizii însemnate, fie cu binecunoscuta lor mușcătură, aplicată carotidei unui om.

Am strâns din ochi privindu-l neîncrezătoare. Numai că nici urmă de ironie în tonul glasului său.

— Vampirii se pot mișca prin spațiul intermediar, ceea ce face ca, în fracțiuni de secundă, să se materializeze dintr-un loc într-altul al lumii ăsteia, a continuat Adrian. Între ei se deosebesc două soiuri: cei născuți vampiri și cei deveniți vampiri. În ciuda celor răspândite de legende, vampirii suportă foarte bine lumina zilei, chiar dacă, la drept vorbind, nu prea le e dragă, și nu se prefac deloc în praf și pulbere la atingerea vreunei raze de soare. Sunt maeștri în artele marțiale asiatice, se pricep să mânuiască vechile arme, pot citi și manipula gândurile și dispun de un anumit potențial de farmece, care sporește pe măsură ce înaintează în vârstă. Atât de vestiții lor dinți, de vampir, le cresc numai dacă le dă și lor ghes setea de sânge, fiindcă altfel așa, la prima

vedere, nimic nu-i deosebește de ceilalți muritori de rând. Povestea lor își are rădăcinile cu mult timp în urmă, fiind strâns legată de cele ale elfilor și zânelor, ca și ale altor făpturi ale lumii fermecate, în care se disting vieţuitoarele luminii și cele ale întunericului. În general vorbind, nici vampirii, nici pricolicii nu sunt făpturi malefice, chiar dacă printre ele, din păcate, se numără și unele excepții.

Făcu o pauză, privindu-mă plin de entuziasm.

Abia dacă mă abțineam să nu mă prăvălesc peste masa aceea, să-l apuc pe individ de guler și să-l scutur. *Ascult-aici, măi, ochi verzi! Când te-oi materializa eu de urgență în lumea aia, să vezi cum termini tu cu parascoveniile astea nenorocite!* Numai că, pentru așa ceva, ar fi trebuit să abandonez sprijinul raftului din spate, iar asta m-ar fi făcut să aterizez pe burtă peste masa lui de lucru.

— Firește, nu orice persoană care e mușcată de un vampir ajunge un vampir, mai adăugă Adrian. O astfel de transformare e o treabă cu totul și cu totul complicată. Iar de dormit în sicriele lor nu doarme niciunul, căci și asta e tot o fantezie de prin filme și de la televiziune.

— Aha, am făcut. Iar ce-mi povestiți dumneavoastră acum nu-s decât adevăruri goale-goluțe, nu?

— Ăăă, da, rosti Adrian, roșind totuși puțin. Astea-s bazele documentației pe care am realizat-o pentru seria noastră cu femei-vampir. Vampirii sunt la mare preț, reprezintă un subiect care are și groază, și supranatural, și erotism. Ce mai, exact ce-și dorește publicul nostru.

— În privința laturii lor erotice, nu prea sunt eu lămurită, i-am spus. Tocmai asta e marele ra...

— Dar chestia cu usturoiul e tot așa, o fantezie de prin filme și de la televizune, sau ajută cu adevărat? îmi reteză vorba Lakritze.

— Nu, spuse Adrian. Numai dacă, prin magie, usturoiul acela este prefăcut într-o amuletă protectoare.

— Ei, ajunge, am spus, exasperată de-a binelea. *Amuletă protectoare?* Cred că asta-i prea de tot!

— Mie-mi pare că totu-i chiar deosebit interesant, rosti Lakritze. Haideți, să mergem, Gerri, ca să nu-l mai deranjăm prea mult pe domnul Adrian.

— Cât de repede ați putea alcătui un plan de lucru? întrebă Adrian.

— Despre o persoană care practică artele marțiale asiatice, suge sânge și aventurile ei erotice în spațiul intermediar? am întrebat. Păi, cu siguranță nu...

— Nu mai devreme de vinerea viitoare, mi se vârî din nou Lakritze printre vorbe, apucându-mă de cot și trăgându-mă afară, în hol. Doamna Thaler e o profesionistă, așa că o să se adapteze iute ca fulgerul la noul subiect.

— Ei, atunci mă bucur de pe-acum de ideile pe care ni le veți prezenta. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Încântată și eu de cunoștință, am spus, numai că Lakritze apucase să închidă ușa în urma noastră.

Și cu asta a căzut și ultimul meu bastion de apărare împotriva depresiei. Praful se alesese de slujba mea, de unica lumină care mi se arătase în viață. Iar asta făcea ca intențiilor mele sinucigașe, tot mai serioase, să nu le mai stea nimic în cale. Iar odată ce aș fi fost moartă poate că ar fi priceput în sfârșit cu toții că fiecare individ nu are decât o capacitate limitată a suportabilului.

În cazul meu, după cele întâmplate, limita asta fusese definitiv atinsă.

Nu-mi mai doream decât să ajung odată acasă și să caut pe internet cea mai bună metodă de sinucidere. Pe cât posibil una mai puțin sângeroasă.

— Hai că n-a mers rău chiar deloc, spuse Lakritze. Așa-i însă când are tânărul ocazia să vorbească despre vampiri, o face mereu cu poftă. Și se pricepe, fiindcă episodul-pilot al seriei *Ronina, femeia-vampir* a fost scris chiar de el, personal.

— Cât oi trăi n-o să scriu asemenea mizerii! m-am răstit. Și-o să intru din nou la el să-i spun să facă bine și să-și facă rost

de o amuletă protectoare cu usturoi, până n-apuc să-l muşc eu de gât, personal.

Bulversată în trecere de imagine, am încheiat fraza pe un tot mai mult îngânat:

— Şi-acum, ăăă, o să mă duc şi eu acasă...

— Dar de unde până unde atâta grabă, spuse Lakritze. Fiindcă, înainte de orice, aşa ceva n-ar fi decât o posibilitate de a depăşi dificultăţile financiare. Trebuie să iei ce ţi se oferă. Cel puţin atunci când vine vorba de muncă. Regula nu e valabilă şi în viaţa particulară, dar în ziua de azi nu-ţi dă mâna să refuzi o ofertă decât dacă ai una mai bună. Aşa că o să faceţi bine şi-o să vă apucaţi de scris romanele astea, cu vampiri.

— Ce? Dar nu mă pricep deloc la aşa ceva, spusesem. Din toate câte mi-a povestit ăla despre lumea intermediară şi despre travestiţi în pricolici n-am înţeles o vorbuliţă.

— Ei, bineînţeles c-o să vă pricepeţi, spuse Lakritze. Nu trebuie decât să aprofundaţi puţin subiectul.

Am scuturat din cap.

— Pentru o reacţionară deprimată autentică cum sunt eu, aşa o chestie e din păcate cu neputinţă. Nici măcar dacă ar fi vorba de vampiri vegetarieni.

— Prostii, spuse Lakritze. Sunteţi doar puţin ameţită. Iar asta nu-i decât vina mea! Ar fi trebuit să ştiu că voi, tinerii, nu ţineţi la aşa ceva.

Odată ajunse din nou în biroul ei, m-a îmbrâncit iar pe scaun şi s-a apucat să înfunde într-o sacoşă de iută romane în foileton, cu lilieci şi mutre dintre cele mai scârboase pe coperte. Am privit-o din nou, bălăbănindu-mi picioarele, chibzuind dacă nu cumva era cazul să vomit. Dar şi dacă mi-ar fi venit aşa ceva, mai rău nici că se putea, căci coşul de hârtii era un model din metal, cu o mulţime de perforaţii măricele.

Şi, în vreme ce fixam insistent coşul, mă gândeam cam ce idee îşi putuse face Adrian acela despre mine. Nu mă purtasem fizic tocmai exemplar, după cum nici cine ştie ce din punct de vedere intelectual. Dădusem şi eu, în sfârşit, peste un tip arătos şi mă prezentasem beată turtă.

Dar ce însemna de fapt acest „beată turtă"? Beată-beată, dar cum adică și „turtă"? În privința asta trebuia să fac rapid cercetări pe internet.

Cineva intrase în încăpere, fără să bată la ușă.

Se dovedise a fi o femeie cu părul șaten, îmbrăcată toată în negru, cu o față izbitor de palidă.

— Femeia-vampir! am șoptit. Deci era adevărat: se puteau deplasa liniștiți și la lumina zilei, fără să se prefacă în praf și pulbere.

Femeia-vampir nici măcar nu-mi dădu atenție.

— Tocmai am aflat de la biroul de personal că, din motive medicale, doamna, ăăă, *Cutărică*, capra aia ipohondră, o să lipsească vreo două luni, spuse ea. Așa c-o să vă-ngrijiți dumneavoastră, doamna, ăăă, *Așa-și-pe-dincolo*, de seria *Cum-i-o-fi-zicând*.

— Krietze, rostise Lakritze. Păi, mi-am închipuit, drept care m-am și apucat de lucru. Cu ocazia asta, dați-mi voie să v-o prezint pe noua noastră autoare a seriei *Ronina!* Gerri Thaler – Marianne Schneider, directoarea programului editorial de la *Aurora*.

— Oh! Directoarea programului editorial, i-am spus, întinzându-i mână, cu mare interes acelei femei-vampir.

Carevasăzică ăsta era genul de femeie după care se dădea în vânt Adrian ăla. Ce mai, numai caninii cei ascuțiți îi mai lipseau.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Știți cumva ce-i aia să fii *beat turtă?*

— Păi, cred c-o fi vorba de vreo turtiță, care umblă beată, cam ca-n povestea aceea, îmi răspunse directoarea programului editorial, strângându-mi scurt mâna și dându-i drumul cât mai repede.

Cu toate că tenul ei cel palid era miraculos de lipsit de riduri, socoteam că trebuie să fi avut vreo treizeci de ani și mai bine, dacă nu chiar vreo patruzeci și puțin. Așadar, Adrian umbla după femei mai în vârstă. Interesant, interesant!

— Sau poate să însemne că, de beat ce-ai fi, ești prăvălit pe undeva pe jos, zăcând întins ca o plăcintă sau turtă. Dar ia

stați! Ce, jucăm cumva *Vrei să fii milionar?* în timpul orelor de program?

— Am vrut să știu asta numai în scopul documentării, i-am răspuns, intimidată.

Gâscă proastă! „Prăvălit pe jos, de beat ce-ai fi!" Să mor de râs, nu altceva!

Mai apoi, femeia-vampir i se adresă din nou lui Lakritze:

— Să nu care cumva să vă dea prin cap și dumneavoastră, doamnă *Așa-și-pe-dincolo*, să vă îmbolnăviți, că m-aș simți atunci de parc-aș fi înjunghiată pe la spate. Dar ia stați! Ce-s astea, sticle de șampanie? Că doar nu încingeți pe-aici vreun chef în timpul programului, doamnă *Așa-și-pe-dincolo?*

— Krietze, rosti calmă Lakritze. Nu, sticlele le folosesc drept vaze de flori.

— Așa! Fiindcă nici dac-ați fi lucrat aici de o sută de ani n-ar fi însemnat că așa ceva v-ar da dreptul să nu fiți disponibilizată încă vreo sută de ani de-acum încolo. Iar vorbele astea ați face bine să le transmiteți colegelor și colegilor dumneavoastră, care se dau acum muribunzi și chiulesc de la muncă, spuse femeia, răsucindu-se apoi pe tocurile-cui ale pantofilor ei semeți, de vampir, și părăsind biroul, la fel de nepoliticos precum își făcuse intrarea în el.

— Cu siguranță că urmărește să fie aleasă cea mai iubită șefă a anului, am comentat.

— Mai rar așa o vacă proastă, spuse și Lakritze, pentru prima oară în acea zi cu adevărat scoasă din țâțâni. Nici nu-mi dau seama ce-o fi găsind tânărul la ea.

— Poate că ăluia îi place acțiunea SM[18], am comentat. Iar în talie, alea subțiri precum gâtul meu. Dacă mai pui la socoteală că, în plus, la sutien mai poartă și niște cupe mărimea C, poți să spui că unora dintre bărbați chiar li se oferă multe pe tavă.

— Totu-i o făcătură, spusese Lakritze. Silicon în sâni și botox în mușchii feței, iar dinții, și ei, complet implantați. Numai că n-o să ne lăsăm noi amețite tocmai de-o asemenea persoană.

[18] Abreviere de la sadomasochism.

Zicând acestea, Lakritze îmi întinse paginile unui foileton. *Ronina. Aventurile unei femei-vampir.*

— Uite. Ăsta-i viitorul cel întunecat, care ne paște pe-amândouă.

Preț de câteva clipe am frunzărit paginile acelea.

— N-am mai pomenit așa ceva, am izbucnit. *Norina* noastră a fost prefăcută în această femeie-vampir. Uitați, au preluat până și fontul.

— Ia te uită, acum, că mi-ați atras atenția, și mie mi se pare, spuse Lakritze. Ce întâmplare îngrozitoare.

Îmi plasă în mână sacoșa de iută, plină cu romane în foileton.

— Ei, toate astea ar trebui s-ajungă așa, ca material documentar. Și arătați-i ce știți acestui papă-lapte! Apucați-vă și scrieți un roman cu vampiri, care să-l lase cu gura căscată. Luați și-o aspirină. Vă sun eu mâine dimineață!

M-am ridicat de pe scaun, clătinându-mă.

— Și ce se va întâmpla acum cu *Calea Leei?* am mai apucat să întreb.

— Păi, dacă insistați să scrieți romanul, ar avea, fără umbră de îndoială, onoarea de a fi ultimul roman terminat din seria *Norina*, mai spuse Lakritze.

— Nici vorbă de așa ceva! i-am răspuns.

Către Editura AURORA
Domnului Adrian,
personal

Dragă Gregor!

Da, știu, de fapt noi doi nici nu ne tutuim, dar, în împrejurări ca acestea, se poate trece ceva mai ușor peste etichetă. Fie și numai pentru faptul că eu, una, mă voi afla în lumea intermediară atunci când tu vei ajunge să citești această scrisoare. Ha-ha, hai că n-a fost decât o glumiță așa, înainte de a da ortul popii, căci, fiind catolică, o să ajung în rai, de vreme ce, până la chestia asta cu sinucisul, n-am mai comis altă faptă rea. În afară, poate, de povestea cu părul lui Lulu. Toate celelalte nu au fost decât lucruri neintenționate sau care țin de legitima apărare.

Dar, înainte de-a mă apuca să vă ocărăsc, vreau să spun să *te* ocărăsc, țin să vă mai spun că sunteți un bărbat de-a dreptul atrăgător și, în plus, foarte sexy. Spun asta nu fiindcă aș fi beată criță, așa cum eram atunci când am făcut cunoștință, ci pentru că lucrul acesta îl cred chiar și acum, când, e adevărat, iar sunt cherchelită binișor. Totul e să mă mai pun și eu puțin la punct cu rezistența la băutură, înainte de-a da pe gât, cu ceva alcool, somniferele. Așa o sinucidere trebuie să fie pregătită temeinic, în orice privință.

Dar unde rămăsesem? A, da, la persoana dumneavoastră. Adică la *tine*. Dacă spun eu că sunteți sexy, păi atunci să știți c-așa e, căci, în ceea ce privește bărbații, sunt un spirit foarte critic, după cum vă puteți interesa și afla de peste tot. Nu cumva purtați lentile de contact colorate?

Din păcate, între noi doi n-o să se lege nimic, deoarece eu a) sunt moartă de-a binelea în momentul acesta, iar dumneavoastră b) întrețineți o relație cu Schneider aia, lucru pe care-l știți oricum. Numai că, firește, găsesc fapta dumneavoastră puțin cam nesăbuită, fiindcă, nu-i așa, nu doriți să vă pierdeți respectul noilor colaboratori înainte de-a apuca să vi-l câștigați. Femeia asta pur și simplu nu-i

de dumneavoastră, căci a primit postul de director de program editorial numai pentru că l-a săpat în fața noii conduceri pe vechiul șef de resort. Ceea ce e însă cu atât mai strigător la cer, cu cât, mai înainte, tocmai cu acest director de program editorial întreținuse ani de-a rândul o relație. Ce să mai spunem de implanturile cu silicon din sâni, chestii de care, cum altfel, v-ați dat seama și singur. Toate lucrurile astea le știu dintr-o sursă sigură, pe care nici nu trebuie s-o divulg, căci altfel v-ar putea da prin minte s-o dați afară pe Lakritze.

Și-acum, despre *Ronina, vânătoreasa din negură*. Din păcate, oferta pe care mi-ați făcut-o și care vi s-o fi părut deosebit de generoasă trebuie să v-o băgați direct în dosul acela sexy (așa îmi închipui eu, că ar fi sexy, cu toate că, atunci când ne-am văzut, ați șezut pe el, din păcate.) Dacă v-ați fi dat silința să citiți măcar unul dintre romanele mele, ați fi știut acum că, între lucrările ieșite din mâna mea și mizeria aia de aspirator de sânge, e o diferență de calitate ca de la cer la pământ. Să fiu cinstită, n-am citit în viața mea altceva mai prost scris. Lăsând la o parte diversele scăderi lingvistice, toată acțiunea pute până sus, la cer. De ce, mă rog, o ia nătânga aia de Kimberley, pe lună plină, pe o scurtătură care traversează tocmai parcul prin care, cu numai o lună înainte, prietena ei fusese prinsă și stoarsă de sânge de un necredincios ? Și ce-i, mă rog frumos, cu o frază ca acesta : „Sânii îi săltau și îi coborau în ritmul răsuflării ei întretăiate." HEEI ! Așa de mult mi-aș fi dorit ca necredinciosul cu pricina să-i fi dat un nou sens existenței atât de evident inutile a lui Kimberley. Dar nu, tocmai când se mai îmblânzise și el, hop și enervanta aia de Ronina, de prin lumea de dincolo, să strice ea totul. Și de ce pot de fapt Ronina și prietenii ei ahtiați după sânge să tot deschidă portalurile lumii de dincolo numai cu puterile minților lor, materializându-se din Peru tocmai în Paris, nu însă și atunci când își fac apariția cei din oastea necredincioșilor, cu săbiile lor crestate și otrăvite, și îi provoacă la niște dubioase de bătăițe Kung-Fu ? Ce să mai zic despre partea erotică, pe care în zadar am căutat-o tot timpul ! Sau, mai știi, poate că sânii lui Kimberley acopereau domeniul ?

Îmi pare rău, dar un lucru atât de jalnic, complet golit de sens n-aș accepta să scriu nici în ruptul capului. După cum cred că nici n-o să găsiți cumpărători pentru asemenea chestii. Până și amatorii luptelor cu săbii crestate și-ar dori să citească câte ceva despre simțăminte veritabile și dragoste adevărată. Nu credeți ? Iar o eroină cu superputeri va fi găsită interesantă numai atunci când s-ar dovedi c-ar avea și ea acolo vreo slăbiciune oarecare (în afara obiceiurilor ei culinare). Că altfel, cum mai rămâne cu suspansul ?

Aș mai fi avut de făcut și alte observații, dar am un program destul de încărcat săptămâna acesta : la urma urmelor, mai trebuie scrise și celelalte scrisori de adio, după care vreau să ajung pe la coafor.

De aceea așa, pe fugă, dar nu mai puțin din inimă,
a dumneavoastră Gerri Thaler

P.S. Tocmai am făcut celebrul test cu creioane, il știți doar, cel prin care cu cât mai multe creioane stau prinse în pliul de sub sâni, cu atât mai repede ar trebui să începi să faci economii în vederea implantului de silicoane. Probabil însă că vă este indiferent, dar în cazul meu n-a avut cum să încapă în pliul acela nici măcar un creion dintre cele mai subțiri.

P.P.S. Alăturat, veți găsi, drept cadou de despărțire, *Calea Leei prin negură*, pe care, din motive de timp, din păcate, nu am mai putut s-o editez. Sora muritoare a Roninei, Lea, este bolnavă de leucemie. Cel puțin așa sună diagnosticul doctorilor. Ronina își dă însă seama că Lea fusese mușcată de un necredincios, sângele fiindu-i astfel spurcat de o otravă perfidă. Numai fratele de sânge și de suflet al Leei de pe cealaltă lume îi mai poate salva viața. Puternicul și amarnicul vampir Gregor... Ei, ați face bine să citiți de unul singur. *Asta*-i chiar ceva erotic !

Cinci

Când am ajuns acasă, am găsit calea de acces către garsonieră blocată de o mașinuță de copii.

— Ge-eh-ri-hi? Știi ce-va? Am un abțibild nou.

— Bine, Johannes Paul, dar să știi că, din păcate, n-am timp deloc, i-am răspuns.

De ce oare se lălăia copilul acela într-un asemenea hal?

— Uită-te o-da-tă, mai spuse Johannes Paul, făcând o întoarcere de o sută optzeci de grade cu mașinuța.

Merg alături de Iisus, stătea scris acolo.

— Chiar că-i grozav, Johannes Paul, i-am spus. Numai că acum va trebui să mă lași și pe mine să trec. Trebuie să ajung acasă și să mă sinucid cât mai repede.

— Theresa are și e-ea un a-abțibild nou.

Johannes Paul își răsuci din nou mașinuța cu botul către mine.

— Vrei să mai citești o dată?

— O să mă mai uit de sus, i-am spus. Acum mă lași să trec?

— Și mama are un abțibild nou pe mașină, spuse Johannes Paul. Știi ce scrie-e?

— Copii care se lălăie în mașină? l-am întrebat.

— Nu-u, îmi răspunse Johannes Paul. Scrie *Iisus e și el cu noi.*

— Aha.

Chestia se potrivea de minune cu celălalt autocolant al Hillei, cel pe care sta scris: *Lasă-i lui Iisus puterea asupra vieții tale.* Hilla asta avusese întotdeauna o slăbiciune pentru asemenea autocolante. Pe cutia de scrisori, în loc de *vă rugăm, fără reclame,* sta lipit mesajul *Căsnicia e un dar al Domnului.* Nu-mi făcusem curaj până atunci să o întreb de ce fusese pus acolo, dar bănuiam că fusese gândit pentru poștaș, pentru ca acestuia să nu care cumva

să-i treacă prin cap să divorțeze. La început, din pricina atâtor și atâtor autocolante, îmi închipuisem că Hilla se număra printre Martorii lui Iehova. Când colo, în ciuda purtării ei exaltate, femeia era doar catolică.

Johannes Paul era fiul vărului meu Volker, cel care era căsătorit cu Hilla. Se presupune chiar că, în felul acesta, Johannes Paul mi-era văr sau nepot de gradul doi sau nepot de văr, fiindu-mi rudă la fel de îndepărtată precum mi-era și jumătatea cealaltă de Köln, de pe malul drept al Rinului. Locuiam cu chirie la mătușa Evelyn și la unchiul Korbmacher (avusese el cândva și un prenume, dar, de-a lungul anilor îl uitasem cu toții), la doar un cartier distanță de ai mei. Pe aici se înălțau, cu deosebire, case de-o singură familie, dar și căsuțe mai mici, pentru mai multe familii, ca și nenumărate garaje. Nu se pomeniseră statistici în privința spălatului de mașini, dar eram sigură că nicăieri în altă parte nu se bucurau mașinile mai des ca în aceste împrejurimi de un asemenea tratament. Și, în afara doamnei de optzeci și cinci de ani, care locuia vizavi, eram, probabil, singura din tot cartierul, de peste douăzeci de ani și nemăritată.

De fapt, ar fi trebuit să mă fi mutat pe malul celălalt al Rinului încă în urmă cu ceva ani, oriunde aș fi putut avea parte de cât mai puține rude, cât mai puține garaje, dar de cât mai multe cinematografe, magazine și restaurante. Numai că și chiriile prin alte părți arătau cu totul înspăimântătoare, în vreme ce aici, fără îndoială, locuiam foarte ieftin. Ce-i drept, pentru așa ceva, o dată pe săptămână, timp de trei ore, trebuia să curăț pardoseala de marmură din casa mătușii Evelyn și să-i aspir covoarele persane. Uneori însă, mătușa Evelyn mă punea să-i frec și toate armăturile din baie cu o periuță de dinți, dar, la urma urmelor, ce nu face omul ca să mai scadă din costurile vieții, nu?

— Pesemne că-ți place să fii așa, masochistă, obișnuia să-mi spună Charly.

— Haide, asta nu-i chiar așa o nenorocire, îi răspundeam. Cartierul era însă liniștit, un lucru niciodată îndeajuns de prețuit, mai cu seamă atunci când ești nevoită să lucrezi acasă. Lăsând la

o parte agresiunile ocazionale ale lui Xavier Naidoo, domnea prin preajmă o liniște de-a dreptul de mormânt. La parter locuiau mătușa Evelyn și unchiul Korbmacher, la etajul întâi vărul meu Volker cu Hilla și cei patru copii ai lor – Petrus, Theresa, Johannes Paul și Bernadette – care, pentru niște copii de vârsta lor, erau chiar îngrijorător de liniștiți. Nu făceau nici cele mai mici mofturi, iar dacă ar fi îndrăznit să înceapă vreo ceartă, spunea Hilla, prin care l-ar fi supărat rău de tot pe Iisus, încetau de îndată, căci, nu-i așa, doar nu doreau să-l supere deloc pe Mântuitor.

Sus, sub acoperiș, erau de fapt două locuințe, una mai largă și alta mai strâmtă. Pe cea din urmă o ocupam eu, în timp ce pe cea mare o transformase Volker astfel încât acum ținea de locuința de la etajul întâi, din pricina atâtor copii. Casa scării, comună, căzuse victimă măsurilor luate în vederea transformării. Așa că fosta mea ușă de la intrarea în garsonieră fusese scoasă din țâțâni și, de atunci, mă văzusem nevoită să ajung în propria mea locuință cocoțându-mă pe o scară în spirală, din oțel, montată pe peretele exterior al clădirii. Iarna, pe ger, povestea asta devenea extrem de alunecoasă (în ianuarie căzusem deja pe ea și reușisem să mă aleg cu o drăguță de contuzie taman la noadă) în timp ce vara scara în spirală se transforma într-un balcon, de unde, întins la soare, puteai să-ți admiri vecinii în timp ce-și spălau mașinile.

Una peste alta, situația mea locativă era cu totul și cu totul acceptabilă.

Firește că Charly nu-mi împărtășea deloc părerea și-i considera pe mătușă și pe unchi drept *șarlatani bigoți*, în vreme ce pe vărul meu îl trata drept *ciudat*, iar la Hilla și la copii se uita ca la unii *complet scrântiți*. Bine-bine, acum, puțin scrântiți tot erau ei. Ultima oară când fusese Charly la mine în vizită se jucaseră în lada cu nisip de-a *mersul pe apă*.

— Ce ai acolo, în sa-co-șă? întrebă Johannes Paul.

— Pe Ronina, femeia-vampir, i-am răspuns, pășind peste el și începându-mi ascensiunea pe scara de incendiu.

— Ce-i aia o *fe-me-ie-vam-pir?* se interesă Johannes Paul, în urma mea.

— Ascultă, tu n-ar trebui să citești Biblia aia, a copiilor?

De obicei nu eram urâcioasă cu copilul, dar în ziua aceea, ploaia lui de întrebări, pur și simplu mă călca pe nervi. M-am repezit în sus, pe trepte, am descuiat ușa garsonierei, mi-am trântit geanta și sacoșa de iută într-un colț și am încuiat ușa în urma mea. Dacă aș fi avut și eu o plăcuță din acelea, cu *Nu deranjați, vă rog!* aș fi agățat-o de clanță. Să mă fi lăsat cu toții în pace. Nu-mi doream nimic altceva decât să-mi petrec câteva zile, fără să fiu deranjată, în căutarea unei metode potrivite de a-mi pune capăt vieții. Că doar nu ceream luna de pe cer?!

Minuțioasă precum eram, citisem pe site-urile mele web despre depresii că existau și alte căi, în afara sinuciderii, pentru a scăpa de asemenea stări. De exemplu, medicamentele. Sinceră să fiu, mă cam îndoiam să fi existat vreun medicament care să mă fi făcut să-mi văd viața, așa cum arăta ea în clipa aceea, într-o lumină roz. În afară de asta, toate mijloacele psihofarmaceutice recomandate păreau să aibă și un efect secundar: căderea părului. Vreau să spun: cam câte tablete ar fi trebuit să înghit, nu numai pentru a sfârși cu viața mea, care oricum era vraiște, dar pentru a rezolva și cu părul rărit?

Ei, pentru așa ceva, chiar aș fi avut nevoie de o procedură masivă de hipnoză, știți voi, una dintre acelea în urma cărora ajungi să te crezi o găină, cu gâtul dat pe spate, cotcodăcind și încercând să produci un ou. Numai că hipnotizatori care să fie în stare de așa ceva sunt adevărate păsări rare. De obicei, nu dai decât peste unii care te scutură de-o mulțime de parale, pentru a-ți repeta, pentru a treizecea oară, ceva de genul *Urăști țigările și ți se face rău numai la vederea lor.* Charly dăduse de unul ca ăsta și uite că și-acum mai fumează.

Iar în ceea ce privește terapia, până ar fi aflat terapeutul ceea ce știam și singură, ar fi trecut ani cu nemiluita. Așă de mult n-aș fi rezistat eu însă în niciun caz.

Chiar că mă săturasem.

Oala se umpluse și dăduse pe-afară. Gata. Ajunge. *Finito.* Nu mai voiam deloc.

Și-așa nu mi-ar fi simțit nimeni lipsa.

Și dacă totuși s-ar fi întâmplat așa ceva, ar fi trebuit să se fi ocupat de mine mai din timp.

— *Ai primit un e-mail*, îmi spuse calculatorul.

— Puțin îmi pasă, i-am întors-o aparatului.

M-am uitat totuși. Poate că anunțurile de soiul *Ați câștigat* veneau acum și prin e-mail. Când acolo, erau doar două mesaje: de la Britt Emke, acum baroneasă de Falkenheim, și vărul meu, Harry.

Dragi foste colaboratoare și dragi foști colaboratori, scria Britt. Trebuia să-i fi zis eu vreo două lui Charly, fiindcă îi dăduse lui Britt adresa mea de e-mail. Probabil că urma să-mi trimită fotografii cu nobilii ei copii, purtători pe mai departe ai numelui familiei, iar pe creștetele capetelor ale unor căciulițe de Moș Crăciun. Numai că toate astea nu ar mai fi urmat să joace niciun rol, căci atunci, de Crăciun, nici n-aș mai fi fost în viață. *Data întâlnirii noastre a fost fixată: pe trei iunie, anul acesta, o să sărbătorim revederea. Până acum am primit șase confirmări ferme și paisprezece refuzuri. Un/O fost(ă) coleg(ă) a decedat, din păcate. Mai așteptăm încă nouăzeci și opt de răspunsuri. Vă rugăm dați-ne cât mai curând de veste, pentru ca Klaus Köhler și cu mine să putem rezerva spații de cazare corespunzătoare.*

Un/O fost(ă) coleg(ă) a decedat, din păcate? Dar care? Și din ce pricină o fi făcut-o el/ea? De ce oare nu ne dezvăluia Britt numele acestuia/acesteia și de ce făcea așa un secret din sexul său? Probabil că nu era decât un truc ieftin, pentru a ne agăța pe toți cu întâlnirea clasei.

Dar ce-ar fi scris Britt în definitiv, dacă ar fi aflat de sinuciderea mea?

Din păcate, a mai plecat dintre noi un/o alt/ă fost/ă coleg/ă, iar dacă țineți să aflați despre cine este vorba, nu aveți decât să veniți cu toții la întâlnirea de pe trei iunie.

Poate că n-ar fi rău dacă aș potrivi astfel lucrurile, încât și înmormântarea mea și întâlnirea fostei clase să se petreacă în aceeași zi, nu?

Așa că mi-am consultat calendarul. Nu-nu, chiar atât de mult nu puteam să aștept. Era sfârșitul lui aprilie și-mi doream să

termin treaba asta cât mai repede posibil. O pregătire temeinică mi-ar fi luat o săptămână, hai două, dar mai multe nu. Și nici nu-mi permiteam să pierd prea mult timp: așa, fără serviciu, mi-ar fi ajuns banii cam până pe la mijlocul lunii iunie.

În afară de asta, nunta de argint a mătușii Alexa urma să aibă loc tocmai pe trei mai, la un sfârșit de săptămână, și nu-mi doream deloc să particip la acest eveniment. Fiecare membru al familiei urma să interpreteze acolo – de unul singur – o strofă de patru versuri, creație proprie, și chiar s-o cânte, pe melodia cântecului popular *Ia n-auzi ce vine înăuntru de pe-afară*, acompaniat la pian de vărul meu, Harry. Mie, uneia, nu-mi dăduse prin minte până atunci decât ceva de genul: *Unchiașul Fred, ce-n frac îi place să fie îmbrăcat, holahi, holaho/Nu-i decât un mitocan, c-o viață de rahat, holahihaho!* Atât că, în realitate, unchiul Fred era un tip foarte de treabă și numai mătușa Alexa era cea mai neghioabă dintre ei doi. Femeia nu purta însă frac.

Petrecerile astea, de familie, cu precădere cele din familia maică-mii, fuseseră dintotdeauna îngrozitoare. Se lăsaseră mereu cu prezența unor surori de bunică, toate încărunțite, semănând între ele ca două picături de apă și întrebând la nesfârșit unul și același lucru, dacă *nu cumva se îngrășaseră puțintel.* Bărbații lor le răspundeau că *le stătea bine în felul acela*, administrându-le și câte o palmă peste fund, ca și când așa ceva ar fi reprezentat vreun ritual de rudenie curent. Verișoarele și verii care aveau copii încercau să mă convingă că auzeau deja tic-tac-ul ceasului meu biologic, în vreme ce mama mea, atunci când se nimerea prin raza de acțiune a vorbelor acestora, îmi șuiera: *Stăpânește-te și tu!*

Nici măcar cele mai bune servicii culinare nu se arătaseră în stare să compenseze vreodată toată teroarea asta psihologică. După cum nici nunta mătușii Alexa, cea care avusese loc cu douăzeci și cinci de ani în urmă, nu-mi lăsase amintiri dintre cele mai plăcute.

Dintre cele patru surori ale mamei, mătușa Alexa era cea mai tânără, iar nunta ei se dovedise a fi un eveniment grandios, cu

două sute de invitați, găzduiți de parcul hotelului *Schloss*, niște minunății de pavilioane, o orchestră de coarde și, special pentru acest eveniment, adunate de prin toate colțurile Germaniei, porțelanurile de Meissen și tacâmurile de argint din familie. Toate surorile și verișoarele mele cele blonde purtaseră rochii de mătase roz, iar în păr coronițe de flori, tot roz, ducând cu ele coșulețe căptușite cu pânză, pline cu boboci de trandafiri.

Numai eu, în jalnica mea rochie albastru-închis, fusesem silită să șed lângă ai mei, fiindcă așa, cu părul meu închis la culoare, să mai fi fost și domnișoară de onoare, *aș fi stricat atât fotografiile de nuntă, cât și impresia general blondă a evenimentului*, după cum explicase mătușa Alexa.

Până și mama mea găsise lucrul ăsta cu totul exagerat, dar mătușă-mea rămăsese de neclintit. *La urma urmelor, nu mă mărit decât o singură dată în viață și vreau ca totul să fie perfect*, mai spusese mătușa. *Și unde mai pui că e și mai mică și n-o să se descurce.*

Ce să-ți spun! Nunta aceea îmi e și azi vie în memorie, până în cele mai mici amănunte. Mi-aduc aminte până și faptul că tatăl meu îmi amestecase în orezul pe care trebuia să-l arunc la ieșirea din biserică asupra perechii proaspăt unite niște pietricele, ca și de acela că unul dintre cei doi porumbei albi, care fuseseră eliberați în zbor, se găinase drept pe chelia unchiului Gustav. Ce mai, nunta aceea fusese orice numai perfectă nu. Cu toate astea, s-ar fi putut desfășura fără incidente dacă mătușa Alexa n-ar fi făcut așa un circ pe seama culorii părului meu. Ia să mă fi lăsat și pe mine să mă fi îmbracat într-o rochie de mătase roz și să fi ținut și eu în mâini un buchet de flori, nu m-aș fi ghemuit în ruptul capului sub masă, jignită, acolo unde se afla șoricarul bunicului. Și nici nu mi-ar fi venit ideea așa, din pură plictiseală, să leg strâns șireturile bunicului de zgarda lui Waldi. Ia să mă fi aflat și eu laolaltă cu celelalte domnișoare de onoare, nu m-aș fi apucat să arunc prin iarbă mingea de cauciuc preferată a lui Waldi, potaia nu l-ar mai fi smuls de pe scaun pe bunicul Rodenkirchen, bătrânul nu s-ar mai fi agățat de fața de masă, iar

porțelanurile nu s-ar fi zdrobit de pământ și nu s-ar fi împrăștiat în mii de fărâme. Iar reputația mea prin familie n-ar mai fi fost astăzi aceea de *aia mică a Dorotheei, care are pe conștiință porțelanurile de Meissen.* Cu toate că, între timp, devenisem, probabil, *aia mică a Dorotheei, care are pe conștiință porțelanurile de Meissen și care tot nu și-a găsit un bărbat.*

Dragă Gerri, mi-a scris vărul Harry. *Termenul-limită pentru trimis strofa de patru versuri dedicată nunții de argint a părinților mei s-a împlinit ieri. Deoarece doresc să strâng toate strofele într-o formă scrisă și să le înmânez perechii sărbătorite într-un volum legat, aniversar, te rog să-mi trimiți de urgență propria-ți contribuție. Deoarece versurile vor figura în ordinea alfabetică a prenumelor, locul corespunzător strofei tale va fi între cele desemnate verișoarei Franziska și unchiului Gustav. Pentru exercițiu: o să interpretăm melodia în re-major.*

Așa că m-am apucat de cântat, chiar dacă, probabil, nu în re-major:

Ești încă tânăr și totuși ești așa de prost, holahi, holaho/ Pupă-mă-n cur, chiar făr' de rimă, holahiaho! Asta chiar că era culmea, să mai și repeți pentru așa un rahat! Dar până și asta era ceva tipic. Iar ca motiv de inspirație și exemplu pozitiv, Harry alăturase mesajului său propriile-i efuziuni lirice. Bătător la ochi era faptul că în fiecare vers apărea verbul *a face.*

Și Harry ăla, 'n versuri vai de lume zicea c-ar ști de toate cele, doar-doar m-o obliga să mă grăbesc cu ale mele. Cu un clic am scăpat de Harry și am deschis un document nou.

De rezolvat neapărat înainte de moartea mea, scrisesem pe rândul întâi. *În primul rând: să scriu un testament. În al doilea rând: să mă gândesc la blestematele alea de patru versuri pentru Harry, până nu mă pomenesc cu prostul chiar la ușă. În al treilea rând: să fac curat prin casă și să scap de toate obiectele penibile. În al patrulea rând: să scriu scrisori de adio, potrivi listei alăturate. În al cincilea rând: să declin invitația la întâlnirea clasei. În al șaselea rând: să merg la coafor.*

Un testament este o treabă serioasă. Bunica mea Rodenkirchen nu-și făcuse niciunul, lăsând în urmă doar o

dispoziție verbală, prin care trebuia ca bijuteriile să fie împărțite între nepoate.

Fiecare dintre fete își poate alege câte ceva, spusese bunica. *Și în ordine, începând mereu cu cea mai mică.* Ei, chestia asta fusese o idee de bază generoasă, dar, după ce privise de-acolo, de sus, tărăboiul iscat în jurul casetei ei de bijuterii, eram sigură că ajunsese la concluzia că ar fi fost cu mult mai bine dacă și-ar fi făcut un testament.

Mătușa Evelyn, care avusese parte numai de băieți și, prin urmare, nu se încadrase câtuși de puțin în acea *regulă a nepoatelor*, rămăsese într-un colț de cameră, cu brațele încrucișate, bombănind, în vreme ce mama mea, cu ale ei patru fete, se arătase și ea, în sfârșit, peste poate de mulțumită. Sunt convinsă că aceea fusese singura zi din viața ei, în care n-o mai deranjase faptul că niciuna dintre noi nu era băiat.

— *Ia „safirele", „safirele"*, îi șoptise mătușa Alexa verișoarei Claudia, pe atunci abia de trei ani.

Copila, care însă nu avea deloc habar cum arăta un safir, întinsese prima oară mâna către un șirag de perle, iar a doua oară către un pandantiv cu o piatră de chihlimbar, în care sta prins un țânțar. Și cu asta, pe mătușa Alexa o podidiseră lacrimile. Verișoarele noastre Diana, Franziska, Miriam și Betty se năpustiseră asupra unor perle false, a unor pandantive cu figurine din argint, a unor piese cu granate și a unor șiraguri din cuarț roz. Și asta în timp ce mamele lor se dădeau cu capetele de toți pereții. În schimb, Tina, Rika, Lulu și cu mine lăsasem de-o parte prostiile alea ieftine și înșfăcasem lucrurile cu adevărat valoroase. Așa că Tina se alesese cu acel colier cu safire, Rika avusese parte de cerceii cu diamante, Lulu pusese mâna pe o minunăție de ceas de platină cu briliante, în timp ce eu îmi luasem un inel cu un acvamarin impozant, frumos șlefuit.

Și cum mi-l vârâsem pe degetul meu mic și cărnos, mătușa Alexa suspinase din toți rărunchii, în timp ce mătușa Evelyn murmurase: *Copil de pripas!*

— Mai bine ți-ai ține gura, îi spusese mama mea. Ce, uiți că ai pus ghearele pe toate antichitățile și porțelanurile?

— Care porțelanuri? se semețise mătușa Evelyn. Că doar piesele alea ca lumea, de Meissen, le are pe conștiință aia mică a ta.

— Așa-i, se băgase în vorbă și mătușa Alexa. Așa că, de drept, ar fi trebuit să fie scoasă de la moștenire.

Numai că despre așa ceva bunica nu lăsase niciun fel de vorbă.

Dar și în cel de-al doilea tur – *Nu cerceii „ăia" roșii, Diana! Ceilalți roșii!* – tot noi pusesem mâna, instinctiv, pe lucrurile cele mai prețioase, Rika alegând pandantivul cu opal, Tina inelul cu smarald, Lulu cerceii cu rubine, iar eu cu șiragul de perle cu închizătoare cu diamante. Iar mama mea se arătase tare mândră de noi.

În afara bijuteriilor, nu posedam alte lucruri de valoare, dar nici nu voiam ca puținul pe care-l posedam să intre pe mâinile cui nu ar fi meritat: cum era, în parte, vechea mea colecție de cărți pentru copii, *iPod*-ul sau *notebook*-ul. Așa, spontan, mai că mă tentase să pun mâna pe telefon și s-o sun pe mama mea, spunându-i: *Ascultă! Să nu care cumva să le dai pe furiș pe toate lui Arsenius și lui Habakuk!* Numai că tot așa, la țanc, îmi trecuse prin minte că asemenea vorbe n-ar fi fost deloc înțelepte. Căci până în ziua morții mele ar fi urmat să mă port, pe cât posibil normal, fără să mă ia cineva la ochi. Și asta fiindcă, până la urmă, tot s-ar fi găsit unul care să fi priceput cam ce planuri aș fi avut și, cine știe, poate m-ar fi și internat în vreo clinică de psihiatrie.

Țineam să procedez și în această privință sistematic, ca în toate celelalte privințe din viața mea. *De ce*-ul îl lămurisem deja. Acum nu-mi mai rămăsese decât să mă ocup de rezolvat povestea lui *cum*. De preferință, totul ar fi trebuit să se petreacă fără dureri și fără complicații. Și, în orice caz, fără să-ți întoarcă stomacul pe dos. Dacă s-ar fi putut, mi-aș fi dorit ca, moartă fiind, să arăt cât de cât bine. Că doar trebuia să te gândești și la cei care ar fi urmat să dea peste tine, nu?

Numai că nu era deloc așa de simplu.

În fiecare sâmbătă, avea loc seara săptămânală de bucătărit în compania prietenilor și, în timp ce mă pregăteam pentru ea, continuam să-mi storc creierii în privința felului în care ar fi urmat să pun la cale toată *treaba aceea.*

Completasem pe *www.depri-na-und.de* un test psihologic cu tema *Ce fel de sinucigaș ați fi ?* și stabilisem că, fără nicio îndoială, eram tipul Marilyn Monroe și nu cel al Anei Karenina, dar nici cel de tipul harachiri. Acum, la drept vorbind, nu-mi era deloc la îndemână. Fiindcă se părea că nicăieri nu căpătai somnifere fără rețetă. Nu găsisem pe internet decât o singură firmă care să ofere *felurite articole farmaceutice de firmă, fără ambalaj original,* la prețul de 50 de cenți pe tabletă. Să fi comandat acolo un kil de tablete, să mi le fi vârât pe gât și să fi așteptat până se întâmpla oarece? Atât că, la cât noroc aveam și eu, parcă văd că m-aș fi pomenit până la urmă cu niște pastile de *Viagra* sau de vitamina C. Sau, mai știi, unele de pe urma cărora m-aș fi ales cu vreo barbă.

Mi-am tras pe mine vechitura mea de pulover verde, la care am adăugat o pereche de jeans și cerceii preferați, cei cu broscoiul fermecat. Am verificat apoi în oglindă dacă nu cumva mutra îmi trăda planurile sinucigașe, descoperind colțurile gurii avântate, cu totul și cu totul nepotrivit, în sus. Ăsta le fusese mereu obiceiul. O situație pur anatomică, căci în familia noastră toate femeile fuseseră posesoarele unui asemenea cioc de rață, lățăreț, arcuit și permanent surâzător.

Buze pline de păcat, spusese dintotdeauna Ulrich.

Gură căscată de broască, le numise Britt Emke cândva, prin clasa a șasea. Lucru pe care Charly și cum mine aveam să-l răsplătim cu o broască proaspăt terciuită sub roțile unei mașini, plasată în chip de semn de carte între paginile manualului de limba latină. Asta ca să poată vedea și ea cum arăta o adevărată gură căscată de broască. Mamă, ce mai zbierase!

În vreme ce coboram scara de incendiu, i-am zărit pe Volker, pe Hilla și pe copii la masa de seară.

... și binecuvântează ceea ce ne-ai dăruit, am auzit, rostit în cor.

Prin fereastra deschisă mirosea foarte apetisant, a carne prăjită. Și brusc, mi-am dat seama că toată ziulica aproape că nu pusesem nimic în gură, așa că m-am îndreptat grăbită spre stația de tramvai.

Serile noastre de bucătărit fuseseră întotdeauna foarte vesele. Găteam feluri de mâncare dintre cele mai pretențioase, exotice, pe lângă care mai și dădeam pe gât aperitive gustoase și vin, petrecând și povestind până noaptea târziu. Dar, de când apăruseră pe lume copiii, se părea că prietenele mele își pierduseră complet plăcerea exoticului, iar brânza din lapte neprocesat, alcoolul și *tandoori* deveniseră subit *periculoase*. Și deoarece, în ciuda celor ce stabilite odinioară, întotdeauna se găsea cel puțin un copil prin preajmă – ***babysitter-ul n-a putut să stea cu el*** sau ***așa de mult a ținut să vină și el***, sau ***îi dau dinții*** – începuse să nu se mai servească nici sushi, căci așa ceva pur și simplu nu le plăcea copiilor.

Și, în vreme ce cambutul[19] cel gustos era preschimbat în mai comodele batoane de file de pește ordinar (la care, mai târziu, avea să fie adăugat și ketchup), copiii începeau să se joace prinselea prin bucătărie. Peste ceva timp, cel puțin unul dintre ei ajungea să-mi adoarmă în poală, ceea ce făcea să nu îndrăznesc să mă fi mișcat vreun pic, simțind cum îmi amorțeau picioarele și cum, cu tot mai mare dificultate, izbuteam să rămân trează și să urmăresc trăncăneala pe mai departe despre statul în hoteluri familiale și taxele la grădiniță. Iar dacă nu adormeam eu, tot se găsea s-o facă cel puțin unul dintre ceilalți adulți, ceea ce, de cele mai multe ori, dădea semnalul de încheiere a serii, de regulă cu mult înainte de ora douăzeci și trei.

Ole și Mia – în afară de mine, Ulrich și Charly, singurii fără copii – avuseseră în ultimul timp suspect de des gripă sau alte

[19] Specie de pește cu carne albă și slabă

boli molipsitoare. În realitate, presupuneam eu, pur și simplu se duseseră și ei amândoi sâmbătă seara să vadă liniștiți un film. Sau poate că gătiseră și ei ceva, în propria bucătărie, care să nu fi fost făcut piure, ceva picant și crud.

Iar acum Ulrich și Charly urmau să aibă și ei un copil, iar mie nu-mi mai rămăsese nimeni alături de care să pot râde pe seama celorlalți.

Înainte, gătisem peste tot, rând pe rând, la fiecare dintre noi acasă, până și în miniatura mea de bucătărie, iar în timpul verii chiar și la iarbă verde, cu un grătar pe aragaz și un wok. În ultima vreme însă, ne întâlnisem mereu acasă la Caroline și la Bert, fiindcă cei doi aveau cea mai mare bucătărie, cea mai silențioasă mașină de spălat, cei mai mulți copii și cea mai de nădejde bonă. Locuiau într-o casă tip, care, în principiu, era mobilată cu mult bun-gust, dacă reușeai totuși să vezi vreo piesă în vălmășagul de jucării și alte boarfe de-ale copiilor care zăceau peste tot.

Caroline mă salută cu o îmbrățișare călduroasă, îndepărtând, cu un șut, o mașinuță din piese *Lego* și o jachetă tricotată, spunându-mi:

— Ai ajuns prima, punctuală precum ți-e obiceiul, hai, intră, știi, i-am spus Florinei c-o să treci pe la ea, pe sus, ca să-i spui noapte bună, știi și tu cât de mult ține la tine, dar ia stai, puloverul tău e nou, c-arată cu adevărat nemaipomenit, tu mi-amintești mereu de actrița aia, cum o chema-o, dragă, aia care-a fost prinsă la furat, ce zici, crezi că-i așa o nenorocire dacă am luat file de porc în loc de coaste de miel, știi și tu că o oală cu carne de miel trebuie să stea ore-n șir în cuptor, în timp ce fileul de porc am putea să-l prăjim iute în tigaie, hai, dragule, c-o să fie, ai văzut și tu, că poimâine e o ședința cu părinții, așa c-o să-ți pot spune imediat, hai, du-te tu de data asta, e chiar îngrozitor, ultima oară mai-mai să m-aleagă casier, și când te gândești că eu nici nu-s în stare să socotesc, iar contul nostru e mereu pe minus, ooo, dar puloverul chiar că-i nou, nu, că-ți stă grozav...

Cândva, între cel de-al doilea și cel de-al treilea copil, Caroline încetase să mai pună din când în când și punct. O ținea așa, într-una, până când i se termina aerul. Iar multe lucruri le mai și repeta.

— Bună, Gerri, scumpo, spuse Bert.

Ținându-l în brațe pe cel mai mic, pe Severin, mă sărută pe obraz. Asta în timp ce Severin se și întinsese după cerceii mei cu broscoiul fermecat.

— Nu mă duc deloc la ședința aia cu părinții.

— Da' nici eu, îi răspunse Caroline. Ultimele cinci dăți tot eu m-am dus și a fost un calvar toată pălăvrăgeala de-acolo, chestii greu de suportat de către oricine, tot mereu votul ăla secret, care ține până noaptea târziu...

Severin încercă să-mi smulgă dintr-o ureche broscoiul cel fermecat. Și avea niște puteri ca de urs. Sigur ar fi reușit, dacă nu i-aș fi prins și eu mâna. De cum i-am dat drumul la degete, și-a strâmbat mutra, căpătând niște trăsături plângărețe. Iar eu m-am apucat să-mi masez lobul urechii.

— Păi atunci nu se duce niciunul dintre noi, a spus Bert.

Severin se zbătea supărat în brațele lui Bert, fiindcă nu mai putea ajunge la cerceii mei.

— Bine, atunci eu mă duc să-i spun lui Flo noapte bună.

— Da, drăguț din partea ta, o să-ncep cu curățatul legumelor, spusese Caroline. N-am găsit deloc hasmațuchi[20], dar cred că și năsturelul e destul de gustos, nu, dacă nu se duce niciunul dintre noi, atunci ăia o să hotărască așa, de capul lor, cum că e voie cu *Nutella* întinsă pe pâine la micul dejun sau, mai știi, că se va ține o zi a animalelor de casă, în care toată lumea are voie să-și aducă de-acasă propria șinșilă...

— Puțin îmi pasă, îi răspunse Bert.

— Ba uite că mie-mi pasă, i-a replicat Caroline. Fiindcă trebuie să mă descurc toată ziulica cu copiii ăștia plângăcioși,

[20] Plantă erbacee, plăcut mirositoare, cu flori albe, cultivată ca plantă culinară.

cărora le-ar fi drag să aibă și ei o șinșilă a lor sau să înfulece *Nutella*, sau...

— Spui asta de parcă n-aș fi niciodată pe-acasă, zise Bert.

— Păi, așa și e...

Și, de cum am început să urc scara, Severin se puse și el pe urlat.

— Ia te uită, ce dulce, spuse Caroline. Îi place de tine, de fapt, toți copiii noștri te plac, dar puloverul e chiar nou, îți șade grozav, nu-i așa, dragule, că Gerri arată minunat, seamănă cu actrița aceea, aia pe care au prins-o furând...

Când am ajuns și eu în camera lui Flo, fetița ședea în patul ei, încă trează. Fratele ei, Gereon, dormea deja adânc într-un pat alăturat. Se potrivise cum nu se putea mai bine, căci nu-i adusesem decât fetiței ceva: vechea mea cutie muzicală, cu balerina care se învârtea de îndată ce săltai capacul.

— Ce fel de cântec este ăsta? m-a întrebat Flo.

— Valsul Dunării, i-am răspuns.

— Și chiar vrei să mi-o dai de tot? Nu doar așa, cu împrumut?

— Nu, uite, începând de azi e a ta.

— Oh, mulțumesc! Chiar că ești cea mai grozavă de pe lume, Gerri. Auzi, Gerri, când ai fost mică ai avut și tu un animal de casă?

— Am avut o pisică. Numai că am fost nevoită s-o împart cu celelalte trei surori ale mele. Și, fiindcă eram cea mai mică, aveam dreptul doar la coada ei.

— Tot e mai bine decât așa, fără niciun animal, spuse Flo. Gerri, n-ai putea să-mi faci cadou de ziua mea un iepuraș? Fiindc-atunci mama și tata n-o să poată să-l mai dea.

— Păi, să vedem, poate, am răspuns, simțind cum brusc mi se puse un nod în gât.

Ziua de naștere a lui Flo cădea în iulie, și atunci n-aș mai fi fost în viață. O botezasem doar și mi-era fină și, trebuia să recunosc, mi-era cu mult mai dragă decât Habakuk, care îmi fusese vârât pe gât ca fin.

— Știi, l-aș iubi foarte mult pe iepuraș, spuse Flo.

După care, ca în fiecare sâmbătă, mă întrebă:

— Gerri, ai făcut cunoștință cu vreun bărbat săptămâna asta?

— Da, i-am zis, gândindu-mă la Gregor Adrian. Unul cu ochii verzi și cu nume frumos.

— Și ai simțit că-ncepe să-ți bată și ție inima mai tare?

— Mai e vorbă! Atât că era deja al alteia. Al unei femei-vampir.

— Cei buni sunt mereu deja dați, suspină Flo. Hai, strânge-mă puțin în brațe!

Și, spunând acestea, își făcu brațele colac în jurul gâtului meu.

— Mmm, ce frumos miroși!

— E *Pampelune*, îi spusesem. Dacă vrei, ți-l las ție moștenire.

— Nu, mai bine un iepuraș, spuse Flo.

Dragă mătușă Evelyn, dragă unchiule Korbmacher,

Prin prezenta, renunț la garsonieră începând cu data de întâi a lunii următoare.

Din păcate, nu sunt în măsură să respect termenul de revocare a contractului, așa cum îl stabilisem, căci vinerea care vine am deja de gând să-mi pun capăt zilelor. Sunt sigură însă că veți găsi de urgență un nou chiriaș, poate vreo doamnă mai în vârstă, din cercul vostru de enoriași, sau vreo studentă credincioasă, de prin Coreea. Acum, cel mai bine ar fi o studentă, căci o doamnă mai în vârstă ar putea aluneca pe scara aceea de incendiu, după care v-ar mai da și în judecată.

Sigur ar fi și în interesul viitorului chiriaș dacă i-ați cumpăra și voi Hillei o mașină de spălat. Și, în loc să-i tot vârâți în cutia poștală noi și noi broșuri, cu titlul *Lasă-l pe Iisus să intre în viața ta*, ați putea s-o invitați din când în când la voi, la cină.

Dragă mătușă Evelyn, îți închipui, poate, că eram eu mult prea mică pentru a pricepe mare lucru, dar mi-aduc foarte bine aminte cum, deseori, mă făceai *un copil de pripas*. Și tot așa, ca ieri, știu cum, laolaltă cu mătușa Alexa, ați speculat mereu amândouă pe seama culorii părului meu, spunând că acolo, la maternitate, aș fi fost schimbată sau că aș fi fost un copil făcut cu poștașul, lucruri care întotdeauna v-au făcut imediat să începeți să chicotiți. Pe atunci socoteam că totul nu era decât o mare răutate, dar abia mai târziu, atunci când am aflat de ereditate la biologie, am înțeles eu ce urmăreați cu adevărat de fiecare dată. Te pot însă liniști : sunt fiica tatălui meu. De la el am părul închis la culoare și ochii căprui, chiar dacă așa ceva este puțin mai complicat, căci el însuși are părul șaten-deschis. Dar, dacă ai privi mai atentă schema lui Mendel[21], ai

[21] Gregor Johann Mendel (1822-1884), naturalist austriac, considerat părintele geneticii.

pricepe. De aceea ți-am și pus în cutia de scrisori vechiul meu manual de biologie, ca să poți studia în liniște capitolul 5 (pag. 146 și următoarele). În cazul părinților mei, se întâlnesc niște calități mixte moștenite de copii. Tina este blondă, cu ochi căprui, Rika este blondă, cu ochi albaștri, Lulu este blondă, cu ochii verzi, iar eu sunt brunetă, cu ochi căprui. Dar, desigur, culoarea ochilor și cea a părului nu pot fi amestecate după propriul plac și transmise mai departe, aici intervenind noțiuni cum ar fi *dominant* și *recesiv*. Astfel, potrivit teoriei genetice a aceluiași Mendel, este imposibil ca o femeie cu ochi albaștri (cum ai fi, de exemplu, chiar tu) și un bărbat cu ochi albaștri (cum ar fi, de exemplu, unchiul Korbmacher) să aibă un copil cu ochi căprui (cum ar fi Volker, de exemplu).

Despre așa ceva însă, ai să poți citi acum în tihnă. E chiar un subiect interesant și, cu cât îl aprofundezi mai mult, cu atât mai intens începi să-ți privești și semenii mai bine în ochi.

Salutări dragi lui Volker, Hillei, lui Johannes Paul și lui Petrus, Theresei și Bernadettei. Poate n-ar fi rău dacă v-ați ruga cu toții pentru mine.

A voastră, Gerri

Șase

De cum m-am întors în bucătărie, după urarea aceea de noapte bună, am constatat că apăruseră și ceilalți: Marta cu Marius, Ulrich cu Charly, până și Ole cu Mia. În mod cu totul excepțional, Marta și Marius nu veniseră cu niciun copil, în afară, desigur, de cel pe care Marta îl purta în pântec. Iar dacă ai fi stat să judeci după dimensiunile burții Martei, acela ar fi putut fi foarte bine și-un pui de elefant.

Charly se arătase cu totul și cu totul binedispusă:

— De trei zile încoace, sunt nefumătoare. Și asta fără niciun pic de hipnoză. Nu că-i grozav? În afară de asta, am poftă de niște salată! Dar mai grozavă e chestia cu țâțele. În sfârșit, nu mai am nevoie de niciun *WonderBra*. Uite, atingeți-le și voi, sunt veritabile!

Marius se și înfipse să răspundă provocării, dar Marta îl plesni peste degete.

— Charly doar glumește, i-a spus ea.

În comparație cu, să zicem, *portocalele* de sâni ai lui Charly, cei ai Martei păreau niște falnici bostani de Halloween, cu toate că, față de burta de opt luni, care se bomba pe sub ei, erau de-a dreptul piperniciți.

— Nu, vorbesc cât se poate de serios, a spus Charly. Trebuie să le atingeți cu toții! Haideți! Nu faceți pe timizii!

Zău dacă nu-mi amintea puțin de *hammerhart31*, pe atunci, în cafenea: *Nu te jena, atinge-l liniștită, e cu adevărat tare ca ciocanul!*

— Cum, azi nu v-a lovit nicio boală molipsitoare? l-am întrebat pe Ole, de îndată ce, în semn de salut, acesta m-a luat în brațe.

Avea același păr blond, rebel, care-i cădea mereu pe frunte. Ce să spun, un bărbat atât de sexy! Iar mie încă îmi mai părea

rău că era însurat cu alta. Bineînțeles, precum îi era obiceiul, mirosea și acum puțin a dentist. Și asta oricât de recent ar fi trecut pe la duș.

— Șșșt, a făcut el, izbucnind în râs. Uite că nu ne-a mai dat prin cap nicio altă scuză. Și, în afară de asta, mie chiar îmi place carnea de miel gătită la oală, *à la provençale.*

— Să sperăm că tot atât de bună o să ți se pară și din altă carne decât cea de miel. Fiindcă, știi, Caro a luat niște file de porc.

— Curată *porcărie!* rosti Ole, aruncând o privire către locul unde ședea soția lui, care tocmai fusese convinsă de Charly să-i palpeze sânii.

— Ei, Mia, o să conduci tu la plecare, căci azi e rândul meu să beau.

— Ba nu, e-al *meu*, îi răspunse Mia, o roșcată destul de drăguță, cu niște picioare lungi, de invidiat.

Roșcata lucra ca locțiitoare a șefului recepției hotelului de lux *Lexington – Cinci anotimpuri*, printre altele chiar hotelul în care urma să aibă loc nunta de argint a mătușii Alexa. Numai închirierea *Sălii oglinzilor* se ridica la suma de două mii cinci sute de euro. Și asta fără serviciu. Un lucru despre fusesem pusă de mama mea s-o întreb pe Mia. Nu se știe din ce motiv, dar numita sală îi stătea maică-mii ca un ghimpe-n ochi. Probabil fiindcă propria ei nuntă de argint se ținuse acasă, în sufrageria plină de leoparzi și de îngerași, lucru pe seama căruia mătușa Alexa strâmbase din nas.

— Două mii cinci sute de euro, chiria sălii, dar la mătușa Hulda știe să se văicărească, cum c-ar fi strâmtorată! comentase mama mea, punând mâna imediat pe telefon.

Sora asta a bunicii, Hulda, fusese numită și *mătușica cu moștenirea*, căci nu avea copii, posedând în schimb o avere impresionantă și o minunăție de vilă. Mama mea și celelalte surori ale ei puseseră fiecare totul la bătaie, încă din fragedă copilărie, doar-doar ar ajunge și ar rămâne nepoata ei preferată. Ceea ce includea și o cleveteală regulată pe seama concurenței.

— Doar tu ai fost cel care ai băut ultima oară, îi mai spusese Mia lui Ole. Bună, Gerri. Ce bine-mi pare să te văd. Că doar n-oi fi și tu gravidă?

— Nu, i-am răspuns. După cum știi și tu, sunt singură.

— Și nimeni nu pricepe chestia asta, spuse Ole.

Flirtase mereu cu mine într-un fel amabil și inofensiv, forțând nota doar atât cât să mă pot simți bine și să nu-mi fac iluzii false. Ce mai, Ole rămânea un tip pe placul meu. Uneori – ba, la drept vorbind, destul de des – mă răsfățam chiar, închipuindu-mi cam ce ar fi fost dacă nu ar fi existat Mia asta.

Caroline mă luă de braț, de parcă atunci m-aș fi înființat.

— Puloverul e nou? s-a interesat. Îți șade pur și simplu minunat, nu-i așa Ole, Gerri arată grozav, seamănă cu actrița aia, aia pe care au prins-o furând.

— Winona Ryder, rostise Ole.

— Exact, spuse și Caroline. Gerri seamănă ca două picături de apă cu Winona Ryder.

— Ha-ha-ha, făcu Mia.

Caroline îi aruncă o privire asasină. N-o plăcea deloc pe Mia și nu-i iertase deloc lui Ole că reluase legătura cu ea atunci când ea și Bert încercaseră să-l cupleze cu mine.

— E limpede doar că Gerri e tipul Winona Ryder, cu ochi mari, căprui, bucle întunecate...

— ... cu fundul mare, a completat Mia.

— Păi, dacă fundul lui Gerri e mare, cum mai rămâne cu al meu? a întrebat Caroline.

— Al tău e și mai mare, a spus Mia.

— De fapt sunt tipul Marilyn Monroe, le-am corectat, la iuțeală, doar-doar nu s-ar fi repezit Caroline asupra Miei.

— Nu, nici vorbă de așa ceva, dulceață, se băgă și Charly în vorbă, sărutându-mă cu mult foc. Marilyn era blondă și-avea niște țâțe babane. Uite așa, ca mine. Na, pune și tu mâna!

— Mda, bucură-te tu cât ai ceva motive, spuse Caroline. Când o să am ocazia, o să-mi facă plăcere să-ți arăt puțin vergeturile cu care m-am ales.

Mia își întoarse privirea.

— Ole, tu i-ai pipăit țâțele lui Charly? Dacă nu, fă-o, te rog, că altfel o să ne scoată din minți toată seara cu chestia asta.

— Numai să nu mă pizmuiți, mai spuse Charly. Gerri, ai primit și tu e-mail-ul acela de la Britt Emke? Nu că-i de groază că unul dintre noi a și murit? Ce crezi, cine-o fi? Și din ce cauză o fi murit oare? Ei, atunci chiar că-mi pare bine că m-am lăsat de fumat. Nici nu-ți dai seama ce repede se poate întâmpla așa ceva. Și uite cum, încetul cu încetul, am ajuns și noi la vârsta la care ai face bine să-ți porți ceva mai mult de grijă.

Ulrich mă plesni zgomotos pe umăr.

— Hei, bătrânico! rosti el.

De când era cu Charly, se purta față de mine de parcă am fi fost doi vechi tovarăși de pahar, care n-ar fi avut nicicând ceva în comun.

— Ei, ce spui de noutățile noastre?

— Păi, sincere felicitări, i-am răspuns.

— Da-da, și din partea mea, strigă și Mia. Chiar așa, niște superțâțe.

— Lume-lume, ne pare rău din pricina mielului, spuse Bert. O s-avem parte de așa ceva sâmbăta viitoare, pe cuvânt!

— Din păcate, sâmbăta viitoare n-o să fiu prin preajmă, spuse Mia. Merg la Stuttgart, la un curs de perfecționare.

— E foarte posibil ca și eu să lipsesc, le-am zis.

— Dar tu unde te mai duci? întrebă Caro.

— Eu... ăăă, m-am bâlbâit.

Blestemăție! Cu asta chiar că mă dădusem de gol. Din fericire, ceilalți îmi interpretaseră complet greșit încurcătura.

— Hopa, făcuse Marius. Gerri are o întâlnire!

— Un *rendez-vous* pentru Gerri! zbieră și Bert. Păi, era și timpul.

Un „rendez-vous"? Păi, se putea spune și așa. Pielea mi se făcuse deja ca de găină. Un „rendez-vous" cu moartea. Ca în filmul acela, cu Brad Pitt, „Întâlnire cu Joe Black".

— Și cum îl cheamă? a întrebat Charly.

— Ăăă, Joe, am răspuns, roșind de îndată.

— Și cu ce se ocupă? voi să știe Ole.

— E, ăăă, e și el mare și tare prin, ăăă, adică pe unde se fabrică coase sau cam așa ceva, am răspuns.

— Cuțite de mașini de tuns iarba? a întrebat Marius.

Am scuturat din cap.

— Mai degrabă niște chestii așa, demodate... lame.

— Poate cuțite Solinger, își dădu și Bert cu părerea. Poate ne faci și nouă rost de niște cuțite de sushi. Apropo, cine se ocupă azi de aperitive?

Marta căsca.

— Fie, mă ocup eu.

— Ia ascultați aici! N-ați vrea s-o lăsăm încolo de supă? întrebă Caroline căscând și ea. Vreau să spun că, pe urmă, iar durează o veșnicie. Iar dacă azvârlim legumele în oală, peste fileu, și le lăsăm așa, să se înăbușe ar trebui să meargă, nu? Și-am mai avea și mai puțin de spălat.

— N-am nimic împotrivă, spusese Marius, căscând și el.

Ole schimbă cu Mia și cu mine o privire grăitoare și se apucă să caute tirbușonul. Asta în timp ce noi două i-am întins paharele pe mutește.

A doua zi, mama mea a pus capăt tuturor frământărilor mele, încredințându-mi, după cum bine știți, colecția ei de somnifere. Nici nu-mi închipuiam c-aș fi putut avea așa un noroc. Iar dacă aș fi avut cine știe ce dubii în privința perfecțiunii planurilor mele, atunci, odată cu întâmplarea aceasta, ele mi se risipiseră definitiv: era limpede vrerea sorții ca să-mi pot pune capăt propriei vieți. Fiindcă altfel cum să mă fi procopsit, cu atâta bunăvoință, cu muntele acela de somnifere?

Acum, că tot aveam în mână soluția tuturor necazurilor mele, puteam să-mi pun la punct, liniștită, „*rendez-vous*"-ul cu Joe, lucru care suna cu mult mai nevinovat decât o *sinucidere*.

Spuneam eu ceva mai înainte că, de fapt, sunt o fire mai degrabă economă, dar dacă tot știam că de-acum înainte nu mai aveam nevoie de bani, uite că puteam așa, deodată, fără pic de mustrări de conștiință, să-i și spânzur. Era chiar foarte important să arăt bine atunci când ar fi dat peste trupul meu. Iar rochia

aceea era o nebunie curată: strâmtă, stând întinsă pe mine și fără să pară lipsită de personalitate, cu un decolteu adânc, fără să aibă însă vreun aer vulgar, și roșie ca focul la culoare, una care, în mod cu totul excepțional, îmi venea și bine.

Mortal de frumoasă! o lăudase și vânzătoarea, fără să știe însă câtă dreptate avea.

Din nenorocire, nu aveam deloc niște pantofi potriviți, și, deși la început mă ținusem tare, deloc dispusă să mai fac vreo achiziție, – la drept vorbind, atunci când ar fi dat peste mine, m-ar fi aflat întinsă –, îmi căzuseră însă ochii pe sandăluțele acelea, de un roșu parcă rupt din rai, cu fluturașii aceia din strasuri. Și, cu toate că ele fuseseră deosebit de scumpe, iar eu abia dacă puteam umbla pe tocurile acelea subțiri și zvelte, le-am cumpărat. Adevărul era însă că așa, încălțată cu ele, nici nu trebuia să umblu. Făceau în schimb o minunăție de glezne, subțiindu-le, ceea ce, întinsă, așa cum aș fi fost găsită, ar fi dat bine.

În afară de asta, cumpărasem și două sticle de votcă, din cea mai scumpă. Una ca să exersez, iar cealaltă pentru cazul propriu-zis. Trebuia să păstrez laolaltă, în stomac, atât somniferele, cât și alcoolul, fără să fiu silită să vărs totul. Iar asta cerea un anumit antrenament. Așa că scotocisem după toate băuturile alcoolice de prin casă, adunându-le la un loc și hotărând că așa, cât era săptămâna de lungă, să le dau pe gât încetul cu încetul, lucru care m-ar fi ajutat să-mi mai ridic puțin moralul, constituindu-se, deopotrivă, într-un soi de făcut curat și de antrenament.

Rendez-vous-ul cu Joe mi-l propusesem pentru vinerea care ar fi urmat. Propria casă nu era însă locul cel mai potrivit pentru a mă sinucide, fiindcă, la urma urmelor, mai trebuia să fiu puțin atentă și cu Hilla, și cu copiii. Ceea ce mă făcuse să închiriez o cameră dublă la hotelul *Regency Palace*, cu vederea spre Rin, pentru o nimica toată de 320 de euro pe noapte. Cu micul dejun inclus, lucru de care însă n-aș mai fi avut nevoie. Și unde mai pui că – iar asta era și partea bună a poveștii – nici nu mai trebuia să achit nota de plată.

Până atunci însă mai rămăseseră multe de făcut.

Și chiar de duminică seara am început cu antrenamentul, cu ajutorul a două sticle de vin roșu, primite în dar de la unchiul Korbmacher atunci când împlinisem treizeci de ani. Așa că m-am apucat să umblu de colo-colo prin casă, cu un pahar plin cu vin roșu într-o mână și cu o pungă de gunoi în cealaltă, încercând să-mi văd locuința cu ochii celor pe care urma să-i las în urmă. În primul și în primul rând, am aruncat vibratorul pe care mi-l făcuse cadou Charly. Nici vorbă să fi dat mama mea peste el. Sau mătușă-mea. Era un lucru îngrozitor, care nici măcar nu aducea cu modelul său masculin, cu excepția situației în care ar fi existat pe lume bărbați cu două mădulare în culori fosforescente. Să fiu sinceră, încă nu descoperisem la ce era bun cel de-al doilea, ceea ce făcea ca aparatul să fi rămas neatins, în ambalajul original. Și, de cum l-am înfundat în gunoi, așa, pentru o clipă, și-a făcut simțită prezența și propria-mi conștiință, încărcată. Charly îmi spusese că jucăria fusese foarte scumpă și că era una dintre cele mai bune de pe piață, scoasă într-o ediție limitată. Atât că acum chiar că era prea târziu ca s-o mai fi pus la licitație pe eBay. Nu aruncasem punga de gunoi în tomberonul casei – cine știe, poate se apucau să scotocească și pe acolo – ci scăpasem de ea, îndesând-o într-un coș de gunoi dintr-o stație de tramvai. Poate că ar fi dat peste chestia aia vreun om al străzii și s-ar fi bucurat și el.

În hol, m-am împiedicat la întoarcere de sacoșa de iută, pe care mi-o dăduse Lakritze și din care ieșea la iveală *Ronina, vânătoreasa din negură*, volumul-pilot, pe care se presupunea că îl redactase Adrian. Fusesem hotărâtă să-l arunc în grămada de hârtie veche, dar biruise subit curiozitatea și m-am apucat să citesc. Ronina, proaspăt ajunsa femeie-vampir, trebuia s-o protejeze pe o tânără muritoare, pe nume Kimberley, de mușcătura unui vampir rebel.

Totul era așa de fără de suspans, încât, ca să pot rămâne conectată la firul poveștii, m-am văzut silită să golesc o sticlă întreagă de vin roșu.

Dumnezeu cu mila! Acest Gregor Adrian se putea socoti într-adevăr fericit că mai avea o slujbă și nu era nevoit să trăiască

din scris. Lipsa cu desăvârșire a oricărui talent îți sărea în ochi pe fiecare pagină. Cu toate astea, nu se putea plânge că i-ar fi lipsit fantezia.

Mai degrabă împotrivă decât potrivit propriei voințe, începusem să cuget cam cum ar fi trebuit procedat pentru a face povestirea mai bună. Ca personaj, Kimberley asta aproape că nu exista, ca să nu mai spun că și vampirul acela rebel avea niște motive destul de firave pentru a vrea s-o muște tocmai pe Kimberley. În definitiv, chiar că nu era nimic interesant la ea, nici măcar grupa sanguină. Ce mai, se simțea în tot locul lipsa cu desăvîrșire a dramatismului, a adevăratei motivații și a profunzimii sentimentelor. Sentimente cum erau acelea ale Leei, bolnava mea de leucemie... Cât ai clipi, m-am așezat la masa de scris, încropind o versiune complet nouă a *Căii Leei*. Trebuia să recunosc, acțiunea imaginată inițial câștigase evident în avânt prin diverse lupte cu săbii crestate, în vreme ce faptul că atât personajelor secundare cât și celor principale le creșteau niscaiva colți ascuțiți, când ți-era lumea mai dragă, conferea întregului o tensiune de netăgăduit.

În ceea ce privea partea erotică, povestea nu era lipsită acum de ceva picanterie, fiindcă nu puteai ști dacă unul urma să-l sărute sau să-l muște pe celălalt.

Mă prinsese miezul nopții – lucram concentrată o scenă de transformare, ceva pretențios, o amestecătură între suptul de sânge și sex – când sună telefonul. Era Charly.

— Tocmai am avut un coșmar, îmi spuse. Te-am trezit cumva?

— Nu, i-am răspuns, turnându-mi încă niște vin roșu. Că și eu tocmai treceam printr-un soi de coșmar. Unul cu mult sânge.

— Am visat că Ulrich și cu mine eram niște părinți jalnici, spuse Charly. Și dacă tot m-am trezit, mi-am dat seama că așa este.

— Ce vorbe-s astea! i-am întors-o. O să fiți niște părinți extraordinari.

— Nu, a continuat Charly. Ieri seară iar am fumat. Și chiar dacă n-a fost decât o jumătate de țigară, năravul s-a dovedit mai puternic decât mine.

— Ei, haide că doar o jumătate nici nu-i așa de rău.

— Știi și tu ce se întâmplă mereu cu plantele mele de apartament, mai spuse Charly. Ce-ar fi să se întâmple același lucru și cu copilul?

— În locul tău chiar nu mi-aș face nicio problemă. Omul se adaptează întotdeauna.

— O să uit de el prin vreun supermagazin, spuse Charly.

— Lasă c-o să-i legăm un clopoțel.

— Rahat! Mi-e rău, mai apucă să spună Charly. Cred că trebuie să vărs. Dar îți mulțumesc că m-ai ascultat.

— N-ai de ce, i-am zis, după care m-am întors la manuscrisul meu.

Săptămâna de până la rendez-vous-ul meu cu Joe trecuse parcă în zbor. Mă antrenasem silitoare, în fiecare zi, la datul pe gât și ținutul acolo al băuturii și lucrasem punct cu punct la lista mea *de rezolvat*. Și, bașca, mai terminasem de scris și *Calea Leei prin negură*, căci nouă, ăstora din zodia Fecioarei nu ne plac lucrurile făcute pe jumătate. Iar ceea ce începeam o dată, duceam până la capăt.

Iar lucrul acesta era valabil și în cazul acțiunilor de asanare.

Așa ajunsesem să car mai mulți saci de gunoi de prin casă. Iar dacă tot începusem, furia mea de scăpat de una și de alta nu mai cunoscuse nicio limită. Aparatură casnică, haine, încălțări, lenjerie, bibelouri, tablouri, hârtii, lenjerie de pat, cosmeticale, tot ce nu-mi plăcea așa, sută la sută, trebuia aruncat, urmând să mai rămână prin preajmă numai ceea ce îmi așeza propria persoană într-o lumină autentică și pură. Ceea ce însemna cam puțin. Iar dacă mă refeream cu precădere la haine, chiar că nu mai rămăsese mai nimic.

Ia să nu fi fost o nevrotică depresivă, zău dacă toată curățenia asta la sânge nu m-ar fi distrat pe cinste. După toate manevrele, casa începuse să pară mult mai spațioasă, dulapurile se arătau golașe și fiecare lucru își avea locul său.

În fiecare miercuri trebuia să fac curat prin casă pe la mătușa Evelyn și, cu toate că, de data asta, mă pusese să-i pieptăn franjurii covoarelor persane și să-i curăț cuptorul, timpul trecuse ca în zbor. Ia să fi știut eu mai din timp ce plăcut era să faci curat ușor cherchelită cu ceva votcă!

Săptămâna viitoare o să spălăm dulapurile, anunță mătușa Evelyn. De fiecare dată când se referea la sarcinile pe care le primeam, se exprima la persoana întâi plural, în realitate ea nemișcând niciun deget, ci doar privindu-mă trăncănind.

— Vai, ce mă bucur, i-am spus.

Săptămâna viitoare urma să nu mai fiu pe lumea asta.

De cum m-am întors în garsonieră, m-a sunat Lakritze, ca să mă întrebe ce făcusem cu planul acela de idei. I-am răspuns că aveam să-i trimit manuscrisul definitivat prin poștă, vinerea următoare, o veste care avu darul s-o bucure nespus.

— Mda, repede și de nădejde, ca-ntotdeauna! Și eu care îmi închipuiam c-o să mă lăsați de izbelițe, mai spuse Lakritze. Fără dumneavoastră chiar c-aș ajunge pe drumuri. Manuscrisele pe care le-am primit până acum sunt ceva de groază. Se pare că-i imposibil să faci sângele să urce la un nivel superior.

Lakritze nu figura pe lista celor care ar fi urmat să primească din partea mea o scrisoare de rămas-bun. La urma urmelor, nu puteam să le scriu chiar *tuturor*. De aceea (dar mai cu seamă fiindcă, din motive de antrenament, tocmai îmi turnasem pe gât două pahare de votcă cu suc de portocale), m-am folosit de prilej ca să-i spun:

— Îmi sunteți foarte simpatică, Lakritze. Și vă doresc numai bine, din toată inima.

Lakritze primise izbucnirea aceea sentimentală destul de degajată:

— Păi, și dumneavoastră îmi sunteți foarte, foarte simpatică, Gerri. Și chiar îmi face o plăcere deosebită să colaborez cu dumneavoastră.

Vai, ce plăcut! Mai mai să-mi dea lacrimile, atât fusesem de mișcată.

— La revedere. Să ne vedem într-o lume mai bună, i-am urat, pe un ton solemn.

— Da, spuse Lakritze. Păi, o să ne străduim și noi.

Până și mama mea a sunat și eram sigură că, dacă ar fi știut ea că aceea era ultima oară în care vorbea cu mine, altele ar fi fost lucrurile pe care mi le-ar fi spus.

— Copilă, am vrut numai să te întreb așa, scurt, cam ce ai vrea să îmbraci pentru nunta de argint a mătușii Alexa.

— Păi, pfff...

— Bine, dar, te rog, nu din nou vechitura aceea de jachetă din catifea. Pentru așa o ocazie, ai putea să-ți cumperi și tu ceva nou. Hanna, o știi doar, Hanna lui Klaus, Klaus Köhler, a purtat de curând, când și-a sărbătorit Annemarie cei șaizeci de ani, un costum foarte șic, cu pantalon. Cu o vestă pe sub jachetă. Așa ceva ți-ar sta și ție foarte bine. Aș putea s-o întreb pe Annemarie, dacă, la rândul ei, ar putea s-o întrebe pe Hanna de unde și-a luat costumul, iar apoi am putea merge împreună să-ți cumpărăm și ție așa ceva.

— Eu, ăăă, tocmai mi-am cumpărat o frumusețe de rochie roșie, i-am răspuns. Dar și niște încălțări potrivite.

Mama mea tăcu preț de câteva secunde, evident buimacă. După care îmi spuse:

— *Roșie?* Chiar trebuia să fie roșie? Doar roșul e atât de bătător la ochi. Așa ceva nu pot purta foarte mulți. Mă gândisem mai mult la un bej frumos. Iar costumul cu pantalon al Hannei chiar bej era.

— Mamă, dar rochia e foarte frumoasă. Și-mi stă nemaipomenit. Un lucru pe care l-a spus până și vânzătoarea.

— De unde până unde? Asta o spun toate, numai ca să scape de boarfele vechi de prin magazin. Ce, nu știai că primesc ceva procente? Ce-ar fi dac-ai împrumuta și tu ceva drăguț de la surorile tale? Ei?

— Vrei să spui vreun halat de-al Tinei așa, à la Laura Ashley[22], sau vreun costum cernit de-al lui Lulu? Nu, mamă, rochia e minunată, o să vezi. A costat patru sute treizeci de euro.

[22] Laura Ashley, (1925-1985), designer din Țara Galilor.

— *Patru sute treizeci de euro?* C-așa ești tu, dai banii mereu pe toate nimicurile. Parcă văd c-o fi vorba de vreo cârpă ieftină...

— Patru sute treizeci, am repetat. Și încă a fost redusă de la opt sute.

— Nu cred o iotă, spuse mama mea. Asta o zici doar așa...

Am suspinat.

— Vreau să spun, nu-i nimic, Riluge, mai spuse mama mea. Te-ai simți și tu mai bine, dac-ai fi mai bine îmbrăcată. Fiindcă altfel n-ar mai fi de mirare de ce asta mică a mea n-are și ea parte de un bărbat, când umblă în halul în care o face.

Am suspinat iar.

— Știi cumva că, printre rude, umblă deja vorba că ai fi nu chiar așa... normală? mă întrebă mama mea.

— Cum, cum?

— Chiar așa, *nenormală*, rosti mama mea. Știi doar, așa, *altfel*.

— Altfel față de ce?

— Ei, hai, nu te mai preface și tu acum mai proastă decât ai fi, a spus mama. Așa, altfel. În alt fel. Altminteri. Din altă lume.

— *Lesbiană?* Rudele își închipuie c-aș fi lesbiană?

— Ascultă, copilă. Știi doar că nu-mi place când te-aud folosind asemenea expresii.

— Mamă, lesbiană e chiar termenul corect, în timp ce *în alt fel*, *altminteri* și *din altă lume* sunt, dimpotrivă, termeni incorecți, am pus-o la punct.

— Păi, dacă te-ar auzi cineva vorbind așa, mai c-ar zice că ai fi de-a binelea...

— ... lesbiană? Ei bine nu, nu sunt, mamă. Pentru-așa ceva ar mai trebui să-mi placă să fac sex cu femeile. Și, în cel mai bun caz, să și am parte de-așa ceva. Numai că, de o vreme, nici n-am mai făcut sex. Nici cu vreo femeie, nici cu vreun bărbat. Nu cred însă că privește pe nimeni așa ceva. De ce nu s-or întreba, foarte bine, dacă mătușa Alexa și unchiul Fred or mai face-o împreună?

— Tigelu! se răstise mama mea, indignată.

— Vezi tu, asemenea întrebări sunt indiscrete și incomode, dar, cu toate astea, noi ăștia singuri, ne lovim de ele la tot pasul.

Mama mea tăcu preț de câteva secunde. După care, spuse:

— Știi doar că Fred a fost operat la prostată.

— Ce face?

— Mai multe nici nu-ți spun. Buzele-mi sunt pecetluite. Sunt discreția personificată. Știi, dacă tot vii *din când în când* cu câte un bărbat pe la petrecerile de familie, ai face bine să preîntâmpini zvonurile răutăcioase. Așa cum fac și verișoarele tale Franziska și Diana.

— Păi, alea apar întotdeauna cu câte un alt bărbat, i-am răspuns. Iar mătușa Marie-Luise se poartă și ea totdeauna de parcă de-a doua zi ar și începe să bată clopotele de nuntă. Dacă m-ai întreba însă pe mine, ți-aș spune că tipii sunt luați deja. Ia spune, de data asta cu cine mai sunt, din nou, ca și logodite?

— Păi, prietenul cel nou al Dianei e un agent de bursă, spuse mama mea. Iar Franziska îl are tot pe ăla de data trecută. Ea chiar o să se mărite la toamnă.

— Cu frizerul ăla cu părul aranjat à la Elvis și cu glasul lui Goofy? am întrebat, ușor șocată.

— Nu numai că-i frizer, spuse mama mea. Dar are și patru saloane în oraș. Iar Marie-Luise i-a dat de înțeles Franziskăi că, odată ajunsă la treizeci de ani, nu-ți mai poți permite să mai aștepți cine știe ce prinț, care să sosească în galop, pe spinarea vreunui cal alb. Trebuie să mai facă omul și compromisuri. Iar un bărbat cu patru saloane înfloritoare în vremuri ca acestea nu-i deloc de trecut cu vederea. Ce ți-au spus cei de la farmacie în legătură cu medicamentele?

— Cu ce?

— Știi, cutia mea de pantofi, plină cu medicamente. Ziceai c-ai s-o duci la farmacie.

— Ăăă, păi, s-au bucurat nespus. Tocmai s-a semnalat faptul că în Etiopia oamenii au început să se plângă din nou de o îngrozitoare epidemie de tulburări ale somnului, iar tabletele tale au picat la țanc.

— Foarte bine, foarte bine. Acum o să mă duc să mă pregătesc pentru partida mea de bridge, mai spuse mama mea. Să știi c-o să-ntreb totuși de unde și-a luat Hanna costumul ăla, cu pantalon. Și-o să mă uit și prin catalogul *Heine*, să văd dacă nu dau peste ceva potrivit pentru așa o ocazie. Te mai sun eu.

În alte împrejurări, poate că m-aș fi încumetat s-o contrazic din nou, dar ce rost ar mai fi avut să fi stârnit o ceartă așa, căutată cu lumânarea?

— Da, mamă, așa să faci. Și mulțumesc pentru tot.

Așa mi s-a părut, că asemenea ultime vorbe ar fi fost unele pline de demnitate.

— Păi, de-asta sunt mamele pe lume, îmi răspunse mama mea.

Preaiubită Flo,

Îți mai aduci tu aminte de vremea când citeam împreună povestea indienilor acelora, care, în vis, petreceau laolaltă și chiar puteau urca împreună pe vârful unui munte ? Închipuie-ți atunci că în noaptea asta am vorbit în vis cu viitorul meu soț. Avea o pană de vultur înfiptă în păr și ochi dulci, iubitori. Și am știut pe dată că el era cel care îmi fusese sortit, căci inima începuse să-mi bată în piept ca nebună.

— Nu-ți pierde vremea acolo, în depărtări. Vino încoace, la sfântul Scoruș-de-Munte, la picioarele Muntelui Vulturilor și ia-mă de soț, mi-a spus el (în limba indiană, pe care eu o înțelegeam totuși ! ! !). Căci, negreșit, tu și cu mine suntem făcuți unul pentru celălalt.

A fost un vis minunat. Iar când m-am trezit, am dat peste pana aceea de vultur alături, pe pernă. Așa că, firește, am și luat-o din loc, rezervându-mi un bilet pentru următorul zbor către America. Încă de copilă am visat să ajung soție de indian. Și unde mai pui că mi-a mai rămas ceva timp ca să-mi împachetez câteva lucruri (ceea ce face ca să mă pot folosi numai bine de bentița ta cu buline colorate !) și pentru a-ți scrie scrisoarea asta, ca să *nu* te miri de ce am dispărut așa, dintr-o dată.

Viitorul meu soț e căpetenia indienilor *Nikati*, nume care s-ar traduce, oarecum, prin *Cei ce trăiesc în Paradis*. El însuși își zice *Yakutu*, ceea ce înseamnă : *Bărbatul cel frumos și înțelept, care-și ține nevasta pe palme*. Să știi că numele astea, ale indienilor, sunt alese întotdeauna cu mare înțelepciune. Și mai sunt chiar nemaipomenit de mulțumită că nu sunt aleasa lui *Ratuli*, fratele lui Yakutu, căci numele acestuia înseamnă *Cel căruia îi put picioarele*. Câh ! Chiar c-am avut noroc !

Ceea ce am putut vedea și eu în vis din tot satul tribului Nikati, arăta de-a dreptul desprins din Paradis : un lac de un albastru limpede, pășune și pădure, iar alături, maiestuos, Muntele Vulturilor, cu creasta acoperită de zăpezi, în timp ce în tot locul, printre corturile pestrițe, alergau cai și țopăiau iepurași. Și se găseau nenumărate tufe de afine.

Și-am mai zărit câteva broaște-țestoase uriașe. Iar cei mai mici dintre țâncii indienilor le și călăreau.

După cum îți poți închipui și singură, mă bucur deja la nebunie la gândul vieții care mă așteaptă ca soție a căpeteniei. Din nenorocire, în satul cu pricina nu se află niciun telefon, nicio cutie poștală și nici nu sunt telefoane mobile. De aceea o să-mi fie tare dor de tine. Poate că vom reuși până la urmă, măcar în vis, să vorbim una cu cealaltă și să mai schimbăm între noi ceva noutăți.

Ai grijă să mănânci mereu multe legume.

A ta Gerri (cea care, de mâine încolo, are să se numească Yokata, ceea ce înseamnă ceva de genul *Cea care plutește pe deasupra norilor*)

P.S. Dragă Caroline, dragă Bert ! Animalele de casă sunt potrivite pentru o bună dezvoltare psihică a unui copil. Stimulează sentimentul responsabilității și, în general, îi întăresc personalitatea. Niște părinți iubitori le vor permite întotdeauna copiilor lor să aibă un animal de casă, iar Flo a ajuns la vârsta potrivită pentru un iepuraș. În legătură cu această temă, v-am tipărit, de pe internet, câteva articole și vi le-am anexat, sperând foarte mult să nu care cumva să nu-i duceți la îndeplinire unei bune și vechi prietene o ultimă dorință.

Vă rog ca, atunci când o să împlinească optsprezece ani sau poate și mai târziu, să-i dați lui Flo inelul meu cu acvamarin. Până când o să se maturizeze și o să fie stabilă din punct de vedere psihic, lăsați-o să creadă că trăiesc foarte bine și mulțumită într-un sat indian. Nu țin în niciun chip să le răpesc prea devreme copiilor chiar toate iluziile, oricum s-ar numi ele : iepuraș de Paști, Sfântul Nicolae sau condiția într-un stat a femeilor singure. Nu cred totuși să aveți probleme în privința asta, căci, la urma urmelor, ați fost în stare să-l faceți pe copil să creadă în existența unei zâne a suzetei, una care ar fi avut nevoie de suzeta aceea încovoiată pentru niscaiva nou-născuți Hei ! Dar nu cumva asta era cam scârbos ?

Șapte

A fost o greșeală să mă mai duc o dată în hol, chiar o greșeală uriașă. Una cu totul și cu totul iremediabilă.

Și asta numai din pură vanitate.

Adevărul era însă unul și bun, acela că arătam pur și simplu răpitor. Părul, machiajul, rochia, săndăluțele, toate laolaltă erau curată nebunie! La drept vorbind, nu mă prezentasem niciodată atât de bine. Cinstitul peste măsură cu alcool din cursul săptămânii îi făcuse chiar foarte bine înfățișării mele, căci mai tot timpul îmi fusese prea rău ca să mai și îmbuc câte ceva. Iar rezultatul fusese un abdomen aplatizat frumușel și contururi ale feței evident mai accentuate. Astfel, cearcănele întunecate aveau darul să le sporească ochilor mărimea. Iar coafeza îmi făcuse niște șuvițe caramel și arămiu pal, care arătau de-a dreptul fantastic.

În această ultimă seară a vieții, frumusețea ei căpătase o strălucire cu totul nepământeană. Niciunul dintre cei care o văzură nu ar fi urmat să dea vreodată uitării acea imagine. Părea că fusese învăluită de o vrajă, una care o făcea deopotrivă de ispititoare și de neatins.

Ar fi fost adevărată risipă să nu mă fi arătat în rochia aceea măcar o singură dată, câtă vreme aș mai fi fost încă vie. Numai așa, celor câțiva străini, nimeriți pe jos, prin holul hotelului și numai preț de vreo cinci minute. Și, cu prilejul acela ar fi urmat să mă descotorosesc și de ambalajul somniferelor, pe care le scosesem din cutiuțele lor de aluminiu și le ordonasem pe masă pe cinci rânduri. Alături, așteptau pregătite deja votca, o sticlă cu apă, un pahar pentru apă și unul pentru tărie.

Scrisorilor de adio le făcusem vânt, rând pe rând, în cutia poștală din fața hotelului. Fuseseră destule, în parte chiar vârâte în plicuri

grosuțe, pentru timbre plătisem o mică comoară, iar din pricina lor, cutia poștală era acum plină ochi.

La ora șase seara fusese golită, iar acum ceasul arăta șapte și jumătate. Așa că ultimele mele cuvinte se aflau deja în drum către destinatarii lor.

Totul decursese potrivit planului. Nimic nu mai putea da greș de acum înainte.

Mai am ceva timp, i-am spus imaginii mele din oglindă. Oglinda până în podea a camerei de hotel era ornamentată cu auriu, conferindu-i făpturii mele un cadru demn. *Aș putea să merg până jos și să mă las și eu puțin admirată, după care mă pot întoarce sus și începe cu înghițitul.*

Făptura din oglindă nu mă contrazise, arătându-se mai degrabă plină de cochetărie așa, printre zulufii din cap, și zâmbindu-mi. Iar eu i-am zâmbit la rându-mi. Rujul acela de buze, de un roșu strălucitor, mi se potrivea de minune. În mod normal, preferam numai culori decente, tocmai pentru a nu-mi accentua și mai mult gura mare, dar, la urma urmelor, nici Julia Roberts nu facea așa ceva prea des. Iar dacă tot urma să mă arăt și eu mai îndrăzneață, atunci în ziua cu pricina cu atât mai mult...

De cum am ajuns în holul hotelului și am aruncat ambalajele tabletelor într-un coș de gunoi, am constatat că nu se aflau prin preajmă decât două doamne în vârstă, care păreau că-și uitaseră ochelarii de vedere acasă. Iar tipa de la recepție nu catadicsi nici ea să-mi arunce vreo privire. Doi oameni de afaceri, în costume, își făcură intrarea pe ușa rotativă, făcând-o însă de urgență la stânga, către bar. Nici măcar nu m-au observat. *Hei! Asta-i ultima ocazie să mă admirați încă vie!*

Tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să mă întorc din drum și să urc în cameră, numai că-mi ajunseră la urechi sunetele de pian venind dinspre bar, și îmi trecu prin minte ideea nesăbuită de a bea un ultim pahar cu șampanie, așa, ca un soi de preparativ. Iar dacă oamenii aceia de afaceri nu ar fi avut ochi pentru mine nici atunci, când ar fi urmat să stau cocoțată pe scaunul de la bar, picior peste picior, chiar că nu ar mai fi fost nimic de făcut cu ei.

Așa se face că am intrat în locul cu pricina, legănându-mă pe tocurile sândăluțelor mele roșii, mergând direct către propria-mi pierzanie. Chiar dacă nu remarcasem de la bun început, ajunsesem deja desfătarea și obiectul privirilor laudative ale celor doi oameni de afaceri, care luaseră loc la masa de vizavi de bar. Ce mai, exact așa cum îmi dorisem! Cu un zâmbet mulțumit, m-am urcat pe unul dintre scaunele din fața tejghelei, aflat chiar în raza vizuală a celor doi. Ei, uite că tot a meritat! Până și chelnerul de la bar mă găsea destul de atrăgătoare.

— Un pahar cu șampanie, vă rog, am spus, clipind mărunt din gene.

— Vine imediat, îmi răspunse barmanul.

M-am așezat picior peste picior, mi-am netezit rochia pe trup și am privit împrejur. Încăperea era scufundată într-o lumină rece, amintind de un asfințit, fiind împărțită în mai multe nișe plușate. La ora aceea nu era cine știe ce agitație. Mașina de cafea espresso torcea molcom în legea ei, pianistul interpreta *As time goes by*, iar într-un colț, vizavi de acei doi oameni de afaceri, pe jumătate ascunsă îndărătul unei plante, se giugiulea o pereche. Nu țineam să mă uit, dar se ocupau unul de celălalt într-un fel care lăsa să se presupună că fiecare își înfipsese limba cât mai adânc, până în sinusurile partenerului. O scârboșenie.

Femeia avea părul roșu, iar brațele care-i ieșeau la vedere din rochia-sac de pe ea, una neagră, erau pline de pistrui. Arăta de parcă ar fi fost Mia. Mai apoi, bărbatul își retrase limba din gura ei, iar ea a râs. Același râs ca al Miei.

Dar ia stai puțin!

Acum puteam să-i văd profilul chiar foarte bine, iar acesta era de neconfundat. Era chiar Mia, nu mai încăpea nicio îndoială.

Numai că bărbatul nu era câtuși de puțin Ole. Avea părul închis la culoare și arăta cu cel puțin zece ani mai în vârstă.

— Șampania dumneavoastră, mă atenționă chelnerul.

Nu, nu se putea așa ceva! Mia era la cursul acela de perfecționare, la Stuttgart. Ca să nu mai spun că era măritată și fericită. Femeia care s-a ridicat mai apoi, și, strâns lipită de bărbatul necunoscut, s-a îndreptat către mine, nu putea fi cu niciun chip

Mia. Și totuși, ea era! Trecuse atât de aproape de mine, încât am putut să-i adulmec până și parfumul.

Am deschis gura, pentru a spune ceva, dar Mia nici nu mă băgă în seamă. Bărbatul își ținea mâna pe fundul ei, în timp ce amândoi au dispărut prin ușa de sticlă, către holul hotelului.

— Mă întorc imediat, i-am spus barmanului, luându-le urma celor doi până în dreptul ușii.

I-am zărit oprindu-se la recepție, pentru a discuta cu tipa de acolo, după care au primit o cheie și s-au îndreptat către lifturi tot așa, strâns înlănțuiți.

Ce era să fac? N-ar fi trebuit cel puțin să-i dau de veste lui Ole, înainte de-a mă duce să-i fac de petrecanie singurei martore a acestei întâmplări, adică mie însămi? Sărmanul Ole, își închipuia că nevastă-sa făcea cursuri de perfecționare așa, unul după altul, când, în realitate, îl înșela cu un Apucător-de-Cur și un Băgător-de-Limbă-n-Gât. Trist!

Pe de altă parte însă, ce să mă fi interesat pe mine toată povestea? Poate că nu era decât o întâmplare izolată, de care Ole nici n-ar fi urmat să afle vreodată ceva, urmând să îmbătrânească fericit alături de Mia...

Chiar în aceeași clipă, cineva îmi puse mâna pe brațul meu. Speriată, am tras un țipăt.

— Pssst, spuse acel Cineva. Eu sunt.

Era chiar Ole.

Mă zgâiam la el ca la o stafie. Dar era chiar el, în carne și oase, cu părul cel deschis la culoare atârnându-i peste frunte și învăluit în același miros vag, de dentist.

— C... Ce cauți tu aici? l-am întrebat.

— Am stat acolo, mai în spate, mi-a răspuns Ole, arătând către o nișă îndepărtată. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor atunci când te-am văzut intrând pe ușă.

— Bine, dar, dar Mia... am bâiguit.

— Mda, e și Mia pe-aici, spuse Ole. Cu amantul ei.

L-am privit cu gura căscată.

— Ei, bine, la început am fost și eu un pic șocat, a continuat el. Haide, ia-ți șampania și așază-te la masa mea acolo, în colț. Și-o

să-ți spun toată povestea asta tristă. Toată povestea cea lungă, care a făcut din mine un bărbat care-și spionează nevasta.

— A, nu, nici vorbă de așa ceva, mai... mai am și alte treburi, i-am spus.

Chiar dacă era evident că Ole era dărâmat, nu ar fi durat prea mult până să-i vină să mă întrebe ce căutam prin acel hotel. Și atunci planul meu chiar că ar fi fost în mare pericol.

Ole își trecu mâna prin păr, descoperindu-și chipul.

— Iartă-mă, te rog, ai și tu, desigur, o întâlnire. Cu Joe, c-așa parcă-l cheamă, nu? Probabil că-l așteptai aici, nu?

Am dat din cap.

— Păi, e limpede, altele ai tu acum pe cap și taman așa ceva îți mai lipsea, să te-ntinzi la vorbă cu mine despre căsnicia mea încurcată. Înțeleg.

Mi se părea că Ole mai avea puțin până să izbucnească în plâns.

— Chiar că-i un moment nepotrivit, am rostit cu părere de rău.

— Bineînțeles. Absolut. Înțeleg. Atât că, atunci când ai intrat pe ușă, am crezut că la mijloc trebuie să fi fost vorba de vreo voință divină sau ceva de genul ăsta... o făptură de încredere! Cineva, care să-mi sară în ajutor și să facă lumină în toată nebunia asta... Îmi pare așa de rău.

— Nu-i nimic, i-am răspuns.

— Ar fi fost chiar prea frumos pentru-a fi și adevărat.

Ole și-a privit ceasul.

— E opt fără un sfert. Știi ce? O să m-așez aici, lângă tine, la bar, și-o să beau până îți apare prietenul. La ce oră v-ați înțeles să vă întâlniți?

— Ăăă, cam pe la opt, i-am răspuns, în timp ce m-am cocoțat din nou pe scaunul cel înalt, cu gândurile învârtindu-mi-se prin cap.

Cerule, cum să scap oare de Ole? Ia să nu-mi fi venit ideea aia nesăbuită, să mai ies o dată din cameră!

— Dar e, ăăă, nu mi-o lua în nume de rău, dar zău dacă, într-un fel, n-ar fi ciudat să stăm aici așa, împreună, și să-l așteptăm, nu? Nu cred că așa ceva...

— Oh, înțeleg, înțeleg, spuse Ole, așezându-se pe scaunul de lângă mine. Știi, n-aș vrea în niciun caz să-ți dau peste cap întâlnirea.

— Bine.

— Nu-ți face griji, stau eu cu ochii pe ușă și, de cum îți apare iubitul, o să mă prefac că nici măcar nu te cunposc, mai spuse Ole. Ca și când pur și simplu n-aș fi decât un tip abțiguit, care s-a nimerit și el să stea la bar, lângă tine. Aș dori un whisky. Unul dublu, vă rog. De fapt, chiar unul triplu, dacă există cumva așa ceva. Și fără gheață.

M-am apucat să sorb din șampanie. Ei, dintre toate jocurile sorții, întâlnirea cu pricina era cea mai enervantă. „O dată" voia și omul să se sinucidă...

Poate că, înainte ca Ole să se fi prins de ce se întâmpla, ar fi trebuit pur și simplu să fi țipat ceva de genul „Ah, dar uite-l în sfârșit!", să fi dat năvală în holul hotelului și să-mi fi căutat adăpost la mine, în cameră. Și zău dacă asta nu era singura posibilitate care-mi trecuse prin minte de a scăpa de el!

Am privit prin ușa de sticlă. Un grup de japonezi tocmai mișuna prin holul hotelului. Nici că se putea ocazie mai potrivită. Gata, valea de-aici!

— Ah, dar ui..., am început, când, dintr-o dată, Ole izbucni în lacrimi.

Și-a lăsat capul pe umărul meu, cu trupul scuturându-i-se de hohote de plâns. Barmanul a așezat paharul cu whisky în fața noastră, dăruindu-mi un zâmbet plin de milă.

— Rahat, am spus printre dinți.

— Se po-aaate spu-neee cu vârf și-ndes-aaat, rosti Ole, printre sughițuri.

Apoi, o vreme, l-am lăsat să plângă. După ce însă am început să-i simt lacrimile prin rochie, direct pe piele, l-am împins ușurel de pe umăr.

— Hei, hei! Acum chiar așa o nenorocire n-o fi. Din punct de vedere statistic, cel puțin 60% din femei își înșală bărbații. Iar când vine vorba despre bărbați, aceștia își înșală nevestele chiar în proporție de 70%.

Ole se smiorcăia mai departe.

— Nu credeam c-o s-ajung printre cei 60% care sunt înșelați. Dimpotrivă, mi-am închipuit că între Mia și mine era ceva cu totul și cu totul special.

— Bine, dar sigur așa și e, l-am încurajat. Totuși...

— Nu mai spune! Să-ți zic eu ceva? Chestia asta se petrece de ani de zile! Ani de-a rândul n-a făcut decât să mă-nșele. De asta sunt chiar foarte sigur. Iar nătângul de mine n-a remarcat nimica-nimicuța din toată povestea. Iar dacă aș fi ținut-o tot așa, nici eu n-aș fi tras o tură de jogging pe malul lacului Aachener Weiher, ca să mă întâlnesc așa, întâmplător, cu o colegă de-a Miei.

— Da-da, așa, întâmplător, îl îngânasem.

— Da, serios! Fiindcă altfel, eu, unul, fac jogging în parcul municipal, îmi răspunse Ole. În sfârșit, am vorbit și noi de una și de alta, colega aceea și cu mine, conversație din care a rezultat că ea habar nu avea de vreun curs de perfecționare în Stuttgart, fiind însă la curent cu faptul că eu și Mia fusesem plecați la Paris, vreme de patru săptămâni.

— Nu mai spune! Dar despre chestia asta n-ați scos nicio vorbă.

— Păi, pentru că nici n-am fost plecați acolo! a zbierat Ole către mine. Tot Mia a fost cea care se dusese la cursuri de perfecționare, iar eu am stat singur acasă. Scuză-mă, te rog, n-am vrut să țip la tine.

— Bine, e-n regulă. Deci n-a fost la Paris, ci la un curs de perfecționare?

— Nu! Tu nu-nțelegi? Ne minte în toată regula, și pe mine, și pe ceilalți. Ălora le spune c-ar fi cu mine, la Paris, iar mie îmi toarnă c-ar fi la cine știe ce perfecționare. Când, în realitate...

— Ah, asta era, i-am răspuns.

— În orice caz, m-am întors acasă și m-am prefăcut că n-aș ști de niciunele. Și adevărul era că, la vremea respectivă, nici nu știam chiar foarte multe. Așa că am crezut și eu că pur și simplu se înșela colega și că toată tărășenia ar fi fost dintre cele mai

nevinovate... Numai că azi de dimineață Mia a plecat la cursul ei de perfecționare, la Stuttgart, iar eu pe urmele ei.

— Până la Stuttgart?

— Nici vorbă, a zbierat din nou Ole, lucru care i-a făcut pe cei doi oameni de afaceri să ne arunce priviri scormonitoare.

Ole a coborât tonul.

— Numai până la următorul loc de parcare. Acolo unde și-a lăsat mașina și de unde a plecat mai departe, la cumpărături. Lenjerie! Roșu-închis!

— Hm-hm. Iar tu, tot după ea, nu?

Ole m-a aprobat, dând din cap.

— Da, ca un nenorocit de detectiv particular de duzină mi-am urmărit nevasta pas cu pas. Iar când a fost vorba de raionul de lenjerie de la Kaufhof m-am văzut nevoit să mă ghemuiesc îndărătul standurilor cu sutiene. Ce și-or fi zis ceilalți clienți, c-oi fi fost vreun pervers?

— Tot ce se poate, i-am răspuns. Vreau să spun, ei și!

— Uite, azi mi-am lăsat închis cabinetul, îi dădea Ole mai departe. Toată dimineața au sunat asistentele mele la pacienți, ca să le amâne consultațiile. Fiindcă doctorul fusese silit să se ocupe de spionatul nevestei. Dar unde am rămas?

— Și ce s-a întâmplat după ce Mia și-a cumpărat obiectele alea de lenjerie?

— A cutreierat buticurile. Atât de tacticos însă, încât mi-am zis c-așa o chestie, cu perfecționarea, nu era, probabil, decât o găselniță, cât să poată merge liniștită la cumpărături. Mai apoi însă, într-o cafenea de pe Ehrenstraße, s-a întâlnit cu bărbatul acesta.

— Cel de adineauri?

— Da, cu el, bineînțeles, spuse Ole. I-a înfipt de urgență limba-n gât, așa că nici n-am mai avut timp să mă întreb dacă nu cumva era vorba de vreun văr care-mi rămăsese mie necunoscut.

— Și, pe urmă?

— Ce să-ți zic, o scârboșenie. Au mers mână-n mână până la cea mai apropiată stație de taxiuri, de unde au luat unul până la hotelul acesta.

— Bine, dar de ce n-au luat mașina ei? am întrebat. Sau pe-a lui?

— Ăăă... habar n-am.

Ole mi-a aruncat o privire înfuriată.

— Doar chestia asta nu joacă niciun rol. Cred că erau într-atât de excitați unul de celălalt, încât nu voiau să mai piardă vremea, urmând să înceapă giugiuleala încă din taxi. În afară de asta, e o bucată bunicică de drum din Ehrenstraße până în parcarea de la Kaufhof și, probabil, nici nu-și doreau să fie văzuți. În orice caz, cu taxiul s-au oprit la hotelul acesta. Ai idee cât costă o noapte aici?

Am făcut semn din cap, în chip de neștiință.

— Să știu măcar că de plătit o să plătească porcul ăsta, spusese Ole. Lenjeria a costat deja, nu glumă.

— Dar cum ai putut să urmărești taxiul? l-am mai întrebat.

— Cu un alt taxi, a răspuns Ole. Nici nu știi în ce stare de șoc am fost.

— Da, dar șoferul s-a bucurat, fără îndoială. Urmăriți mașina aceea... Cu siguranță că aștepta așa ceva de ani buni.

— Și unde mai pui că i-am lăsat și-un bacșiș de zece euro, adăugă Ole. Mia și tipul și-au luat o cameră, în care au și rămas toată după-amiaza. Am fost complet dat peste cap. Nici n-am știut cum să reacționez.

— Păi, te-nțeleg, i-am spus.

— Așa că m-am așezat aici, în bar, și am așteptat. Nici nu știu ce-a fost în mintea mea când am intrat aici, dar nici că m-am limpezit la cap. La un moment dat s-au înființat amândoi aici. În colțul în care mă aflam, m-am făcut pe dată mic, cu toate că fiecare dintre ei n-avea ochi decât pentru celălalt. Ea, una, a ținut-o mai tot timpul în niște chicoteli ciudate.

— Poate că el ajunsese s-o gâdile cu limba direct în nas, am comentat.

— Pe urmă ai apărut și tu, a continuat Ole. În rochia ta roșie, arătai asemenea unui înger. Am crezut că am început să am vedenii! Pe de altă parte însă, am răsuflat ușurat. Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu ți-ai fi făcut apariția. Poate că l-aș fi luat la rost pe tip și i-aș mai fi tras și una.

— Nu, chestia asta n-o cred.

— La drept vorbind, nici eu, mi-a mărturisit Ole, venindu-și în fire. Am stat ca un laș, cocârjat acolo, în colțul meu, și mi-am ținut răsuflarea. Îngrozitor. Ce laș și nevolnic mai sunt.

— Nu ești deloc laș, te afli doar în stare de șoc.

— Da, da, așa-i. Din fericire te afli prin preajmă.

Ole își șterse lacrimile de pe față.

— Of, Dumnezeule, mă simt atât de penibil. Cu-adevărat! Tu încerci să te bucuri de-o seară frumoasă, iar eu ce fac, îți urlu cât pot în urechi. Asta-i chiar prea... adică, mi-e și rușine. Sincer, îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic. Ce-ar fi dacă am merge afară și ți-am căuta un taxi și așa, comod,...

Ole scutură din cap, după care își privi ceasul.

—Joe ăsta al tău nu se arată a fi prea punctual.

Tipul părea să-și fi lipit fundul de scaunul de bar, devenind una cu el. Eu am aruncat o privire spre ușă. Japonezii dispăruseră deja. Un bărbat tot se mai afla însă în dreptul recepției. Aș fi putut să mă reped înspre el și să mă port ca și când ar fi fost Joe. Deodată însă, privirea mi se opri asupra urechilor lui, de-a dreptul scârbos de clăpăuge. Până și de la distanță arătau înfiorător. Nu aveam niciun chef ca Ole să-și închipuie că mă dădeam în vânt după bărbații cu astfel de urechi.

— Dacă s-ar fi petrecut totul la *Lexington*, Mia, ca angajată a hotelului, ar fi căpătat o reducere de preț, spuse Ole. Numai că acolo nu prea i-ar fi picat bine să fie văzută cu amantul. Nasol, nu? Puteți să-mi mai dați un whisky, vă rog? Unul dublu, adică triplu, vă rog.

— Vorba e, de ce nu s-or întâlni *la el* acasă? am întrebat.

Ole ridică din umeri.

— Poate că locuiește la mama naibii. Sau poate că are drept locuință vreo magherniță împuțită, în plină dezordine.

— Sau, mai știi, omul nostru o fi și el însurat, am dat cu presupusul.

— Oh, Dumnezeule, rosti Ole. Ce *porc*!

— Îmi închipui că, pentru amândoi, totul nu-i decât o aventură. Căsniciile amândurora sunt importante și nu-și doresc să renunțe

la ele, mi-am continuat ipoteza. Iar dacă ai să te porți ca și când n-ai avea habar de-așa ceva, lucrurile n-o să se schimbe și-o să-mbătrâniți și voi fericiți laolaltă.

— Spune drept, nu cumva ți-ai pierdut mințile? se oțărî Ole către mine. Cam cum ar merge o asemenea relație anapoda?

Apoi, își privi din nou ceasul.

— Poate că Joe al tău e prins pe undeva, în trafic. Dar de unde vine, până la urmă?

Direct din „lumea de dincolo", băiete! Cu coasă cu tot!

— De la, ăăă, de la Frankfurt, i-am răspuns.

— Mamă-mamă, rosti Ole. Că doar n-o vorbi acum în dialectul acela, de prin Hessen. Spuneai, pe vremuri, că nu ți se pare deloc un grai erotic.

— Păi, la fel zic și-acum. Atât că Joe vorbește germana aia cultă, fiindcă, de felul lui, e din, ăăă, Bremen.

— Dar chiar n-are de gând s-apară? spuse Ole. Chestia asta, cu lăsatul omului s-aștepte, nu aduce a bune maniere. Și singură, într-un bar.

Încetul cu încetul, începea să mă scoată din țâțâni.

— Ascultă, mie chiar îmi face plăcere să aștept așa, de una singură. În locul tău, m-aș duce-acum acasă.

— Nici vorbă de așa ceva, îmi zise Ole. Că doar n-o să te las să stai singură în bar, cu niște bărbați străini zgâindu-se la tine.

— Vezi tu că se zgâiește vreunul pe-aici?

— Bineînțeles. Cu toții fac ochii mari. Uite, tipilor ălora doi de-acolo, din față, le-au curs balele tot timpul. Adevăru-i și că rochia asta, a ta, e... cam apetisantă.

— Hm, mulțumesc.

— Vorbesc serios. Și nici n-am mai văzut-o vreodată pe tine. După cum nici sândăluțele.

— Ei, astea-s vechi de tot, m-am eschivat.

— Și-ai mai trecut și pe la coafor, adăugă Ole. Adevărul e că și Mia a fost ieri pe la coafor.

Apoi, îi sosi whisky-ul, din care luă două mici înghițituri.

— Ce zici, cam cât i-ai da?

— Lui Joe?

— Nu, amantului Miei. Arăta cam în vârstă, nu?

— Pe undeva pe la mijloc, aș zice vreo patruzeci și mai bine.

— O căzătură, decretă Ole. Își petrece și el criza vârstei mijlocii cu Mia. Dar Joe câți ani are?

— Treizeci și cinci, i-am răspuns, acela nefiind altceva decât numărul somniferelor care mă așteptau în cameră și se întrebau pe unde naiba stau.

— Dar pe unde-o fi individul? întrebă mai apoi Ole. Ar fi putut să dea și el un telefon, să-ți spună că mai întârzie.

— Numai că mi-am lăsat mobilul sus, în cameră, i-am răspuns. Bine-ar fi să mă duc și să-l iau.

Ole mă privi năucit.

— Ți-ai luat o cameră aici?

— Păi, da.

— Bine, dar de ce, când ai fi putut merge cu el la tine acasă. Sau... Oh, nu, nu-mi spune că și voi doi aveți o aventură secretă, de care nimeni nu trebuie să afle.

— Prostii, i-am spus. Doar știți cu toții de chestia asta.

— E căsătorit, nu-i așa?

— *Nu*, i-am răspuns. Nu și nu!

Ole tăcu, dar tăcerea lui era, într-un fel, plină de milă. Pianistul o luase de la început cu *As time goes by*. La urma urmelor, poate că nici nu știa altceva. Voiam una și bună, să ies de-acolo.

— Mai doriți un pahar de șampanie? mă întrebă barmanul.

— Nu, mulțumesc. Adica, ba da, fie.

După care am suspinat. Nu puteam să mă duc pur și simplu sus și să mă sinucid, când Ole suferea într-atât, în chinurile iubirii. Ar fi trebuit să mă asigur cel puțin că va ajunge acasă cu bine și că nu se va apuca de cine știe ce altceva.

— Ce-ai de gând acum, să stai aici peste noapte și s-o aștepți pe Mia?

— Habar n-am, îmi răspunse Ole.

— Nu cred c-ar fi o idee tocmai bună.

— Atunci sugerează-mi ceva mai de soi, mi-o întoarse Ole.

— Cred că cel mai bine ar fi să te duci acasă și să te gândești în liniște.

— Păi, la ce? întrebă Ole. Cumva la faptul că aș fi complet idiot?

— Să zicem.

Ole comandă încă un whisky.

— Numai că a-nceput să-mi placă aici, spuse el.

Okay, fă ce vrei! Mă săturasem deja până peste cap. Prin fața ochilor minții începuseră să-mi treacă imagini cu scrisorile mele de despărțire, în timp ce erau ordonate după codul poștal de către o mașină de sortat. Ce mai căutam eu pe aici, pe jos? Chiar să-mi fi luat Dumnezeu mințile?

— Acum plec și eu, am rostit, hotărâtă.

— Încotro? m-a întrebat Ole, privindu-mă înspăimântat.

— În camera mea. Mă duc și-i dau telefon lui Joe.

— Nu, rămâi cu mine, Gerri. Te rog.

— Nu, nu se poate.

— Bine-bine, înțeleg, bineînțeles că nu se poate, scuză-mă.

Ole se uită iar la ceas.

— Cred însă că ăla nici nu mai vine. Nenorocitul acela însurat ți-a dat țeapă.

— Tot ce se poate, am comentat. De-aia vreau să-i și telefonez.

— Până la urmă, tot e însurat! Știam eu. Ce netrebnic! Își înșală nevasta și-și mai bate joc și de tine. De o femeie ca tine. Înjosită la statutul de amantă. Ca să nu mai spun că nici nu-i punctual.

Ole se aplecă peste tejghea.

— Hei, dumneata! strigă el către barman. Poți să-ți închipui așa ceva? Nenorocitul i-a dat țeapă.

— Nu mi-a dat, i-am spus, lăsându-mă să alunec de pe scaunul de bar. Puteți să puneți șampania pe nota de plată a camerei? E numărul 324.

Barmanul aprobă, dând din cap.

— Nu, nu, rosti Ole. Chestia asta o plătesc eu.

— Fă bine și ia un taxi pân-acasă, Ole.

— Ești așa de drăguță cu mine. Ești de departe omul cel mai drăguț pe care-l cunosc. Arăți bine, ești și deșteaptă, și amuzantă. Joe ăsta chiar că nu te merită.

— Prea târziu, i-am spus, sărutându-l pe obraz și simțind, pentru ultima oară, mirosul de dentist.

Cât pe ce să izbucnesc în plâns. Acum însă trebuia să fiu tare!

— La revedere, Ole. O să vezi, totul o să fie bine. Și nu care cumva să-ți dea prin cap cine știe ce gânduri prostești.

— Nu, nicio grijă, Gerri. Te sun eu, când o să fiu în stare să-mi fac ordine în gânduri.

Mi-am mușcat buza de jos și m-am îndreptat către ușă.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești aici, strigă Ole în urma mea.

Dragă doamnă Köhler,

Știu că de câțiva ani mi-ați propus să vă spun *mătușă Annemarie*, numai că am deja destule mătuși veritabile, ceea ce a făcut ca, până în ziua de azi, să refuz oferta aceasta, altfel o dovadă de strânsă apropiere. Din câte știu și eu, dumneavoastră nu mă puteți însă suferi. Și asta de pe vremea când am refuzat să merg cu Klaus la balul de absolvire.

Toată povestea asta este însă o mai veche neînțelegere, pe care vreau s-o lămuresc cu prilejul acesta, o dată pentru totdeauna : NU m-am *răzgândit prea din scurt*, cu totul și cu totul surprinzător, pentru a-l lăsa pe sărmanul Klaus fără parteneră. Dimpotrivă, le-am dat de înțeles, cât se putea de limpede, atât mamei mele, cât și lui Klaus, și asta nu o dată, că mai degrabă aș fi mâncat o farfurie de melci decât să merg la balul de absolvire cu un băiat care 1) atunci când dansează, își scoate dosul în evidență, de parcă ar fi o rață care-și face nevoile, 2) miroase, de parcă nu s-ar fi spălat de vreo doi ani, 3) se scobește în nas și-și stoarce coșurile de pe gât în pauza dintre dansuri și 4) cu toate astea, continuă să se creadă irezistibil. Iar ultimul reproș vi se adresează chiar dumneavoastră. E vorba de ceea ce eu numesc bună-creștere.

Firește tocmai acestei din urmă calități îi datorăm faptul că, în ziua balului, Klaus s-a prezentat în fața ușii casei noastre cu un buchet de flori în mână, și anume exact în același moment cu Georg Straub, care, și el, purta un buchet de flori. (Numai așa, în paranteză fie spus și spre propria dumneavoastră satisfacție : chiar dacă mirosea întodeauna frumos, Georg Straub număra prost pașii la rumba, iar la tango mă călca pe picioare de mama focului.)

Nu este adevărat că am deschis ușa și am izbucnit în râs. După cum nu-i adevărat nici că aș fi strigat ceva de genul *Ha-ha, Klaus, acum chiar c-ai luat plasă, nu, tontule ?*

În realitate, de cum am dat cu ochii de cei doi băieți, stând în fața ușii cu câte un buchet de flori în mâini, am trăit șocul vieții mele. Klaus se arătase indiferent la prezența lui Georg și uitase de buchetul de flori. Se scobea liniștit în nas și m-a întrebat : *Ești gata, Gerri ?*

Și încă cum mai eram de gata ! Și anume cu nervii.

Bine, Klaus, ți-am spus doar că n-am niciun chef să merg cu tine, l-am pus eu la punct. Dar Klaus nu s-a lăsat : *Bine, dar am crezut că nu vorbeai serios. Hai, vii ?*

Ce-ar fi trebuit să fac ? Trebuia să mă fi gândit și la Georg. Căci nu ar fi fost drept ca Georg sau eu să fi fost siliți să tragem ponoasele nesimțirii lui Klaus, nu ?

A încercat ea, mama mea, să-l cumpere pe Georg, cu o bancnotă de cincizeci și să-l determine să facă calea întoarsă, acasă, numai că părinții ăstuia îl așteptau jos, în mașina cu care ar fi urmat să ne ducă la școala de dans. Nu este adevărat că m-am urcat în mașina aceea râzând bajocoritor, după cum s-a spus mereu mai târziu, ci foarte, foarte mâhnită. După cum nu-i adevărat nici că i-aș fi făcut lui Klaus vreun semn cu degetul !

Până la urmă, s-a lăsat și cu happy end. Faptul că, atât de spontan, Hanna Koslowski mi-a luat locul, n-a fost, desigur, decât în propriul ei interes, o binecuvântare pentru întreaga familie, dar mai cu seamă pentru Klaus. După cum am auzit, Hanna se descurcă de minune în costumul ei bej, cu pantalon, dar și ca *mort* la jocul ei de bridge. Și mai are și un simț al afacerilor, căci bancnota aceea, de cincizeci, cu care o momise mama mea, pentru a salva onoarea lui Klaus, a reușit ea s-o negocieze cu succes, preschimbând-o într-una de o sută.

S-aveți parte de-o viață splendidă !

A dumneavoastră, Gerri Thaler

P.S. Alăturat, aveți un exemplar din *Sora de noapte Claudia, suspectă. Juliane Mark* este doar unul dintre pseudonimele mele. Sunt foarte mândră că sunt o autoare de romane de dragoste de succes și nu am vreun *birou de dactilografiere*.

Opt

De cum am ajuns înapoi, în cameră, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi scot sandăluțele din picioare și să mă arunc pe pat. Eram pur și simplu zăpăcită.

Până atunci fusesem de-a dreptul convinsă că nu exista nimeni în anturajul meu căruia să-i fi mers mai rău decât mie. Trebuia totuși să recunosc că Ole o ducea destul de prost. Fiindcă desigur nu era frumos să afli că nevasta te înșela. Și că, spre rușinea ta, erai silit să-ți spionezi iubirea vieții.

Pe de altă parte însă, era mai bine să fi posedat ceva, pe care să-l fi pierdut, ca și când nici nu l-ai fi avut vreodată, nu? Și, în definitiv, el poate că se simțise în acea zi cu totul și cu totul mai prost decât mine, chiar dacă *el* nu suferea din dragoste decât de vreo câteva zile, spre deosebire de *mine*, care fusesem nevrotică depresivă toată viața, ceea ce, desigur, era mult mai rău.

Zeci de femei ar fi stat la coadă, pentru a se arunca în brațele chipeșului și blondului dentist, de îndată ce acesta ar fi fost liber. Numai în cazul meu nu era vorba de nicio coadă!

Păi, n-aveam eu dreptate? Iar pentru asta aveam tot dreptul să-i pun capăt vieții ăsteia, înainte de-a apuca să devină și mai nenorocită de-atât.

Așa că m-am încălțat din nou cu sandăluțele și m-am pieptănat. Machiajul îmi stătea încă perfect și doar rujul de buze parcă necesita o reîmprospătare. Se făcuse nouă fără douăzeci, iar dacă totul s-ar fi desfășurat conform planului, în jurul orei unsprezece ar fi urmat să dorm adânc și sigur. Pentru totdeauna, pe vecie.

Arăta ca un trandafir proaspăt înflorit, pe care nimeni nu-l culesese și a cărui mireasmă nimeni nu dorise s-o prețuiască. Și acum așa, peste noapte, avea să se veștejească, în vreme ce toate petalele urmau să fie risipite de vânt.

Cam cu așa ceva urmau să se aleagă.

Ciudat, dar tocmai în clipele acelea își făcuse simțită prezența și una dintre măselele din spate, de pe partea stângă, și asta printr-o durere stăruitoare. Ceea ce mă făcu să-mi pipăi locul cu pricina, cu limba. Oh, nu, așa ceva chiar că nu era cu putință: plomba dintelui ăluia fusese refăcută de Ole chiar cu un an în urmă. Și uite că cimentul iar cedase. Frumoasă treabă!

Solemn, m-am așezat la măsuță, față în față cu tabletele rânduite pe ea, am turnat apă în paharul cel mare și votcă în cel mic.

— În cinstea ta, am rostit către imaginea mea din oglindă. Dintr-acolo, dinspre oglindă, imaginea îmi trimise o privire sceptică.

— Ei, haide, nu mai face mofturi, că doar am planificat totul cu de-amănuntul. Și nu e cale de întoarcere. Căci totul are să se înrăutățească. De la o săptămână la alta, de la an la an.

Imaginea din oglindă continua să mă privească sceptică.

— Fără serviciu, necăsătorită, fără un acoperiș deasupra capului, fără copii, am mai spus. Iar dacă toți își vor citi scrisorile, s-a zis și cu toți prietenii noștri. Nu mai e loc de dat înapoi. Singură, nevrotică, depresivă, în vârstă și ridată... Asta-ți dorești s-ajungi?

Imaginea mea din oglindă scutură energic din cap.

— Păi, vezi! Ceea ce-nseamnă că am putea să începem!

Așa că m-am apucat să dau pe gât votca, după cum mă și antrenasem. Brrr! De-a dreptul scârbos! Acum și tabletele. Ce-ar fi să încep cu cele de culoare roz, ca să mă pregătesc treptat pentru cele albastru-deschis, după care să le mântui și pe cele de pe rândurile stropite în alb-cenușiu. Și, printre ele, nimic mai potrivit decât câteva înghițituri de apă și-o dușcă de votcă.

Tableta numărul unu: o punem pe limbă, o înghițim, clătim. Și gata. Numărul doi: o punem pe limbă...

Cineva bătu la ușă.

Așa ceva nu era prevăzut în planul meu, ceea ce mă făcu să rămân acolo, pe scaun, cu limba întinsă, sperând ca bătăile să fi fost la ușa de alături. Nici vorbă însă. Și se mai făcură o dată auzite, de data asta mai tare și mai îndelung.

— Gerri? Gerri? Ești înăuntru? striga cineva de-afară, de pe hol.

Era Ole. Ei, asta chiar că era culmea! Și uite-mă acum șezând așa, cu limba atârnându-mi din gură și, de spaimă, nefiind în stare să fac nici cea mai mică mișcare.

— Gerri! Eu sunt, Ole! zbiera Ole afară, în fața ușii. Știu că ești înăuntru. Haide, deschide odată! Altfel vin și m-arestează pentru tulburarea ordinii publice! Gerri! Trebuie să-ți spun ceva! Gerri!

Încetul cu încetul am început să mă înfurii. Așa că mi-am tras limba înapoi, în gură, înghițind tableta, dar uitând să mai clătesc cu apă.

— Pleacă, Ole! am spus, cu gura uscată.

Atât că Ole nu mă putea auzi și continua să bată în ușă, ca un apucat.

— Gerri! Deschide, Gerri!

M-am ridicat de pe scaun. Trebuia să scap de individ, fiindcă altfel, cine știe, ar fi stat acolo toată noaptea să bată la ușă și să zbiere.

— Niu locuiești așiii nișio Gierri, aișe șadi Jușenka. Plecat odat sau hiiiem poliîțîia, m-am strâmbat eu în dreptul ușii.

— Doamne iartă-ne, tu ești, Gerri, îmi răspunse Ole de pe partea cealaltă a ușii. Deschide repede! Trebuie să vorbesc cu tine neapărat!

— Păi, nu se poate, m-am răstit. Cară-te!

— Dar de ce? Știu că Joe n-a apărut, fiindcă am stat tot timpul cu ochii pe holul hotelului. Ești singură! Deschide și lasă-mă să intru. Lumea a-nceput deja să se uite ciudat la mine.

Probabil că treceau unii pe hol.

— Bună seara! îi salută Ole. Nu vă faceți griji, nu mi se întâmplă să mă port așa mereu, numai că azi am aflat că nevastă-mea mă înșală și m-am îmbătat. Nu-i chiar original, știu, dar nici că mi-a dat prin minte ceva mai bun. Îmi sugerați ceva? Da-da și nu vă mai uitați așa, ca prostul! Și aveți grijă c-al treilea de sus, de pe dreapta, e cariat. Se vede de-aici!

Ce mai, insuportabil. Iar dacă Ole ar fi continuat să se mai poarte mojicește cu alți oaspeți ai hotelului, ar fi fost doar o

chestiune de timp până când să fi apărut și personalul hotelului, lucru pe care, în niciun caz nu mi-l doream. Așa că i-am deschis ușa.

— Dar de ce ți-a luat așa de mult? m-a întrebat Ole, strecurându-se în cameră. Ce, erai dezbrăcată?

— Nu, dar tocmai...

Cerule! Tabletele!

M-am repezit pe lângă Ole către măsuță, măturându-le dintr-o mișcare și încercând să le strâng în pumn. Jumătate din ele au aterizat însă pe podea.

Numai că Ole nu băgase nimic de seamă. Și se lăsă să cadă ca un bolovan pe patul dublu.

— Mi-a venit acolo, jos, o idee nemaipomenită, spuse el. În timp ce mă uitam prin holul hotelului, căutându-l pe Joe al tău, mi-a dat prin cap ideea genială a tuturor timpurilor.

— Nu cumva aia în urma căreia te-ai potoli cu scandalul pe-aici, pe sus? l-am întrebat, aruncând tabletele în sertarul uneia dintre noptiere.

Apoi, m-am aplecat și le-am cules de pe jos pe celelalte.

— Nu, ceva cu mult mai bun, spuse Ole. Mi-a venit ideea cum să-mpușcăm noi doi iepuri dintr-o lovitură. Dar ia stai, ce tot faci? Ți-ai pierdut cumva lentilele de contact? Hai că te-ajut eu!

— Nu! Nu! am țipat din răsputeri, lăsând tabletele tocmai strânse să se împrăștie din nou pe jos. Nici măcar nu port lentile de contact. Adunam și eu... ăăă... niște firimituri...

— Păi, e vorba de..., începu Ole. Deci: ți-a dat țeapă unul, Joe. Așa-i sau, altfel spus, am dreptate? Iar eu, la rându-mi, am fost înșelat de Mia. Nebănuitele căi ale zeilor ne-au condus pașii tuturor către acest hotel. Ești de acord cu mine până aici?

— Mda, mai puțin cu chestia cu Joe, am spus.

— Da, da. De fapt, pe unde o mai fi și ăsta? întrebă Ole. Lasă-mă să ghicesc: unul dintre copii a făcut pojar, nu-i așa? Asta spun mereu nenorociții ăștia înșurați.

— N-are niciun copil, i-am spus, în timp ce, fără să bată la ochi, am împins tabletele în spatele picioarelor măsuței. Ole n-ar

fi dat de ele, căci era limpede că percepția îi fusese serios diminuată. Și nici nu-i căsătorit. În schimb ar putea ajunge aici din clipă-n clipă.

— Ce? rosti Ole, ridicându-se. Serios?

Am dat din cap, întărindu-mi vorbele. Și mai are și centura neagră, simțeam nevoia să adaug, o chestie care, probabil, l-ar fi făcut pe Ole, în sfârșit, s-o șteargă. Numai că Ole era cu mintea dusă.

— Ha-ha, cât pe-aici să nu mă prind, spuse el, lăsându-se din nou să se prăvălească pe pat. Bine, dar despre ce fel de aglomerație în trafic mai poate fi vorba la ora asta? Ascultă, nu trebuie să te jenezi de mine, dragă Gerri. Li se poate întâmpla și celor mai frumoase și celor mai buni dintre noi să ia țeapă și să fie batjocoriți în toată regula.

— Ei, hai, *te rog*.

— Ba da, ba da! Uită-te numai la mine! De unde să mă fi gândit eu că nevastă-mea urma să mă înșele cândva cu-așa o pocitanie de individ. Vreau să spun, uită-te și tu la mine: arăt cu-adevărat bine, adăugă Ole. Cu toată modestia, sunt chiar cel mai arătos bărbat, cât vezi cu ochii în jur. Și unde mai pui că-s și *dentist*. Pe unul ca mine nu te-apuci să-l înșeli.

— Ole, sigur toată povestea asta e un șoc îngrozitor pentru tine și zău dacă nu mi-ar făcea plăcere... să vorbesc despre așa ceva cu tine, dar altă dată. Acum însă...

— Ascultă mai întâi planul cel genial. Și imediat o să te simți mai bine. Crezi în karma?

— Ole! Al naibii ce mult mi-aș dori să fiu singură, i-am spus căscând.

Că doar n-or fi început deja să-și facă efectul somniferele?

— Nu trebuie să cauți greșeala la tine, spuse Ole. Crede-mă, nu are nicio legătură cu persoana ta faptul că Joe ăsta se poartă atât de mizerabil. Tu ești grozavă și cu siguranță că Joe nici nu-și dorește altceva decât să fi fost căsătorit cu tine în loc s-o aibă de nevastă pe cea de-acum, vreo Muma-Pădurii. Numai că acum e prea târziu. Și nu-i decât vina lui. A lui, nenorocitul! Trebuia să se fi gândit mai bine altădată. Între noi fie vorba, lasă

că și tu ai avut întotdeauna o mână proastă la bărbați și chiar că trebuia să ți-o spun o dată și-o dată. Te atrag tipii care nu trebuie, unii care nu-s câtuși de puțin conștiincioși și-s cu gândul numai la distracție. Unii care numai profită de pe urma tinereții și a frumuseții tale, fără să dea nimic în schimb.

— Ha-ha-ha! am izbucnit.

— Dar ia spune, în camera asta de lux nu-i niciun minibar?

— Ba da, dincolo. Dar o sticlă de 0,2 l de *Coca-Cola* costă șapte euro douăzeci.

— Dar nici nu vreau *Coca-Cola*, îmi răspunse Ole, întorcându-se pe burtă și târându-se în direcția minibarului, fără să se ridice. Vreau niște whisky. Că tot m-am obișnuit cu-așa ceva. Și puțin îmi pasă cât costă. Sunt doar bogat. Sunt un om bogat, chiar așa. Un bărbat chipeș și bogat! Probabil că de-aia m-a și luat de bărbat târâtura aia roșcată.

Apoi deschise frigiderul.

— Nici vorbă de whisky. Numai vin roșu și șampanie. Și bere. Tii! Dau telefon la room-service. Cu siguranță, ăsta-i cel mai nenorocit lucru pe care-l pot face ăștia de-aici pentru cineva. Unde-i telefonul?

— Aș putea să-ți ofer niște votcă, i-am spus, turnându-i prețioasa mea licoare într-un pahar de apă.

— Votca nu-i rea, spuse Ole, trăgând un gât zdravăn. Plătesc eu totul. Fii atentă acum: karma asta intervine atunci când totul nu-i deloc întâmplător. Totul. De aceea și planul este următorul: în timp ce Mia își face de cap cu iubitul ei, iar iubitul tău cu propria lui consoartă, o să petrecem și noi doi, adică tu și cu mine, noaptea împreună. Aici, în camera asta de hotel. Ce zici? Nu-i chestia asta genială, de-a dreptul genială?

— E... de-a dreptul o tâmpenie, i-am răspuns. Infantilă, asta e! Uite Mia, ce poți face tu, pot face și eu, iți-biți! Ca să nu mai spun că eu, una, n-am nimic de câștigat de pe urma unui asemenea plan.

— Ba da, i-o plătești lui Joe, mai spuse Ole. Nu pricepi? E exact ce merită dacă te lasă pur și simplu să aștepți. Iar dac-o să vadă că în loc să-l aștepți, te-ai... cu un chipeș dentist cu *Porsche*...

— Bine, dar Joe n-are de unde să știe de chestia asta.

— Da, poate nu așa, direct, mi-o întorarse Ole, scărpinându-se în cap. Indirect însă, cu siguranță. Karma! Nimic nu e întâmplător! E vorba de piuprinci... ăăă... principiu. Tu nu-nțelegi?

— Nu, i-am răspuns.

— Dar ce-o fi așa de greu? Mâine, dis-de-dimineață, Mia o să se înfățișeze cu hodorogul ei în sala în care se servește micul dejun, dar acolo o să fim noi doi, din vreme, îndrăgostiți lulea și ținându-ne de mâini. Iar eu am să-ți dau să mușți din chifla mea cu magiun. Și-o să vadă atunci și Mia cum e.

— Da, *asta* înțeleg eu. Vrei s-o faci pe Mia geloasă. Dar, cum spuneam și mai înainte, totul nu-i decât o copilărie și ceva inutil. Nici vorbă să mă bag în așa ceva.

— Bine, dar gândește-te puțin, cât de genial e totul, ridică glasul Ole. Nici măcar nu poate face vreo scenă, fiindcă altfel s-ar da de gol. Închipuie-ți toată povestea asta: îți înșeli bărbatul și chiar a doua zi constați că și el te-a înșelat, chiar în aceeași noapte și în același hotel. Parc-ar fi din filme, nu?

— Ascultă aici, Ole, m-am răstit. Înțeleg eu foarte bine că ai chef de răzbunare. Încearcă totuși să nu mă amețești că ar fi vorba aici de vreo karma și că din toată povestea aș mai avea și ceva de câștigat.

— Oh, păi, poate nu așa, direct, insistă Ole, golindu-și paharul.

— Nu direct?

— Bine, OK, adevărul e că, pentru tine, toată chestia asta are un rol ingrat. Știi însă că Mia nu te poate suporta, nu? Ceea ce-nseamnă că n-ai nimic de pierdut.

— Dar nici nu-i vorba de așa ceva... am început, întrerupându-mă brusc. Zici că Mia nu mă suportă... Adevărat? Și de ce nu, mă rog?

Ole se puse pe chicotit.

— E convinsă că umbli după mine cu limba scoasă. Foarte ciudat, nu? Când, de fapt, *toate* femeile umblă cu limba scoasă după mine.

— Nu-nu, în niciun caz, am spus, iritată.

Bine-bine, umblam eu cu limba scoasă după Ole, dar nu-i dădusem vreodată cuiva de înțeles așa ceva. Niciodată!

— Și pe-asta de unde a mai scos-o Mia?

— Ei, zice că totul se trage de-atunci, de când a fost cât pe-aci să ne cuplăm, explică Ole. Tu și cu mine.

— Da, dar numai *cât pe-aici*, am subliniat. Cum să fi uitat? Că doar tot atunci răsărise din nou și Mia.

— Exact, îmi răspunse Ole, întinzându-mi paharul gol.

I-am turnat din nou niște votcă.

— Și tocmai când era mai frumos. Tipic Mia. Să-i pizmuiască pe alții până și pentru negrul de sub unghii!

— Dar nici tu n-ar fi trebuit s-o fi luat de la-nceput cu ea, i-am trântit-o lui Ole, puțin înfuriată.

Îmi aminteam prea bine de seara în care Ole mă anunțase că el și Mia erau din nou împreună. La auzul veștii, știu că îmi căzuse falca, fiindcă și eu considerasem capitolul cu pricina ca pe unul închis.

— Ba da, fiindcă.... Ah, e o poveste așa de lungă.

— Atunci să faci bine și nici să nu mi-o povestești.

În seara aceea, tocmai avusesem de gând să rostesc una dintre replicile clasice. Ceva de genul: „Nu vii până sus, să mai bem o cafea?"

Ei, în loc de asta, spusesem: „Oh, ce minunat, mă bucur pentru tine.", dar și „Bineînțeles, o să rămânem prieteni.", un ultim lucru de care nu mai eram atât de sigură. Fusese un moment cu adevărat îngrozitor.

— Prea bine, prea bine, a spus Ole. Trebuie să dăm cărțile pe față. Cam ce-ți închipui tu despre graba care ne apucase atunci cu căsătoria? Ei?

— Pentru că... Oh! Cumva pentru că Mia rămăsese gravidă?

Tot ce mi se împărtășea acum erau amănunte cu totul noi.

— Mda, făcuse Ole. În orice caz așa mi-a spus. Lucru care mai apoi nu s-a adeverit.

Suflând, își împrăștie firele de păr blond căzute pe frunte.

— Și când te gândești că m-am bucurat de toată întâmplarea, căci nici măcar nu eram sigur că copilul ar fi fost al meu. De

fapt, pusesem capăt relației, deoarece așa, o vreme, Mia fusese îndrăgostită de un altul. Așa e Mia. Totul e la ea vremelnic. Uite, îmi scot și eu pantofii, da?

Am scuturat din cap.

— Știi, insist totuși să pleci. Sunt și eu obosită.

Lucru care era adevărat. Eram moartă de oboseală. Blestematele alea de tablete! Că doar nu și-or face efectul chiar atât de repede!

— Este atât de tipic pentru tine.

Ole și-a scos pantofii, aruncându-mi o privire drăgăstoasă.

— Știu, așa ceva ți se pare imoral. Și vrei să mă împiedici să comit ceva imoral. Ești așa de drăguță. Așa un om plin de bun-simț. Spre deosebire de Mia. O adevărată mică comoară, asta ești. Chiar c-ar merita să-i ard una lui Joe ăsta.

— Și eu ție una, i-am răspuns, fără însă ca Ole să fi și auzit vorbele mele.

— Știi ce? Fac un duș și după aia ne cuibărim frumos amândoi în pat și-o să vorbim despre ce persoană minunată ești, îi dădea Ole înainte, în timp ce își scotea hainele de pe el. Mai prost e că n-am și eu o periuță de dinți la mine. De unde să fi știut chiar totul, nu?

Neajutorată, priveam și eu cum, cu mișcări prost coordonate, Ole se dezbrăcă și-și aruncă hainele pe un scaun, pentru ca mai apoi, gol pușcă, să se răsucească către mine și să mă întrebe:

— Îmi dai și mie pasta ta de dinți?

— E în trusa de cosmetice, i-am răspuns, privind în altă parte. Dar să nu te prind că pui mâna și pe periuța mea de dinți.

— Nu-ți face griji, o să mă spăl pe dinți cu degetele, năsuc drag, spuse Ole, intrând, împleticindu-se, în baie.

Nici nu închise însă bine ușa, că m-am și dezmeticit. Am tras adânc aer în piept, mi-am pus în mișcare toate puterile rămase, aruncându-mă pe jos, adunând tabletele și aruncându-le lângă celelalte, în sertarul noptierei, taman lângă Biblie. După care le-am numărat. Treizeci și una... Numai două izbutisem să înghit... Unde să fi fost cele două care lipseau? Una dintre ele se rostogolise până lângă dulap. De urma celeilalte nici că izbuteam

să dau, oricât de asiduu o căutasem. Blestemam în sinea mea. Tabletele alea erau averea mea cea mai de preț. Erau biletul meu către lumea de dincolo. Numai că, din nenorocire, acum nu le mai puteam înghiți. S-ar fi prins el, Ole, că ceva n-ar fi fost în regulă cu mine, și-așa s-ar fi ajuns să mi se golească stomacul și să fiu dusă la psihiatrie.

Dar ce să fi făcut altceva?

Să mă fi mobilizat în clipa aceea, să-mi fi făcut bagajele și s-o fi șters înainte ca Ole să fi ieșit din baie? Să-mi fi aruncat tabletele în poșetă, să mă fi încălțat și s-o fi rupt la fugă în direcția ascensorului? Aș fi putut să iau un taxi, până la un alt hotel și, odată ajunsă acolo, complet liniștită...

Nici nu mi-am dus gândurile până la capăt, că Ole se și înființă în cameră, pășind alene, cu un prosop înfășurat în jurul coapselor.

— Dumnezeule, așa un duș chiar că te trezește.

— Ole, drăgușule, dacă te simți așa de treaz, fii tu așa de bun și ia un taxi până acasă, i-am spus căscând din nou.

Începusem să-mi simt trupul greu ca plumbul. Acum, chiar dacă atârna el ca plumbul, starea era una plăcută. Tensiunile care, de săptămâni, mi se acumulaseră în mușchii cefei îmi dispăruseră.

— La drept vorbind, chiar așa de treaz nu mă simt, îmi răspunse Ole. Presupun că așa, treptat-treptat, doi la mie alcool în sânge tot am atins. Și, în afară de asta, ideea mea tot grozavă rămâne. Mia chiar că s-ar uita ca proasta la haine. Ca să nu mai spun că și pentru Joe al tău ar fi o lecție.

— Bine, Ole, nătângule, scoate-l odată pentru totdeauna pe Joe din toată povestea asta. Tu nu-nțelegi că din tot ce spui n-o să-i ajungă nimic la urechi? Cât despre Mia, tu chiar nu te-ai gândit că pentru toată chestia asta ar putea angaja vreun asasin profesionist, care să-mi ia zilele pe după vreun colț? Ca să nu mai spun că eu, una, nu vreau așa ceva nici în ruptul capului?

— Ba bine că nu! sări Ole, privindu-mă încrezător. Dar n-aș putea să fiu și eu o singură dată în viață un egoist? Știi, ăsta-i un prilej unic, pe care nu-l poți lăsa să treacă așa, pur și simplu.

Mia n-o să-ți facă nimic, așa că nici nu-ncape vorbă de vreun asasin, pe care, oricum, l-ar tocmi mai degrabă pentru mine. Iar tu nu trebuie decât să te prefaci că între noi ar fi ceva.

— Păi, asta se-nțelege de la sine, am spus.

— Te rog, te rog, Gerri, fă-o pentru mine, spuse Ole, turnându-și încă niște votcă. Uite, o să-ți fac dinții gratis, până la sfârșitul vieții. Și numai cu cele mai bune implanturi de ceramică. Fiindcă veni vorba, să știi că ai dinți cum nu se poate mai bine de îngrijiți, năsuc drag. Am apucat să ți-o spun până acum?

— Da, la ultimul control profilactic, i-am răspuns. Și nu-mi mai spune tot timpul *năsuc drag*!

— Îmi pare rău, năsuc drag, rosti Ole. Spun așa numai fiindcă sunt băut. Dar și pentru că dintotdeauna am vrut să-ți spun așa. Hopa, ține-te bine, dulceață!

Ca din senin, genunchii începuseră să-mi tremure. Dar nu într-un mod neplăcut, ci mai degrabă aducând cumva a relaxare. M-am lăsat să alunec pe pat.

— Dar n-ai băut decât două pahare de șampanie, spuse Ole. Dintre noi doi tu ești cea mai trează și-ar trebui să-mi dai peste labe dacă cine știe ce gânduri nerușinate mi-ar trece prin minte. În privința asta, mă las pe mâna ta.

— Mă simt prea obosită, ca să mai ajung să mă gândesc la ceva nerușinat, i-am spus, lăsându-mă să mă prăbușesc pe spate.

Ce mai, cele roz își făceau repede efectul!

— Ce spui, te rog? Hei, doar nu vrei să te culci acum? E încă devreme. E doar nouă jumătate. Cum rămâne cu petrecerea noastră?

Mi-am scuturat picioarele, descotorosindu-mă de săndăluțe, mi-am desfăcut fermoarul rochiei, șerpuind așa, trântită, în afara ei.

— Ești tu drăguț să așezi chestia asta pe scaun? am spus, cu ochii numai cu greu deschiși. A costat patru sute treizeci de euro.

Ole apucă rochia și o îngrămădi în spatele lui, pe fotoliu.

— Ascultă, Gerri, dacă ai de gând să mai dai jos din lucrurile de pe tine, chiar că nu mai garantez de nimic, spuse el.

— Numai sutienul, i-am răspuns, în vreme ce ochii tocmai mi se închiseră. Altfel, simt că n-am aer.

— Da, și eu la fel, zise Ole. Oh, Dumnezeule!

Am încercat să mai deschid o dată ochii, dar nu eram în stare.

— O să dorm și eu un picuț acum. Și vreau ca în tot timpul ăsta să te porți cum se cuvine, clar?

— Păi, atunci acoperă-te și tu, spuse Ole. Doar sunt și eu bărbat.

Așa că mi-am tras pătura peste mine. Dumnezeule, cât de comod era patul ăla! Pernele miroseau a proaspăt spălat, iar, în plus, așternuturile erau călcate!

— Cu tine nu mai are omul nevoie de ciocolată, spuse Ole.

— Închide lumina, *năsuc drag,* am mai apucat să murmur.

— OK, imediat vin și eu în pat, îmi răspunse Ole. Încă un pahar de votcă, atât. Cât să nu-mi vină să mă urc pe tine.

Aș fi vrut eu să mai spun ceva, dar am adormit imediat.

Dragă mătușă Hulda,

Sunt Gerri, fata cea mai mică a nepoatei tale Dorothea, știi doar, singura care nu-i blondă și cea care are pe conștiință porțelanurile de Meissen.

Dintre toate mătușile, esti singura pe care o iubesc cel mai mult. Cinstit vorbind, de fapt ești singura pe care o pot deosebi de toate celelalte. Poate fiindcă n-ai ales să porți unicatul acela de coafură cu bucle albe și, chiar dacă ajunsă la peste optzeci de ani, mai folosești încă rujul de buze și rimelul. Pentru că ai riduri și fumezi țigarete de foi cu capătul învelit în hârtie aurită. Pentru că preferi să ai o discuție cumsecade, decât să te lamentezi la nesfârșit despre felurite boli și pentru că faci glume destul de bune pe seama unchiului Gustav și a vărului Harry. Dar poate și pentru că n-ai alături vreun unchi senil, care să se folosească de fiecare prilej pentru a le ciupi de fund pe toate femeile sub cincizeci de ani.

De ce nu te-ai măritat niciodată, mătușă Hulda ?

Ai să sfârșești asemenea mătușii Hulda, sunt vorbe care circulă prin familie, iar mie, uneia, mi-au fost rostite de vreo mie de ori. Atunci când, în clasa întâi fiind, l-am împins pe Clemens Diederichs în urzici, pentru că încercase să mă sărute după ce mâncase un sandvici cu carne de ton și bineînțeles atunci când nu avusesem niciun chef să mă duc cu Klaus Köhler... N-are importanță... Oricum, de când am împlinit treizeci de ani, aud vorbele astea aproape zilnic : *Ai să sfârșești asemenea mătușii Hulda.*

Mda, se prea poate ! Dar să știi că NU m-aș fi sinucis dacă aș fi știut că aș fi putut cândva să sfârșesc ca tine. Ca o mătușică bogată și ridată. Pun rămășag că bărbații ți-au stat la picioare toată viața. După cum sunt sigură că nici nu te-ai ferit vreodată din calea relațiilor care de care mai palpitante. Și toate hainele acelea și pălăriile minunate, vila uriașă și călătoriile cele grozave făcute pe Coasta de Azur, până în India și până la New York ! În împrejurări ca acestea aș putea chiar să-mi închipui că n-ai suferit cine știe ce din pricină că a trebuit să te lipsești de copii. Eu chiar îmi doresc foarte mult vreo câțiva ! (Cât e oare de adevărat că ai avut cândva sifilis ? Sau,

poate, e și asta vreo bârfă de familie, ca și aceea potrivit căreia eu aș fi lesbiană ?)

Numai că și vremurile sunt azi altele. Mătușă Hulda, în ziua de azi nu mai poți alege între nu și deloc, între bani și iubire, între copii și bastarzi, între mușchi și creier, între aventură și bună-cuviință... În zilele noastre n-ai de ales decât între Klaus Köhler și *hammerhart31*, adică între hazna și butoiul cu bălegar, între iad și purgatoriu. Și nimeni, nimeni nu-i plătește nimănui chiria.

De aceea nici nu mai vreau să trăiesc. De aceea, dar și fiindcă sunt nevrotică și depresivă și nu mai vreau să iau niciun medicament în urma căruia să înceapă să-mi cadă părul.

Unde mai pui că mai cred și în iubire, mătușă Hulda ! Cred foarte mult în asta.

Așa după cum probabil știi, mama mea, asemenea tuturor celorlalte surori ale ei, verișori și verișoare, își face și ea calcule în legătură cu moștenirea, lucru pentru care ne-a și îmboldit mereu ca, în concediu fiind, să-ți trimitem cărți poștale, de Crăciun să facem bine și să-ți expediem tot soiul de mărunțișuri bricolate, inutile, și să-ți mulțumim în exces pentru ciorapii pe care ni i-ai făcut întotdeauna cadou de ziua de naștere a fiecăreia dintre noi. Trebuia astfel să-ți lăsăm impresii dintre cele mai bune, lucru din pricina căruia nici nu avea voie niciuna dintre noi să-ți dezvăluie secretul ocupației mele. Dar știi ce ? Eu, una, chiar sunt mândră de meseria mea. Nu conduc niciun mic *birou de dactilografiere*... Scriu romane de dragoste. Iar din familia mea nu s-a găsit niciunul care să-și fi dat vreodată osteneala să fi citit măcar unul dintre ele. Că dacă ar fi să te iei după ei, toți citesc numai Kafka și Thomas Mann. Dar poate că cititul îți face plăcere. Uite, ai alături niște ediții speciale, tipărite cu litere de-o șchioapă, din romanele *Primul sărut al Sophiei* și *Angela, sora de la pediatrie*, pe care le poți citi chiar fără ochelari.

Cu salutări din toată inima,

A ta, Gerri

Nouă

Cum am făcut ochii mari, abia dacă mi-am dat seama unde mă aflam. De cum m-am lămurit însă, i-am și închis la loc.

Lângă mine zăcea întins Ole, lucru pe care îl puteam mirosi și cu ochii închiși. Era așa, un amestec de vapori de votcă și whisky cu miros de dentist, nu chiar într-atât de neplăcut după cum ar părea la auzul descrierii. Nu sforăia, dar respira profund și zgomotos.

O vreme, am respirat și eu în același ritm cu el.

Nimic nu se potrivea. El nu trebuia să se fi aflat acolo, dar nici eu n-ar fi trebuit să mă fi aflat acolo. Cel puțin nu așa, vie.

Nu m-am bucurat câtuși de puțin de faptul că mai eram încă în viață. Acum totul era mai rău decât înainte. Și unde mai pui că se stârnise și durerea de măsea. Aia din fundul gurii, de pe stânga. *Au!*

— Și asta e tot așa, tipic, am spus în șoaptă și m-am ridicat din pat.

Afară se luminase deja. Draperiile erau trase, iar eu am stat să admir, pentru prima oară cu adevărat, grandioasa priveliște a Rinului. Un șlep aluneca molcom pe râu în sus, cu luminile de poziție pălind în strălucirea dimineții. Cerul era limpede și albastru. Urma să fie o zi călduroasă de primăvară.

Poștașii Germaniei se aflau de mult la lucru și-și îndesau în tolbe scrisorile mele de despărțire. Tolbele le încărcaseră în mașinile acelea galbene sau le săltaseră pe cadrele bicicletelor.

Cu gândul la poștași, am uitat să mai și expir. OK, numai nu intra în panică! Încă nu era chiar totul pierdut. Apoi, încetișor, am dat drumul afară aerului din plămâni. Dacă aș fi reușit să mă fac nevăzută din hotelul ăsta, cu tot cu tabletele mele, și aș fi găsit un locșor liniștit în care să le fi putut da pe gât, înainte ca Ole să se trezească, aș fi putut încă s-o cârmesc în direcția dorită.

Imediat însă, mă lovi cu toată puterea un alt gând, acela că nu aveam niciun ban cu care să plătesc camera de hotel. Cum aș fi încercat să mă strecor, cum m-ar fi reținut. Mai apoi, odată ajunsă la circa de poliție, ar fi urmat să fiu percheziționată și acuzată de trafic cu somnifere.

Și iar m-am silit să expir liniștită. Hai că lucrurile erau doar pe jumătate grave. Că doar aveam la mine Master Card-ul. Urma să ies de aici foarte calmă și să-mi achit nota de plată. Iar până când banii ar fi fost extrași din cont, ar fi urmat să fi fost de mult moartă și îngropată.

Blestemația naibii, că doar n-o fi chiar așa de complicat să dai colțul!

Măcar se mai potolise durerea aia de măsea. M-am ridicat și eu cu grijă mare. Sinceră să fiu, mă așteptam să-mi explodeze capul de durere, numai că, ciudat lucru, nu mă încercă chiar nicio durere. Prin comparație, mă simțeam odihnită, ca după un somn îndelungat. Ce mai, pastilele roz chiar că erau bune și zău dacă nu le puteai recomanda și altora, fără cea mai mică ezitare. Ajunsă însă în fața oglinzii, am dat înapoi, înspăimântată. Nu atât fiindcă, până la chiloți, eram complet despuiată, ci pentru că, cu o seară în urmă, nu mă demachiasem. Tușul de gene și fardul de pleoape îmi stăteau întinse pe toată fața.

M-am uitat înspre Ole. Dormea adânc și serios. Și nici nu era de mirare, la cât turnase în el. Păi, atunci puteam să-mi permit mai întâi un duș, iar după aceea să-mi pun gândurile în ordine.

Apa caldă îmi făcu bine. Până și panica mi se mai potoli. Mai aveam timp, preț de câteva ore, până când primul destinatar ar fi urmat să-și deschidă scrisoarea de adio pe care i-o adresasem și să fi dat alarma. În afara lui Ole, nu știa nimeni unde mă aflam și, deoarece nimeni nu știa ceea ce-i era cunoscut lui Ole, nimănui nu i-ar fi dat prin minte să-l întrebe tocmai pe el pe unde aș umbla. Să-i fi scris cuiva că urma să-mi iau o cameră la hotel? Chiar că habar nu mai aveam. Dar dacă totuși o făcusem, presupun că s-ar fi apucat să bată toate hotelurile din oraș. S-o fi luat din loc și să mă fi depărtat ceva mai mult? Aș fi putut să iau un taxi până la gară, iar acolo să mă urc în primul tren. Oriunde

ar fi mers, tot aș fi dat eu peste o cameră de hotel, în care să-mi pot înghiți tabletele. Treizeci și două mai rămăseseră și ar fi trebuit să-mi ajungă. Numai alea două de c-o zi în urmă fuseseră în stare să mă facă să dorm ca un bolovan.

Da, chiar așa ar trebui să fac! Să păstrez liniștea, să ies de sub duș, să mă îmbrac, să-mi pun tabletele în poșetă și să-mi iau valea de-aici. Taxi, gară, tren, hotel și... gata!

M-am uscat în grabă și m-am strecurat înapoi, în cameră.

— Gerri? Chiar tu ești sau nu-i decât una dintre fanteziile mele deocheate?

Ole se trezise și mă privea cu ochi vârstați de vinișoare roșii.

Rahat! Rahat! Rahat!

— Nu-i decât una dintre fanteziile tale deocheate, i-am șoptit. Și dormi pe mai departe, adânc și serios. Închide ochii...

— Ooof, nu așa de tare, spuse Ole. Serios, îmi crapă capul de durere. N-ai din întâmplare vreo aspirină?

— Dormi! *Dormi!* l-am implorat. Ăsta nu-i decât un vis... Ești *obosit*, ochii ți-i simți tot mai *grei* și nu-ți dorești altceva decât *să dormi*...

— Ești goală, spuse Ole.

— Pentru că e vorba de un vis, i-am spus.

— Hm, făcu Ole, circumspect. Tu ești goală, iar asta-i o cameră de hotel. Dar și eu sunt în pielea goală.

Iar ca să-și verifice spusele din urmă, aruncă asupra lui însuși o privire pe sub pătură.

— Da, da. Fantezie deocheată. Dormi, Ole, adormi odată, curând răsare și luna... i-am susurat.

— Stai că acum mi-aduc aminte de tot, spuse Ole. Mia și amantul ei, hotelul, barul, tu...

— Toate astea n-au fost decât în vis, i-am mai spus, descumpănită. Dacă adormi acum din nou...

— Oh, Dumnezeule, spuse Ole. Când mă gândesc la noaptea trecută, zău dacă nu mă simt altcumva.

— Și eu la fel, am spus, lăsându-mă să cad pe pat, pe partea mea și îngropându-mi fața în mâini.

Parcă ar fi fost totul o vrajă!

— Numai că asta și merită Mia, spuse Ole. N-o să m-apuc să i-o spun, dar ești mai bună decât ea.

— La ce? am întrebat.

— Păi așa, la pat, îmi răspunse Ole. Sincer, ești o adevărată grenadă în pat.

Lasă că știam eu! Că doar nu luasem decât niște somnifere, în niciun caz vreun afrodiziac! Și mai eram și sută la sută convinsă că Ole nu mă atinsese. Mă rog, fie și doar nouăzeci și nouă, virgulă nouă la sută... fiindcă, oricum, dormisem. Dar nu fusese decât un somn și nu vreo anestezie totală. M-aș fi trezit eu dacă Ole m-ar fi atins. Și cel mai târziu aș fi făcut-o atunci când atingerile i-ar fi depășit măsura. Dar cum să fi reușit el așa ceva? Fusese o minune până și faptul că nimerise patul, în halul de beat în care se afla.

Numai că Ole își încropea ceva ce aducea a o nouă realitate.

— Am știut-o tot timpul. În realitate, cu Mia totul nu-i decât... e, mai degrabă, o... păi, așa, o plictiseală. Și nu-i deloc adevărat ce s-a spus mai mereu despre roșcate.

— Ole, cred că nu ești în stare să-ți aduci amninte chiar de tot ce s-a-ntâmplat, i-am pus în vedere. Că doar ai și băut, fir-ar să fie, așa de multă votcă.

— Da, dar încă mi-aduc aminte de toate cele, spuse Ole. De fiecare detaliu.

— Ah, da?

— De cum ți-am scos rochia de pe tine, ba nu, de cum ne-am smuls unul altuia hainele de pe noi și cum ne-am așa, peste tot... și la duș am fost laolaltă și acolo, sub duș, acolo... și-apoi... Dumnezeule, că doar nu plângi?

Mi-am luat mâinile de pe chip.

— Nu, nu plâng. Mă gândesc doar la faptul că amintirile fiecăruia dintre noi cu privire la noaptea trecută merg cam în direcții diferite.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce, n-am fost bun? se alarmă Ole, scărpinându-se în cap, încurcat. A fost din pricina alcoolului. Altfel, sincer, sunt cu mult mai bun.

— Nu, vreau să spun că noi doi, în niciun caz...

Ole se întinse după telefon.

— Am nevoie de-o pastilă. Poate chiar de două. Și de o periuță de dinți. Un hotel ca lumea ar trebui să-mi poată face rost de-așa ceva, nu?

Și chiar i se promise că amândouă lucrurile urmau să-i fie aduse în zece minute.

— Ei, așa mai merge, spuse Ole și-mi zâmbi. Așa că mai întâi mă duc să fac un duș. Și... Gerri? Îmi pare rău. Noaptea trecută n-am fost decât... ei bine, n-am fost decât așa, o umbră a celui care sunt cu-adevărat.

— Ole, n-ai fost deloc de niciunele... Ah, las-o baltă!

Era munca în zadar. Tipul nici nu voia să conceapă că amândoi zăcusem întinși ca doi morți, unul lângă celălalt, și că doar dormisem.

Și, fiindcă veni vorba de morți: aș fi putut s-o șterg cât sta el sub duș. Și nici nu apucă să intre cu totul în baie, că am și sărit în picioare, răsucindu-mă în jurul meu așa, fără rost. Tablete, taxi, gară...

Dar unde mi-or fi fost lucrurile? Trebuia să mă îmbrac cu cele în care venisem până la hotel, în jeans, tricoul cel negru cu Kermit pe el și pantofii cei negri, cu șireturi. Trebuia să mai pun pe mine și lenjeria, bineînțeles înainte de orice... Hai, concentrează-te odată, fir-ar să fie! Și acum, esențialul, tabletele. Ar fi durat o veșnicie să le fi cules una câte una din sertar, dar, ajutându-mă de sertar, aș fi putut să le deșert pe toate direct în poșetă.

Fir-ar să fie, chestia se înțepenise! Hotel de lux, dar cu niște rahaturi înțepenite de piese de mobilier de două stele! Am tras cu toată nădejdea și... Vruuum! Am zburat cât acolo, cu tot cu sertar, prin toată camera. Plouă cu pilule peste pervazul ferestrei, iar Biblia fu catapultată până în perete.

— Blestemăția naibii! îmi scăpă.

Se auziră bătăi în ușa camerei.

— Room-service!

— Deschizi tu, Gerri? strigă Ole, în timp ce dușul încetă să mai curgă.

— Nu pot chiar acum, am spus, încercând în același timp să pun la loc sertarul și să culeg tabletele de prin pat.

Ole își făcu apariția din baie, gol-goluț și ud.

— Lasă că mă duc eu, spuse el și-i deschise unui tânăr în uniformă, care reacționă de parcă ar fi fost normal ca un oaspete al hotelului să-l întâmpine așa, în pielea goală.

— O cutie de aspirine și o periuță de dinți.

— Mulțumesc foarte mult și puneți-le pe nota de plată a camerei.

Apoi, Ole își luă portofelul din pantalonii care zăceau atârnați pe scaun și-i dădu flăcăului zece euro drept bacșiș.

Între timp, izbutisem să așez din nou sertarul pe șinele lui. În schimb, tabletele zăceau împrăștiate prin toată camera. Câtorva le-am tras un șut și le-am împins sub pat, ca să nu apuce Ole să calce pe ele și să înceapă să pună întrebări incomode.

Numai că Ole nici nu le dădu atenție.

— Uite, acum mă simt cu mult mai bine, spuse el, după ce închise ușa în urma tânărului.

— Ce noroc pe capul tău, i-am răspuns.

— Ce, ești cumva supărată pe mine? Aș putea să-nțeleg. Adevăru-i că nu m-am purtat chiar ca un gentleman. Vreau să spun, mai întâi îți plâng pe umăr și pe urmă... Dar nu sunt nici eu decât un bărbat, iar tu o femeie foarte atrăgătoare...

— Nu-s deloc supărată pe tine, i-am spus.

— Mda, poate, dar nici nu-mi porți cine știe ce gânduri bune, adăugă Ole.

Ce-i drept, nici că-i purtam vreunele! Omul ăsta era ca scaiul. Pur și simplu era imposibil să-l scuturi de pe tine.

Iar timpul trecea.

Nu mai auzeam vorbele lui Ole, debitate în timp ce acesta se îmbrăca, auzeam doar secundele bătând. De parcă aș fi stat lângă o bombă cu ceas. Primii poștași erau deja pe drum, tic-tac, nestăviliți, aceștia își vedeau de drum pe mai departe, tic-tac, de la o cutie poștală la alta, își făceau loc prin grădinile de dinaintea caselor, tic-tac, trecând pe lângă câini agresivi și atenționări scrise, de genul *Vă rog, fără pliante publicitare!*

— Mi-e foame, zise Ole.

— Și mie, am spus, la rându-mi, puțin mirată de ce-mi ieșise pe gură.

Cinstit vorbind, mi-era chiar o foame de lup. Ei, asta e, urma să luăm și micul dejun împreună. După care tot mai rămânea timp să adun tabletele alea, să ajung la gară și să mă arunc în vreun tren care se îndrepta către Novosibirsk...

— Tu ții ca Mia să ne vadă împreună?

— Care Mia? întrebă Ole.

— Ei, Ole, Mia e femeia care ți-a frânt ieri inima, i-am spus, dintr-o dată pierindu-mi definitiv și supărarea pe Ole.

Îi era și lui greu în clipele alea. Așa că nici nu era de mirare că se purta într-atât de ciudat.

— De fapt, simt că inima... ar fi în formă bună, spuse, privindu-mă atent, în timp ce-mi făceam genele și-mi dădeam pe buze cu obișnuitul meu ruj incolor.

— De ce-or fi ținând femeile gura căscată atunci când își fac genele?

— E condiționat genetic, i-am răspuns, apucându-mi poșeta și dând la o parte, cu piciorul, încă vreo două tablete. Din partea mea, putem să mergem.

— Arăți tare dulce, spuse Ole. Sincer, când te vede omul așa, nici n-ar zice ce pisică sălbatică poți fi...

Singura reacție a fost să-mi dau ochii peste cap.

În sala în care se servea micul dejun, un soi de seră inundată de lumină, entuziasmul îmi reveni o vreme. Bufetul era o desfătare. Un munte de fructe exotice, chifle și alte soiuri de pâine, brânză, mezeluri, slăninuță prăjită și crocantă, jumări de ouă cu creveți și cârnăciori atât de mici și de drăguți, toate astea ne zâmbeau parcă. Era cafea și ceai, în toate variantele, sucuri tocmai rezultate din storsul fructelor și lactate cremoase. Iar în aer plutea un miros minunat.

— Cam așa-mi închipui eu raiul, am rostit.

— De ce ai poftă? mă întrebă Ole.

— Pur și simplu de orice, i-am răspuns.

Patru drumuri am făcut până la bufet până le-am adunat pe toate cele după care tânjisem: o farfurie cu ananas, mango, căpșune și papaia, un pahar cu suc de morcovi și portocale, un capucino, o chiflă cu mac, o felie prăjită de pâine integrală, unt, jumări de ouă cu creveți, o bucată de brânză de Morbier, o bucățică de brânză puturoasă de Winzer, din Alsacia, și un cârnăcior dintre cei atât de mici și de drăguți.

Ole privi mulțumit alegerea mea.

— Oricum ar fi, măcar am reușit să-ți stârnesc pofta de mâncare, spuse el. Sau... Că doar n-o ține loc de satisfacerea de celălalt fel?

— În realitate, n-am mai pus nimic în gură de ieri dimineață, i-am spus.

— Dispar numai pentru puțin, spuse Ole și-mi făcu cu ochiul. Tu apucă-te de mâncat și poftă bună!

Ceea ce am și făcut! M-am lăsat pe spate în scaunul din nuiele de rattan împletite și am sorbit din ceașca cu capucino. În sala de mese se mai aflau, poate, încă vreo douăzeci sau treizeci de oaspeți ai hotelului, dar iureșul cel mare încă se lăsa așteptat sau, cine știe, poate chiar trecuse. Nici vorbă de Mia și de iubițelul ei. Acum, e de presupus că aveau ceva mai bun de făcut. Dar ce putea fi mai bun decât să savurezi un asemenea mic dejun? Sincer, mâncatului chiar că i-aș duce lipsa atunci când aș fi moartă.

Ole întârzie să apară. Iar când în sfârșit o făcu, golisem deja farfuria cu fructe, după cum mântuisem și pâinea prăjită cu jumări de ouă cu creveți, ca și jumătate din chifla cu mac.

— Dar pe unde ai stat atâta? l-am întrebat, ducând la gură și cârnăciorul cel atât de micuț și de drăguț. În timpul ăsta zău dacă n-aș fi ajuns de vreo trei ori la Novosibirsk.

— Am achitat totul, spuse Ole, binedispus. Lucrurile tale sunt la recepție, iar camera a fost plătită.

— Cum, cum?

De spaimă, cârnăciorul cel atât de micuț și de drăguț pur și simplu îmi căzu din furculiță.

— Hai, nu te mai fandosi acum. Plătitul camerei e chiar cel mai mărunt lucru pe care-l pot face, spuse Ole. Și nici nu are vreo legătură cu ce s-a-ntâmplat între noi noaptea trecută. Am simțit-o pur și simplu ca pe o necesitate, ca măcar cheltuielile să mi le-asum. Așa, ca pentru o prietenă care a fost pentru mine acolo, atunci când eu... eram în mare necaz.

Chiar să fi fost lacrimi în ochii lui?

— Bine, din partea mea, fie, am spus, precipitat.

— Prea mult nici n-a fost de făcut, spuse Ole. Pur și simplu am aruncat toate lucrurile în geanta ta de voiaj, alături de cele din baie.

— Dar n-ai dat... Te-ai uitat cumva pe sub pat și prin sertare?

— De ce? Ar fi trebuit cumva? Ei, dac-ai uitat ceva, nu-i nicio problemă. Putem să mergem și să căutăm mai încolo. Că doar n-o fi vorba de vreo bijuterie sau altceva de genul acesta?

— Ah, nu, am spus. Numai o... carte.

— Păi, acolo nu mai era decât Biblia, spuse Ole. Am crezut că-i a hotelului.

— Oh, nu, aia era a mea, i-am răspuns.

Ole îmi aruncă un zâmbet cald.

— Ia te uită! Nu încetez să ajung să-ți cunosc laturi noi, Gerri. Luăm noi Biblia mai pe urmă. Într-un hotel ca ăsta nu se pierde nimic. Cum e cafeaua?

— Parcă-i din rai, i-am răspuns, apucând din nou cârnăciorul și vârându-mi-l în gură. Cred c-o să mai iau unul. Și, Ole? Biblia mi-o iau eu și *singură*.

— Rahat! rosti Ole. *Mia!* Era să uit de tot de ea.

— Ca și când te-aș crede! i-am spus.

— Nu, serios! E aici! Și ea, și domnul amant. Sărmanul! Așa, la lumina zilei, chiar c-arată ca o antichitate. Terminat, ce mai. Ca și când azi-noapte n-ar fi închis un ochi.

— Poate că nici n-a făcut-o! i-am spus.

— Dar eu cum arăt? mai întrebă Ole.

— Uimitor de bine, i-am răspuns. De unde te-ai făcut cu bronzul ăsta delicat?

— Tocmai se așază la o masă din spate de tot. În spatele tău, în diagonală. Nu care cumva să te uiți. Prefă-te că n-o vezi.

— Bine, dar nici n-o văd, i-am spus. Că doar n-am ochi și-n spate.

— Și cum să reacționez dacă dau cu ochii de noi? întrebă Ole, agitat.

— Păi, nu ziceai că ai un plan? i-am spus.

— Ce plan? mă întrebă Ole, tot mai agitat.

— Păi, planul ăla, care mi-a dat planul meu peste cap, i-am întors-o.

Ole nu mă asculta. Și asta pentru că se zgâia peste umărul meu stâng, în direcția Miei.

Am suspinat.

— Hai, termină cu uitatul la ea, i-am spus. Mai bine te-ai așeza pe scaun aici, lângă mine. Ceea ce-o să-nsemne că ea o să te vadă, dar tu pe ea nu, iar ea n-o să vadă că tu ai văzut-o deja.

— Bine, rosti Ole și se așeză fără chef pe scaunul de alături. Și-acum?

— Acum nu-ți mai rămâne decât s-aștepți până când apare-n zbor desertul din brânză de vaci, i-am răspuns.

La urma urmelor, și eu eram puțin agitată. Ce-ar fi făcut Mia dacă ar fi dat peste noi? Dar eu, în locul ei, ce-aș fi făcut?

Am luat o înghițitură din sucul meu de morcovi și portocale.

— Ți-ar rămas ceva pe buză, îmi atrase atenția Ole.

— Cum?

— Pe buza de sus, spuse Ole. De la suc.

Luă un șervet și-mi tapotă fața cu el.

— O, așa e bine, i-am spus. O să crape de necaz Mia când o vedea chestia asta.

Ole lăsă să-i cadă șervetul.

— Mia poate să mă pupe-n cur. Nu fac așa ceva din pricina ei. Ți-am spus cumva că ai o guriță așa, dulcică?

Apoi, mă sărută. Am fost puțin surprinsă, dar i-am făcut jocul, rezultând un sărut din acela, ca-n filme, cu tot dichisul. Iar noi doi, de buni ce ne-am arătat, mai c-am fi meritat un Oscar. Mi-am înfipt o mână în părul blond al lui Ole. Ceea ce, oricum, îmi dorisem dintotdeauna să fac.

Încheiarăm sărutul abia când mobilul lui Ole se puse să sune.

— Oho!

Cu respirația întretăiată, Ole îl culese dintr-un buzunar al pantalonilor.

— E Mia! îmi șopti.

— Grozav! Răspunde! l-am îndemnat.

Hm, hai că nu fusese chiar așa de rău. Parcă regretam acum că, noaptea trecută, dormisem buștean.

— Bună, iubito! spuse Ole. Cum e vremea la Stuttgart?

M-am prefăcut că îmi aranjam pantoful și, aplecată, am privit cu grijă în spate. Undeva, pe diagonală, ședea iubitul Miei, singur la masă. De Mia însă, nici urmă. Iubitul arăta puțin pierdut, chiar încurcat. Și se răsuci în toate părțile, ca și când ar fi căutat pe cineva.

— Pe-aici e o vreme fantastică, spuse Ole. Tocmai fac o cursă de jogging prin parc.

Apoi îmi făcu cu ochiul.

— Ieri seară? Ah, nimic deosebit. Am terminat niște socoteli particulare și m-am uitat la televizor. Dar tu? Da, înțeleg. Cursurile de perfecționare sunt întotdeauna groaznic de solicitante. Iar aerul abia dacă se mai poate respira în sălile în care se conferențiază. Când zici că pleci spre casă? Ai chef să mergem în seara asta la Caroline și la Bert, la seara aceea, de bucătărit, sau, mai bine, mergem undeva să mâncăm? Da, cum vrei. Și condu cu grijă, scumpo. Te iubesc. Pe curând.

Apoi, Ole apăsă pe tasta de încheiere a convorbirii, făcând telefonul să dispară din nou în buzunarul pantalonilor.

— Ei, cum am fost? Unde e?

— Cred că-i pe undeva, prin hol, i-am răspuns. Amantul se tot uită și el după ea. E clar că ne-a văzut și-a dat năvală afară, ca să te sune.

— Păi, așa-i trebuie, spuse Ole. Acum, cinstit vorbind, Gerri. Uită-te și tu la el! Ce are tipul ăsta și eu nu?

Dar iar sună un telefon. De data aceasta fu cel al amantului Miei. Răspunse, după care părăsi sala.

— Ha-ha, am făcut. Asta trebuie să fi fost Mia, care i-o fi spus că nu mai poate lua micul dejun pe ziua de azi. Acum,

aproape că-mi pare rău de ea. Și chiar că-i într-o încurcătură serioasă.

Ole îmi prinse capul în mâini.

— Ești minunată, Gerri!

— Păi, să-ți fie de bine, i-am răspuns.

Ole se pregăti să mă sărute din nou. M-am desprins însă din mâinile lui.

— Hei! i-am spus. Acum nu se mai uită nimeni.

— Bine, dar..., spuse Ole.

— Niciun *dar!* Planul tău a funcționat!

M-am sculat apoi de la masă.

— Chiar nu-mi dau seama ce-ai obținut sau ce-are să se întâmple după toate astea, dar știu că acum trebuie să mă ocup din nou de persoana mea.

Iar primul lucru pe care trebuia să-l fac era să ajung din nou în cameră și să-mi adun tabletele de pe jos.

Nu înainte însă de-a mânca bucățica cea gustoasă de brânză de Winzer, din Alsacia. Mmm! O plăcere!

Ole arăta de parcă ar fi fost chinuit de remușcări.

— Îmi dau seama că ai nevoie mai întâi de o oarecare distanță, spuse el. Totul e o poveste foarte încurcată... Mai bine zis, un mare balamuc. Și mai e la mijloc și Joe ăla.

— Exact, am rostit.

M-am înfipt și în bucata de brânză de Morbier, pe care am pus-o imediat la loc, în farfurie. Ce mai căutam eu acolo? Că zău dacă nu pierdusem destul timp cu mâncatul. Energic, mi-am aruncat pe umăr poșeta.

— Numai bine, Ole. Am petrecut o foarte... interesantă bucată de vreme alături de tine. Numai că acum chiar că mă grăbesc.

Și cât de adevărate mi-erau vorbele. Și, în timp ce o zbugheam din sala aceea, poștașul era, probabil, pe punctul de a arunca epistola mea de adio în cutia de scrisori vopsită în verde a părinților mei. Trebuia neapărat să mă îndrept către Novosibirsk. Și, dacă s-ar fi putut, cât mai repede.

— Gerri, Joe ăla nici măcar nu-i așa de bun pentru tine. Tot timpul alegi bărbații nepotriviți, mai spuse Ole.

M-am prefăcut însă că nu am auzit nimic.

În hol, am zărit cu coada ochiului o persoană roșcată sărind îndărătul unei coloane, dar nu m-am uitat intenționat după ea, ci mi-am văzut pe mai departe de alergătura mea pe scări, în sus. De cum am ajuns la etajul trei, mi-am adus aminte că n-ar fi fost deloc rău dacă aș fi întrebat de cheie jos, numai că ușa camerei 324 sta căscată.

Ce mai noroc! Ceea ce însemna că nu mai trebuia să ajung din nou până jos, la recepție și să servesc celor de-acolo cine știe ce poveste.

Am dat direct peste un cărucior cu tot soiul de detergenți și alte produse de curățat. De după cărucior mă privi mirată o femei micuță și îndesată.

De umăr îi atârna un aspirator, iar la subsuoară ținea strâns un pământuf de praf.

— Nu aspirați praful! am zbierat din toți rărunchii. E camera mea.

— Dar în cameră nu-i nimeni, îmi răspunse camerista. Și tocmai am terminat curățenia de dinaintea sosirii oaspeților următori.

— Cum adică... deja? N-am fost plecați decât cel mult o oră! am zbierat la ea. Așa ceva chiar că n-am mai auzit!

— Ați uitat cumva ceva? mă întrebă camerista.

— Da, bineînțeles!

— Dar ce anume?

— Păi...

Vita naibii! Că doar băgase de seamă că aspirase treizeci și trei de tablete-somnifere! Blop-blop-blop... Dar ce să fi făcut? Să-i fi smuls aspiratorul din mână și să-i fi deșertat sacul?

Camerista mă privi clătinând din cap și o luă din loc, trecând pe lângă mine cu căruciorul și cu aspiratorul.

Am rămas în urma ei, în cameră, cu brațele spânzurate în lungul trupului.

Pierdusem. Biletul meu către lumea de dincolo se dusese naibii pe tubul unui aspirator.

Și peste tot în Germania poștașii erau pe drum.

Dragă Tina, dragă Frank,

Doar așa, pe scurt și cu toată limpezimea : testamentul meu nu este, în niciun caz, atacabil. Așa se face că doresc ca Chisola să capete șiragul de perle, notebook-ul și iPod-ul, chiar fără alte discuții și fără să-l faceți pe copil să aibă mustrări de conștiință. Din partea mea, n-aveți decât să le cumpărați lui Arsenius și lui Habakuk câte un șirag de perle, câte un notebook și câte un iPod, din banii voștri, dar întrebați-vă despre motivele pentru care îi preferați fetiței pe băieți, ca și despre ce ar putea avea drept rezultat permanenta ei nedreptățire față de gemeni (sic !).

Și încă ceva : ar putea exista niște vaci care să aibă aceleași obișnuințe gastronomice ca și voi, numai că printre oameni, în general, nu se obișnuiește ca ceva ce a mai fost mestecat să mai fie vârât încă o dată în gură. Iar dacă vă întrebați de ce la voi nu gustă nimeni din salată, atunci ați putea să vă duceți cu gândul la observația Tinei din vara trecută. Citez : „Da, castronul ăsta își merită toți banii. Îl folosim aproape la orice, la salată, la budincă, ca lighean pentru spălatul pe picioare sau pentru vomitat, mai ales atunci când e vorba de vreo gripă gastrointestinală." Mai aveți ceva de spus ?

Aș mai avea eu în schimb câte ceva de zis pe tema asta, a *obiceiurilor frumoase și a bunelor maniere*, numai că mai trebuie să termin încă cinci scrisori de adio, să închiriez o cameră la un hotel și să dezgheț frigiderul.

Cu salutări drăgăstoase,

Preaocupata voastră Gerri

Zece

Bineînțeles că aș fi putut urca într-un tren către *Cine-știe-unde* și fără somnifere. Mai exact spus, asta era unica alternativă. Căci un lucru era sigur: acasă nu mă mai puteam întoarce. Iar dacă toți urmau să citească scrisorile mele, nu mai puteam să merg nicăieri.

Câte și mai câte nu le scrisesem tuturor!

Spre exemplu, mătușii Evelyn! Dacă ar fi aflat că nu sunt deloc moartă, m-ar fi strâns de gât cu mâinile ei. Probabil că nici Volker și nici unchiul Korbmacher nu ar fi avut motive de entuziasm, cu privire la faptul că Volker nu era fiul unchiului Korbmacher. Iar mătușa Evelyn câtuși de puțin, bineînțeles.

Ce să mai zic de Adrian ăla, de la *Aurora!* Nu mai știam foarte exact, dar eram aproape sigură că apucasem să-i descriu starea sânilor mei. Dumnezeule!

Ce-am făcut? Și ce-mi mai rămăsese de făcut acum? Aveam nevoie de o ascunzătoare ca lumea. Dar încotro s-o apuc? Nu-mi dădea prin minte decât numele unui singur om, la care aș mai fi putut în cele din urmă să apelez.

— Gerri, șoricelule! strigă Charly. Ia te uită, ce surpriză plăcută. Ulrich, mai pune-o farfurie pe masă. A venit Gerri la micul dejun.

— Dar ce, n-a trecut poșta pe la voi? am întrebat.

— Ba da, tocmai a fost, îmi răspunse Charly. Și am primit un pachet de la *Babyland*. Niște lucrușoare de-mbrăcat, o splendoare. Și niște ulei. Tocmai voiam să-l desfac și să le încerc. Dar ce-i cu tine cu geanta de voiaj? mă întrebă Charly.

— Păi, pentru că... ăăă... nu mai pot să mă-ntorc la mine acasă, i-am mărturisit. Mătușă-mea m-ar omorî lovindu-mă cu crucifixul.

— Da' ce-are baba iar? Ce, ai uitat cumva să lustruiești balustrada scării?

Ulrich, îmbrăcat numai în chiloți-boxeri, mă bătu pe umăr.

— Bună dimineața, bătrânico. Cafea?

— Da, te rog, i-am răspuns, lăsându-mă să cad într-un scaun din nuiele împletite ce stătea prin preajma vechii mese de bucătărie.

Pe masă trona un pachet uriaș, înfășurat într-un ambalaj în dungi roz și albastre precum cerul senin, iar pe el zăceau și două scrisori, dintre care una era de la mine.

— Bine, fiindcă, mai nou, Charly a-nceput să bea ceai de fenicul, spuse Ulrich.

— Și tu ai bea din ăla, dacă ți-ar fi tot așa de rău cât mi-e mie, se răți Charly și se așeză lângă mine. Chestia cu senzația de rău de dimineață e o minciună sfruntată. Fiindcă mie mi-e rău toată ziulica.

— Și mie, am rostit, holbându-mă la scrisoarea mea.

Aș fi putut s-o înșfac și s-o înghit. Ceea ce oricum experimentasem o dată, în vremea școlii, cu un bilețel, pe care mi-l strecurase Charly.

— Ia să-mi dai bilețelul acela, domnișorico! mugise Rothe. Și hai, mai repede! Număr până la trei. Unu, doi...

La trei, îmi și vârâsem bilețelul în gură. Altfel nici nu se putea, căci pe peticul de hârtie scria așa: *Rothe e un porc sadic și neofascist, cu burta atârnând.* Și, din păcate, chestia era și adevărată.

— Mai ții minte Charly cum te-am scăpat pe vremuri de Rothe? am întrebat. Și-a mai trebuit să scriu și de-o sută de ori: *În Germania, hârtia nu e de mâncat!*

— Da, individul ăla avea metode parcă scoase din Evul Mediu, își aduse aminte și Charly. Și când te gândești că nu avea decât cel mult patruzeci de ani. O chestie care-ți dă de gândit. Fiindcă, dacă am ghinion, o să-l aibă și plodul meu drept profesor. Oh, dar asta ce mai e? O scrisoare de la tine, Gerri? Pentru mine? Ce, nu puteai să mă suni?, mai spuse ea și râse.

Mi se făcu inima cât un purice.

— Știi ce, Charly? Săptămâna trecută am băut și eu cam mult... Așa că citește-o și tu ceva mai târziu.

Entuziasmată însă, Charly scoase scrisoarea din plic și o despături. Privirea i se plimbă pe rândurile mele, de colo-colo.

— Da' de ce scrii... Da, da, e-adevărat, din păcate... Da, așa-i, obiectul acela ruginit ar fi trebuit dezinfectat...

Chicoti, pentru ca mai apoi ochii să i se umezească dintr-o dată, de bună seamă fiindcă ajunsese la partea în care scrisesem că o prietenă mai bună ca ea nici că mai pomenisem și că îi doream și fetiței ei să aibă parte de o amică asemenea ei.

— Oh, ce *frumos!* Uite, Ulrich, Gerri mi-a scris o scrisoare de dragoste. Așa e, Gerri? Dar e așa de dulce!

Mi-am mușcat buzele.

— La asemenea idei drăguțe numai tu te puteai gândi...

Deodată însă, fruntea începu să i se încrețească, căci, lucru cert, ajunsese la P.S. Iar ultimele propoziții le citi cu glas tare:

— *Mai degrabă ar suporta o intervenție la stomatolog decât să te audă cântând „Somewhere Over the Rainbow". De aceea, te rog să nu care cumva să-ți vină ideea să interpretezi vreun „Ave Maria" sau cine știe ce altceva cu ocazia înmormântării mele. N-aș dori ca, aflată la mormântul meu, lumea să aibă, pe nepusă masă, vreun motiv de veselie.* Cu asta ce mai e?

Ulrich mă privi șocat.

— Gerri!

— Eu... Eu...

Nici eu nu mai știam ce să mai spun.

Charly mă privi, rănită.

— Ia spune, Ulrich, așa-i? Tu chiar ai zis chestia asta?

— Ăăă, da, poate, cândva... așa, într-o doară, îi răspunse Ulrich. Bine, dar Gerri...

— Bineînțeles însă că n-ai vorbit serios, nu? i-o întoarse Charly.

— Păi, pfff, dacă mă iei așa, direct, puțintel serios tot am vorbit și eu, spuse Ulrich. Dar mai bine ai întreba de ce Gerri ți-a...

— Chiar așa, ce vrea să-nsemne chestia asta, că n-aș ști să cânt? își duse Charly vorba până la capăt. Sunt doar o interpretă chiar căutată. Am... contracte cu duiumul. Uite, la sfârșitul săptămânii viitoare iar o să cânt la o nuntă. Ai idee câte *Ave Maria* am cântat eu pân-acum prin biserici? Sau de câte ori am interpretat *Saving All My Love To You* sau *Candle in the Wind?* Ce, că nici nu le mai poți ține șirul!

— Așa și e, adăugă Ulrich. Dar nu de asta a zis Gerri...

— Poate că ai remarcat însă și tu că, oriunde te-ai duce, nu apuci să cânți decât o singură dată, am mai spus, pironindu-mi privirea în pământ. Nimeni nu te mai cheamă și a doua oară.

— Tocmai, dar asta se-ntâmplă deoarece cânt cu deosebire pe la nunți, iar lumea nu se căsătorește chiar atât de des într-o singură viață, explică Charly. Lucru care-i valabil și pentru înmormântări. Ulrich, *tu* mai ții minte cum am fost cât pe-aici să pun mâna pe pe contractul ăla cu casa de discuri, nu? Iar firma nu era nici ea de acolo! Era una care avea sub contract cele mai mare stele și, cu toate astea, mă voia pe mine.

— Da, îi confirmă Ulrich. Numai că asta a fost înainte să te-audă cum cânți.

Charly amuțise.

— Îmi pare rău! am consolat-o.

— Mda, și mie! spuse Charly. Zece ani îmi sacrific pentru cariera asta și uite cum îi vine unuia abia azi ideea să-mi spună că nu știu deloc să cânt! Grozavi prieteni, n-am ce zice!

— Bineînțeles că știi să cânți, am încercat s-o dreg. Numai că nu așa de bine.

— Vrei să spui nu îndeajuns de bine! Uite-mă ajunsă și la treizeci de ani și fără de slujbă.

— Bine, dar mă ai pe mine, spuse Ulrich.

— Știi ce, mai tacă-ți gura, se stropși Charly la el. Niciunul dintre voi n-are habar de muzică și sunteți pur și simplu afoni.

— La fel și tu, i-am întors-o.

— Ia potolește-te, se stropși Charly și la mine. Drăguță prietenă! Păi, ca să-mi spui asemenea chestii nu trebuia să-mi scrii nicio scrisoare. Și nu-ți face griji, că la înmormântarea ta n-o să cânt! O să joc...

Se opri și mai privi o dată scrisoarea.

— Ce vrea să spună și rahatul ăsta cu înmormântarea? Și de ce, mă rog, îmi lași pernele tale cu modele cu trandafiri?

Mi-am pironit din nou privirea în pământ.

— Oh, Dumnezeule! rosti Charly.

— Am știut eu de cum ai intrat aici că ceva nu era în ordine, spuse și Ulrich. Aveai privirea aia, de ceașcă cu lapte.

— Gerri?

Charly mă privea cu ochi mari, cu mâna proptită în regiunea inimii.

— Spune-mi, *te rog*, că nu-ți puseseși în minte să faci așa ceva.

— Ba am vrut s-o fac, i-am răspuns. Habar n-ai ce se petrece cu mine.

— *Spune-mi, te rog, că nu intenționai să faci așa ceva*, repetă Charly, de data aceasta chiar amenințător.

— Îmi pare rău. Lucrurile nu trebuia să se petreacă astfel. Și doar plănuisem totul atât de exact. Numai că, până la urmă, mi-a dat totul peste cap camerista.

Și am început să plâng.

— Iar acum toți și-au primit scrisorile de adio și n-am nici cel mai mic habar ce să fac!

— Ei, dar dacă tot trebuie să se smiorcăie careva pe-aici, apoi eu sunt cea mai îndreptățită! zbieră Charly la mine. Că doar nu te gândiseși să-mi coci așa ceva! Sunt gravidă! Te-ai gândit și tu la mine, măcar o clipă?

— Eu... dar, păi, trăiesc încă, i-am spus.

— Slavă Domnului, se răsti Charly și, strângându-mă în brațe în aceeași clipă, aproape că mă storci. Slavă Domnului!

Mi-a luat peste o oră până le-am înșirat lui Charly și lui Ulrich toată povestea, timp în care Charly se văzuse silită să sară de vreo șapte ori de la locul ei, ca să meargă și să vomite, dintre care de cinci ori numai a încercat-o senzația, iar de două ori chiar a făcut-o.

M-am străduit și eu să n-o lungesc prea mult și să evit orice aspect filosofic al catastrofei. Ca să nu mai spun că nici nu m-am apucat să povestesc în toate amănuntele despre Ole și mine – spre exemplu, n-am mai pomenit faptul că, la un moment dat, amândoi fusesem mai mult sau mai puțin goi – istorisind numai despre felul în care, fără vreo intenție, Ole reușise să mă împiedice să înghit tabletele și despre cum, tot el fusese cel care, mai mult sau mai puțin, contribuise la faptul că tabletele ajunseseră pe jos, iar mai apoi fuseseră aspirate.

În timp ce Ulrich se arăta interesat cu deosebire de povestea cu Mia și Ole (*Stricata aia roșcată tot a avut o aventură până la urmă?*), Charly, în ciuda stării ei proaste, pricepu până la urmă că chestia cu Mia și Ole nu reprezentase decât așa, o poveste lăturalnică și că adevărata dramă abia urma să se petreacă.

— În această situație, în momentul acesta toți prietenii tăi și toate rudele tale sunt convinse că te-ai sinucis, spuse ea.

— Nu, numai cei care au primit din partea mea câte o scrisoare, i-am răspuns. Ce-i drept, sunt destul de mulți.

— Și-ai tăi?

— Hm, da.

— Da' tu te-ai țăcănit chiar de tot? se răți Charly la mine. O să facă infarct! Să faci bine să-i suni imediat și să le spui că ești încă-n viață.

Am scuturat din cap.

— Nu pot să fac așa ceva, am rostit. Mama mea m-ar omorî.

— Păi, nu asta-ți doreai? observă Ulrich.

— Tre' s-o faci, spuse Charly. Știi doar că n-o pot suporta pe maică-ta, dar așa ceva chiar că n-ar merita.

Sări apoi de la locul ei și-mi întinse telefonul.

— Hai, sună!

— Dar nu mă-ncumet, i-am răspuns.

— Sună tu, o îndemnă Ulrich pe Charly. În clipa asta Gerri nu e tocmai stăpână pe ea. Ce, nu pricepi? Că doar a vorbit foarte serios. Altfel nici n-ar fi trimis toate scrisorile alea.

— Nu-mi vine să cred că într-adevăr asta voia să facă, mai spuse Charly. Nu voia decât... Nu voia decât să ne trezească pe

toți la realitate. Și n-a fost decât o idee prostească și venită așa, din senin. Nu-i așa, Gerri?

Ulrich clătină din cap.

— Gerri nu-i deloc așa, Charly. Ea își face întotdeauna socoteala foarte, foarte exact. Iar acum trebuie ajutată.

— În niciun caz nu mă duc la psihiatrie, m-am împotrivit. Dacă la asta te-ai gândit!

— Bineînțeles că nu, spuse Charly.

— Cu toate că acolo ți-ar fi locul, adăugă însă Ulrich. Iar asta ca măcar să fii împiedicată să te-arunci cumva în fața primului tren.

— Bine, dar nu sunt tipul Ana Karenina, ci celălalt, Marilyn Monroe, l-am asigurat. Eu, una, am nevoie de somnifere, iar astea sunt acum în sacul aspiratorului cameristei de la *Regency Palace*. Ceea ce-nseamnă că nu sunt în vreun pericol acut.

Ce fraieră fusesem! Ar fi trebui să șterpelesc sacul aspiratorului. Și-acum aș fi stat într-un compartiment de tren, alegând tabletele de prin gunoiul hotelului. Bucată cu bucată. N-ar fi fost frumos, dar măcar ar fi fost o perspectivă.

— OK, o să-i sun acum pe-ai tăi, spuse Charly. Ca să împiedicăm o catastrofă și mai mare.

— În timpul ăsta eu mă duc să mă-ntind în pat, i-am spus.

— În niciun caz, rosti Ulrich, prinzându-mă de cot. Acolo sunt niște foarfece.

— Lasă că nu-s nici tipul harachiri, i-am răspuns, arătând, aluziv, către stativul de cuțite de pe bufetul de vizavi. Și cât n-aș fi dat să fi fost!

Charly formase deja numărul alor mei.

— Da, bună dimineața, doamnă Thaler, aici e Charly, Charlotte Marquard. „Groaznica aia de Charlotte". Ascultați, doamnă Thaler, în caz că v-ați deschis deja corespondența... Cum? N-ați deschis-o? Bine, atunci cel mai bun lucru ar fi să nici n-o faceți... Da, o scrisoare de la Gerri, exact, bine-ar fi să n-o deschideți, fiindcă... Gerri și-a zis să facă o glumă, adică toată scrisoarea e doar o glumă proastă, nu, *n-o deschideți*! Și nici măcar să nu vă dea prin cap s-o citiți. Ei, drăcia naibii, de ce

nu vreți să m-ascultați... Gerri este bine, serios, e chiar aici, lângă mine. Da, nici eu nu știu ce vrea să-nsemne chestia asta, dar... Mda, pe undeva are și ea dreptate, căci i-ați spus mereu numai răutăți în legătură cu părul ei... Nu mai citiți mai departe, fiindcă, așa cum v-am mai spus, tabletele acelea le-a... o cameristă de hotel... iar ea-i aici sănătoasă și în toată regula... da, dar Klaus acela era „cu-adevărat" o sumă absolută de scârboșenii și oricine ar fi stat bine cu toate cele cinci simțuri, nu l-ar fi manevrat decât așa, cu cleștele... Nu, la șaisprezece ani, Hanna Koslowski încă mai citea cărți cu ponei, după cum tot ea, își scrijelise și *I love Black Beauty*[23] pe toate învelitorile cărților și caietelor... Ascultați-mă puțin... Da, o să-i spun, chiar dacă, probabil, nu ăsta-i momentul cel mai potrivit... Dar poate că și dumneavoastră ar trebui să... Doamnă Thaler! Cel mai bine ar fi să-i sunați chiar acum pe cei cărora Gerri le-a mai trimis scrisori din acestea, de despărțire, ca să nu stârniți panică... Da, vă-nțeleg... Nu, cu siguranță că mătușa Hulda n-o s-o scoată din testament numai pentru atâta lucru... Bine, dar asta-i o meserie onorabilă, de care ați putea fi mândră, mama mea ar plesni chiar de ciudă... dar... Ah, știți ce? Nici nu mă mai mir atunci că Gerri are crizele astea de depresie! Sunteți o mamă îngrozitoare și tot timpul mi-am dorit să v-o fi spus.

Charly apăsă pe tasta de încheiere a convorbirii și-i aruncă lui Ulrich aparatul.

— Vaca asta nătângă iar se gândește numai la ea! Iar noi trebuie să ne facem mereu griji c-ar putea face vreun infarct. Ce mai, e foc de supărată pe Gerri.

— Și, bănuiesc, n-o fi nici singura, spuse Ulrich. Pentru numele lui Dumnezeu, Gerri, dar ce-ai fost în stare să le scrii ălora?

Mda, pentru numele lui Dumnezeu, oare ce le scrisesem „ălora"?

---

[23] *Black Beauty* (1877), roman semnat de Anna Sewell, care relatează povestea unui cal vândut din loc în loc, care trece prin felurite încercări, devenit un clasic al literaturii pentru copii.

— *Trebuie* s-ajung la Novosibirsk, am rostit, în șoaptă. Trebuie să m-ascund pe undeva.

Telefonul din mâna lui Ulrich se porni să sune.

— Vă rog, ascundeți-mă! m-am rugat.

— Gerri, eu cred că cel mai bine..., începu Ulrich.

— Da, vă rog!

— Bine, Gerri, dar nu-i deloc de glumit cu asemenea ieșiri. Un tratament psihiatric...

— O punem în camera copiilor, îi completă Charly vorbele. Că acolo pot s-o am sub ochi zi și noapte.

— Mulțumesc, am mai rostit. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

În casa mătușii mele totul era cufundat în liniște. Aplecate de spate, ne-am furișat pe sub ferestrele laterale și, cu pași ușori, ne-am cocoțat pe scara de incendiu. Inima îmi bătea, gata-gata să-mi iasă din piept, iar mâinile îmi tremurau în asemenea hal, încât m-am chinuit serios să nimeresc gaura cheii.

— Habar nu am de ce fac una ca asta, am șoptit. Că dacă m-ar prinde mătușa Evelyn, chiar că aș feșteli-o.

— Dar ai nevoie de lucrurile tale, îmi șopti Charly. Dac-aș fi venit de una singură, m-ar fi putut arestat pentru hoție. Și, în orice caz, să știi că mătușa o să fie foarte fericită că n-ai murit încă.

— Se vede că nu-mi cunoști rudele, i-am întors-o.

Atunci când am reușit să descui ușa, am remarcat că cineva ne-o luase deja înainte. Iar acel cineva era tocmai mătușa Evelyn. Stătea la masa mea de bucătărie, cu mâine vârâte în caseta mea de bijuterii.

Se sperie cel puțin tot atât cât m-am speriat și eu. Eu, una, am rămas locului, de parcă aș fi prins subit rădăcini, holbându-mă în direcția ei. Mătușă-mea se holbă și ea la mine.

Numai Charly își păstră cumpătul și spuse:

— Bună dimineața! Nu vă deranjați. Nu voiam decât să luăm câteva lucruri. Și nu vă speriați, că nu-i spiritul lui Gerri, e Gerri însăși.

— Văd și eu, se stropși mătușa Evelyn. Dorothea m-a sunat deja și mi-a zis că ți-ai permis numai așa, o glumă proastă, fără niciun Dumnezeu. Nici eu n-am crezut niciun minut în toată povestea.

— Îmi pare rău, am îngăimat. N-am vrut...

— Maică-ta se dă de ceasul morții, îmi spuse mătușa Evelyn. Trebuie să dea telefon pe la toți și să le explice că nu te duce mintea nici să-nghiți niște somnifere.

— Ia ascultați aici, se răsti Charly.

— Dac-o afla și mătușa Hulda..., mai amenință mătușa Evelyn.

— Dar ce cauți tu de fapt prin caseta mea cu bijuterii?

Oscilam între rușine, spaimă și furie.

— Nimic, îmi răspunse mătușa Evelyn. Și să-ți fie un lucru limpede de-acum înainte: asta nu mai e locuința ta. Ai renunțat la închiriatul ei. Iar cu tot ce-ai făcut, te-ai lins pe bot de orice drept de-a mai locui pe-aici.

— Bine, dar mai sunt pe-aici și lucruri de-ale lui Gerri, spuse Charly. Ba chiar și bijuteriile ei.

Mătușa Evelyn închise capacul casetei.

— Nu cumva vreți să insinuați că aș fi interesată de flecușteţele astea ieftine?

— Păi, cam așa stăteau lucrurile, îi răspunse Charly.

— N-ai dat de urma a ceea ce căutai, nu?

Cu vorbele astea, am făcut un pas înspre mătușa Evelyn. Știam sigur ce era în mintea ei.

— Inelul cu acvamarin și șiragul de perle nu erau în casetă.

— Ce prostie! Cu toate că, de drept, mi-ar cam aparține, îmi răspunse mătușa Evelyn. Și tu știi asta foarte bine.

Charly se hotărî să n-o mai bage în seamă pe mătușă. Îmi aduse geamantanul din nișa în care-l țineam și-l trânti pe pat.

— Dumnezeule, Gerri, prea multe lucruri nici nu mai ai! Dar ce-ai făcut din locuința asta?

— Am curățat-o, i-am răspuns, fără s-o scap din ochi pe mătușă.

— De maică-ta chiar îmi pare rău, spuse mătușa. Ce pedeapsă pe capul ei o asemenea fiică! Am zis-o eu dintotdeauna, copil de pripas, fără niciun Dumnezeu!

De data asta, furia îmi dădu pe-afară.

— Nu mă mai tot face copil de pripas, mătușă Evelyn!

— Dar n-o spun deloc cu rea intenție, îmi răspunse mătușa. Așa ai fost tu de când mă știu, ultrasensibilă. Nu te mai crede și tu chiar atât de importantă.

— În legătură cu tema asta, a copilului de pripas, te-ai uitat și tu prin manualul meu de biologie, mătușă Evelyn?

— De ce, din pricina aluziilor tale infame din scrisoare?

Mătușa își încrucișă brațele.

— Până și-un orb poate vedea că Volker e băiatul lui Reiner – părul, picioarele crăcănate, nasul... Iar în caz că-ți închipuiești c-ai să poți s-arunci vreo sămânță de vrajbă, mă văd silită să te dezamăgesc: ai împroșcat în zadar cu venin.

— Tu ar trebui să știi cel mai bine, mătușă Evelyn, i-am răspuns, luându-mi laptop-ul de pe masă. Că Mendel ăla sigur habar n-avea de nimic.

Charly deschise sertarul comodei.

— Măcar ceva lenjerie mai ai și tu, nu?

— Numai piesele așa, mai acătării, i-am răspuns.

— Păi, nu-s decât trei, îmi răspunse Charly.

— Da, i-am confirmat, regretând profund că aruncasem toți chiloții aceia, de culoarea pielii, care îți ascundeau burta, și care mă costaseră o avere.

— Locuința trebuie eliberată cât mai curând, decretă mătușa Evelyn. Și trebuie renovată. Ar fi chiar mai frumos dacă ne-ai lăsa-o într-o stare locuibilă și ne-ai scuti de toată munca necesară ca s-o scoatem la lumină. Ca să nu-ți mai spun că ne mai datorezi și chiria pe următoarele trei luni.

— Hei! Da' mai opriți-vă puțin, spuse Charly. Nepoata dumneavoastră tocmai a trecut printr-o tentativă de sinucidere și, în loc să vă bucurați că mai e încă-n viață...

— Bine, dar toată povestea asta nu-i decât teatru, îi răspunse mătușa Evelyn. Numai și numai ca s-ajungă și ea, în sfârșit, în centrul atenției. Ca atunci când, tot așa, cu bună știință, a reușit să facă praf porțelanurile de Meissen. Îl cunosc pe copilul ăsta de când s-a născut și știu ce-i poate pielea.

Numai că, de data asta, mi-ajunsese și mie.

— Unchiul Korbmacher mi-a citit scrisoarea? mi-am aruncat întrebarea. Dar Volker?

Mătușa Evelyn nu-mi răspunse la întrebare. Spuse totuși ceva:

— În toți anii ăștia te-am luat și te-am ținut aici, la noi, și-așa ne mulțumești tu?

— Deci nu au citit-o, i-am spus. La urma urmelor, nici nu țin morțiș să le-o arăt. Cu toate că, dacă Volker a fost cumva atent prin școală, la ora de biologie, probabil că s-a tot întrebat el pân-acum de culoarea ochilor lui. Dar poate că a închis totul în el.

— Ții cu tot dinadinsul, cu asemenea acuzații infame și scornite, să tulburi fericirea unei familii?

Ochii mătușii pur și simplu ardeau.

Charly, care înghesuise între timp în geamantan tot ce-i picase în mână, se opri și mă privi, plină de nădejde.

— Nu vreau să dau peste cap nicio familie fericită, am început. Dar n-am niciun chef să plătesc chiria pe încă trei luni și nici să fiu nevoită să renovez pe-aici. Dacă stărui însă, află că insist și eu să-i dau niscaiva lecții de genetică unchiului Korbmacher. Sau mătușii Hulda.

— Bine, dar ăsta-i șantaj, șuieră mătușa Evelyn.

— Dacă ți-aș pune în vedere să-mi plătești lunar 1 000 de euro, *atunci* aș zice și eu c-ar fi vorba de-un șantaj, i-am întors-o. Și hai, zău, mie chiar că mi-o poți spune. Cine-a fost norocosul?

— Infamie! se stropși mătușa Evelyn.

Charly trase fermoarul geamantanului și-l ridică de pe pat.

— Restul îl luăm noi mâine.

— Pun pariu c-a fost unchiul Fred, mi-am continuat ideea. În orice caz, dacă m-aș lua după culoarea ochilor, el s-ar potrivi cel mai bine.

Mătușa Evelyn nu mai scoase o vorbă.

Dragă Britt,

Din păcate trebuie să refuz invitația de participare la întâlnirea clasei, deoarece, în vinerea care vine, voi deceda în urma unei supradoze de somnifere și nu mă voi mai putea deplasa.

Cu siguranță că arzi de nerăbdare să afli ce drum am urmat în viață, ca să te poți simți și tu mai importantă decât ai fi. Ei, bine, n-am chiar nimic de ascuns!

Sunt necăsătorită, nu am niciun prieten și, de câțiva ani încoace, n-am mai făcut și eu sex ca lumea. Locuiesc cu chirie într-o garsonieră, mi-am întrerupt studiile de germanistică încă din cursul primului semestru și, de la examenul de bacalaureat încoace, am pus pe mine fix patru kilograme și jumătate. Toate prietenele mele sunt măritate și fericite și/sau au copii minunați. Conduc un *Nissan-Micra*, vechi de vreo paisprezece ani, mi-au ieșit deja primele patru fire de păr alb în cap, iar seara mă uit cu plăcere, pe DVD, la ecranizările după Jane Austen. O dată pe săptămână, mă duc și fac curățenie în casa mătușii mele. De zece ani scriu romane de dragoste pentru Editura *Aurora*. Pseudonimele mele sunt *Juliane Mark* și *Diana Dollar*, numai că acum, din păcate, cărțile mele nu mai sunt cerute. Starea actuală a averii personale înregistrează un deficit de 498 de euro și 29 de cenți. În afară de asta, mai sunt și nevrotică depresivă și n-am câștigat în viața mea vreun *„Beatle"*. Mulțumită?

Și încă ceva! Să știi că n-am fost eu cea care ți-a înmuiat cozile în clei și ți le-a lipit de spătarul scaunului, chiar dacă, cu atâta convingere, așa i-ai dat de înțeles lui Rothe. Pe atunci, în ciuda tuturor explicațiilor și dezvinovățirilor, am fost nevoită să scriu de o sută de ori: *O domnișoară germană nu trebuie să fie pizmașă pe podoabă capilară minunată a alteia.* Iar tu, fățarnică, ai rânjit printre lacrimile tale de crocodil. De parcă aș fi tânjit vreodată după părul tău lins și deștrămat! Chiar așa stând lucrurile, n-o să-l dau nici azi în vileag pe adevăratul făptaș, rămânând solidară până la moarte!

Gerri Thaler, născută „gură căscată de broască"

Unsprezece

Jos, la baza scării de incendiu, ședea Johannes Paul în mașinuța lui, blocându-ne trecerea.

— Ge-eh-ri-hi? E-adevărat ce spune mama?

— Nu, sigur că nu. Aia vorbește numai prostii, îi răspunse Charly. Hai, fă loc, măi, Sfinte Petre. La urma urmelor n-o fi asta Poarta Raiului.

Chicoti pe seama glumei ei, însă fața lui Johannes Paul rămase imobilă.

— Mă cheamă Johannes Pa-haul. Petru e fraaa-tele meu. Ge-eh-rihi? E-adevărat ce-a spus mama?

— Ia ascultă, măi, flașnetă, ești surd? se mai sumeți o dată Charly la el. Vrem și noi să trecem!

— Bine, dar ce-a spus mama ta? l-am întrebat.

— A spus că tu nu-l iubești pe Iisus, rosti Johannes Paul.

— Dar... Îl iubesc foarte mult pe Iisus, i-am răspuns, cu destulă convingere.

— Mișcă-ți gioarsa asta de mașină la o parte, că acum scap pe jos notebook-ul, mai spuse Charly. Iar asta ar fi cam scump pentru maică-ta!

— Da' mama zice că l-ai întristat tare mult pe Iisus, spuse Johannes Paul, în vreme ce, lent, își dădea înapoi mașinuța. Da' ce-ai făcut de l-ai supărat pe Iisus?

— Am... Am... Dar Iisus nu-i deloc supărat, m-am încurcat în vorbe.

— Chiar așa, spuse Charly. Ăla-i mai rezistent decât îți închipui tu. Ca să nu mai spun cât de generos e. Și chestia asta poți să i-o spui liniștit și maică-tii.

— Da' ce ai fă-hă-cut? insistă Johannes Paul.

Hilla își făcu apariția în cadrul ferestrei de la bucătărie.

— Hai la masă, Johannes Paul, îi spuse copilului, privindu-mă cu răceală.

Charly n-o băgă deloc în seamă.

— Îi e greu unui copil să-nțeleagă de ce îi vine cuiva așa, nitam-nisam, s-o dea încolo de viață minunată, după ce i-a fost dăruită de Iisus. Cinstit vorbind, și pentru noi, adulții, e de neînțeles.

Am simțit o nevoie urgentă să mă apăr. Numai că nu știam cum.

— Bine, dar viața mea nu e chiar așa, o minunăție, am spus. Ba e chiar cam... E o viață înfiorătoare. Numai că, pentru așa ceva, nu dau eu vina pe Iisus.

— Viața ți-ai căpătat-o din mâinile Domnului, dar ceea ce faci din ea este propria ta răspundere, spuse Hilla.

— Bine-bine, poate așa, vreo cincizeci la sută, am completat.

Și atunci, Hilla își propti mâinile în șolduri.

— Înfiorătoare? Înfiorătoare? Zici că viața ți-e înfiorătoare? Dar ești sănătoasă, nu? Ai un acoperiș deasupra capului și-ai avut tot timpul burta plină, nu? strigă, neașteptat de temperamental, ochii-i fulgerându-mă cu furie îndreptățită. Ai idee cât de mulți pe lume sunt cei cărora le merge rău? Sau cum trăiesc atâția și atâția, prin țări în care domnește războiul, foametea și sărăcia? Sau câți nu sunt aceia care și-ar dori și ei un trup sănătos? Nu faci decât să păcătuiești față de Dumnezeu dacă nu prețuiești cât de bine-ți merge.

Mi-am mușcat buzele.

— Nici nu știi ce tare mă calci pe nervi, spuse Charly, prinzându-mă de cot și zorindu-mă mai departe. Fanatică religioasă plină de ea! Ai idee câte parale or să fie siliți să dea copiii tăi, atunci când vor fi mari, pe terapie? *Îl supărați pe Iisus dacă vă certați. Îl supărați pe Iisus dacă faceți tărăboi. Îl supărați pe Iisus dacă faceți pipi pe voi.* Iar dacă e cineva pe-aici care păcătuiești, apoi acela ești chiar tu! Atât că tot tu ești cea care nu-și dă seama de așa ceva. Haide, Gerri, să ne cărăm de-aici înainte să-nceapă din nou să stropească de jur-împrejur cu agheazmă.

Ajunsă în mașină, am izbucnit în plâns.

— Până la urmă, Hilla are dreptate, m-am smiorcăit. Dacă și-ar pune capăt vieții toți ăia cărora le merge mai rău decât mie, s-ar rezolva dintr-o mișcare și problema suprapopulării.

— Bineînțeles că or să existe mereu oameni cărora o să le meargă mai prost, spuse Charly. Hai, mănâncă-ți legumele, gândește-te că sunt copii în lumea a treia care ar fi fericiți dacă ar avea ceva de mâncare. Nu te mai văita atâta că te-ai lovit la genunchi și gândește-te la oamenii care nu mai au picioare deloc. Nu mai plânge că ți-a murit pisica, atâta vreme cât sărmana Katerina Lemușkaia și-a pierdut în masacrul de la Vladivostok bărbatul, fiii și fiicele.

Adevărul era că nu mai citisem un ziar de nu mai știam când.

— Dar cine-i Katerina Lemușkaia și ce-i cu masacrul acela, de la Vladivostok?

Charly suspină.

— Habar n-am, am scornit și eu totul. Nu vreau să spun cu asta decât nu există vreun etalon al nenorocirii. Nenorocirea e relativă.

— Sărmana Katerina Lemușkaia, am rostit, punându-mă pe un plâns de-a dreptul amar pe seama sorții teribile a femeii aceleia, chiar dacă ea nici nu exista în realitate.

Deodată, începu să mă doară din nou și măseaua.

Dar nu toată lumea îmi purta pică fiindcă încă mai trăiam. Așa se face că unii chiar se bucurară. Asta a spus cel puțin Ulrich, care preluase toate telefoanele de la acest sfârșit de săptămână. Sunaseră și surorile mele, Caroline și Bert, Marta și Marius, dar și mătușa Alexa și vărul Harry. Cu toți stăruiau în a-mi transmite că erau fericiți să mă știe încă în viață. În orice caz, asta spunea Ulrich. Eu, una, nu mă duceam la telefon, scuturând numai din cap așa, pe mutește, atunci când îmi întindea el receptorul. Găseam pur și simplu imposibil să vorbesc cu cineva. Mi-era o rușine amarnică. Și mai eram și destul de sigură că nici mătușa Alexa și

nici vărul Harry nu intenționau să-mi adreseze vorbe prea măgulitoare. Probabil că nici Lulu și nici Tina.

— O să vă sune Gerri, mai târziu, rostea Ulrich, notând totul, asemenea unei secretare destoinice.

Din când în când, îmi făcea o mică sinteză:

— Lulu a întrebat dacă mai ai cumva adresa de e-mail a unui anume *hammerhart31* și dacă treizeci și unu ăla înseamnă ceea ce-și închipuia ea că ar însemna. Tina vrea să știe de ce fel de baterii are nevoie mp3 player-ul, iar vărul Harry a spus că nu mai ești între Franziska și unchiul Gustav, ci după o anume Gabi, care și-a anunțat sosirea de curând.

Tot sfârșitul de săptămână am șezut sau am zăcut pe canapea – în camera de repetiții a lui Charly, viitoarea cameră a copilului –, zgâindu-mă la pereți sau la tavan. Jaluzelele erau lăsate, așa că nu puteam vedea dacă afară era zi sau noapte. Și, la urma urmelor, mi-era indiferent.

Nu mi-aș fi închipuit că se putea întâmpla așa ceva, dar acum îmi mergea și mai rău decât înainte de sinucidere. Înainte de sinuciderea ratată, vreau să zic. Ce să spun, mare scofală de planificare! Ceea ce însemna că ar fi trebuit să-mi iasă din cap presupusul meu talent organizatoric. O planificare ca lumea ține cont și de imprevizibil, iar asta ar fi trebuit să-mi fie limpede. Și ar fi trebuit să-mi fi alcătuit măcar un așa-numit *plan B*.

Cel puțin încetase din nou durerea aceea, de măsele.

Mă uitam pe tavan. Cu câțiva ani în urmă, izolasem camera cu cartoane de ouă, pentru ca vecinii lui Charly să nu fie deranjați de cântările ei. Arătau destul de ciudat așa, unul lângă altul, lipite pe pereți și pe tavan, iar Charly le vopsise cu vârf și îndesat în violet-închis și alb-cremos.

— Chiar dacă e cu-adevărat foarte practic să antifonezi camera copilului, eu, una, m-aș gândi totuși la un alt aranjament, fără cartoane de ouă, am spus, de îndată ce Charly apăru din nou în cameră, lăsându-se să cadă lângă mine, pe canapea.

— Vrei să spui unul așa, în albastru-deschis, cu norișori? mă întrebă Charly. Da, la acela m-am gândit și eu. Acum am timp berechet, de vreme ce, în curând, și-așa o să cânt numai în cada de la baie.

— Sincer, îmi pare foarte rău, Charly. Știu ce mult îți place să cânți. Și n-ar fi trebuit să-ți stric asemenea plăcere.

Am suspinat.

— Ei, lasă că sunt o grămadă de alte lucruri care-mi fac și ele tot atâta plăcere, spuse Charly. Din păcate, ai și tu dreptate: chiar că nu-s nici măcar așa, mediocră. Și ar fi trebuit să-mi fi dat seama de asta cu mult mai devreme, atunci când m-a făcut atentă altcineva. Numai că așa-s oamenii: lucrurile importante nu le spun semenilor lor. Și cred că tu ai dat un exemplu bun, creând un precedent. Așa am ajuns să-l sun și eu pe tatăl meu și să-i spun că ar trebui să facă ceva neîntârziat împotriva halenei ăleia a lui.

— Parc-aud că nu s-a bucurat câtuși de puțin, i-am întors-o.

— Nu, dar dac-ar sta și el să se gândească puțin, ar trebui să se considere chiar fericit că i-am spus-o. Cu toții îi simt duhoarea, dar unul nu se găsește să-i dea și lui o șansă să schimbe ceva, iar chestia asta nu-i deloc cinstită, nu? În privința adevărului, n-ar trebui să ne menajăm mai deloc. Gerri, tu nu vrei să mănânci ceva?

Scuturând din cap, am refuzat.

— Că nu te-oi fi gândind acum tot timpul cum ai putea să-ncerci s-o faci din nou? mă întrebă Charly.

— Ei, nu chiar așa, tot timpul, i-am răspuns. Pentru că în rest încerc să-mi aduc aminte cui i-am mai scris și cam ce i-am mai scris.

— Bine, dar toate astea trebuie să mai fie încă în calculator, spuse Charly. Sau te pomenești că le-oi fi șters?

— Firește, i-am răspuns. Am șters, curățat și aruncat aproape totul. Știi, am vrut să nu mai rămână decât lucrurile adevărate!

— Asta-i clar doar, spuse Charly. La urma urmelor, ceva bun tot a-nsemnat chestia asta. Ai scăpat și tu de tot balastul și-acum o s-o poți apuca pe un drum complet nou.

— Fără serviciu, fără bani, fără locuință, i-am răspuns. Și-unde mai pui că toți sunt supărați nevoie mare pe mine.

— Ei, numai ciudații din familia ta sunt supărați. Cât privește serviciul, ai putea să-ncepi să-ți cauți altceva, la o altă editură, mai spuse Charly. Poate că n-oi ști *eu* să cânt de-adevăratelea, dar *tu* chiar poți scrie!

— Da, dar nu mi se mai *dă voie*. Și după ce l-am mai și batjocorit pe redactorul-șef de-a lungul a vreo trei pagini, mi-am anulat și cea mai mică dintre cele mai mici șanse.

M-am plesnit cu palmele peste față.

— Și, dacă mă gândesc mai bine, mi se părea chiar un tip de treabă.

Ulrich căscă ușa și-și vârî capul înăuntru.

— Caro și Bert sunt aici, anunță el.

— Nu vreau să văd pe nimeni, am spus, în timp ce Caroline dădu buzna pe lângă Ulrich, aruncându-se dramatic, în genunchi, în fața canapelei, pentru a mă îmbrățișa.

— Gerri, oh, Dumnezeule, vai dar ce spaimă mi-ai tras, sunt așa de bucuroasă că n-ai făcut-o, nu mi-aș fi iertat niciodată că n-am băgat de seamă, și eu care mi-am închipuit mereu că ești fericită, doar ești un om vesel și minunat, și toți țin la tine, mai ales copiii, că doar de ce-ți închipui tu că te-am vrut drept nașă a lui Flo, că întotdeauna am considerat liniștitor să-mi închipui că te-ai ocupa de ea în caz că ni s-ar întâmpla nouă ceva, ah, Gerri...

— Îmi pare rău, am murmurat.

— Uite-ți inelul, adăugă Caroline. E minunat și e așa de drăguț că te-ai gândit să i-l lași lui Flo, dar mi-ar fi cu mult mai drag dacă i l-ai dărui tu însăți, abia peste vreo patruzeci de ani sau cam așa ceva...

Și, cu vorbele astea, îmi împinse pe deget inelul cu acvamarin.

— Și cu iepurașul cum rămâne? am întrebat. Mi-e teamă că peste patruzeci de ani o să fie cam târziu pentru așa ceva.

Caroline suspină.

— Știi, până la urmă tot eu o să fiu obligată să fac toată munca... Loc însă am avea destul, iar Florine e deja chiar foarte înțeleaptă... Da, cred c-o să primească un iepuraș.

— Măcar asta, am comentat.

Bert se sprijini de cadrul ușii.

— Ulrich zice că ți-ai pierdut slujba. Dar de ce n-ai spus nimic despre asta? Uite, la firma noastră căutăm de mult pe cineva pentru birou. Și cred c-ai câștiga, în orice caz, cam tot atât cât scoteai din scris.

— Păi, ar fi..., i-am răspuns și mi-am dres glasul. Mulțumesc.

— Iar în privința bărbaților... hei, Gerri, o femeie drăguță, cu simțul umorului și cochetă cum ești tu se mărită destul de devreme, spuse Bert.

— Exact, rosti și Ulrich.

— Bine, dar *tu* nu m-ai vrut, i-am răspuns.

— Ba *tu* nu m-ai vrut pe *mine*, mi-o întoarse Ulrich.

— Păi, da, fiindcă nu m-ai vrut tu, i-am spus.

— Acum, cât mai stai așa, ar trebui să te bucuri de libertatea pe care-o ai, spuse Bert. Să știi că nu-i întotdeauna chiar așa de grozav să duci în spinare o familie și o ipotecă. Uneori aș da orice numai ca să mai pot dormi și eu mai mult duminica dimineața.

— Nătărăule, se stropși Caroline. Felul ăsta de-a gândi e tipic bărbătesc. Chiar și-așa, firește că-i ceva adevărat la mijloc, Gerri. Uită-te și tu cât de distractiv poate fi să n-ai nimic pe cap. Gândește-te doar la Bridget Jones.

— Prost exemplu, interveni Charly. Până la urmă, aia tot are parte de Colin Firth.

— Bine, dar doar așa, în film, preciză Caroline.

— Da, dar gândiți-vă și voi la toate căsniciile care nu merg, spuse și Bert. Nu știți voi, dar la Mia și la Ole, năprasnic ce bate criza la ușă.

— Ce spui? se prefăcu Charly mirată.

— Și-ncă cum! adăugă Bert, clătinând din cap. A trecut Ole aseară pe la noi și ne-aruncat niște aluzii indubitabile. Mia...

— ... stricata, completă Caroline.

— ... îl înșală, spuse Bert. Acum, lasă că nici reputația lui Ole nu-i chiar așa de imaculată. Rahat, tipul arăta ca terminat. Zău dacă-l mai văzusem până atunci în halul ăla.

— Mda, dar să vezi ce șoc a avut atunci când i-am povestit de chestia cu Gerri, spuse Caroline. Pur și simplu s-a făcut alb la față.

— Așa-i, confirmă Bert. Cred c-a și-ntrebat de vreo cinci ori dacă eram siguri, vrând să afle toate amănuntele.

— Chiar așa? spuse Charly. Dar Mia unde era?

— Cică acasă, în pat, cu o migrenă, ne mai informă Bert. Probabil terminată gata în urma cursului ei de perfecționare.

— E o bestie, spuse Caroline. Am spus-o mereu. Acum însă trebuie s-o luăm și noi din loc, căci babysitterul e tocmit doar pentru o oră.

Mă sărută pe obraz.

— Numai bine, Gerri, iar voi doi aveți grijă serios de ea.

— Cum să nu, spuse Charly, punându-și mâna pe burtă. Doar dacă nu-mi vine să mă duc să vomit.

— Ha-ha, făcu Caroline. Treaba cu vomitatul e curată joacă de copil în comparație cu ceea ce te așteaptă mai încolo.

Aș fi rămas pentru totdeauna să zac pe canapeaua aceea, din apartamentul lui Charly, dar mă lămurisem deja că așa ceva nu era posibil. De fapt, nu aveam decât trei posibilități, fără ca dintre ele să-mi fi surâs vreuna: ori mai încercam o dată, ori mă lăsam internată într-o instituție medicală, ori îmi duceam viața mai departe, oricum ar fi fost.

Duminică seara, Ulrich intră în cameră, aducând din nou un bilețel, pe care mi-l citi: *Mămică-ta îți transmite că mâine dis-de-dimineață, la ora opt, trebuie să fii în fața ușii ei sau, de-acum înainte, nu te mai numești fata ei. Dacă ți-ai putea închipui cât de cât prin ce iad trebuie să treacă ea în perioada asta din pricina ta. Iar dacă încă o dată o să i se mai povestească la telefon de escapadele tale pline de prost-gust și de lașitate, va fi nevoie să se interneze în vreo clinică din pricina problemelor cu inima.*

— Bine, spuse Charly. Păi, după capul meu, acolo ar și merita să stea.

— *Un lucru măcar ai putea face și tu, să răspunzi din proprie inițiativă la telefon și să-ți explici purtarea*, mai spune maică-ta, adăugă Ulrich.

— Ah, rahat! i-am răspuns.

— Nu trebuie să te duci deloc, hotărî Charly. Las-o pe maică-ta să se-agite.

— Dar n-o știi pe mama. Vorbește cât se poate de serios, am spus. Niciodată n-am s-o mai pot privi în ochi.

— Ei și? În cel mai rău caz te-ar putea dezmoșteni și uite-așa n-o să te mai alegi tu cu niciun leopard de porțelan! Ooo, și ce păcat, spuse Charly.

— Dar are și ea dreptate. Chiar că mă port cu lașitate, am spus.

— Să știi că nu sunt chiar convinsă, insistă Charly. Mie-mi pari chiar foarte curajoasă. Să scrii toate scrisorile alea și mai apoi să mai și rămâi în viață...

— Bine, dar n-a fost deloc cu bună intenție, spuse Ulrich. Dumnezeule, Charly, de câte ori trebuie să-ți explic chestia asta?

— Lasă că știu eu, i-o trânti Charly, imperturbabilă. Oameni buni, voi chiar subapreciați subconștientul! Iar ăsta a vrut conflict. A vrut acțiune. Se săturase de rahatul ăsta atât de politicos și atât de fals.

— Minunat, am spus. Și-acum trebuie să plătesc eu toate oalele sparte. Îmi urăsc subconștientul ăsta.

Dar poate că Charly avea totuși dreptate, căci, cu toate că mai degrabă m-aș fi chircit pe canapea, subconștientul ăla mă trezi a doua zi devreme, alungându-mă din pat.

Și fix la ora opt am sunat la ușa alor mei.

Îmi deschise ușa tatăl meu. Arăta oarecum obosit și parcă ceva mai bătrân decât de obicei.

— Bună, tată, am rostit.

— Bună, Gerri, îmi răspunse el.

Nu-mi făcu nicio mutră, dar nici nu se repezi, ca în alte dăți, să mă îmbrățișeze sau să mă sărute.

— Vezi că maică-ta e-n bucătărie.

— Știi, cea care se află acum în fața ta nu-s eu, am ținut să-i spun. E subconștientul meu.

Nicio tresărire pe chipul tatălui meu.

— Maică-ta nici nu vrea să te mai vadă. Tocmai a primit niște flori. De la mătușa Hulda.

— Oh, am făcut. Și eu care credeam că i-ați spus adevărul mătușii Hulda, cum că nu... deloc nu m-aș fi... Crezi c-ar fi cazul să fac calea-ntoarsă?

— Nici să nu-ndrăznești! zbieră la mine mama mea, de-acolo, din bucătărie. Să facă bine și să intre!

— Intră, spuse tatăl meu.

— Mătușa Hulda n-a fost acasă la sfârșitul ăsta de săptămână, mai zbieră mama, din bucătărie. Așa că i-am spus menajerei ei, chiar am implorat-o, să distrugă scrisoarea de la tine, numai că neisprăvita aia de poloneză s-a prefăcut că nu mă înțelege deloc...

— Îmi pare rău, i-am răspuns.

Presupusa mea parte de personalitate atât de dornică de sfadă se dăduse din nou complet la fund, iar eu am rămas singură, tânjind după armonie ca întotdeauna.

— Ei, fii însă liniștită, spuse mama, din spatele ușii aceleiași bucătării. Ai să faci bine și-ai să suni personal la mătușa Hulda, căreia ai să-i explici totul, m-ai înțeles? Numărul e cel de lângă telefon.

Cu fața împietrită, tatăl meu îmi aduse un scaun din sufragerie, pe care mi-l propti lângă telefon, pentru ca apoi să dispară către aceeași încăpere.

Am format numărul mătușii Hulda.

— Berkrschtflukmanskijov, rosti cineva de la capătul celălalt al firului, cu siguranță menajera.

— Aici e Gerri Thaler, nepoata doamnei Flugman. Doamna e cumva acasă?

Era încă foarte de dimineață, dar parcă aș fi avut chef de o votcă. Partea proastă era că toate băuturile alcoolice erau în bucătărie, loc în care se afla și mama mea. Probabil că-și ținea urechea lipită de ușă, ca să controleze dacă executam cumva ceea ce mă trimisese să fac.

— Da, vă rog?

Era vocea tinerească și cultivată a mătușii.

Mi-am dres glasul.

— Eu sunt, Gerri.

— Gerri?

— Gerri, fata cea mică a nepoatei tale, Dorothea.

— Dorothea?

Am suspinat.

— Gerri aia, care are pe conștiință porțelanurile de Meissen, mătușă Hulda.

— Ah, Gerri „aia". Îți mulțumesc pentru scrisoarea drăguță și plină de originalitate, inimioara mea, spuse mătușa Hulda. Bine, dar eu credeam că ți-ai pus deja capăt zilelor. O, cu siguranță c-am scăpat eu ceva din vedere. Și mai prost e că i-am trimis deja mamei tale niște flori.

— Da, știu, mulțumesc foarte mult. Ăăă. În orice caz, treaba este că sunt încă în viață și am vrut să-ți spun că... în orice caz, mama mea e toată... Ține nespus de mult... Adică, dintre toate surorile, ea e într-adevăr ce...

— Termină odată cu toate astea! îmi șuieră mama mea, de după ușa de la bucătărie, lucru care mă făcu să amuțesc.

— Bineînțeles că încă mai trăiești, că altfel nici că m-ai fi putut suna. Nu-i așa, inimioara mea?

Mătușa Hulda făcu o pauză. Și am auzit cum își aprinse una dintre țigaretele ei.

— Și ce-ai de gând să faci acum? N-o să-ți fie greu, de vreme ce toți știu cam ce-i în mintea ta?

— Eu... așadar, am vrut să iau niște somnifere, i-am mărturisit. Și ar fi fost o chestie sigură. Am avut treizeci și cinci de bucăți, pe care însă – în împrejurări care, acum, mi-ar lua cu-adevărat prea mult timp ca să le descriu – le-am pierdut.

— Pierdut?

— O cameristă a apucat să le strângă cu aspiratorul.

— A, așa carevasăzică, înțeleg, inimioară. A mers cum nu se poate de prost, adăugă mătușa Hulda. Bine, dar n-ai putut să improvizezi și tu la iuțeală altceva?

— Nu, i-am răspuns.

— Mda, toată povestea asta îți cam taie, ca să zic așa, „pofta de mâncare". Așa-i și când caută omul o ciupercă-albă, nu dă de urma ei oricât ar căuta în lung și-n lat.

Chicotea oare mătușa Hulda?

— Și, ai de gând să mai încerci o dată, inimioară?

Nici eu nu știam ce să răspund. Voiam oare să mai încerc o dată?

— Hai, cere-ți odată iertare! șuieră mama mea, dindărătul ușii de la bucătărie.

— Iartă-mă, te rog, mătușă Hulda, am rostit.

— Bine, dar pentru ce, inimioară?

— Păi, fiindcă am... pentru că ai... primit scrisoarea aia, am bâiguit.

— Hai, te rog, inimioară! Că doar a fost așa, ca o variație drăguță. Și mulțumesc pentru toate foiletoanele alea. Adevăru-i că, altfel, nici nu citesc așa ceva...

— Mda, bineînțeles că nu, i-am răspuns, pe un ton amar. Doar nimeni nu citea decât Kafka și Thomas Mann!

— ...dar îmi plac ilustrațiile. Uite cum se răsucește către înapoi femeia asta, în uniforma ei de asistentă medicală. Zău dacă nu-i deosebit de mobilă. Și tânărul are un piept cu adevărat extraordinar. Și cât de tuciuriu pare. O minunăție. Cred c-o să m-apuc s-o răsfoiesc chiar acum. Arrivederci, inimioara mea.

— Ăăă, da, arrivederci, mătușă Hulda.

— Ce, asta a fost tot? răcni mama mea din bucătărie. Și ce-a zis?

— Salutări dragi, am răspuns. Acum pot să plec?

— Nici vorbă de așa ceva, îmi răspunse mama mea tot așa, țipat. Ai să stai toată ziua la telefonul ăla și-ai să preiei toate apelurile. Singură te-ai băgat în toată încurcătura asta, singură s-o și scoți la capăt, c-așa e cinstit.

— N-ar fi mai simplu să cuplezi tu robotul? i-am propus.

— Nu, fiindcă așa ceva ar fi cu mult mai rău, spuse mama mea. Că ar trebui după aia să și sun înapoi... Nu, nu, ai să le explici chiar tu oamenilor la telefon așa, direct și personal, că toată istoria n-a fost decât o greșeală și că eu, una, n-am nimic de-a face cu ea.

— Vrei să spui o greșeală în sensul că... ăăă...?

— În sensul că... Să faci bine și, fir-ar să fie, să-ți dea prin minte oarece! mai zbieră mama mea. Că-mi strici toată reputația.

Așa că m-am așezat comod pe scaun și am sperat din tot sufletul ca telefonul să nu sune deloc. Din nefericire, sună chiar foarte curând. Iar primul apel veni din partea doamnei Köhler, mama lui Klaus Köhler.

— Mi-am închipuit eu de la bun început că trebuie să fie vorba de vreo glumă proastă, spuse ea, recunoscând cu cine vorbea la telefon. Mereu ai avut un simț al umorului tare ciudat.

— Cere-ți scuze! îmi șuieră mama din spatele ușii.

— Scuzați-mă, m-am executat.

— Lui Klaus ar trebui să-i ceri scuze, mi-o întoarse doamna Köhler. Fiindcă i-ai călcat în picioare sentimentele! Din păcate, n-o să ai un fiu al tău, fiindc-așa, mai devreme sau mai târziu, ai fi aflat și tu cât o doare pe o mamă să împărtășească cu fiul ei faptul că acestuia îi e zdrobită inima și existența... Atunci când îi sunt curmate iluziile că totul pe lumea asta se petrece în deplină dreptate!

— Bine, dar v-am scris doar cum s-a petrecut totul, doamnă Köhler! i-am răspuns. De fapt, tocmai Klaus a fost acela care mi-a distrus iluziile!

— Fetiță dragă, îmi spuse doamna Köhler, cu toate că era clar că nu-i eram dragă câtuși de puțin. Oricum ai da-o și-ai întoarce-o tu, totdeauna va rămâne o pată jenantă în biografia ta, aceea că te-nțeleseseși să mergi la balul de absolvire cu doi băieți deodată. Eu i-am atras mereu atenția Dorotheei: astea care se maturizează mai devreme, micile târâturi, astea sunt ratatele de mai târziu.

Da, iar împuțiții ăia care se mai și scobesc în nas or fi celebritățile de mâine, nu? Nu fusesem deloc vreo târâtură! Și nici măcar nu mă maturizasem mai devreme. Făcusem șaisprezece ani și tot nu aflasem cum se folosea un tampon. Dar ce rost ar fi avut să-i fac confidențe doamnei Köhler?

— Cere-ți iertare! șuieră mama mea dindărătul ușii.

— Încă o dată, vă rog să mă scuzați, am rostit înainte de a închide. De ce-și închipuie, mamă, doamna Köhler, că n-o să am copii? Ce, și ea crede c-aș fi lesbiană?

— Ca să ai parte de copii, ai nevoie de-un *bărbat*, îmi explică mama mea, tot din spatele ușii. Numai că, după tot ce-ai făcut, n-o să te mai ia niciunul. În orice caz niciunul dintre cei care ar avea „cât de cât" toate cele opt simțuri. Ce-ți închipui tu, că n-a mai putut Klaus de fericire c-a gustat din cupa „aceea" a suferinței? Ah, îmi vine să intru-n pământ de rușine.

Opt simțuri? Să fi posedat Klaus Köhler chiar opt simțuri? Văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul, puțitul, scobitul în nas... Dar care să fi fost cel de-al optulea?

Următorul telefon l-am primit de la mătușa Alexa.

— Ia n-auzi, Gerri, copilă, ești acasă? Și eu care credeam că maică-ta n-o să te mai lase în veci să-i treci pragul!

— Ei, ba da, dar numai până în hol, i-am răspuns.

— Cere-ți iertare, se auzi din nou șuieratul maică-mii.

— Iartă-mă, mătușă Alexa, am îngăimat.

— Și pentru ce, mă rog? întrebă mătușa.

Da, asta cam așa era, că ei nu-i trimisesem nicio scrisoare jignitoare.

— Iartă-mă că am făcut praf porțelanurile alea de Meissen, am rostit.

— Ei, iertate și uitate, spuse mătușa. Că doar mereu i-am spus Dorotheei c-o s-o ajungă cândva greșelile ei cu educația. Doamne-Dumnezeule, Gerri, copila mea, dar așa ceva chiar că nu se face nicicând! Lasă și omul „în urmă" asemenea scrisori de despărțire, dar numai pentru cazul în care ar sfârși-o așa, dintr-odată, și nu se-apucă să le trimită „înainte"! Sper ca Claudie a mea să nu se-apuce vreodată să facă o asemenea *prostie*.

Chiar că era de nesuportat, asemenea tuturor celorlalte mătuși ale mele. Măcar avea dreptate într-o privință, căci fusese într-adevăr o mare prostie din partea mea. Ia să nu fi trimis scrisorile de despărțire și să fi văzut atunci cum n-aș mai fi avut atâta scandal pe cap. Și asta așa, pe lângă toți nervii de dinainte.

— Mătușa Hulda a dat vreun semn de viață? mai întrebă mătușa Alexa.

— I-a trimis mamei niște flori, i-am răspuns.

— Oh, nu mai spune! comentă ea, râzând din toată inima. Știe cumva și că somniferele le primiseși de la maică-ta?

— Nu, i-am răspuns.

— Ei, lasă c-o să-i povestesc eu îndată despre chestia asta, spuse mătușa și, bine-dispusă, închise.

Cel de-al treilea interlocutor a fost Gregor Adrian, de la Editura *Aurora*.

— Familia Thaler, am răspuns.

— Bună ziua, aici este Adrian de la Editura *Aurora*, spuse el, cu glas cald, de bariton. Știți, Gerri Thaler a lucrat pentru noi. Sunteți rudă cu Gerri Thaler?

Zău dacă puteam rosti vreo vorbă. Genunchii mi se înmuiaseră subit. Bine că măcar ședeam pe scaun.

— Cine-i acolo? se auzi șuieratul maică-mii, de după ușă.

— Alo? Mai sunteți la aparat? întrebă Adrian. Așadar, noi, cei de la *Aurora,* am dori să ne exprimăm compasiunea și... ăăă... adică, Gerri a fost un om cu totul minunat...

— Bine, dar nici măcar n-o cunoșteați, i-am întors-o.

Pentru un moment, la capătul celălalt al firului se așternu tăcerea. Apoi, Adrian reveni:

— Poate nu cine știe ce. Dar destul pentru a putea afirma că era o autoare foarte înzestrată.

— Ha-ha-ha! am făcut. Și-atunci de ce ați oprit seria *Norina?* De ce nu i-ați propus să scrie pentru *Lauros?* Hm?

— Pentru că... adică *Lauros* nu se află în sfera mea de influență, spuse Adrian. În afară de asta, sunt nou în editură și n-aveam de unde să știu...

Își drese glasul:

— E un pic prea devreme ca să... dar...

Și iar își drese glasul:

— Când are loc înmormântarea?

— Nu se ține deloc, i-am răspuns, înțepată.

— Ce spuneți, vă rog?

— Nu are loc și gata! Fiindcă nici măcar nu-s moartă.

Urmă o nouă tăcere, de data asta, evident, mai lungă.

— Gerri? Vreau să spun, doamnă Thaler? Chiar dumneavoastră sunteți?

— Da, i-am răspuns, provocator.

— Adică nu sunteți deloc moartă?

— Exact, i-am confirmat. Ceea ce nu înseamnă că nu mi-ar fi făcut plăcere să fi fost.

Și, mai înainte de orice, chiar în situația aceea, care nici că ar fi putut fi depășită în penibil.

— Și... Bine, dar atunci ce-nseamnă toate astea? Ce-a fost asta, numai așa, un soi de... chestie de PR? întrebă Adrian.

— Nu, nicidecum! m-am răstit, fără să știu însă de ce mă înfuriasem tocmai atunci și tocmai pe el. Pur și simplu am avut ghinion, OK? Cum mi se-ntâmplă mie, de obicei! Un lucru care-mi străbate viața precum un fir roșu. Ce vă închipuiți, că v-aș mai fi trimis așa o scrisoare, dacă aș fi știut că voi mai da vreodată ochii cu dumneavoastră?

Iar se lăsă o clipă de liniște la celălalt capăt al telefonului.

— Presupun că nu, îmi răspunse până la urmă Adrian.

Apoi tăcurăm și unul și celălalt.

— Și ce v-am scris? am întrebat, abătută.

— Cum adică, chiar nu mai știți?

— Eram beată, i-am spus. Ca să nu mai spun c-am scris o grămadă de scrisori.

— Înțeleg, îmi răspunse Adrian.

— Cere-ți scuze, îmi ajunseră la urechi, de după ușă, vorbele șuierate ale maică-mii.

— Scuzați-mă, vă rog, am rostit, mecanic.

— Pentru ce anume? întrebă Adrian.

— Dar ce... sunteți vreun sadic? m-am răstit la el. Nici eu nu mai știu sigur ce v-oi fi scris pe-acolo, dar îmi cer scuze pentru orice aș fi pus pe hârtie și-mi retrag toate vorbele, OK?

— Ăăă, OK, spuse și Adrian. Adică nu considerați că stilul meu literar ar fi unul jalnic și, din punct de vedere lexical, absolut inacceptabil, precum și că acțiunea ar fi absolut o mizerie, nu?

— Ăăă... ba da, i-am trântit-o. Pentru asta însă mă și scuz. Și... ăăă... pentru toate celelate lucruri. O să pățească Lakritze ceva fiindcă mi-a pomenit atâtea despre cele asupra cărora ar fi trebuit să-și țină gura?

— Îmi faceți impresia că nu vă mai aduceți aminte chiar de nimic din tot ce mi-ați scris, spuse Adrian.

— Păi, chiar că nu mai știu. Fără să fi uitat însă tot ce mi-a povestit Lakritze. Deci, o să aibă cumva necazuri?

— Nu, spuse Adrian. Chestia asta poate rămâne între noi.

Chiar că era un gest drăguț.

— Mulțumesc. O fi cumva supărată pe mine, fiindcă m-am sinucis?

— Dar ce, a primit și ea cumva vreo scrisoare de adio?

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu știe de nimic, mă liniști Adrian. Iar în dimineața asta are și o zi liberă. Ascultați-mă, Gerri. V-am citit manuscrisul și trebuie să mărturisesc că-l găsesc bun. Într-adevăr, este... bun!

— Mulțumesc, i-am răspuns, buimăcită.

Fusese o neglijență din partea lui să-mi spună așa, pe nume și, fără vreun motiv anume, inima se porni să-mi bată năvalnic.

— În plus, găsesc argumentele dumneavoastră foarte convingătoare, adăugă Adrian. Chiar vă pricepeți bine de tot la descrierile de personaje și la acțiune.

— Păi, asta am și zis, i-am întărit spusele.

— Așa că aș trimite deja la tipar *Calea Leei prin negură* așa, ca prim roman al seriei *Ronina*, continuă Adrian. De aceea am și dat de fapt telefon, ca să obțin o aprobare pentru publicarea postumă a romanului și să lămuresc cine urma să primească onorariul.

— Mda, păi, pentru așa ceva ar fi fost probabil puțin cam devreme, i-am răspuns, închipuindu-mi cam cum ar fi reacționat ai mei la un asemenea telefon, dacă aș fi reușit să înghit de-a binelea somniferele: *Întreaga noastră compasiune, dar am putea și noi să publicăm romanul cu vampiri semnat de fiica dumneavoastră? Din banii cuveniți ați putea să-i cumpărați chiar și un sicriu mai acătării.*

— Da, știu, spuse Adrian. Numai că, totodată, am vrut să aflu și cum vă simțiți.

— Bine, dar dacă chiar aș fi fost moartă... am spus.

— Da, dar poate că nu ați fi apucat să înghițiți destule somnifere, zise Adrian, glasul sunându-i, de data asta, ceva mai agitat. Sau, cine știe, poate ați fi fost găsită la timp.

— Dar..., am început.

— Niciun „dar", copilă! șuieră de după ușă glasul maică-mii așa, din pură obișnuință.

— Onorariul o să-l primesc eu însămi, fără îndoială, am rostit. Ceea ce-ar face ca și contul meu să sară din nou la plus.

— Bine, răspunse Adrian. Atunci treaba e ca și lămurită. Orice altceva discutăm noi mai târziu.

Nu voiam ca el să închidă telefonul.

— Spuneți-mi, ați fi venit la înmormântarea mea ? am întrebat, aproape în șoaptă.

— Aș fi trimis o coroană, mai spuse Adrian, înainte de a închide.

Dragă Harry,

Iartă-mi, te rog, întârzierea, dar pur și simplu am avut mult de lucru și am fost ocupată până peste cap cu pregătirile sinuciderii mele. Iată însă, în sfârșit, și cele două strofe, de câte patru versuri, pentru volumul acela, aniversar, al nunții de argint a părinților tăi :

Alexa vru și ea un soț bogat, holahi, holaho
Și-așa de Fred s-a tot apropiat, hola hi ha ho
Mașină, plod, cățel și casă, hola hi, hola ho
Mai bine nici că a putut să iasă, hola hihaho.

Vai de acela însă cu mai bună stare, holahi, holaho
În contra lui Alexa ascuțea topoare, hola hi ha ho
Fred o și păți cu-a lui prostată, hola hi, hola ho
Iar viața e așa de minunată, hola hihaho.

Salutări din inimă, în re-major, de la verișoara ta,

Gerri

P.S. Îmi pare rău că ți-am spus cândva că dacă mănânci săpun o să fii în stare să zbori. Nici eu nu eram prea mare pe vremea aceea, dar de unde să fi știut că, și peste câțiva ani, tu, prostovane, ai să continui să șterpelești săpunul de prin toate toaletele și să-l bagi în tine. Orice s-ar spune, erai deja de nouă ani atunci când, ghiftuit cu săpun, ți-ai făcut vânt de pe acoperișul garajului unchiului Gustav ! Sincer vorbind, și azi încă mă mai întreb cum, cu asemenea antecedente, ai izbutit să ajungi economist într-o instituție.

Doisprezece

Maică-mea mă lăsă să plec abia după-masă, numai după ce și ultimele surori, partenere de bridge ale ei și mătuși apucaseră să telefoneze. (Din câte îmi mai aduceam aminte însă, niciuneia dintre ele nu le trimisesem totuși vreo scrisoare. Ei și? Mi-am cerut iertare de la toate.)

Chiar dacă, în tot timpul ăsta, mama mărșăluise de cel puțin trei ori pe lângă mine (cum ar fi, în drum către baie), nici măcar nu-mi aruncă vreo privire, ca să nu mai spun de vreo vorbă. Din când în când, îmi dădea povețe șuierate, dindărătul ușii. Nici de mâncat sau de băut n-am primit nimic.

După școală sună și soră-mea, Lulu.

— Hopa, dar ce cauți tu pe-acasă? Și eu care credeam că mama n-o să vrea să-i mai calci pragul.

— Din păcate, uite că m-a lăsat, i-am răspuns.

— Ei, dar dacă tot te-am prins la telefon, pot să-ți spun, în primul rând, că e minunat că încă mai trăiești și, în al doilea rând, că bănuiala ta în ceea ce-l privește pe Patrick nu s-a adeverit.

— Păi, atunci e cât se poate de bine, am mai spus.

— Da, spuse Lulu. Patrick și tipul acela, peste care-ai dat tu...

— *hammerhart31*.

— Da, perversul ăla. Ei, bine, cei doi chiar n-au nimic în comun.

— În afară de înfățișare, i-am întors-o. Poate sunt gemeni astrologici, că doar ar trebui să existe și-așa ceva.

— Prostii, îmi spuse Lulu. Pur și simplu, ai pro-iec-tat tu ceva asupra lui Patrick!

Atunci când, de față cu mine, folosea neologisme, Lulu obișnuia să le rostească deosebit de răspicat.

— *„Hammerhart"!* Ai tu așa, un talent, de-a da peste tipii cei mai insuportabili. Și încă pe internet! Doar ți-am spus că pe-acolo își fac de lucru numai panglicari și perverși. Și-acum fă bine și dă-mi-o pe mama, că trebuie să-i spun ceva.

— Da, dar nu te-ntinde și tu la vorbă, fiindcă mătușa Elsbeth n-a apucat încă să sune, i-am pus în vedere. Chiar dacă habar n-am de ce, tot trebuie să-i cer scuze de urgență.

La urmă i-am cerut iertare și maică-mii:

— Mamă, îmi pare rău, i-am spus, de cum ne-am dat seama definitiv că nu mai era niciunul care ne-ar mai fi putut suna.

— Chiar așa simplu să nu crezi tu că-ți merge cu mine, îmi spuse mama mea. Mai judecă și tu înainte să faci ceva.

— Și dacă acum aș fi fost moartă? i-am trântit-o.

— Ar fi fost la fel de rău, îmi răspunse mama mea.

Mare scofală!

Înainte de-a pleca, l-am căutat pe tata și am dat de el în grădină. Tocmai sădise în pământ niște lăstari de dovlecei.

— Tată? Nici tu nu mai vorbești cu mine?

— Bine, dar despre ce ai vrea să vorbim, Gerri? spuse, păstrându-și același chip împietrit. Știi, un lucru ca ăsta nu-i deloc de glumă.

— Dar n-am vrut să-i fac nimănui niciun rău, i-am răspuns.

— Hai că mă faci să râd, zise tatăl meu, preschimbându-și deodată căutătura într-una teribil de furioasă. Cum îți închipui tu că, luându-ți zilele, nu faci nimănui niciun rău?

— Am crezut că n-o să vă fie atât de rău...

Partea proastă era că lacrimile începură să mi se prelingă deja pe obraji.

— Adevărul e, tată, că-n ultima vreme nu mi-a mers cine știe ce. Să știi că nu numai voi v-ați făcut planuri c-aș putea avea parte de altă viață... ci și eu! În afară de asta, mai am și o anumită predispoziție nevrotică și... cu toate că m-a luptat și-am tras ca un bivol... până la urmă asta a fost singura ieșire.

— N-avem parte mereu de viața pe care ne-am fi dorit-o, îmi spuse tatăl meu.

Pe frunte, venele, care, de obicei, îi ieșeau la iveală numai când pierdea la tenis, i se umflaseră.

— Și zău dacă mi-am dorit ca, la un moment dat, fiica mea cea mică să încerce să-și curme viața.

— Cum spuneam, n-am vrut să-i fac nimănui niciun rău, am comentat.

Tatăl meu strânse din buze.

— Și-acum, cinstit vorbind, niciunul dintre voi nu mi-ar fi simțit cu-adevărat lipsa! îmi scăpă pe gură.

Aha, uite că iar a ieșit la suprafață presupusul meu subconștient, pus pe harță!

— Și-așa n-am cum să fac și să dreg cât să vă convină și vouă ceva. De culoarea părului meu, ca și de meseria mea vă e rușine și vă mai e jenă și pentru că nu mi-am găsit pân-acum niciun soț. Știu că ar fi trebuit să mă fi născut băiat. De patru ori la rând ți-ai dorit și tu un fiu și tot de-atâtea ori tot c-o fată te-ai ales. Iar dezamăgirea ta a mai crescut un pic de fiecare dată. Dar tocmai, că nici n-avem parte mereu de viața pe care ne-am fi dorit-o, nu? Și ar trebui să ne mulțumim cu ceea ce avem.

Am vorbit așa, pradă furiei, încât chiar am contenit și cu plânsul. Tatăl meu se arătă vizibil surprins, încât se văzu incapabil să-mi dea vreo replică.

— Uite, măcar acum ai și tu parte de nepoți, i-am mai spus, înainte de-a mă răsuci și-a o lua din loc.

— Ia uite pe cine-avem noi aici, spuse Charly, de cum îmi deschise ușa.

Era vorba de Ole, care mă privea foarte serios, cu sprâncenele adunate către rădăcina nasului. Iar asta era o figură pe care nu i-o știam. Fiindcă, altfel, se uita la mine parcă aș fi fost pruncul Iisus în persoană, cu ochii lui albaștri larg deschiși și strălucitori.

Ei poftim, ce să-ți spun! Că doar nu era singurul care să-mi fi aruncat o căutătură întunecată. Iar cu așa ceva te și obișnuiești.

— Trebuie să vorbim, mi se adresă Ole.

— N-am chef să vorbesc cu nimeni, i-am trântit-o, ocolindu-l și călcând apăsat în direcția camerei de repetiții a lui Charly,

acolo unde, printre cartoane de ouă, îmi doream și eu să fi putut izbucni în hohote de plâns așa, tare și pe săturate.

În afară de chestia asta, nici nu arătam prea bine. Părul mi-era nespălat, nu eram machiată (nici nu meritase, că doar trebuise să bocesc destul și oricum s-ar fi dus totul) apoi purtam și un tricou împrumutat de la Charly, pe care scria *Fuck yourself.*

— Tocmai s-a întors de la părinții ei, explică Charly. Ei, cum a fost, Gerri, șoricelule. Foarte rău?

N-aș fi vrut, dar am început pe dată să plâng în hohote, chiar înainte de a ajunge la ușă.

— Ciurdă de șobolani! afurisi Charly. În loc să se bucure și ei că ești încă în viață și să se întrebe de ce oi fi făcut așa ceva...

— Dar de ce-ai făcut-o, Gerri? întrebă Ole.

— Păi, asta e, că *n-am* făcut-o, i-am răspuns. Tocmai asta-i problema mea.

— Adică îți luaseși o cameră în hotelul ăla numai ca să-ți pui capăt zilelor? mai întrebă Ole.

— Lasă-mă în pace, Ole, i-am întors-o, încercând să închid în urma mea ușa căptușită cu cartoane de ouă. Ai tu și-așa destule probleme, în care noi, ceilalți, nici nu ne băgăm.

Ole vârî piciorul în deschizătura ușii.

— Știi, n-aș vrea decât să lămuresc câteva lucruri.

— Dar nu-i nimic de lămurit, i-am spus. Pur și simplu, te-ai nimerit și tu la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit.

— Ba la momentul potrivit și-n locul potrivit, mă corectă Charly. Fiindcă, fără Ole, acum chiar că erai moartă.

— Da și ce bine ar fi fost, i-am zis.

Charly îi puse lui Ole mâna pe umăr.

— Are și ea nevoie de câteva zile-n plus. Și cred că cel mai bine ar fi să pleci.

— Da, chiar acum, răspunse Ole. N-aș avea decât vreo câteva întrebări. Ce mai e cu Joe?

Nu i-am răspuns, ci doar i-am împins ușa peste picior.

— Nu cumva ai făcut asta din pricina lui? întrebă Ole.

— Of, Ole! Joe ăsta nu-i decât o chestie, un... ăăă... sarconom, i-am răspuns.

— Ce?

— Acropole!

— Hă?

— Acronim, am mai rostit. Cine știe cum s-o numi așa ceva!

— Anonim, propuse Charly. Pseudonim, metaforă.

Ole își încreți fruntea.

— Tot nu pricep.

— Pe Joe ăsta l-am născocit, i-am explicat. Voi ați spus c-ar fi fost vorba de un rendez-vous, iar mie chiar mi-a convenit așa ceva. Un rendez-vous cu moartea. Exact ca-n filmul cu Brad Pitt.

— *Întâlnire cu Joe Black*, rosti Charly. Mda, să mori de plictiseală, până la scena de sex.

— Atunci, nu există niciun Joe? mai întrebă Ole.

— Ei, cum să nu, cu ghiotura chiar, i-am trântit-o, cu țâfnă. Atât că eu, personal, nu cunosc niciunul. Și-acum du-te și tu acasă. Vreau să fiu singură.

Numai că, îndărătnic, pantoful lui Ole nu se lăsă dus din ușă. Și era unul italienesc, cusut manual, fin și scump, care avu ceva de suferit în urma răului tratament.

— Dar tabletele de unde le-ai avut?

— Le-am primit și eu cadou, i-am răspuns, călcându-l cu nădejde peste degetele de la picior, fără ca măcar să-l fi făcut să clipească.

— Bine, dar în bar de ce ai mai intrat? Ce căutai acolo? întrebă el iar.

— Ca să beau și eu un ultim pahar de șampanie, i-am răspuns. Da, știu, a fost curată prostie. Dar așa s-a-ntâmplat. Și-acum, hai, du-te!

— De neînchipuit! izbucni Ole. Și când mă gândesc că fusesem cât pe-aici să iau un taxi și să mă duc acasă...

— Așa e, i-ai salvat viața lui Gerri, îi spuse Charly, cu căldură în glas.

— Da, spuse și Ole, schițând un rânjet. Pe undeva, e chiar frumos. Dar ia numai să mă fi prins și eu că ceva ar fi fost în neregulă, că astăzi aș fi avut și eu cu ce mă lăuda.

— Ei, lasă că și pentru atâta eu, una, îți sunt oricum veșnic recunoscătoare.

Charly îl sărută pe obraz și așa Ole fu scos din ale lui. Iar eu am profitat de ocazie, ca să-i împing piciorul din loc și să trântesc ușa.

— Hei! strigă Ole. N-am terminat!

— Las-o, îl sfătui Charly.

În ciuda atâtor cartoane de ouă, puteam să aud fiecare cuvânt.

— Trece și ea prin multe acum. Ca și tine, bineînțeles. Să știi că-mi pare rău din pricina poveștii cu Mia. Ați apucat să vorbiți unul cu celălalt?

— Totul e foarte complicat, îi răspunse Ole.

Și câtă dreptate mai avea!

— Iubește pe altul? întrebă Charly.

— Păi, de unde să știu eu asta? i-o întoarse Ole. Că nici n-am vorbit de vreun alt bărbat.

— Bine, dar ea știe că ai aflat că te înșală, nu?

— Habar n-am, spuse Ole. De unde să știu eu ce-i în capul Miei. Cum spuneam, totul e foarte complicat. Iar în ultima vreme nici nu prea mai schimbăm multe vorbe, Mia și cu mine.

— Dar..., îngăimă Charly. Bine, dar chestia asta nu poate dura la nesfârșit! Așa ceva trebuie totuși lămurit. La urma urmelor, sunteți căsătoriți.

— Știu, spuse Ole. De-aia mă și aflu aici.

— Dar ce amestec are Gerri în toată povestea asta? se interesă Charly. Ah, înțeleg! Fiindcă Mia își închipuie c-ar fi ceva între tine și Gerri!

— Cum spuneam, nu știu ce i-o fi trecând Miei prin cap, zise Ole. După cum nu știu nici ce crede Gerri.

De parcă Gerri știe ce să mai creadă, mi-am zis și eu, părăsindu-mi locul de tras cu urechea, din dosul ușii, și trântindu-mă pe canapea.

Un minut mai târziu, m-am trezit cu Charly înăuntru.

— Ole a plecat, îmi spuse. Nu ți se pare și ție că se poartă cam ciudat?

— Își închipuie c-am făcut ceva împreună, i-am trântit-o.

Charly se lăsă să cadă alături de mine, pe canapea.

— Poftim?

— Era în asemenea hal de beat, că nici nu mai știa să facă deosebirea între dorință și realitate. Și de cum s-a sculat și s-a văzut dezbrăcat lângă mine, pur și simplu a potrivit totul în mintea lui.

— Dar cum se face că era dezbrăcat? vru să știe Charly.

Am săltat din umeri.

— Păi, n-avea nicio pijama la el, am lămurit-o.

— Bine, dar e imposibil să nu știi dacă ai făcut sau nu sex, continuă Charly.

— Nu mai spune! Și cu Seppel ăla cum a fost atunci, când te-ai speriat c-ai fi putut rămâne gravidă numai fiindcă, beată cum erai, adormiseși pe canapeaua lui.

— Îl chema Kaspar, mă corectă Charly. Și-a fost vorba de cu totul altceva. Că am trecut printr-un moment de *black-out*[24] cât se poate de adevărat.

— Ei, atunci poate că și Ole a avut parte de unul, i-am zis.

— Bine, dar i-ai explicat doar că totul nu-i decât o prostie, insistă Charly.

Iarăși am ridicat din umeri.

— Ce, crezi că m-a crezut? i-am spus, ridicându-mă de pe canapea. Charly... Nu mai suport toate astea. Mai bine mă duc de bunăvoie la o clinică de psihiatrie, decât să mai fiu nevoită să mai dau ochii cu cineva. Ca să nu mai spun că acolo e cald și uscat și ți se dă destulă mâncare.

— Ce tâmpenie! se răți Charly. Mie mi se pare că tot ai ieșit cu ceva în câștig. Le-ai spus tuturor cam tot ce gândeai despre ei, iar acum, în sfârșit, chiar se va alege grâul de neghină. Pentru că de-acum înainte n-ai să mai ai de-a face decât cu cei care chiar înseamnă ceva pentru tine și care te iubesc.

---

[24] Amnezie (în lb. eng. în original).

— Bine, dar și față de ei mi-e rușine, am răspuns.

— Rușine... Ia ascultă, câți ani ai? Rușinea e așa, pentru fetițe, mă îmbărbătă Charly.

— Uite, chiar azi a dat telefon la ai mei acasă Adrian ăla, de la editură. Iar el e cel căruia i-am scris că-l consider sexy, că prietena pe care o are nu mi se pare potrivită pentru el și că în pliul de sub sânii mei nu-ncape nici măcar un singur creion. Ia mai zi și-acum că nu te-ai rușina în locul meu!

— Nu, mi-o trânti Charly. De vreme ce totul e purul adevăr.

— Bine, dar pe bărbatul ăsta nu-l cunosc câtuși de puțin, i-am spus.

— Ei, atunci nici nu-i așa de rău, zise Charly. Și ce-a vrut?

— Ar fi vrut să trimită o coroană la înmormântarea mea și să întrebe dacă putea să publice postum romanul cu vampiri pe care-l scrisesem.

— Păi, nu-i toată chestia asta minunată, sări cu gura Charly. Uite că acum iar ai o slujbă.

— Era vorba de un *roman cu vampiri*, mi-am întărit vorbele, cu un ton de dispreț.

— Și unde e? se interesă Charly.

Am arătat către laptop.

— Acolo, înăuntru. *Calea Leei prin negură*. Dar nu te-apuca să citești, dacă zici că ești sensibilă la vărsarea de sânge.

Charly se arătă de-a dreptul obsedată de Lea. Iar după ce ridică capacul notebook-ului și dădu drumul programului, pur și simplu înfulecă cele optzeci de pagini în mai puțin de trei sferturi de oră. Tot timpul m-am uitat la ea și m-am minunat. Se ambalase, ce mai! Iar la un moment dat ajunse chiar să-și roadă și unghiile, lucru pe care, altfel, nu-l făcea decât în sala de cinematograf.

— Chiar că-i grozav, spuse, de cum termină de citit. Dumnezeule, ce tensiune! Și cum merge mai departe? Or să se căsătorească Ronina și Sir Amos?

— Păi, întrebarea asta trebuie să și-o pună cititorii la fiecare roman, i-am explicat. Eu i-am conceput pe-amândoi după

modelul Clark Kent și Lois Lane[25]. Sau după cel al perechii Remington Steele și Laura Holt[26].

— Aha, înțeleg, spuse Charly. Păi, asta aduce suspans și mai mult. Și altceva ce mai scrii?

— Charly, n-am de gând să scriu romane cu vampiri. Sunt o mizerie!

— Da, dar o mizerie care te ține încordat, mi-o întoarse Charly. Și de când ai căpătat, mă rog, așa pretenții literare? Numai fiindcă te porți precum tânărul Werther[27], nu se cheamă c-ai fi cumva vreun Goethe. Și asta lăsând la o parte faptul că pe Werther ăsta eu, una, l-am găsit întotdeauna plicticos. Cu toată fandoseala lui autocompătimitoare, față de Charlotte aia. În locul tău, aș da buzna peste Adrian acesta, de la editură, și i-aș spune că aș scrie pentru el.

— Hm, am făcut. Dar seria asta cuprinde așa de multe porcării și tâmpenii...

— Ei și? O să-i spui că vrei să lucrezi în condițiile tale: fără porcării și tâmpenii și pentru ceva mai multe parale. Ce, ai ceva de pierdut?

— Hm, am făcut, din nou.

— Haide odată! Dac-a dat el telefon special ca să cumpere romanul unei moarte, atunci s-ar putea spune că într-adevăr e mort după el. Și știi ceva, mie chiar că-mi plac romanele tale, nu numai fiindcă sunt pline de romantism, ci și pentru că sunt antrenante. Și, într-o oarecare măsură, chiar ciudate, cu toți ticăloșii ăia, armele bizare și portalurile fermecate, spuse Charly. Adică, fără să vreau să le nesocotesc pe celelalte romane: în astea, ale tale, se petrece din plin ceva. Închipuie-ți cum ar fi dacă necredincioșii ăștia ar da năvală în clinica doctorului Ohlsen

---

[25] Personaje principale ale benzilor desenate și filmelor din seria *Superman*.

[26] Personaje ale serialului TV din perioada 1982-1987, *Remington Steele* (interpretate de Stephanie Zimbalist și Pierce Brosnan).

[27] Trimitere la capodopera lui Johann Wolfgang von Goethe, romanul epistolar *Suferințele tânărului Werther*.

și ar fura de-acolo rezervele de sânge. Sau dacă Angela, sora de la pediatrie, s-ar dovedi în realitate o femeie-vampir, iar doctorul Goswin ar fi mușcat de un pricolici... Ce mai, practic ai putea preschimba oricare dintre romanele tale într-unul cu vampiri! Vreau să spun *transforma.*

Poate că ceva adevăr tot era la mijloc. Fiindcă și în cazul Leei totul îmi venise foarte ușor.

Iar Charly se înfierbântă deodată.

— Câte romane ai scris tu în ultimii zece ani? întrebă.

— Două sute patruzeci și unu, i-am răspuns. Cu *Calea Leei*, două sute patruzeci și două.

— Păi, vezi? mai spuse Charly. Ai material cu duiumul. N-ai decât să presari ceva vampirism printre rânduri...

— Și le am pe toate salvate pe CD-ROM, i-am zis.

Pe Charly o pufni râsul.

— Ceea ce nu se poate spune despre piesele de lenjerie, pe care le-ai aruncat, fanatică mică a ordinii și curățeniei ce ești! Ai vrut să ne faci să credem că ai purtai numai slipuri tanga, mici și delicate. Dar ia stai, că acum mi-aduc minte! Ce s-a ales de vibratorul ăla, pe care ți l-am făcut cadou?

— Oh, pe ăla...

M-am scărpinat în creștetul capului.

— Mai mult ca sigur c-a pus laba pe el mătușa Evelyn.

— Ah, *știam* eu! strigă Charly. L-ai lăsat să se piardă! C-așa e cu cei care nu țin la chiloții lor, nu dau doi bani nici pe vibrator. Nici nu-ți închipui cât a costat!

— Gerri Thaler. Am o întâlnire fixată cu Lakritze, am rostit.

Femeia de la recepție își frecă bărbia.

— Nu cumva cu doamna Krietze?

— Ba da. Și să nu-mi spuneți cumva că nu-i ziceți și dumneavoastră Lakritze. Măcar așa, în secret, am adăugat.

Femeia de la recepție clătină molcom din cap.

— Sigur nu? Gabrie... La... Krietze?

Am privit-o neîncrezătoare.

— Probabil că sunteți o sfântă, dacă nu vreți să-i dați porecla asta.

— Noi îi spunem *Fundul tweed*, spuse doamna de la recepție, cu repulsie în glas.

— *Fundul tweed?*

— Pe-aici, îi poreclim pe toți după șezut, explică doamna de la recepție. Cei simpatici sunt *funduri*, iar cei mai puțin simpatici *cururi*. *Cur osos*, *Fund dungat*, *Cur trăsnet*, *Cur de piele*... Din păcate, cei mai mulți sunt niște *cururi*.

— Oh! Păi, e așa... Și cum îi ziceți noului redactor-șef?

— *Cur apetisant*, îmi răspunse doamna de la recepție.

— Asta fiindcă nu-i un tip prea drăguț, am comentat, întristată.

— Nu, dar, de obicei, toți cei noi sunt la-nceput niște *cururi*, mă lămuri doamna de la recepție și puse mâna pe telefon. Nici nu știu de ce v-am spus toate astea! Doamna Krietze, a sosit Gerri Thaler.

Un minut mai târziu, Lakritze coborî și mă însoți până în biroul ei.

— Șampanie?

— Nu, mulțumesc. Mi-aduc aminte prea bine de ultima oară, i-am răspuns.

— Bine, dar v-a stimulat și-ați realizat o performanță deosebită. Sunt chiar impresionată de *Calea Leei prin negură*, spuse Lakritze. Ca și tânărul de altfel. Și ce-i al lui e-al lui, fiindcă și-a retras prostia aia a lui în favoarea celor scrise de dumneavoastră. Dar pe unde-o fi acum?

— Credeam că ne înâlnim în biroul lui, am spus.

— În chichineața aia? zise Lakritze, pufnind în râs. Ei, nici chiar așa! Ca să stăm tot timpul în picioare? Vă spun eu, aia nu-i o poziție bună ca să ceri un onorariu mai mare.

Priveam evident uimită, fiindcă Lakritze îi dădu înainte:

— Ei, hai, copilă, că doar de-asta ți-ai dorit întâlnirea asta, nu-i așa?

— Nu, e vorba despre... Ce, credeți c-aș putea pretinde mai mult?

— Bineînțeles c-ați putea, îmi răspunse Lakritze. O sută în plus la fiecare roman ar trebui să meargă.

Se auziră bătăi în ușă, după care Adrian intră. Ei, în clipă aia parcă aș fi vrut un pahar de șampanie, cel puțin ca să-mi pitesc fața îndărătul lui! Și asta fiindcă m-am înroșit toată, chiar dacă acasă, în camera de repetiții a lui Charly, trăisem scena în minte de vreo sută de ori, doar-doar n-aș fi roșit la o adică.

— Șmecheria e foarte simplă, îmi spusese Charly. Pur și simplu nu trebuie să te gândești la ce i-ai scris.

Numai că să *nu* te gândești la ceva e mult mai greu decât îți poți închipui. Să zicem că nu v-ați gândit de luni în șir la un lemur, nu? Necum la unul care să poarte bikini și să pufăie dintr-o țigară, nu? Ei, dar dacă vă zic eu acum să *nu* vă gândiți la un lemur care fumează și poartă un bikini? Ce-ați face? Da, exact!

— Bună dimineața, spuse Adrian, dând mâna cu mine.

Am încercat să-l privesc în ochi cât mai dezinvolt cu putință, fără să mă gândesc la faptul că știa că îl consideram sexy. Și acum mi se părea la fel. Cu toate că era mai scund decât îmi închipuisem. Să fi avut puțin peste un metru optzeci, ceea ce însemna că, în mod evident, era mai scund decât Ole.

— Mă bucur să vă văd așa de *plină de viață*, îmi spuse el.

Să-mi fi făcut cumva cu ochiul? Mi-am aranjat pe mine tricoul cu Kermit și m-am necăjit subit că nu îmbrăcasem și eu altceva. Dar cum aș fi putut oare, de vreme ce-mi aruncasem multe dintre lucruri, iar printre țoalele lui Charly nu se găseau deloc unele pe care să le fi putut îmbrăca peste zi, fără ca mai apoi să fi ajuns în arestul poliției?

— Doriți un pahar de șampanie? întrebă Lakritze.

— Dar ce, e ceva de sărbătorit? întrebă Adrian, răsucindu-se către Lakritze și dându-mi astfel ocazia să verific de ce era numit *Cur apetisant* printre cei ce lucrau acolo.

Hm, da! Chiar că avea tot dreptul să poarte așa un nume!

— Sigur că da! Doar am reușit s-o aducem de partea noastră pe Gerri, pentru seria *Ronina*, și mai avem în mână și un prim roman extraordinar, spuse Lakritze.

— Așa mai merge, dar numai un pahar, spuse Adrian.

— Mă duc s-aduc repede niște pahare curate din bucătărie, zise Lakritze, mișcându-și fundul ei de tweed către ușă. Gerri, și pentru dumneavoastră, nu?

— Nu, mulțumesc. Și-așa în ultima vreme am băut cam mult alcool, i-am răspuns.

— *In vino veritas*, comentă Adrian.

— Da, numai că eu am băut votcă și nu *vino*, i-am întors-o. Când ai așa ceva în tine, scrii cu de-amănuntul și ce n-ai fi vrut să pui pe hârtie.

— Păi, în cazul ăsta e foarte bine că nu mai știți ce-ați scris, spuse Adrian, oprindu-și privirea, dacă nu mă înșelam, asupra pieptului meu.

Așa se face că am roșit și mai mult, dacă așa ceva e cu putință.

Lakritze se întoarse cu paharele și destupă sticla de șampanie.

— Romanul este minunat, nu? Iar dacă lucrurile or s-o țină tot așa, cred c-o s-ajung și eu un fan al vampirilor. Gerri, următorul e cumva deja în lucru? În sănătatea dumneavoastră și a noului bestseller al *Aurorei*.

— Sănătate! ură și Adrian.

— Nici chiar așa de repede, am spus. E drept, sunt eu gata să scriu pentru seria asta, cu vampiri, dar numai și numai dacă conceptul urmează să fie restructurat.

— De acord, spuse Adrian. V-am și spus la telefon că am găsit propunerile dumneavoastră de îmbunătățire foarte convingătoare. Sunt lucruri pe seama cărora puteți discuta împreună cu doamna Krietze, pentru a putea să le includă în prezentarea ei de la următoarea ședință a reprezentanților.

— Nu, nu m-ați înțeles ca lumea, am insistat, așezând pe masă o mapă transparentă. Uitați, aici se află deja noul concept. Are prea puțin de-a face cu cel vechi, am prelucrat fiecare personaj în parte, am creat mai bine de o duzină de personaje noi, am conceput o acțiune-cadru și am structurat totul în seturi de câte zece romane cu continuitate. Un glosar întins pe trei pagini, alături de cele *Zece reguli de aur ale lumii vampirilor*, le vor ușura munca autorilor și vor evita apariția unor dezacorduri incomode.

Lakritze și Adrian mă priviră la fel de consternați.

— Știu, totul sună puțin impus, am adăugat. Dar, după ce m-am documentat și eu pe internet, am ajuns la concluzia că există un potențial ridicat de vânzare. Aveați dreptate. Vampirii ăștia sunt chiar la mare preț. Iar noi dorim ca vampirii noștri să se distingă artistic de masa produselor de proastă calitate, nu-i așa? De aceea l-am și eliminat pe *Java*, liliacul vorbitor al Roninei. Așa un animal vorbitor s-ar potrivi mai degrabă într-o serie de comics-uri pentru copii.

— Dar *Java* nu vorbește în adevăratul înțeles al cuvintelor, el nu se poate *înțelege* decât cu *Ronina*, îmi explică Adrian.

— Vă rog foarte mult! m-am împotrivit. Femeia asta stăpânește deja incredibil de multe: telepatie, kung-fu, telecinetică, tehnici de tămăduire... Chiar e nevoie acum să mai fie în stare să vorbească și limba liliecilor? Vreau să spun, nu, nu e cazul. Din partea mea, *Java* ăsta poate rămâne, dar numai așa, ca un animal exotic, blând, de companie. Trebuie doar să nu mai joace niciun rol principal în spionarea dușmanilor.

— Hm, făcu Adrian, luându-mi dosarul și frunzărindu-l nehotărât.

— E-adevărat, am nevoie urgentă de un loc de muncă, dar nu mă pot ocupa de acest proiect decât dacă totul se ridică cel puțin la un *anumit* nivel, am mai explicat. Altfel, din păcate, m-aș vedea nevoită să renunț.

— Și cât doriți pentru asta? întrebă Adrian.

I-am întins un al doilea dosar.

— Aveți aici rezumatele pentru primul set de zece romane. Aș putea să vă furnizez două sute treizeci de romane. Evident, cu condiția ca și cititorilor să le placă așa ceva.

Am observat cum Lakritze însăși se ciupi de braț, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu visa.

Am tras adânc aer în piept.

— Și nu doresc un onorariu, ci procente din vânzări.

Atât Lakritze, cât și Adrian se arătară teribil de surprinși. Și amândoi îmi priviră dosarele, fără să le vină să creadă.

— Bine, dar asta e totuși... neobișnuit, spuse Adrian, într-un sfârșit.

Am ridicat din umeri.

— Gândiți-vă și dumneavoastră la economiile pe care le faceți în felul ăsta, fără să vă mai complicați cu vreo duzină de autori lipsiți de talent. Iar dacă se vând prost, riscurile dumneavoastră ar fi minime.

Adrian mă privi doar. Am încercat să nu mă las dusă de privirea ochilor lui verzi și l-am privit la rându-mi, cât mai degajată cu putință. Lucrasem din greu toată săptămâna din urmă, dar, cu ajutorul lui Charly, reușisem să transform toate rezumatele seriei cu *Angela, sora de la pediatrie* în rezumate ale seriei *Ronina*. *Angela* se numea acum *Belinda*, iar blondul de *Goswin*, fostul medic rezident, chipeș asemenea unui zeu, era acum pe urmele ei, căci a) se dădea în vânt după muritori cu grupa sangvină 0 (mai cu seamă în nopțile cu lună plină) și b) dorea să-i dea o lecție *Roninei*, care se afla în relații foarte strânse cu *Belinda* și care încerca să stăvilească uneltirile intrigantei surori-șefe *Alexandra*, care, la rândul ei, se îndeletnicea cu un comerț profitabil cu rezervele de sânge dintr-un spital, susținându-i astfel pe necredincioșii din cealaltă lume. Din fericire, mai era pe-acolo și medicul-șef *Orlando*, care, ca de obicei, urma să facă ordine în tot acel haos, dovedindu-se până la urmă un iscusit luptător cu sabia și pe al cărui piept, spre sfârșitul fiecărei aventuri, se putea sprijini și *Belinda*. Nimeni nu i-ar fi recunoscut, ceea ce mă făcu să pot prelua pasaje întregi, cuvânt cu cuvânt. Ce mai, totul urma să fie ca o joacă!

— Dacă nu doriți dumneavoastră toate astea, mă pot adresa în altă parte, am adăugat. Căci, după cum cu înțelepciune ați recunoscut-o: vampirii chiar sunt pe val!

— Am mai procedat în felul ăsta, i se adresă Lakritze lui Adrian. Cu seria *Colt*. Ce-i drept, asta se-ntâmpla cu mult înainte să apăreți dumneavoastră, dar pe-atunci, creatorul și autorul seriei a luat un procent din câștigul net din prețul de librărie.

— Acum, chiar creator nu mă pot eu numi, m-am băgat în vorbă, cu modestie. Doar am... Să zicem... am îmbunătățit totul.

— Și cât vreți pentru așa ceva? întrebă din nou Adrian.

— Cinci procente, i-am răspuns.

Lakritze și Adrian schimbară o privire. Apoi, Adrian clătină calm din cap.

— Bineînțeles că trebuie să discut cu cei din conducere, începu el. Și să vă citesc rezumatele. Cum de-ați fost în stare să le scrieți așa de repede? Că doar ați avut *atâtea altele* de făcut.

— Gerri e un geniu, îmi sări în ajutor Lakritze.

— Hm, făcu Adrian, aruncându-mi o privire sfredelitoare.

— Nu vă grăbiți cu judecatul, am spus, încercând, de îndată, să-i susțin privirea. Aveți timp până, să zicem, vinerea viitoare. Atunci însă chiar că trebuie să am și eu un răspuns.

Am scotocit prin poșetă după un pix și un bloc de notițe și am scris numărul de telefon al lui Charly.

— Acesta este numărul meu de telefon, am mai spus.

Adrian mă surprinse cu un zâmbet.

— Nu cumva i-ați trimis și fostului proprietar o scrisoare de despărțire?

Să fi știut oare ce bine arăta atunci când zâmbea? Și că, în colțul stâng al gurii, îi răsăreau trei cute mărunte, iar în colțurile ochilor chiar mai multe?

— Ei bine, nu toată lumea poate suporta adevărul chiar într-atât de detașat, i-am întors-o. Unii i-o iau cât se poate de serios în nume de rău celui care le dezvăluie cam ce gândește despre ei.

— Îmi închipui, îmi răspunse Adrian. Fiecare după cum este și el apreciat.

— Bine, dar despre ce vorbim acum? se interesă Lakritze.

Bună ziua, domnule Rothe!

Nu-mi dau seama dacă vă mai aduceți aminte de mine, ceea ce mă determină, pentru mai multă siguranță, să vă împrospătez memoria: Gerri Thaler, promoția de bacalaureat '98, cursul de aprofundare de limba germană. Chiar dacă am avut ghinionul ca, începând din clasa a șaptea, să vă am drept profesor (atât la istorie, cât și la germană), nu presupun câtuși de puțin că mi-ați cunoscut vreodată numele. Și asta fiindcă întotdeauna m-ați numit ba *Domnișorică*, ba *Domnișoara băgăcioasă* sau *Domnișoara Le-știe-ea-mai-bine*, dar și *Domnișoara Caută-în-văzduh*. Știți, și noi aveam destule nume pentru dumneavoastră, dar nu cred că doriți să auziți vreunul dintre ele.

Oricum, sunt cea care ar fi meritat unu la germană, dar primea întotdeauna din partea dumneavoastră numai câte un doi-minus, deoarece nu vă cădeau bine interpretările mele pe marginea operelor lui Goethe, Schiller sau Borchert.

Acum, că tot mai am puțin până sfârșitul vieții mele și fac un bilanț, trebuie să mărturisesc, spre propria-mi mirare, că am totuși o mulțime de lucruri pentru care vă sunt recunoscătoare. Nu aș fi priceput pe veci diferența dintre *din nou* și *împotrivă*[28] până când, în clasa a șaptea, nu m-ați pus să scriu de o sută de ori: *O domnișoară germană nu se împotrivește cu vorba.*

Și, bineînțeles, frumoasele cuvinte *Ce-i dăruit dăruit rămâne, iar luatul din nou, înapoi, e hoție.* Asta m-ați pus să scriu atunci când Britt Emke a împrumutat de la mine un pix și nu mi l-a mai dat înapoi decât după ce am amenințat-o că-i dau una în cap cu cartea de latină. Din păcate, tocmai atunci s-a nimerit să intrați în clasă, luându-i imediat partea lui Britt. Și, la urma urmelor, de ce? Fiindcă avea o față de cal nemțesc? Fiindcă era în stare să verse lacrimi la

[28] În limba germană *wieder*, respectiv *wider*.

comandă, în vreme ce eu, una, numai în cazul în care m-aș și înfuriat și, în plus, aș fi scrâșnit din dinți ?

De parcă îi dădusem în dar pixul acela ! În realitate nu era decât un dar din partea mătușii mele Hulda, cu totul excepțional, care-mi și plăcea, deoarece, mai întâi și mai întâi și cu totul excepțional, nu era o pereche de dresuri care să-ți fie mici. Și în pixul cu pricina se mișca de colo-colo și un trenuleț. Îl mai am și azi. Mai bine că nu știți cum l-am căpătat înapoi, fiindcă altfel sigur ar fi trebuit să scriu de o sută de ori : *Unei domnișoare germane nu-i este permis s-o lovească pe alta cu picul de șters cerneala.*

Cu deosebită stimă,

Gerri Thaler

Treisprezece

Flo ne deschise ușa casei.

— Ne-ați adus ceva?

— Da' cum se face că nu ești încă-n pat? întrebă Charly.

— Pentru că nu-s încă obosită, îi răspunse Flo. Și fiindcă am vrut să v-aștept.

Mă îmbrățișă furtunos, și apoi încă o dată, de cum i-am strecurat un abțibild micuț, înfățișând un inorog.

— Ești cea mai drăguță de pe lume, Gerri!

— Și dacă ți-aș fi adus eu ceva, atunci aș fi fost eu cea mai drăguță de pe lume, nu? o luă la rost Charly, geloasă.

— Nu, i-o tăie Flo. A doua.

— Ia mergi tu la culcare! o îndemnă Charly.

— Azi e lună plină și, de obicei, copiii nu prea au somn. Și-ai face bine să te obișnuiești cu asta!

Caroline veni dinspre bucătărie, împărți sărutări și se-apucă din nou de sporovăit, fără punct și fără virgulă:

— Charly, dulceațo, tot îți mai e rău și-ți vine să vomiți, nu, ha-ha, ar fi trebuit să ți-o spun din capul locului c-așa ceva nu-i nicidecum vreo bagatelă, Ulrich, n-ai mai terminat odată cu rasul, urs țepos ce ești, Gerri, ce bine că ești aici, arăți chiar minunat, tricoul ăsta e nou, Severin, lasă-i cerceii-n pace, am luat somon în loc de ton, că nici n-ar mai trebui cumpărat așa ceva din pricina pescuitului excesiv la care e supus, și uite așa, curând, o să dispară toți, fiindcă n-apucă și ei s-ajungă la maturitate și să se-nmulțească, că nici de mâncat nu mai găsesc de niciunele, Severin, lasă aia, ți-am spus doar, că și pe peștii ăia, mai mici, îi pescuim, chiar că-i o rușine, uneori chiar mi se face rușine că sunt om, somonul măcar provine dintr-o fermă ecologică irlandeză, ceea ce-nseamnă că-l putem mânca cu conștiința

împăcată, că m-am gândit că poate-l facem în sos de smântână cu mărar, cu tăiței lați, merge și repede și te și saturi, ca să nu mai spun ce mult le place copiilor, Marte și Marius chiar ar trebui s-apară pe-aici cu amândoi, că și babysitter-ul n-a putut să stea cu cei mici în seara asta, Ole și Mia au venit deja, dar, vă rog, nu suflați un cuvânt, din care să priceapă c-am ști ceva despre criza din căsnicia lor, că Ole ne-a spus totul numai silindu-ne să ne jurăm c-o să ne ținem gura, așa că purtați-vă ca și când totul ar fi la fel ca-nainte, vezi că Odette vrea să-i pună lui *Pocahontas* rochia *Frumoasei din pădurea adormită.*

— Ce prostie! exclamă Flo, luând-o la fugă pe scări, în sus.

— Bună șmecherie, spuse Charly, recunoscătoare.

— Funcționează însă numai în cazul fetelor, zise Caroline, ridicându-l pe Severin în brațe și făcând o cărare printre munții de bulendre, pantofi și jucării, pe care, cu șuturi, le aruncă de-a stânga și de-a dreapta.

Deodată, am simțit că-mi piere tot curajul să mai fac vreun pas înainte. Atât că Charly mă apucă de cot.

— Haide odată! Nu-i nimic de care să-ți fie rușine.

Ah, Charly! Ce m-aș face fără tine? În aceeași dimineață dăduse ultima ei reprezentație oficială în postura de cântăreață, cu prilejul unei nunți ce se ținuse în biserica Sf. Agnes, când cântase un *Ave Maria*, în vreme ce Ulrich și cu mine șezusem pe ultimul rând de bănci și ascultasem. Dar nu numai cântarea lui Charly, ci și ce comentau pe tema asta nuntașii.

— Dumnezeule, dar cine-a mai angajat-o și pe-asta?

— Sigur e ruda cuiva de pe-aici.

— Nici nu-i de mirare că mama miresei plânge-n hohote deja.

— Mulțumesc, îmi șoptise Ulrich. Chiar era și timpul ca cineva să-i pună capăt gogoriței ăsteia.

— Cu plăcere, i-am răspuns, cu toate că mă durea inima, ascultând-o pe Charly cum înterpreta cu ardoare toate tonurile acelea false.

— Pieptul înainte, capul sus, mă îmbărbătă ea, eu executându-mă întocmai.

Chiar că nu aveam vreun motiv să mă rușinez. În orice caz nu față de prietenii mei.

De fapt, era o sâmbătă seara ca oricare alta. Găteam câte ceva și încercam, pe cât se putea, să nu luăm în seamă zarva făcută de copii. Și totuși, atmosfera nu era deloc cea obișnuită. Pe de-o parte, fiindcă Marius și Martha îmi aruncau tot timpul niște priviri ciudate și, atunci când vorbeau cu mine, rosteau cuvintele foarte rar, accentuându-le prin tonuri ultrarăspicate, iar pe de altă parte fiindcă Ole se ferea să se uite înspre mine, spre deosebire de Mia, care aproape că mă asasina din priviri.

Și zău dacă nu-mi dădu prin minte să mă sui pe masa din bucătărie și să dau explicații: *Nu mă aflu sub influența mijloacelor psihofarmaceutice și nu am nimic de-a face cu Ole. Mă jur pe viața mea!*

Bineînțeles că n-am avut curaj să fac așa ceva. Și, în afară de asta, cu toate că într-adevăr nu aveam nimic de-a face cu Ole, începusem, încetul cu încetul, chiar să regret lucrul acesta. Fiindcă nu reprezenta nicio deosebire nici pentru Ole, nici pentru Mia.

Aproape că aveam impresia că Mia își dorea neapărat să-i remarc privirile ucigașe.

— Ei, cum a mers, Mia, cu cursul ăla de perfecționare, de săptămâna trecută? am întrebat-o, atunci când nu m-am mai putu abține nici eu și luasem cu toții loc în jurul mesei, ca să mâncăm tăieței cu somon.

Flo se cuibărise în poala mea, precum obișnuia, lăsându-se hrănită de mâna mea, ca și când ar mai fi fost încă un bebeluș.

— Plictisitor, ca de-obicei, îmi răspunse Mia. Ce să mai zic de tine, c-am auzit c-ai fi avut parte de-un sfârșit de săptămână plin de emoții.

— Mia! șuieră Marius, chestie la care Mia reacționă ca și când n-ar fi auzit nimic.

— Ia cască tu gura, că acum vine trenu', am făcut-o atentă pe Flo.

— Tare sunt curioasă, Gerri. Zău, cum a fost?

Mia se aplecă puțin înainte, făcând ca părul ei roșcat să se aprindă și mai mult la culoare în strălucirea luminii, asemenea unor flăcări.

— Carevasăzică, când să iei și tu niște somnifere, ți se întâmplă ceva. N-ai vrea să ne spui ce? Sau cine-a fost la mijloc?

— Hai, Mia! Termină odată cu toată chestia asta, o repezi Caroline. Eu, una, mă bucur nespus că n-a făcut-o. Și-n afară de asta, gândește-te și tu că-s copii de față!

— Eram doar curioasă, spuse Mia. În locul lui Gerri, m-aș bucura să știu că lumea e interesată de ce se-ntâmplă cu mine. Că doar e mai bine așa, fie vorba-ntre noi, decât să nu fi fost nimic. Nu-i așa Gerri? Hai, povestește-ne și nouă cum a fost.

— În mod normal, lumea întreabă mai întâi *de ce*, i-am răspuns, făcând să mai intre un vagon de marfă plin ochi în gura lui Flo.

— O, păi, dacă ai fi vrut *într-adevăr* s-o faci, ai fi avut din partea mea toată înțelegerea, spuse Mia. Doar locuiești într-o nenorocită de garsonieră din casa unei mătuși oribile, scrii literatură pornografică de toată jena și mai ai și-un fund cu care s-ar mulțumi două la un loc.

— Ia ascultă, Mia, tu chiar te-ai prostit de tot? o luă la rost Bert. Gerri nu scrie deloc literatură pornografică! Ce-i cu felul ăsta de-a te purta cu o prietenă, una care tocmai a încercat să se sin... Știți și voi doar prin ce-a trecut, nu?

— Chiar așa! se revoltă și Marta.

— Obiectiv vorbind, viața lui Gerri nu-i cu nimic mai rea decât a ta sau a mea, spuse și Charly.

— Ce-i aia *pornografică?* întrebă Odette, fiica Martei și a lui Marius.

— Ei, poftim, acum ești mulțumită? i-o trânti Caroline Miei.

Pentru ca, întorcându-se către Odette, să-i spună acesteia:

— Draga mea, pornografice li se spune tuturor cărților ălora, cu povești palpitante despre ponei.

— Ce păcat că nu scrii și tu, Gerri, cărți pornografice, spuse Odette, cu regret în glas.

Am remarcat totuși că nu se găsise nimeni care să rostească ceva în apărarea fundului meu. Că doar și partea asta a trupului – ca s-o spun de data asta limpede și răspicat – nu mi-era cu-adevărat mai mare decât media. Iar în ultimul timp și-așa

mai scăzuse în proporții, de vreme ce abia dacă mai puneam gura pe ceva.

— Oh, scuză-mă, te rog, Gerri, n-am vrut să te calc pe coadă, spuse Mia, exagerând în delicatețea din glas. Sigur ai avut tu motivele tale, *ultrapersonale*.

— Ia mai tacă-ți fleanca odata, Mia! izbucni Ole.

Iar Mia asta și făcu, cel puțin până terminară copiii de mâncat, se ridicară de la masă și se înhăitară în obișnuitele lor jocuri gălăgioase, pe parcursul cărora, din cinci în cinci minute, câte unul dintre ei se întorcea alergând, lovit și urlând. Mi-am întins și eu picioarele, care îmi amorțiseră sub greutatea lui Flo, și am privit pe furiș în direcția lui Ole. Și el mă privi tot așa, pe ascuns. Mai-mai să-i zâmbesc, dar îmi căzu privirea asupra Miei, ceea ce făcu să-mi piară zâmbetul din nou.

Mia se ridică și se așeză pe scaunul rămas liber lângă mine, trăgându-l și mai aproape, ceea ce chiar că n-ar fi fost nevoie.

— Mă gândesc tot timpul cum aș aranja *eu* totul dacă ar fi să vreau să mă omor, îmi spuse ea, pe șoptite.

Ce mai, își alesese foarte bine momentul atacului: Charly tocmai îi dădea o mână de ajutor lui Caro ca să strângă farfuriile, Marta îi scotea lui Odilo, fratele mai mic al Odettei (da, știu, parc-ar fi povestea cu Arsenius și Habakuk), o piesă de *Lego* din nas, iar ceilalți se adânciseră într-o discuție. Numai Ole ne privea îngrijorat, fără ca totuși, de la celălalt capăt al mesei, să poată auzi ce spunea Mia.

— Poate că mi-aș lua o cameră drăguță la un hotel, m-aș găti și eu ca lumea și l-aș suna pe unul după care îmi curg balele de multișor, spuse ea.

Aha, prin urmare acum mergea direct la țintă! Încerca și ea să-mi ghicească gândurile. Dar poftim de încearcă! Mă aflam evident în avantaj, căci măcar știam ceea ce știa ea și, în al doilea rând, știam că ea nici măcar nu-și permitea să se arate la curent cu toată povestea, decât în cazul în care ar fi recunoscut că nu fusese la nicio perfecționare, ci cu amantul în același hotel cu noi. Și, în al treilea rând, între mine și Ole chiar nu se petrecuse nimic!!!

— Dar ce, e vreunul după care-ți curg *ție* balele de multișor? am întrebat-o. Fiindcă, dacă nu mă-nșel, *tu* ești femeie măritată!

— Nu-nu-nu, nu mă-nțelegi. Am încercat doar să mă pun în pielea ta, îmi șopti Mia.

Ochii ei spălăciți, de un albastru de acuarelă, aveau, în ciuda luminii mai degrabă sărăcăcioase, pupilele abia deschise. Și mi s-a părut că arătau un pic de groază. Așa un efect trebuia ținut minte și folosit în paginile seriei *Ronina*.

— Mi-am închipuit doar ce-aș fi făcut eu în locul *tău*. Și-atunci aș fi dat *eu* telefon după tipul ăla, după care-ți curgeau *ție* balele de multișor. Și i-aș fi bocit la telefon, dându-i de înțeles că ar urma de îndată să-mi pun capăt zilelor, ceea ce l-ar fi făcut să vină iute la tine, doar-doar ar fi izbutit să te împiedice să te omori.

— Bine, dar așa ceva chiar c-ar fi o prostie din partea ta, i-am răspuns. Fiindcă atunci nici c-ai mai fi putut să te sinucizi.

— Păi, tocmai asta e, mi-o întoarse Mia. Știai că treizeci la sută din toate tentativele de sinucidere nu reprezintă decât niște strigăte doar așa, ca s-atragă atenția? Că asemenea oameni nici nu urmăresc altceva decât să se-aleagă și ei c-o porție de mângâiere, pe care, după capul lor, ar merita-o?

— Ce, te-ai documentat cumva pe internet?

Mia dădu din cap.

— Și mai știi ceva? Cred că exact așa s-au petrecut lucrurile și în cazul tău.

— Așa se și explică, cel puțin, lipsa ta de compasiune și îngrijorarea, i-am răspuns.

— Trebuie să recunosc, șmecheria asta nu mi se pare rea, continuă Mia. Chiar dacă perfidă, totuși de efect. Tipul după care-ți curg ție de multișor balele, abia dacă-ți poate rezista atunci când stai în fața lui așa, cu ochi de ciută, umezi și triști. Și nici nu trebuie subestimat câtuși de puțin efectul avut asupra unui bărbat, căruia îi dai sentimentul de a fi salvatorul. Iar înainte de-a te dezmetici bine, te și trezești întinsă-n pat, cu tipul alături.

— Zău dacă știu ce să-ți spun, Mia, dar mie, uneia, mi se pare un pic prea mare toată risipa asta, numai ca să-ți pice un tip la așternut, i-am zis.

— Ei, unii bărbați nu-s chiar așa de ușor de fermecat, spuse Mia. Cum ar fi ăia însurați.

M-am văzut silită să izbucnesc în râs.

— Dar ce tipă, mă rog, ar fi așa de netoată, încât să se-arunce de gâtul unui bărbat însurat?

Mia mă privi serioasă.

— Mai multe decât îți închipui, Gerri. Poate n-o să crezi, dar până și Ole mai calcă din când în când pe de lături.

— *Ole?* am rostit și m-am uitat către el.

Avea un aer neliniștit, aproximativ ca și când perna de sub șezut ar fi fost înroșită în foc.

— Nu se poate! Tocmai Ole?

— Tocmai el, murmură Mia. Habar n-are el, dar o prietenă de-a mea l-a văzut cu alta la sfârșitul ăsta de săptămână.

— Poate că era vreo verișoară? am sugerat, treptat găsind toată povestea cu-adevărat amuzantă.

— Nu-nu-nu, nu mă-nțelegi, spuse Mia, aplecându-se cu un aer tainic. Prietena mea i-a văzut pe Ole și pe iubita lui într-un hotel. La micul dejun. Giugiulindu-se.

Probabil că Mia mă considera chiar cea mai de pe urmă căzătură, de vreme ce nu roșisem la această ultimă dezvăluire.

— Nu, nu cred deloc așa ceva. Nu poate fi vorba de Ole! Precis l-a confundat prietena ta.

Mia scutură din cap.

— E sigură sută la sută pe ce-a văzut.

— Și când zici că s-ar fi întâmplat așa ceva?

— La sfârșitul săptămânii trecute, spuse Mia, în timp ce pupilele i se îngustară de ajunseră cât gămălia de ac.

— Aoleu! Sărmana de tine, am rostit, cu milă în glas. Pe când tu erai la cursul de specializare! Chiar că e... o mare porcărie. Dar el ce spune despre asta?

— Păi, nu știe încă nimic, răspunse Mia. Am vrut să mai aștept... încă puțin.

— Vrei să spui că e ceva serios? am întrebat.

Mia mă privi îndelung. După care spuse:

— Eu, una, cred c-ar fi exclus.

Așa, deci? Ce obrăznicie! O capră arogantă!

— Atunci se cheamă că totu-i bine, i-am răspuns, stăpânindu-mă. Atât că nu-nțeleg de ce nu-l pui pe Ole în fața descoperirii făcute de prietena ta, că așa te-ai fi lămurit și tu mai de mult.

— Probabil c-o s-o fac eu și pe-asta, zise Mia. Aș fi făcut-o de ceva vreme, dacă nu s-ar fi dat între timp totul peste cap cu tentativa ta de sinucidere. Ce-ai de gând, să mai încerci o dată?

— Ei, știi ce? Pentru moment m-am bucurat din plin de atenția celor din jur și mi-am mai primit și porția de alint, i-am spus.

— Nu te interesează chiar deloc ce fel de tipă este cealaltă femeie?

— Vrei să spui iubita lui Ole? Bineînțeles că mă interesează, i-am zis. Mă gândeam doar că ar fi putut să-ți facă rău să vorbești despre așa ceva.

— Nu, în niciun caz, spuse Mia. Prietena mea spune că e una care nu-ți spune nimic, o femeie cu o înfățișare de-a dreptul plictisitoare.

— Mda, am făcut, adăugând și-un zâmbet prietenos. Păi, asta aș fi spus și eu în locul ei. Fiindcă cea care vrea să-și amărască inutil prietena, aplică o descriere și mai penibil de exactă, arătându-i ce poamă ar fi cealaltă. Ca și când n-ar fi fost de-ajuns că te înșela, nu?

— Nu, *într-adevăr!* spuse Mia. Prietena mea mi-a spus că nu-nțelege în ruptul capului ce-a găsit Ole la aia.

— Păi, acolo unde lovește iubirea..., i-am spus.

— Iubire! se burzului Mia. Ț-am spus doar că-n niciun caz nu poate fi ceva serios!

— Hm, păi, atunci nu mai rămâne să fie decât așa... o atracție animalică, i-am spus. Și, de fapt, cu-atât mai bine, căci așa ceva trece iute.

— Da! Daaaaaaa!

Era Marta, care, până la urmă, izbutise să scoată din nasul lui Odilo semnalizatorul auto de la jocul de *Lego*, iar acum îl flutura pe sus, triumfătoare. Ușurat, Odilo o și luase din loc, cu pași

grăbiți. Se întâmpla des să-și vâre câte ceva prin nas, lucruri pe care Marta nu reușea întotdeauna să le și scoată de acolo. Așa cum se întâmplase cu puțin înainte de Paști, când Odilo își băgase înăuntru coiful unui omuleț-pompier de la *Playmobil*, de fusese necesară intervenția unui medic de la urgență pentru a i-l scoate. Marta chiar se jură că, în plus, în sinusurile nazale ale lui Odilo s-ar fi pierdut încă doi pantofi de păpușă *Barbie*.

— În curând chiar că trebuie s-o luăm din loc, anunță Marius, cu ochii la Bert, care, cu Severin șezându-i pe umeri, adormise. Așa cum se întâmpla, de fapt, în fiecare sâmbătă.

— Da, și noi, spuse Ole, sărind din locul unde ședea. Hai, vii, Mia?

— Păi, tocmai mă întrețineam atât de bine cu Gerri, îi răspunse Mia.

— Mai vorbim noi și-altă dată, i-am spus, îngăduindu-mi și-un zâmbet discret. Chiar sunt curioasă ce-o să se-ntâmple mai departe.

— Și eu, spuse Mia.

Ole se încruntă.

În vânzoleala generală de dinaintea plecării – copiii nu se lăsară prinși și trebuiră vânați prin toată casa, iar Bert, treaz între timp, căută în zadar jacheta Miei – m-am pomenit cu Ole care mă apucă de braț.

— Trebuie să *vorbim*! îmi spuse.

— În locul tău, mai degrabă aș începe prin a *vorbi* cu Mia, l-am imitat. Știi, își închipuie c-ai fost atras de mine în hotelul ăla, ca să mă-mpiedici să mă sinucid. Am impresia că te-ar crede imediat dacă i-ai spune și c-ai rezistat ispititorului meu fund cât toate zilele.

— Bine, dar nu-i deloc adevărat, rosti Ole.

— Dar adevărul e tot atât de nevinovat, i-am întors-o. În afară de cel al Miei! Ce mai aștepți? Că doar ai toate atuurile-n mână.

Bert scoase triumfător jacheta Miei de sub un hanorac roșu și o pereche de cizme de cauciuc și i-o întinse. Marta reușise să-l prindă pe Odilo și să-l țină strâns la subraț. Al naibii ce mai zbiera și se zbătea acolo.

— Luni, la douăsprezece și jumătate, în cafeneaua *Fassbender*. Te rog, vino! Îmi mai spuse Ole, atât de încet, încât, practic, abia dacă își mișcă buzele.

Mia se agață de el, înălțându-și către chipul său privirea-i ispititoare.

— Nici nu știi cât mă bucur c-o s-ajungem în pat, dragul meu. Tu nu?

Vrând-nevrând, Ole se lăsă pus în mișcare de Mia, în timp ce ea îmi aruncă o ultimă privire, una de genul *Cum ajung acasă, sun un asasin!*

Din partea mea, chiar ar fi trebuit s-o facă. Speram doar să nu angajeze cine știe ce ageamiu, ci unul care să-și facă treaba repede și fără să provoace dureri.

În dimineața următoare, sună mama mea.

— *Azi e duminică*, spuse ea.

— Da, mamă. Știu și eu, i-am răspuns, pe un ton politicos.

— Fix la douăsprezece și jumătate mâncarea-i pe masă, spuse mama mea. Găluști de porumb, sparanghel și cartofi cu pătrunjel. Aș dori să nu ajungi prea târziu, fiindcă, altfel, te-ai lins pe bot!

Am fost puțin surprinsă.

— Mamă, vrei să spui cu asta că mă inviți la masă?

— Păi, ce altceva?

— Și nici n-ai de gând să-mi pui farfuria acolo, în hol, iar în rest să nu-mi mai dai atenție?

— Hai, nu fi obraznică, mi-o întoarse mama. Cum am zis, fix la douăsprezece și jumătate; pune și tu pe tine ceva decent, că vine Patrick cu maică-sa și n-aș vrea să facem impresie proastă. Îi datorăm asta lui Rigelulu.

Aoleu, dar asta chiar părea să fie ceva serios, de vreme ce Lulu îndrăznea s-o aducă pe viitoarea ei soacră în cușca noastră cu leoparzi și să-i facă cunoștință cu toată familia, inclusiv cu Arsenius și Habakuk și lipsa lor de bune maniere la masă. Relațiile de până atunci ale lui Lulu luaseră sfârșit, mai toate, după vreo două luni,

cel mult trei și nu-mi aminteam să fi cunoscut decât o singură soacră potențială. Ei, dar asta însemna că trebuia să fii tare sigur de toată povestea, pentru a face un asemenea pas.

Să ne înțelegem, n-o invidiam deloc pe Lulu! Era doar tulburător să știi că undeva, în lumea largă, bântuia un pervers ce arăta aidoma viitoarei perechi a soră-mii.

— Pe curând, copilă.

Se vede treaba că mama mea, din pricina evenimentelor deosebite, hotărâse să treacă peste faptul că altfel era furioasă foc pe mine și că nu mai voia să schimbăm nicio vorbă.

Era greu să găsesc ceva decent de îmbrăcat, căci în cursul acțiunii mele de asanare cele mai multe dintre lucrurile mele ajunseseră în containerul de haine vechi, iar în dulapul lui Charly, din păcate, se găseau prea puține dintre piesele care să fi apărut în ochii maică-mii drept *decente*. După ce le-am dat la o parte pe toate cele pe care erau scrise înjurături, mi-a mai rămas de ales între un tricou cu înscrisul *Podolski*[29], *vreau un copil cu tine!* și o bluză albă, cam transparentă.

— Restul sunt la spălat, îmi spuse Charly, cu părere de rău în glas și întinzându-mi un corsaj negru, din piele.

— Nu, i-am tăiat-o. Decât asta, mai degrabă cămașa aia, cu cap de mort pe ea.

— Bine, dar, din nefericire, are o gaură imensă sub mânecă, mai spuse Charly.

Până la urmă, mi-am tras pe mine bluza aceea, transparentă, fiindcă tot zicea Charly că așa, cu un sutien drăguț, alb ca neaua, unul *trăsnet* (care mă cam zgâria, altfel însă, de soi, motiv pentru care nici nu căzuse victimă selecției), bluza arăta elegantă și absolut *trendy*.

Și, de cum am ieșit din baie, Ulrich șuieră printre dinți, în semn de admirație.

— Hei, stai așa, bătrânico, adăugă el cu vorbe. Așa mai merge. Că nici nu știi peste cine dai pe drum.

Charly îi arse un cot între coaste.

---

[29] Referire la Lukas Podolski, star al fotbalului german.

— Arăți foarte... ca din înalta societate, șoricelule.

— Zău, nu știu, i-am răspuns. Nu cumva mi se văd sfârcurile?

— *Yeah, baby*, rosti Ulrich. Garantat din înalta societate. Și cum îi zice norocosului? Dar nu ți se pare că e un pic prea devreme? După socoteala mea, poate-ar fi mai bine să capeți și tu o stare psihică așa, mai stabilă, înainte să... Au!

Ceeea ce fu un semn că Charly îi arsese din nou una între coaste.

— Viitoarea mamă-soacră a soră-mii vine azi în vizită la ai mei, am explicat, examinându-mă din nou, nu tocmai convinsă.

— Păi, da, e limpede, zise Ulrich. Pentru ocazia asta, bineînțeles c-așa o costumație este exact cea potrivită.

— Hai, pieptul înainte, umerii înapoi și capul sus, comandă Charly. Și să nu te prind că-l lași să-ți cadă-n pământ, ai auzit? Că doar n-o fi fost totul în zadar.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Păi, toată chestia asta cu omorul, îmi răspunse Charly.

Mama lui Patrick era o femeie micuță de statură, ștearsă, cu păr grizonat, tuns scurt, cu o pereche oribilă de ochelari, asemenea celor din rafturile de la casa unui supermagazin și o bluză bej, înflorată toată. După ce privi de jur-împrejur prin sufragerie, cu respect, spuse:

— E foarte frumos aici, la dumneavoastră.

Iar vorbele ei avură darul să cucerească năvalnic inima maică-mii.

— O femeie atât de simplă, dar c-o inimă de aur, spuse ea mai târziu, în bucătărie, pe când îi dădeam și eu o mână de ajutor să pregătească farfuriile.

— Sărmana, dar ce bluză imposibilă. Dar când să se fi pus și ea la punct cu moda? Că s-a ocupat de făcut curățenie, ca să-și poată continua băiatul studiile. Dar azi e și ea mândră că Patrick are drept prietenă o fată deșteaptă și frumoasă precum e Geritilu. O profesoară cu definitivatul dat și de familie bună.

— Și blondă, am adăugat.

— Da, și blondă, repetă mama mea. Ceea ce-nseamnă că și copiii lor vor arăta extraordinar. Mai mult sos, Titigerri, dar numai peste sparanghel. Și fiindcă veni vorba, iar ți-ai pus o bluză îngrozitoare! Se vede direct prin sutien. Nu ți-am spus atât de clar să pui și tu pe tine ceva decent? Dacă te roagă omul *odată* ceva...

— Îmi pare rău, i-am spus, gândindu-mă că mai nimerit ar fi fost să fi venit cu tricoul cu *Podolski*.

— Ce să-ți spun! zise mama mea. Lasă că știu eu c-o faci intenționat. Așa ai fost de când mă știu: pur și simplu ca nuca-n perete!

Mâncarea fu, ca întotdeauna, foarte gustoasă, chiar dacă Arsenius și Habakuk se îndârjiră să nu pună în gură nici pește, nici sparanghel, în timp ce cu cartofii se ținură numai de porcării. Cu toții se purtară ca de obicei, mai puțin tatăl meu, care nu mă onoră cu nicio privire. Probabil fiindcă încă mai era supărat pe mine, pentru tot ce-i reproșasem lunea care trecuse.

Chisola se așeză pe locul de lângă mine și, zâmbindu-mi timid, îmi spuse:

— Uite-ți mp3 player-ul. Acum s-ar putea să ai din nou nevoie de el.

— Poți să-l păstrezi liniștită, Sissi, i-am spus. (*Sissi* era un nume secret pe care i-l dădusem, cu mult mai bun, în orice caz, decât *Chissi*, așa cum o striga câteodată mama mea: diminutivele nefiind neapărat vreo binecuvântare.) Ce-i dăruit dăruit rămâne, iar luatul din nou, înapoi, e hoție.

— Dar acum o să rămâi în viață, nu?

Am suspinat.

— Presupun, i-am răspuns.

— Sparanghelul are gust de vomă, zbieră Habakuk.

— Peștele are gust de muci, i se alătură Arsenius.

Ce bine era că gemenii ăștia nu erau trei, că, altfel, presupun că și cartofii ar fi avut gust de... N-are importanță!

— Habi! Arsenius! Ce-o să zică musafirul despre noi? întrebă mama mea.

Musafirul, la singular. Fiindcă, evident, Patrick făcea parte deja din familie.

— Vai, dar ce frumos e să ai așa, o familie mare, spuse mama lui Patrick. Și eu mi-am dorit dintotdeauna frați și surori pentru Patrick al meu, dar – ajunsă aici, suspină – n-a fost să fie.

Ceea ce însemna că Patrick nu avea niciun frate geamăn care, sub numele de *hammerhart31*, să fi bântuit pe internet. Păcat!

— Lipsește una dintre surorile lui Tigelu, interveni mama mea. Cea de-a doua mea fiică mai mare locuiește cu familia în Venezuela. Bărbatul ei e diplomat, iar Getirika noastră lucrează ca interpretă autorizată. Vorbește trei limbi.

— Ah, ce minunat! Niște fete cu adevărat talentate, spuse mama lui Patrick și se întoarse către Tina. Și *dumneavoastră* cu ce vă ocupați?

— Deocamdată sunt casnică și mamă, chiar suprasolicitată, îi răspunse Tina, plină de demnitate. Dar când s-or face și gemenii mai măricei – Oare când s-o întâmpla și-așa ceva? – o să mă întorc la școală, la catedră.

— Înc-o profesoară, trase concluzia mama lui Patrick, impresionată, în vreme ce mama mea stătea să plesnească de atâta mândrie.

De cum se răsuci însă mama lui Patrick către mine, mama mea îi și întinse castronul cu cartofi.

— Mai doriți cumva o porție?

— Nu, mulțumesc foarte mult, îi răspunse femeia. Masa a fost minunată. Ca la restaurant. Așa ceva bun, nici că mi-aș fi putut permite.

— Ce vorbe-s astea, mamă? De parcă nu ți-ai putea permite o masă ca lumea!

Era clar că femeia îl făcea pe Patrick să se simtă cam penibil!

Maică-sa se mai răsuci o dată către mine.

— Și dumneavoastră ce meserie aveți?

Mama mea sări în sus și se apucă să adune în devălmășie farfuriile.

— Vrei să vii și să m-ajuți în bucătărie cu desertul, Lurige?

— Ah, mai aveți și desert, spuse mama lui Patrick.

— Și mamă, te rog, nu face acum ca și când n-ai avea parte nici de desert, îi atrase atenția Patrick maică-sii.

— Gerri e scriitoare, îi răspunse răspicat tatăl meu femeii.

Mama mea înțepeni pe loc, cu teancul de farfurii în mâini. Până și ceilalți îl priviră pe tatăl meu, buimăciți, cu mine cea mai uimită dintre toți.

— Scriitoare! repetă mama lui Patrick. Oh, dar e grozav. Și ce scrieți? Poate cunosc deja vreo carte de-a dumneavoastră.

— Eu..., am început, tocmai când mama mea lăsă să-i scape pe jos o furculiță.

Iar asta avu darul să mă facă să amuțesc din nou.

— Păi, mie, unuia, îmi place cel mai mult *Sora de noapte Claudia, suspectă*, rosti tatăl meu. Foarte palpitantă, până la ultima pagină.

Să fi avut o furculiță în mână, aș fi scăpat-o și eu pe jos!

— Sau *Un trandafir pentru Sarah*, îi dădu înainte tatăl meu. Asta, de pildă, e așa, plină de sentiment.

— Bine, dar sună minunat, aprecie mama lui Patrick. Cu prima ocazie, o să-mi fac rost de ele.

— Aș putea să vă împrumut exemplarele mele, îi răspunse tatăl meu. Dacă-mi promiteți c-o s-aveți mare grijă de ele.

— Ei, dar e de la sine înțeles, spuse mama lui Patrick.

Domnului
Dietmar Margenheimer
Moltkestr. 23

Dragă Dietmar, alias *Max*, 29 de ani, nefumător, timid, dar gata oricând de distracție.

Făcând eu curățenie, am dat peste corespondența noastră și mi-am amintit de tine. Din păcate, prima și unica noastră întâlnire nu a decurs deosebit de bine și, probabil, te mai întrebi și în ziua de azi dacă nu care cumva acolo, la toaleta femeilor, mi s-o fi întâmplat ceva.

Îmi pare rău că pur și simplu te-am lăsat atunci așa, să aștepți. (Mi-am luat tălpășița pe ușa din dos.) Numai că, cinstit vorbind, am fost și eu șocată de faptul că nu te chema nici *Max*, n-aveai nici 29 de ani și nu erai nici măcar timid. Am presupus că măcar erai cu adevărat gata oricând de distracție, dar, luându-mă după scrisoarea pe care mi-ai trimis-o mai târziu, nici măcar așa ceva nu se potrivea. (Sorry că nu ți-am răspuns, dar n-am vrut să mai tom gaz pe foc !)

Acum, între noi fie vorba, *Max* sau Dietmar, lucrurile nu merg chiar așa ! Nu te poți întineri chiar cu zece ani, când arăți de parcă ai fi cu cinci ani mai în vârstă. Iar dacă te mai cheamă și Dietmar, atunci n-are ce căuta numele de *Max*. Am și eu probleme dacă tot a trebuit să fiu o Gerda, în loc de o, să zicem, *Chloé*. Dar cam așa stau lucrurile : până și numele ne aparține. Recunosc că e dificil să-și închipuie lumea c-ai fi sexy așa, sub numele de Dietmar, dar ce-ar fi să-ți zici *Didi ?* Sau, pur și simplu, ai putea să-ți inversezi numele cu prenumele ! *Alo, sunt Mergenhaimer* – nu că sună deja altfel ?... – OK, tot un rahat e și așa. Ceea ce vreau însă să-ți spun în legătură cu chestia asta este că ai avea mai mult de câștigat, dacă rămâi autentic și sincer. De aceea ți-am și pus alături un roman, în care un protagonist, mai degrabă dezagreabil, izbutește până la urmă să

câștige dragostea unei femei atrăgătoare tocmai fiindcă e sincer, autentic și absolut foarte, foarte sexy. Citește și tu *Vara în care Lara a întâlnit iubirea* și ai să afli cam tot ceea ce trebuie să știi despre bărbați și femei.

Îți doresc mult noroc în căutarea unei partenere.

Cu salutări din inimă,

Gerri Thaler

P.S. Bancnota de cinci euro este pentru acel *latte macchiato* pe care a trebuit să îl plătești pe vremuri pentru mine. Și iartă-mă, te rog, încă o dată.

Paisprezece

— Nu știu, zău, ce l-a apucat pe taică-tău, îmi spuse mama mea, în bucătărie.

— Nici eu, am murmurat.

— Că doar nu discutăm niciodată pe-aici despre *activitatea ta profesională*, continuă mama mea. De ce trebuia să-nceapă așa ceva tocmai astăzi?

— Poate fiindcă își închipuia că mama lui Patrick ar citi romane în foileton?

— Da, ce să-ți spun! Poate chiar face asta. E doar o femeie simplă.

Mama mea plescăi.

— Fii atentă, copilă, pe fiecare farfurie o singură piersică! Și pune-le exact la mijloc. Siropul de zmeură toarnă-l în sensul acelor de ceasornic... Dumnezeule, nu te mai preface mai proastă decât ai fi în realitate.

Aproape că m-am bucurat că între mine și mama mea totul era din nou ca mai înainte.

— Sper ca măcar pentru nunta de argint a Alexei o să-mbraci și tu ceva cuviincios, mai îmi spuse mama mea, în timp ce, cu un bețigaș, alcătuia un model drăguț din sirop de zmeură și frișcă.

— Mamă, nu cred c-ar trebui să vin la nunta asta de argint, mai ales acum, după ce toți au primit din partea mea câte-o scrisoare de despărțire, i-am spus.

— Ce vorbă-i asta? Vrei să spui din pricina lui Evelyn și-a unchiului Korbmacher? spuse mama mea și apucă farfuria următoare. Evelyn mi s-a plâns de tine, spunându-mi c-ai fi avut ideea smintită că Volker n-ar fi fost fiul unchiului Korbmacher. Și asta din pricina părului lui castaniu.

— Păi, așa și e, am confirmat.

— Ei, aș zice chiar c-ai nimerit la țintă, continuă mama mea.

Am privit-o năucă.

— Bine, dar eu i-am scris asta doar din pricina faptului că fusesem atât de revoltată de purtarea ei, cu nasul pe sus. Dar și fiindcă mă făcea întotdeauna copil de pripas.

— Ei, trufașului și Dumnezeu îi stă împotrivă, spuse mama mea. I-am spus că n-o pot ajuta cu nimic în privința asta, dacă tot au fost atenți copiii mei în școală, la biologie.

— Chiar așa i-ai zis?

— Nu poți fi supărat pe altul numai fiindcă rostește adevărul, spuse mama mea, desenând o spirală perfectă pe trupul unei piersici. Și i-am mai spus că eu, una, îl bănuiam pe Harald ăla, cu care lucrase pe vremuri, ceea ce-a făcut-o să amuțească.

— Nu pe unchiul Fred? am întrebat.

— Hm, făcu mama mea. Chiar și asta ar fi o posibilitate. Aș zice chiar una cu mult mai picantă. În orice caz, te poți muta oricând la loc, în garsoniera aia. A fost anulată rezilierea contractului. Uite, farfuriile astea două sunt pentru Arsenius și Habakuk.

Trebuie să fi rămas cu gura căscată larg de tot, căci imediat îmi și spuse:

— Și, te rog, copilă, fără fața asta, atât de neroadă, că vreau și eu ca mama lui Patrick să-și facă o impresie bună despre noi.

Chiar dacă, având în vedere purtarea alor mei, eram foarte mirată și chiar debusolată, puse stăpânire pe mine un sentiment fierbinte, necunoscut mie până atunci, pe care numai după o vreme am fost în stare să-l identific. Într-adevăr, așa trebuia să te simți atunci când te știai iubit de ai tăi. Mă rog, fie iubirea asta chiar și din soiul acela special, unic, care-i caracteriza doar pe ai mei.

Era un sentiment plăcut, care, o vreme, chiar mă ajută să uit de celelalte probleme personale.

O oră mai târziu, atunci când m-am îndreptat către mașină, și m-am simțit apucată brutal din spate, de braț, problemele celelalte mă copleșiră din nou.

— Ce-i tot rahatul ăla, pe care i l-ai scris lui Lulu, îmi fu șuierat în față, fiind și scuturată bine, cam ca un sac de făină. Mi-a scotocit prin e-mail-uri și a controlat la ce site-uri web m-am conectat.

— Ah, *asta* era? Îmi pare rău, Patrick, semeni însă ca două picături de apă cu unul de-și zice *hammerhart31*, cu care am avut o experiență mai puțin fericită. N-am socotit decât că, la o adică, ar fi trebuit să știe și Lulu.

— Bine, dar nu poți dovedi nimic! spuse Patrick. Ghinion, nu?

— Ăăă, dar nu intenționam câtuși de puțin... Că doar nu vrei să spui cu asta că tu... ? Au, mă doare!

— N-o să mă las eu făcut praf de una ca tine, târâtură! spuse Patrick. Numai fiindc-ai fi tu vreo muiere așa, ciufută, care nu poate ascunde o aventură de o noapte! Chiar așa, mai întâi te bagi pe internet, ca să dai și tu de vreunul care să ți-o tragă, și mai apoi faci pe bosumflata că nu te ia imediat de nevastă! Nici dacă mă screm îndelung nu-mi pot aminti de tine, că doar, la urma urmelor, voi, muierile, sunteți toate la fel.

— Poftim? Ia ascultă, Patrick...

— Puțin îmi pasă ce-ai de gând să-i spui, că doar o să neg totul, mă întrerupse Patrick. Mai degrabă mă crede pe mine decât pe tine.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, că doar nu puteau exista chiar așa de multe asemănări. Ce gemeni astronomici!

— Ei, ai băgat la cap? mă întrebă *hammerhart31*. Bucură-te și tu c-ai avut parte de ciocanul meu între coapse și fii mulțumită!

Și, cu vorbele alea, se răsuci și se întoarse pe aleea de la intrarea casei alor mei, acolo unde surorile mele și maică-sa îl așteptau deja în mașină.

M-am scuturat din tot trupul, fără ca măcar să fi vrut. La ce-o fi visat ăsta nopțile? Iar ciocanul nu i-l atinsesem nici măcar cu cleștele de cuie. Vai și ah!

Numai că, în felul ăsta îți puteai da seama cât de mică era lumea.

Pe drumul către Charly, mi-am frecat brațul și m-am gândit cum de fusese posibil să-l fi recunoscut atât de repede pe *hammerhart31*, în vreme ce el mă uitase cu desăvârșire. Ori eram eu vreo persoană așa, mai ștearsă, care nu spunea mai nimic, după cum spusese și Mia că i-ar fi zis prietena aia ai ei, inventată, ori *hammerhart31*, de-a lungul timpului, își dăduse întâlnire cu atât de multe femei, încât le pierduse complet șirul. Aș fi putut să-mi închipui că primele întâlniri cu o serie întreagă de asemenea femei avuseseră loc prin cafenele sau prin oricare alte locuri, în care astea, asemenea mie însămi, își manifestaseră dezinteresul pentru unealta lui, dar și că Patrick, fără să se fi simțit respins numai de mine, își văzuse mai departe de vânătoarea lui, în ciuda a vreo câteva blesteme, fără să fi și plătit pentru purtarea lui. Uimitor era doar faptul că, evident, făcuse cunoștință cu suficient de multe femei, care chiar și-o... Vai de mine, nu, chiar așa, gândul la așa ceva pur și simplu îmi întorcea stomacul pe dos.

Iar gândul îmi zbură către mătușa Evelyn.

— Vești bune, am rostit, de cum îmi deschise Charly ușa. Pot să mă mut la loc, în fosta mea garsonieră.

Charly mă privi cu silă.

— Înapoi, în gaura aia? Ce, te-ai țicnit?

— Charly, nu pot să stau pe vecie aici, la voi, i-am răspuns.

— O săptămână! ridică glasul Charly. Nu locuiești aici decât de-o săptămână. Și chiar ne simțim bine, nu?

— Da, sigur, dar tu și Ulrich...

— Și Ulrich se bucură să te aibă în preajmă. Nu-i așa, Ulrich, că nici tu nu vrei ca Gerri să se mute înapoi, la afurisita aia de mătușă a ei? În cămăruța aia apăsătoare, de sub acoperiș!

— Pe vremuri, Ulrich a locuit personal în cămăruța aia apăsătoare, de sub acoperiș, am mai spus sau, mai degrabă, mormăit așa ceva.

— Nici mie nu mi se pare o idee grozavă să te muți din nou acolo, locul de unde tot ghinionul a luat-o la vale, își dădu cu

părerea și Ulrich. Hei, bătrânico, de ce n-oi căuta tu ceva mai de soi? Și n-ai decât să rămâi aici până-ți găsești ceva.

— Exact, adăugă Charly. Acum, că și câștigi mai mult, ai putea să-ți permiți chiar ceva mult mai frumos. Poate pe-aici, pe lângă noi!

— Stai puțin că nu-i încă sigur că se-aranjează cu-adevărat chestia cu serviciul, i-am atras atenția. Iar ca să-ți găsești o locuință nouă chiar poate să dureze.

— Dar pe noi nu ne deranjează deloc, spuse Charly. Nu-i așa, Ulrich, că nu ne deranjează câtuși de puțin?

— Așa-i, mormăi Ulrich.

— Iar tu ne ești foarte, foarte dragă, îmi mărturisi Charly. Nu-i așa, Ulrich?

— Așa-i, mormăi din nou Ulrich.

Eram cu adevărat mișcată și m-am văzut silită să plâng din nou, în hohote.

— Și voi îmi sunteți foarte, foarte dragi, am rostit.

— Prea bine, spuse Charly. Atunci să nu mai încerci vreodată să te omori.

Era de datoria mea s-o avertizez pe Lulu de felul în care se luase Patrick de mine, dar ceea ce ar fi urmat să întreprindă pe baza unei asemenea vești chiar că era doar treaba ei. Sincer vorbind, nici nu găseam chiar așa de rău faptul că Patrick, excitat nevoie mare și la adăpostul numelui *hammerhart31*, își făcuse de lucru pe internet și că îndemnase tot soiul de femei prin cafenele să-l apuce de... Că doar fiecare avea câte o pată neagră în propria-i existență. Mai rău mi s-a părut din clipa în care mi-a vorbit, căci tipul mi se arătase ca un gunoi respingător, sexist și mincinos.

Ceea ce mă făcu s-o și sun pe Lulu.

— Lulu, acum știu sigur că Patrick e una și aceeași persoană cu *hammerhart31*, i-am spus fără înconjur. Cu puțină vreme înainte, mi-a spus-o chiar el.

— Știu eu despre ce-ați vorbit amândoi, îmi spuse Lulu, cu glas stăpânit. Patrick tocmai mi-a povestit.

— Nu mai spune! Ei, asta chiar că mă miră. Fiindcă mie, uneia, mi-a spus că ar nega totul și că tu i-ai da crezare mai degrabă lui decât mie.

— Gerri, ești sora mea mai mică, iar eu chiar țin foarte mult la tine, numai că în chestia asta cred că mergi mult prea departe, spuse Lulu. Una e să-l găsești atrăgător pe Patrick și să te dai la el, dar alta e să scornești pe seama lui asemenea minciuni ordinare, doar-doar ne-oi despărți.

— Ce? Nu m-aș da în viața mea la un tip ca ăsta, te-ai prostit? Uite, habar n-am ce ți-o fi povestit, dar asta chiar că-i...

Totul era atât de gogonat, încât mă umflă și râsul. Dar asta doar așa, scurt.

— N-ai idee, Lulu, dar sincer, Patrick ăsta e ultimul nenorocit. A agățat femei pe internet – treaba lui de ce – și, cu numărul cu *hammerhart* le-a băgat în pat, iar acum nu mai recunoaște nimic.

De-atâta agitație, măseaua începuse din nou să mă doară.

— Ia termină cu toate astea, mi-o tăie Lulu. Înțeleg că traversezi o perioadă dificilă, dar asta-i curată... boală!

— Da, și de la *hammerhart31* mi se trage, i-am întors-o. După faptul că nici nu m-a recunoscut ți-ai putea da și tu seama cu câte femei s-a-ntâlnit. Nici măcar nu mai știa dacă eram dintre cele cu care ajunsese în pat sau dintre cele care-i dăduseră papucii. Iar astea din urmă nu cred să fi fost tocmai puține, fiindcă chestia aia din cafenea, cu *Atinge-l liniștită!* chiar că era de cea mai joasă speță.

— Uite ce-i, acum chiar că-nchid, mai spuse Lulu, cu cea mai bună dintre intonațiile ei de cadru didactic. Nu-ți port pică, dar aș vrea să pun capăt discuției ăsteia.

— Pun pariu că nici n-o are de treizeci și unu de centimetri, i-am mai spus soră-mii, care însă apucase să închidă.

Și probabil că nici *hammerhart* nu e, am mai rostit așa, ca pentru mine.

De cum i-am povestit totul, Charly s-a amuzat mai întâi, pentru ca apoi să spună:

— Soră-ta e o persoană adultă, iar dacă ține morțiș să și-l păstreze pe jegul ăsta de corditor de internet, hotărârea e a ei și numai a ei.

Prea bine atunci! Încă o chestie pe care apucasem astfel s-o lămurim. Nu mai rămânea decât întâlnirea de taină cu Ole.

A doua zi, pe când îl așteptam în cafeneaua *Fassbender*, măseaua continua să mă doară. Mai tot timpul nu făcuse decât să-mi atragă scurt atenția asupra prezenței ei, numai că de data asta nu mai era chip de tăgadă, fiind vorba chiar de dintele cu pricina și nu de vreo misterioasă durere-fantomă.

Cu toate astea, mi-am turnat o linguriță plină pe jumătate de zahăr în paharul de *latte macchiato*, uitându-mă totodată, nervoasă, de jur-împrejur, doar-doar aș fi dat de Mia, pândindu-mă de prin vreo ascunzătoare și gata să mă străpungă cu vreo săgeată otrăvită. Era o zi de mai cum nu se poate mai frumoasă, iar eu prinsesem o masă afară, cu vederea către Biserica Apostolilor.

Ole sosi în pas alergător, întârziind numai vreo cinci minute. Cabinetul lui era taman după al doilea colț de stradă.

— Un pușți care nu voia cu niciun chip să caște gura, spuse el, cu respirația tăiată. Maică-sa fusese cu el deja pe la trei dentiști și nu-și deschisese gura în fața niciunuia. Dar eu am reușit. Nu că-s bun? Îmi pare rău, intenționasem să fiu chiar punctual. În altă ordine de idei, să știi c-arăți minunat. Ce, ți-ai făcut ceva la păr?

— Mi l-am spălat, i-am răspuns sincer.

De fapt, îmi pusesem definitiv în gând să umblu puțin la stilul personal, numai că, după ce am constatat că singurele lucruri pe care le-aș fi putut pune pe mine ar fi fost perechea mea personală de blugi și tricoul cu *Podolski, vreau un copil cu tine!*, nu m-am m-ai obosit în rest.

— Păcat că nu-s eu Podolski, izbuti să articuleze Ole. Dar, cinstit vorbind, n-arăt parcă ceva mai bine decât el?

— E tricoul lui Charly. Și cred că înscrisul e mai degrabă o ironie, i-am răspuns. La urma urmelor, Podolski ăsta e și prea tânăr pentru noi. Sau, mai degrabă, noi suntem prea bătrâne pentru el.

Între timp, măseaua începuse să mă doară, nu glumă, și, fără să vreau, mi-am dus mâna la falcă.

— Și, până la urmă, ce-ai vorbit cu Mia?

Ole dădu din cap.

— S-a terminat.

Pentru cîteva clipe, am uitat de măsea și, spontan, m-am întins după mâna lui Ole.

— Ole, zău, îmi pare rău. Adica, e ceva serios între Mia și iubitul ei?

— Habar n-am, îmi răspunse Ole. Că despre tip nici n-am vorbit.

— Vrei să spui că n-a vrut Mia să vorbiți despre-așa ceva?

— Nu, eu n-am vrut, spuse Ole. De fapt, nici n-am întrebat-o nimic despre el. Știi ce, mă doare undeva de individul ăsta.

— Oricum ar fi, el rămâne în continuare motivul pentru care relația voastră nu mai funcționează, i-am spus. Așa că nu te amăgi!

— Nu, spuse Ole. Între timp m-am lămurit că nici n-ar fi trebuit să ne căsătorim.

— Ole, nu cumva te pripești? Cu mai puțin de două săptămâni în urmă erai un bărbat fericit în căsnicia lui... Au!

— Ce-ai pățit?

— Măseaua, am îngăimat. Mă doare. Mă cam doare.

— Păi, cam de când? vru să știe Ole.

— De vreo câteva zile, i-am răspuns. Numai că pân-acum durerea-mi dispărea de la sine.

Ole se ridică de la masă.

— Haide! mă îndemnă. Chestia asta o rezolvăm imediat.

Îi făcu semn chelneriței și-i plăti mai apoi porția mea de *latte macchiato*, fără să-și plece urechea la protestele mele.

— La urma urmelor, a trecut deja o jumătate de an de când ai fost ultima oară pe la mine.

— Poate că se potolește iar așa, de la sine, m-am împotrivit.

Atât că Ole mă și prinsese de un cot, conducându-mă printre mese până pe trotuar.

— Despre care-i vorba? mai întrebă.

— În stânga, jos, penultima măsea. Așa cred. De fapt, mă doare peste tot.

— Hm, hm, făcu Ole. E tocmai aia pe care am plombat-o anul trecut, după ce-i scosesem rădăcina.

— Da, exact! i-am confirmat. Dar, întorcându-ne la Mia, știe măcar că nu din pricina mea, ci din a ei te aflai tu în hotel?

— Nu, mi-o tăie Ole. La așa ceva n-am ajuns. Nici nu ne-am urcat bine în mașină sâmbătă seara, că s-a și pornit să-mi zică: Știu că între tine și Gerri e ceva, dar sunt gata să te iert. Și-o s-o luăm din nou, de la început.

— Păi, pân-aici totu-i minunat, i-am spus. Dar ăsta ar fi fost momentul în care să-i fi spus că nu eu eram problema, ci babalâcul ăla, cu care Mia se sărutase vârându-i limba adânc în gât.

— I-am spus că lucrurile nu stăteau chiar așa de simplu, continuă Ole. Ceea ce a făcut-o pe Mia s-o ia cu totul razna. Așa se face că mi-a aruncat cele mai urâte jigniri, reproșându-mi că lucram tot timpul și nu mă interesam de ea, că facem sex mult prea rar, iar dacă se întâmpla totuși lucrul era groaznic de plictisitor, că până și-n timpul liber tot despre dinți vorbeam și că ar fi fost culmea nerușinării că-mi mai ardea acum și de-o aventură, unde mai pui că și cu una ca tine, cu un fund ca al unui cal de circ.

— Și ăsta ar fi fost și momentul în care să-i fi spus ceva de genul: *Ia stai tu liniștită, tu, cur osos și mincinos, și spune-mi mai bine cine-și dă întâlniri cu bărbați însurați, prin hoteluri, tu sau eu?* i-am spus, ambalându-mă tot mai mult.

— Numai că n-am făcut-o, îmi zise Ole. I-am spus în schimb că fundul tău arată trăsnet și că mi se scoală numai dacă mă gândesc la el.

— Oh, am făcut. Asta-i, bineînțeles...

— *Ce, ți-ai pierdut cumva mințile?* Nu, i-am răspuns, continuă Ole. Pentru ca tot Mia să-mi zică, urlând: *O să vezi tu ce-o să pățești!* Apoi, odată ajunși acasă, s-a apucat să-și pregătească o valiză și să zbiere la mine: *Nici să nu-ndrăznești să mă oprești!* De parcă aș fi încercat cumva! După aia, s-a urcat în mașină și dusă a fost.

— La amantul ei! Bravo, Ole, grozavă mișcare!

— Ba nu, la ai ei, mă corectă Ole. Că m-a sunat ieri imediat taică-su, ca să mă ia la rost. Mi-a spus chiar că n-ar fi tocmai de bun-gust ca, pentru o relație extraconjugală, să-mi aleg partenera din cercul comun de prieteni și m-a întrebat dacă n-aș putea recurge totuși la adevăratul raționament, înainte de-a gândi cu sula. Și mi-a mai atras atenția că de-acum știu unde o pot găsi pe Mia, în caz că mi-ar fi venit între timp mintea la cap.

— Ce fel de familie mai e și asta? am întrebat, pe deplin șocată. Chiar a spus *sulă?* Fiindcă ăsta ar fi fost și momentul în care să-i fi spus ceva de genul: *Hei, tată-socru, ia fă bine și întreab-o pe fiică-ta de sula cu care s-a întâlnit vineri la „Regency Palace". Și asta încă nu-i totul...* Aoleu, între timp durerea chiar că s-a-ndrăcit!

— Aproape c-am ajuns, spuse Ole, deschizând ușa cabinetului său.

— Dar, domnule doctor, nu spuneați c-o să lipsiți mai mult? vru să știe asistenta aflată dincolo de tejghea.

— Ba da, numai că doamna Thaler suferă de niște dureri acute. Pregătiți-mi, vă rog, salonul unu și trimiteți-mi-o pe Lena.

Ole îmi făcu cu ochiul și dispăru îndărătul unei uși, în timp ce eu am intrat cu pași mari în sala de tratament.

— Cardul dumneavoastră de asigurări, vă rog, îmi spuse asistenta.

I l-am întins peste tejghea.

— Chiar c-ați avut noroc, îmi spuse. Până la sfârșitul lunii următoare, domnul doctor nici nu mai avea vreun loc liber în planificare.

— Credeți?

Acum, definiția pe care o dădeam eu norocului arăta cu totul altfel! Eu, una, chiar uram felul ăsta de activități neplanificate. Iar în vederea unei vizite la dentist chiar îmi plăcea să mă pregătesc cu vreo câteva zile înainte, sufletește, dar și trupește.

De cum m-am așezat pe scaun însă, durerea încetă dintr-o dată.

— Cred că mi-a trecut, am spus, ridicându-mă. Și-o să plec.

— Rămâneți acolo, pe scaun. Așa se-ntâmplă mereu, îmi explică Lena, o asistentă blondă și delicată, aninându-mi o bavetă în jurul gâtului. Așa-i cu adrenalina. Dar odată ajunsă acasă, ați lua-o de la capăt cu durerea.

— Ei, ia să vedem, spuse Ole.

În halatul lui cel alb, arăta ca versiunea personificată a doctorului rezident Goswin. (Atunci când inventasem personajul, nici nu-l cunoșteam pe Ole, dar îi semăna cu adevărat izbitor.) Am mai admirat preț de o secundă în plus cât de bine i se potrivea albastrul ochilor cu tenul bronzat și părul deschis la culoare, după care am fost lăsată să alunec în poziție orizontală și-mi fu proiectată lumina lămpii pe față.

Mecanic, am căscat gura și am închis ochii.

— Foarte frumos, spuse Ole, ciocănindu-mi dinții cu un cârlig de metal. Nu era vorba de măseaua plombată, fapt ce m-a bucurat peste poate, ci de cea de alături, ultima mea măsea neplombată. Aveam dinți bine proporționați și albi, dar nu tocmai deosebit de zdraveni. Și asta în ciuda interdicției totale aplicate în copilărie asupra dulciurilor. Mulțumesc, mamă!

— Ah, dar e-o nimica toată, comentă Ole, înfundându-mi în gură două tampoane. Doar o găurică mică de tot. Și nici n-o s-avem nevoie de injecție, nu?

— Ha aaa! Hălă inheeeție o hă himt hohu', am rostit, cu falca umflată.

— Am știut eu, fată curajoasă, spuse Ole, făcând pe dată freza să pornească.

— Inheeeție! Inhecție!

Mi-am agitat pumnii strânși, în toate direcțiile.

— Ah, da, exact, spuse Ole, în timp ce freza mușca din dintele cu pricina.

Oh, și cât de mult uram zgomotul acela!

— Mia s-a mutat, iar taică-su pretinde că nu știu să-mi stăpânesc sula.

La auzul vorbelor ăstora, asistenta îmi scăpă aspiratorul de salivă în gât. Pesemne că nu-i ajunseseră încă la urechi noile schimbări din viața particulară a șefului ei.

— Hîhîhî! am făcut.

— Scuze, murmură Lena.

— Zilele astea o să trebuiască să merg și la un avocat, ca să-mi facă socoteala și să-mi spună cu ce mai rămân după divorț, adăugă Ole, găurind mai departe în locul bolnav.

— Hau! am zbierat. Hoare!

Dar Ole mă împinse ușor înapoi, în scaun, văzându-și mai departe de găurit. Și cu asta mă și vindecă pentru totdeauna de fantezia aia, a mea, în care se făcea că ne-am fi prins într-o partidă pasională de sex, chiar pe scaunul acela de dentist. Cum spuneam, în fantezia aia, a mea. Ca să nu mai spun că, în aceeași fantezie, nu era vorba nici de freză, nici de asistentă.

— Păi, cam asta a fost, spuse Ole, tocmai pe când îmi închipuiam că urma să-mi pierd cunoștința. Ai fost foarte curajoasă. Probabil că nici n-o să fiu nevoit să plătesc prea mult, că nici creditul pentru cabinet nu-i chiar de colo. Ca să nu mai spun că nici n-avem vreun copil. Va trebui să-i plătesc în contul locuinței, dar peste-așa ceva pot să trec. Nu, nu, rămâi acolo, întinsă, că acum urmează și plombatul. Ceva mai mult, Lena, da, exact atât. Din partea mea, poate să ia toată locuința, nu însă fără să-mi plătească pentru asta. Ha-ha, tare sunt curios de unde! Tipa topește fiecare cent pe care-l câștigă, pe pantofi în primul rând.

Apoi suflă cu ceva rece asupra nervului dintelui.

— Hauuu! am făcut, sfârșită.

Iar când, în sfârșit, am fost adusă în poziția șezând și mi-am clătit gura, am spus și eu:

— Să știi că m-a durut! De ce nu mi-ai făcut o injecție?

— Hai că s-a aranjat nemaipomenit, îmi spuse Ole, drept răspuns. Lena, mai poți să-ți continui pauza de prânz vreo zece minute.

— Ia ascultă aici, așa faci mereu? m-am rățoit la el, de îndată ce Lena închisese ușa în urma ei. Că doar auzeai foarte bine în ce hal zbieram!

— Da, dar acum durerile au dispărut, spuse Ole, desprinzându-mi baveta din jurul gâtului. Și nici nu ești amorțită de la anestezie!

Apoi, cu buricul degetului mare, mă mângâie delicat pe buza inferioară.

— Acum, dacă te-aș săruta, ai simți totul.

— *Dacă*, i-am tăiat-o. Numai că, după așa o tortură, crede-mă că numai de sărutări n-am eu chef. Ole, nu mi se pare corect s-o lași pe Mia să creadă că eu aș fi motivul despărțirii voastre.

— Bine, dar chiar ești motivul, mi-o întoarse Ole.

L-am privit năucă.

— Ba nu-s deloc!

— Ba da, ești, insistă Ole.

— Ce tâmpenie! Amintește-ți, te rog, problema e că Mia te înșală!

— Te iubesc, Gerri, spuse Ole.

Charly îmi vârî sub nas un film de radiologie.

— Acolo! Uite-ți finul! Adică, pe-acolo pe undeva, în mijloc.

— Ce dulce, i-am răspuns, distrată.

— Dulce pe naiba, îmi întoarse vorba Charly, bosumflată. Nici măcar nu poți să distingi ceva! Și eu care întotdeauna îmi închipuisem că tehnica din ziua de azi e atât de avansată, încât ai putea vedea clar dacă-și suge sau nu degetul mare. Sinceră să fiu, sunt foarte dezamăgită. De săptămâni în șir m-am bucurat și eu cu gândul la filmul ăsta și uită-te și tu acum: uterul, ca un soi de gaură neagră din spațiul cosmic. Ce să mai spun de hârtia asta ieftină! Parc-ar fi de bon de casă.

— Charly, dar nu ești decât la-nceput. Copilul nici n-are încă degete mari.

— Și ce dacă, îmi răspunse Charly, ștergându-și o lacrimă de ciudă din colțul ochiului.

Pentru ca mai apoi, pe nepusă masă, tot chipul să i se acopere de-o strălucire.

— Și-acum să trecem la subiectele zilei, cele cu-adevărat ca lumea. Știi, mătușica aia de la editură a dat telefon după tine. Vor să te invite poimâine la prânz, la un dineu de afaceri, la *Beethoven*. Iar eu mi-am îngăduit să accept în numele tău.

— Nu mai spune! Și cine, mă rog, sunt *cei* care vor să mă invite?

Ia te uite, dintr-o mișcare, eram iar călare pe situație!

— Păi, papagalii ăia de la editură, cu care vrei tu să faci mari afaceri, dragă *business-lady*, îmi răspunse Charly, strălucind parcă și mai abitir. Nici nu știi ce mândră sunt de tine!

— E drăguț din partea ta, i-am zis. Dar nu te pripi. Poate că n-au de gând decât să mă refuze.

— Ce prostie, continuă Charly, prinzându-mi mâinile și pornind cu mine într-un dans în cerc. Pentru-așa ceva nu te-ar fi invitat ei taman la *Beethoven*.

Și din nou a trebuit să-i dau dreptate.

— Lasă și tu privirea asta sceptică și bucură-te pur și simplu, mă îndemnă Charly.

Păi, atunci foarte bine! Puțin chiar mă puteam bucura și eu.

— Numai că n-am nimic de îmbrăcat, am anunțat, după vreo două secunde de bucurat.

— Ei, lasă că-ți împrumut eu ceva, rosti cântat Charly. Știi, la urma urmelor, viața chiar că-i frumoasă! Și chiar merită trăită.

Apoi, în culmea elanului mișcării, dădu jos un vraf de hârtii de pe comodă, care se împrăștiară pe parchet.

— Chiar așa, uite, mătușa Evelyn a trecut pe-aici și ți-a adus corespondența, iar soră-ta a dat din nou telefon.

— Care dintre ele?

Mi-am aruncat ochii peste maldărul de scrisori, aduse de mătușa Evelyn. Rahat! Soldul cărții de credit! Și o scrisoare de la Dietmar Mergenheimer, alias *Max, 29 de ani, 1,89 m, nefum., timid, dar gata oricând de distracție.*

— Păi, e vorba de Lulu, îmi precizează Charly. Cu nasul pe sus, ca-ntotdeauna. Cică ar trebui s-o suni.

— Ha, am făcut. Până la urmă tot l-a demascat pe Patrick ăla!

Nici vorbă însă de așa ceva!

— E-adevărat ce zice mama, că n-ai chef să te-ntorci în fosta ta locuință? se interesă Lulu.

— Ăăă, da, i-am spus. O să-mi caut altceva.

— Și asta-nseamnă că te-ai putea muta de-acolo aproape imediat, nu?

— Da, am mai spus. Și nici nu cred că mătușa Evelyn are de gând să-mi pună niscaiva bețe-n roate. De ce?

— Fiindcă am o locuință pentru tine, zise Lulu. A lui Patrick. Adică, bineînțeles, dacă-i preiei contractul de închiriere și dacă proprietara lui e de acord!

— Păi, Patrick unde se mută? am întrebat așa, prostește.

— La mine, firește, îmi spuse Lulu. Locuința mea e mai mare, e aproape și de școală, și de firma lui Patrick. Și-așa e toată ziua bună ziua la mine și-i o prostie să plătim două chirii. Putem da banii și pe altceva, mai ca lumea.

— Ascultă, Lulu, aș vrea să mă gândesc și eu mai bine...

— Vrei locuința sau nu? întrebă Lulu, pe un ton răstit. E tare drăguță, nu cine știe ce de spectaculoasă, dar e-n partea de sud a orașului, două camere, bucătărie, hol, baie, balcon, etajul doi. La parterul clădirii e un magazin de brânzeturi, în apartamentul de vizavi locuiește proprietara cu partenera ei de viață, iar la etajul trei șade o pereche tânără de studenți. Chiria e OK, starea ireproșabilă, iar curtea interioară e ticsită de verdeață și poate fi folosită de toată lumea.

— Păi, din ce se-aude, pare numai de bine, i-am răspuns. Dar...

— Patrick are un termen de preaviz de trei luni, dar dacă și proprietara e de acord, se poate încheia un contract de reziliere și ai putea să te muți încă de la întâi iunie.

— Păi, atunci..., am spus. Când aș putea să merg să văd și apartamentul?

— Mâine după-amiază, după orele mele de școală, îmi răspunse Lulu. Vin eu și te iau de la Charly pe la trei. Și, Gerri? Te rog să te porți cuviincios față de Patrick!

— Lulu, semeni deja cu mama, i-am atras atenția.

— Doar sunt o persoană adultă, mi-o întoarse Lulu. Ceea ce n-ar strica s-ajungi și tu.

— Toate la timpul lor, i-am trântit-o

În ceea ce mă privea, lucrurile mergeau chiar binișor. Povestea cu slujba era promițătoare, măseaua nu mă mai sâcâia, iar dacă

mai făceam rost acum și de o locuință, chiar că nu mai aveam vreun motiv să mă plâng. Cine să fi crezut toate astea?

— Locuința perversului ăluia? Poți să te și caci pe ea! se burzului Charly, de cum i-am povestit totul.

Am ridicat din umeri.

— Dacă e drăguță și, în oarecare măsură, accesibilă, să știi c-o s-o iau, m-am împotrivit. Pot s-aduc un expert în Feng Shui sau cam așa ceva, ca să se plimbe puțin prin ea, s-o afume și s-alunge astfel spiritul perversității de pe-acolo.

— Da, și pe urmă să-i mai fii și recunoscătoare pe veci porcului ăstuia, adăugă Charly. Și, în definitiv, ce atâta grabă? N-ai avea la dispoziție decât două săptămâni jumătate ca să organizezi tot mutatul ăsta. Ce-oi fi având atâta împotrivă să mai stai pur și simplu puțin pe-aici, pe la noi?

— Ei, o grămadă de lucruri, dragă Charly, i-am spus. Și, în afară de asta, nu eu trebuie să-i fiu recunoscătoare lui Patrick, ci el mie, căci altfel ar fi căutat nu glumă un chiriaș care să-i preia contractul și să mai și plătească chiria pe trei luni înainte.

— Bine, dar ne simțeam atât de bine! Iar dac-o să-ncepi să trăiești iarăși singură, cine știe, poate c-o să-nceapă să-ți treacă din nou prin cap gânduri de-alea, negre. Aici măcar te pot ține sub observație...

Ochii lui Charly se umpluseră deja de lacrimi. Un lucru tipic la ea, cel puțin în ultimul timp: o dată dansa și râdea, iar în minutul următor era podidită deodată de hohote de jale. De vină erau însă numai hormonii sarcinii, așa că nu era niciun motiv de îngrijorare.

— Sper să fie vreo nenorocită de gaură infectă, în care toți chiriașii să n-asculte tot timpul decât Xavier Naidoo și să aibă un păsăroi Beo[30], în stare să imite aterizarea unui avion. La același nivel de zgomot.

— Nu, sper dimpotrivă, să nu fie deloc așa! Charly, eu, una, cred că tocmai am prins o serie de întâmplări norocoase, i-am spus. Și încă ceva: Ole mă iubește.

---

[30] *Gracula religiosa*, pasăre cu penaj negru și cioc oranj, capabilă, asemenea papagalilor, să imite cuvinte omenești.

Imediat, Charly se lăsă dusă cu vorba.

— Bineînțeles c-o face. Noi toți te iubim. Avem nevoie de tine. Fără tine, viața noastră ar fi tristă, searbădă și pustie. Noi...

— Nu, nu, am oprit-o. Nu din nou chestia cu *Nu-care-cumva-să-ți-pui-din-nou-capăt-zilelor*. Mă iubește așa, de-adevăratelea. În sensul clasic și romantic. Mia s-a mutat la ai ei, iar Ole nici nu mai vrea s-audă de ea. Cel puțin așa spune.

— Păi, astea chiar că sunt vești dintre cele îmbucurătoare, se entuziasmă Charly, surâzând din nou. Felicitări din toată inima!

Hei? Dar ce se petrecea cu toți? Într-un fel, pur și simplu treceau peste toată povestea, un lucru de care însă numai eu nu eram în stare.

— Dar asta-i cu-adevărat îngrijorător! Sărmanul, nu știe nici el ce spune.

— Ole nu-i deloc tipul care să spună un *te iubesc* așa, la întâmplare, mai spuse Charly, încropind un mic dans zburdalnic, de data asta însă de una singură. În sfârșit s-a prins, că de atâția ani asta așteptăm cu toții! Să vezi ce-o să-și mai dea în petic Caro, de-așa bucurie. Păi, tocmai acum ți-ai găsit și tu să-ți cauți altă locuință? Chiar c-ar fi adevărată pierdere de vreme! Ia gândește-te puțin: nici nu te-ai muta bine și te-ai vedea silită s-o faci de îndată din nou, la Ole. Sper că mai are superlocuința aia. Numai ferestrele alea megaînalte și arcuite sunt o nebunie.

— Aiurezi, Charly? Tu chiar nu vezi ce bramburească e totul?

Am scuturat apoi din cap.

— Ole ăsta e cu mintea complet vraiște. Habar n-are ce simte. Abia acum câteva zile a aflat și el că-l înșală nevasta. Ăsta are nevoie de terapie, ca să conștientizeze șocul.

— Ei, uneori avem și noi nevoie în viață de așa, un soi de imbold, pentru a ne face ordine printre sentimente și s-o apucăm într-o altă direcție, de mult scadentă, zise Charly. Iar pentru așa ceva nici vorbă s-avem nevoie de terapie. Că doar și tu îl placi, nu?

— Firește că-mi place de el, i-am răspuns. Chiar foarte mult.

— Și-atunci? mă repezi Charly. Pur și simplu bucură-te și tu că, în sfârșit, ai parte de ceea ce-ți dorești. O, unde mai pui că și

de sex în scaunul de la dentist! Și chiar că va trebui să-mi povestești cum e!

M-am înroșit.

— Ți-am... vreodată...?

— Da, Gerri, șoricelule, așa ai făcut! mă lămuri Charly. Numai că-n seara cu pricina erai băută bine. Iar eu, la rându-mi, ți-am spus povestea aia, superpenibilă, cu Leo Kernmann și cu mine în toaleta avionului.

— O, aia despre care oricum nu mai știu nimic.

— Ei, pe asta m-am bazat și eu, mai spuse Charly. Sunt unele lucruri, pe care e mai bine să le ții pentru tine.

— Știi, azi am stat întinsă pe scaunul lui Ole, am început. Și, crede-mă, nu mi-a fost deloc gândul la sex. Chiar mi-am ferit capul într-o parte atunci când Ole a-ncercat să mă sărute așa, în încheierea declarației ăleia de iubire.

— Îmi pare rău, Ole, dar totul mi s-a-ntâmplat mult prea repede, i-am spus.

Ole făcuse o mutră ușor dezamăgită.

— Înțeleg că... Nu-i decât o săptămână de când te-ai... bâiguise el. Dar și tu simți la fel, nu? Că între noi ar fi legătura asta specială... și că asta-i și pricina tuturor acestor coincidențe aparente, care ne-au condus pașii în acel moment, către acel hotel. O noapte fermecată...

— Ole, ți-am spus chestia asta de vreo câteva ori până acum: în noaptea aceea nu s-a petrecut nimic între noi! Luasem și eu somniferele alea, iar tu erai beat. N-a fost nimic fermecat la mijloc, în afară de faptul că ți-ai vârât tu așa ceva în cap.

— E foarte posibil să nu fi reținut eu toate amănuntele, recunoscuse Ole. De-un lucru sunt însă sigur: sentimentele mele pentru tine nu-s deloc vreo închipuire.

Îl privisem lung și sceptic. Arăta de-mi venea să-l mănânc, cu ochii ăia albaștri și nevinovați, cu părul blond și rebel, care-i cădea pe frunte, și în halatul ăla alb, care-i venea atât de bine. Să fi fost și eu născută într-altă zodie, mai pasională, probabil că aș fi lăsat naibii de-o parte toate reținerile și m-aș fi aruncat la pieptul lui cel lat. Numai că nu putea fi vorba să sari peste cal.

În cazul nostru, al fecioarelor, scepticismul e un lucru înnăscut. Și, în principiu, nu credem și bună pace!

— Ascultă, tu chiar mergi la solar? îl întrebasem până la urmă.

Ole suspinase.

— Înțeleg că-ți trebuie timp, Gerri. Că n-ai trecut prin cele mai grozave experiențe cu bărbații.

Ei, aici chiar c-avea deplină dreptate! Între altele, nici măcar cu el personal nu trecusem prin cea mai grozavă experiență. Nu era vorba de niciun sentiment stenic să te îndrăgostești de cineva și apoi să vezi cum acesta se căsătorea cu alta.

— Tu... ar trebui să lămurești mai întâi cum rămâne cu tine și cu Mia, îi spusesem, înainte de-a mă îndrepta către ușă. Zău dacă-mi convine să fiu pricina despărțirii voastre. Nu mi se pare... corect!

— Pot s-aștept, strigase Ole în urma mea.

Doamnei
Gerri Thaler
Dornröschenweg 12

Dragă Gerri,

Mulțumesc foarte mult pentru scrisoare. Am fost foarte uimit să primesc vești despre tine, căci, orice s-ar zice, a trecut un an și jumătate de când m-ai lăsat să te aștept acolo, în cafeneaua aceea. La vremea respectivă am avut chiar o discuție nu tocmai drăguță cu chelnerița și cu patronul localului, din cauză că am refuzat să-ți plătesc porția de *latte macchiato*. Până la urmă, mi-am impus punctul de vedere și nu a mai trebuit să plătesc, o chestie din care m-am ales cu interdicția pe viață de-a mai pune piciorul în localul cu pricina. N-a fost o experiență nemaipomenit de grozavă, după cum, probabil, îți poți închipui. Dar să trecem peste asta.

Ceea ce mi-ai scris m-a pus serios pe gânduri. M-am mai întâlnit de-atunci cu destul de multe femei, unele dintre ele fiind chiar mai drăguțe decât tine. Una singură și-a exprimat însă dorința de-a mă cunoaște îndeaproape. *Jessica, 24, sexy, blondă natural.* Numai că și *Jessica* asta se numea în realitate Hildegard, avea treizeci și patru de ani și, chiar dacă era blondă natural, era tot atât de grasă natural. Sau măcar durdulie. E adevărat că-i foarte drăguță, dar și eu, unul, cu totul altfel mi-am închipuit-o pe viitoarea soție.

Acum, după ce am citit și eu *Vara în care Lara a întâlnit iubirea*, poate c-o s-o sun totuși din nou. E foarte adevărat că, până la urmă, erotismul stă în alte chestii decât aspectele exterioare asemenea înfățișării, vârstei și numelui. A fost deosebit de palpitant să citesc despre felul în care, încet dar sigur, Lara s-a îndrăgostit de Nathan. Și nici nu știi cât de bine m-am simțit atunci când Nathan i-a tras una în falcă încrezutului ăluia de Torsten și că acesta s-a prăvălit peste

masa de cafea, făcând praf toate porțelanurile de Meissen. Autoarea se pricepe nu glumă la chestiile astea, de iubire.

O să închei acum și poate o să-i dau telefon lui Hildegard. Știi, are un nume de familie foarte frumos : Katz. Aș putea s-o alint cu un *Pisoiaș*[31], ce zici ?

În acest sens,
din toată inima,

Al tău Didi Mergenheimer

P.S. Dacă n-o să reușesc nimic cu Hildegard, n-ai avea cumva chef de încă o întâlnire ? Iar cu acea ocazie ți-aș putea da înapoi și cei cinci euro.

Cincisprezece

Apartamentul lui Patrick era chiar mai drăguț decât îmi închipuisem. Mi-au plăcut în mod deosebit atât de practicele dulapuri în perete din hol și din dormitor.

— Le-am șlefuit și le-am vopsit în alb cu mâinile mele, ținu să menționeze Patrick.

Am remarcat că nu mă privea în ochi. Poate că, între timp, își adusese aminte că-mi mai datora un capucino, dar poate că pur și simplu i se făcuse și lui rușine așa, în general. Am fost atentă să nu ajung singură cu el în aceeași încăpere, fiindcă, la drept vorbind, mi-era puțin frică de el. În locul de pe brat, de care mă apucase atunci și mă scuturase, aveam deja urme vineții și verzi.

Tot apartamentul era în alb și negru. Faianța imita o tablă de șah, pardoseala era alcătuită din planșe albe, pereții erau albi, iar mobilă de bucătărie integrată neagră, cu fețe ultralustruite și un blat de lucru din oțel inoxidabil. Canapele erau din piele neagră, rafturile pentru cărți fuseseră vopsite în alb, o piele de zebră stătea întinsă pe jos, iar fotografii alb-negru înrămate erau agățate pe pereți.

— Pervers, mormăi Charly, care insistase să vină și ea.

Mie, uneia, totul mi se păru însă destul de *cool*. Iar balconul era chiar foarte mare. Și dacă ai fi pus în el o garnitură de hol tot ți-ar mai fi rămas loc de un șezlong sau un hamac. Ah, cum de oi fi putut rezista atâția ani fără un balcon?

Proprietara era o femeie simpatică, avea în jur de cincizeci de ani, și, împreună cu partenera ei, deținea magazinul de brânzeturi de la parter. Ostentativ, în vreme ce ne deplasam prin holul casei, Charly își înălțase nasul în vânt, adulmecând. Numai că pe mine nu mă deranja câtuși de puțin mirosul de brânză.

Adevărul e că-mi place brânza! În apartament însă, nici urmă de miros. Cel mai important lucru era acela că proprietara nu consideră contractul de reziliere o problemă. Ceea ce însemna că, de la întâi iunie, mă puteam muta. Și nici nu ținu să vadă vreo dovadă de venit, părându-i-se absolut în ordine că așa, ca liber-profesionistă ce eram, nici nu aveam vreuna.

Singura problemă era garanția aceea, reprezentând chiria pe trei luni. O chestie pe care *Master Card*-ul meu nu ar fi acoperit-o.

— Las' că-ți împrumut eu banii, spuse Charly, mărinimoasă ca întotdeauna.

Adevărul era însă că ea, personal, nu avea niciun șfanț și că, de vorbit, vorbea în numele banilor lui Ulrich. Iar asta chiar nu puteam s-o accept.

— Nu e nevoie, spuse Lulu. Garanția o plătește tata.

— Ho-ho-ho! făcu Charly.

— Cum? am exclamat, la un pas de-a leșina.

Încă din vremea primului și ultimului meu semestru petrecut la universitate nu mai primisem bani din partea alor mei. Nici măcar de Crăciun sau de ziua mea de naștere. Mama mea prefera să-mi dăruiască cu asemenea prilejuri lucruri de care își închipuia ea că aș fi avut nevoie de urgență: pelerine de ploaie, seturi de sculuri de lână înspicată de Angora sau *Automatul 2020, pentru sucuri*, cel care, prin presare, transforma cât ai clipi orice fruct nedecojit în suc.

— Cred că poți s-accepți liniștită, spuse Lulu.

— Bine, dar nu vreau niciun fel de pomană, i-am răspuns.

— Ia mai tacă-ți gura, mă repezi Charly.

— Mai trebuie să-mi plătești bucătăria, spuse Patrick. Pe care vreau cel puțin trei mii cinci sute.

— Patrick! spuse Lulu, amenințător. Gerri n-are niciun ban și în plus e sora mea mai mică.

— Bine, dar bucătăria m-a costat opt mii cinci sute, îi răspunse Patrick. Și asta numai fiindcă am primit niște reduceri babane. Numai frigiderul...

— Patrick! se mai răsti o dată Lulu. Acum suntem toți o familie. Și într-o familie nu râvnim unii la banii celorlalți.

— Bucătăria e și-așa o mizerie, comentă Charly. Parc-ar fi a lui Frankenstein. Iar pe luciul ăsta, al fețelor, se văd toate urmele de degete. Pentru-așa ceva n-aș plăti niciun amărât de cent.

De fapt, bucătăria nu mi se părea rea deloc. Sinceră să fiu, o găseam chiar grozavă. Tăbliile extensibile, ca la farmacie, frigiderul acela genial, model american, și nemaipomenita plită cu gaz... În sfârșit, serile noastre de gătit ar fi putut să aibă loc și în propria mea bucătărie. Iar Flo, Gereon și Severin ar fi putut sta pe patul din dormitorul de alături. Dormitorul nu era deosebit de mare, dar, ajutat și de dulapurile încastrate în perete, părea un spațiu de-a dreptul generos, în vreme ce în sufragerie, la nevoie, puteau fi încropite și niște pătuțuri pentru copiii Martei și ai lui Marius.

— Și pe rafturile de cărți am dat bani, spuse Patrick. Sunt chiar piese de marcă.

— Da, de pe eBay, completă Charly. Hai că pe internet ești, ca să zic așa, tare ca ciocanul.

— Chiar așa de simplu tot nu e, adăugă Patrick, aruncându-i lui Charly o privire nimicitoare. Iar depozitatul și transportatul mobilei costă și ele o avere.

— Chiar că nu-i ușor să faci din două locuințe una singură, rosti și Lulu, suspinând. Fiecare trebuie să se despartă de unele lucruri care i-au aparținut, așa se întâmplă. Eu, de pildă, mă văd nevoită să-mi dau canapeaua preferată. Din întâmplare, n-ai vrea-o tu, Gerri?

— Cadou?

Lulu pur și simplu își iubea mai presus de orice canapeaua ei tapițată cu mătase, în culoarea roșu-violet, stilul neobaroc. Avea picioare de leu, aurite, și o broderie reprezentând o coroană aurie. Stătea în fața unui perete văruit în culoarea levănțelei, alături de o comodă de la IKEA, cu modele aplicate. Iar modelele astea erau un hobby de-al soră-mii. Canapelele din piele neagră ale lui Patrick ar fi urmat să pice destul de ciudat în locuința ei.

— Cadou, mai încape vorbă? îmi răspunse Lulu. Nu mai am nevoie de ea.

N-am mai stat prea mult pe gânduri. De canapeaua mea cea roșie și veche din garsoniera de sub acoperiș m-aș fi descotorosit

cu mare drag. La fel și de bucătăria cea veche. Poate că, prin cei de la biserică, mătușa Evelyn putea să găsească pe cineva care să aibă nevoie de toate astea.

— OK, am rostit, cu entuziasm.

Proprietara aduse contractele și ne așezarăm cu toții la masa cu blat de sticlă a lui Patrick, pentru a le semna. Charly insistă ca Patrick să-mi înmâneze și un înscris de donație, de mână, în legătură cu bucătăria.

— Asta ca să n-o storci până la urmă de bani pe Gerri, explică ea. Vreau să spun, atunci când Lulu n-ar fi atentă!

— Dar suntem cu toții o familie acum, repetă Lulu. Așa că un asemenea contract e chiar de prisos.

— Paza bună trece primejdia rea, mai spuse Charly. În legătură cu chestiile astea zău că sunt *tare ca ciocanul.*

— Din partea mea, fie, spuse Patrick, aparent sătul.

Până la urmă, aflați din nou în stradă, în fața ușii casei, tot prinse el prilejul să mai vorbească numai cu mine. Asta în timp ce Charly și Lulu o ascultau pe proprietară dezvăluindu-le secretul înflorii luxuriante a mușcatelor din fața ușii magazinului.

— Te-am avertizat, *târâtură*, îmi spuse. Mai degrabă mă crede pe mine decât pe tine.

— Din păcate, chiar așa e, i-am răspuns. Și, fiindcă veni vorba, căcănarule, să știi că n-am avut nimic de-a face unul cu celălalt. Așa că nici nu mă mai face târâtură. Te-ai oțărât fiindcă n-am vrut să-ți ating ciocanul de cauciuc și m-ai făcut să-ți plătesc ceașca de capucino, după ce m-ai porcăit frumușel.

— Bine, dar tocmai ți-am făcut cadou bucătăria, spuse Patrick. Iar cu asta cred că suntem chit, târâ... vacă frigidă.

Da, era, ce-i drept, adevărat. În fond, făcusem o afacere cum nu se putea mai bună. Pentru așa o bucătărie și o minunăție de locuință te puteai lăsa liniștită făcută și vacă frigidă.

Nu avusesem parte niciodată de un *dineu de afaceri* într-un restaurant așa de elegant cum era *Beethoven*, dar știam că nu te

puteai înfățișa acolo într-un tricou pe care să stea scris *Podolski, vreau un copil cu tine!* Așa că mi-am înșfăcat *Master Card*-ul, m-am făcut că nu aș ști de starea, *pe roșu*, a contului meu și mi-am cumpărat câteva lucruri de îmbrăcat, printre care și niște chiloți. Era un sentiment plăcut ca așa, poate drept schimbare, să port și eu ceva care nu era transparent, rupt sau imprimat cu vreun înscris neserios. Poate că pantalonii gri-deschis, ușori, ca și puloverul de aceeași culoare, cu mâneci scurte, nu reprezentau cine știe ce îndrăzneală vestimentară, dar îmi dădeau un aer de noblețe, aproape că îmi mângâiau trupul și nici nu aveau tendința de a face cute. Înainte de a coborî din mașină, am mai verificat o dată, în oglinda retrovizoare, dacă nu-mi rămăsese lipit ceva ruj de buze pe dinți și dacă nu cumva uitasem prin păr vreun bigudiu (Lui Charly i se întâmpla mereu așa ceva: jumătate din timpul cât a durat nunta lui Caroline și a lui Bert a petrecut-o cu un asemenea bigudiu rămas prins în părul de la spate, pe care eu i l-am descoperit prima, atunci când am vrut neapărat să știu de ce se tot hlizea lumea). Tot atunci am scăpat și de guma de mestecat cosmetică din gură, căci, odată aflată într-un restaurant, se întâmpla uneori să fie mai greu să mai poți face așa ceva, exceptând cazul în care te-ai fi încumetat s-o înghiți.

La radio anunțaseră tunete și fulgere, fenomene care, pentru moment, urmau să alunge vremea caldă, de primăvară. Pentru moment era încă uscat pe afară, ceea ce se potrivea cu fantastica mea pereche de pantofi, nou-nouți: cu toc, negri și cu un aspect retro, care, pentru înălțimea la care mă arătau, erau uimitor de comozi.

Beethoven ăsta era un restaurant cu adevărat drăguț, în orice caz privit din afară, iar dacă mi-am aruncat o privire pe una dintre ferestre, am rămas mirată de mulțimea de oameni aflată înăuntru, la mijloc de săptămână, ca să ia masa de prânz.

Am fost – ca întotdeauna – punctuală, la minut, și m-am gândit dacă nu cumva ar fi trebuit să mai fac o tură în jurul clădirii, ca să nu apar chiar prima la masă. Așa ceva ar fi denotat o stare de surescitare și tare mi-aș fi dorit să mă arăt puțin mai degajată. În afară de asta, nici nu știam dacă Lakrize rezervase sau nu vreo masă.

— Iată-vă, în sfârșit, izbucni lângă mine un glas cald, de bariton.

Era Adrian, în blugi și cu o bluză cu mânecă scurtă, verde, exact în nuanța culorii ochilor lui. Eram sigură că i-o alesese o femeie, una care îl privise adânc în ochi. Poate chiar maică-sa.

— Ce bine că ați sosit la timp!

— Dar așa fac mereu, i-am răspuns. E doar zodia mea.

— Fecioară, spuse Adrian.

Am aprobat dând din cap, uimită.

— De ce? Sunteți cumva și dumneavoastră din zodia asta?

— Nu, îmi răspunse Adrian. Eu sunt săgetător.

— E de bine sau de rău? am insistat.

— Mie, unuia, mi-e indiferent, mă lămuri Adrian, deschizând ușa restaurantului și lăsându-mă să intru prima. Nu cred în horoscoape.

— De fapt, nici eu, am pretins, în timp ce încercam să-mi aduc aminte dacă fecioara și săgetătorul se potrivesc unul cu celălalt, hotărându-mă ca, imediat ce aș fi ajuns acasă, să verific pe internet. Chelnerul ne conduse către o masă așezată într-un colț, pregătită pentru două persoane.

— Dar ce, suntem singuri? am exclamat, înainte de-a mă putea controla.

— Doamna Krietze s-a scuzat, spuse Adrian. Probleme familiale.

— O, am făcut. Sper că nu-i vorba de nimic grav.

Adrian scutură din cap, în semn că nu.

— Ce doriți să mâncați? Pe-aici au mereu un meniu foarte apetisant. Doar porțiile sunt puțin cam mici.

Am studiat lista de bucate. *Bucătărie internațională* însemna, desigur, și că în meniu erau folosite toate limbile posibile.

— Ce-i aia *Abalone?*

— Cred că sunt niște melci de mare, îmi răspunse Adrian.

— Și *Emincé?*

— Ceva cam ca o tocăniță, mai spuse Adrian. Carne tăiată în felii subțiri.

I-am aruncat o privire impresionată. Nu era rău deloc. Ia să mai vedem cam ce mai știa dumnealui!

— Dar *Scoparolo?*

— Ei, asta-i o brânză. De oaie.

Adrian își săltă sprâncenele și mă privi pe deasupra meniului.

— Chiar vreți să știți sau e vreun concurs de cine știe câștigă?

— *Chiffonade?*

— Asta e, ăăă... Habar n-am, spuse Adrian.

— Chiar și-așa, a fost chiar foarte bine, i-am spus. S-ar părea că frecventați localurile astea cu mâncăruri simandicoase, nu?

— Da, îmi răspunse Adrian. Dar mă uit cu plăcere și la emisiunile gastronomice de la televizor.

— Păi, și mie-mi plac, am exclamat, neputându-mi stăpâni privirea radioasă. Gătitul e chiar palpitant. Eu și prietenii mei ne întâlnim în fiecare sâmbătă seara, ca să gătim împreună.

— Oho, dar asta chiar că-i frumos, comentă Adrian. Ei, cândva făceam și noi din când în când la fel. Găteam sau jucam ceva... Numai că, între timp, mai toți au copii și, cumva...

Apoi, amuți.

— Așa-i, atunci când încep să aibă copii, devin tot mai scumpi la vedere, i-am spus, plină de înțelegere. Ei, dar ce să-i faci? Că doar dacă au copii n-o să te-apuci acum să-ți cauți alți prieteni, nu-i așa?

— Dar nici nu-ți poți petrece tot timpul alături de familiile astea, fericite, spuse și Adrian. Așa ceva nu prea suportă nimeni.

— Uneori pare că ești picat de pe alte planetă, am spus. Sau chiar mai rău decât atât: ca și când lumea s-ar fi învârtit mai departe, iar tu ai fi rămas înțepenit locului.

— Exact, rosti Adrian. Pretind mereu că sunt invidioși pe câte unul, când, în realitate, doar le e milă de noi, celibatarii.

— Da. Și unde mai pui că te-aleg mereu drept naș de botez, aproape ca un înlocuitor... Dar dumneavoastră nu sunteți deloc singur, mi-am adus aminte și am roșit în aceeași clipă. Vreau să spun, ăăă, vă rog să mă scuzați...

— Vă referiți la chestia cu Marianne? Ce-i drept, până să fi primit scrisoarea dumneavoastră, nici n-am știut că toată lumea era la curent cu povestea asta.

Încurcat, Adrian își frecă nasul. Și imediat am și dat uitării propria-mi jenă.

— Da, dar o relație așa, la locul de muncă, nu-i chiar așa de ușor de ținut secret, am spus, pe un ton mămos.

— Nu, probabil că nu. Oricum ar fi, i-am pus capăt.

— Cum? Nu cumva din pricina mea? am exclamat, roșind parcă ceva și mai aprins. Vreau să spun, din cauza scrisorii mele? Pentru ce v-am scris... despre, ăăă...?

— Da, mi-o trânti Adrian. Din pricina a ceea ce mi-ați scris. Dar și pentru că nu era decât o relație consumată și inutilă. Astăzi vă mai aduceți aminte ce mi-ați scris?

Mi-am legănat capul de un roșu aprins.

— Doar așa, aproximativ.

Mi-ar fi plăcut să-l pot întreba ce fusese consumat și inutil în relația aceea, dar n-am avut curaj. Probabil însă că Marianne Schneider asta rămânea cu cizmele în picioare când venea vorba de sex. O chestie consumată și inutilă.

Chelnerul veni la masa noastră, ca să ne ia comanda, iar eu am avut timp să-mi recapăt culoarea normală a chipului. De cum am rămas din nou singuri, Adrian scoase un plic din servietă și mi-l înmână.

— V-am adus un contract, prin care vă revin cinci procente din vânzările seriei *Ronina*. Iar plata se va face o dată pe an. De aceea am și introdus o clauză de onorariu garantat, ca să nu fiți nevoită să așteptați după bani până în februarie. Astfel, la semnarea contractului primiți cincizeci la sută din acest onorariu garantat.

— Atunci ar trebui să semnez cât mai iute, i-am răspuns, încercând să par cât mai nonșalantă.

Oh, Dumnezeule! Contract! Onorariu garantat! Parale!! Poate că așa tot aș fi fost în stare să-mi plătesc, până la urmă, și singură garanția pentru locuință. Și asta fără să fi fost nevoită să sparg vreo bancă sau să fi acceptat oferta tatălui meu.

— Din păcate, din cauza unor cheltuieli neprevăzute, contul meu este pe minus. Despre ce sumă este vorba?

Am deschis și eu plicul, scoțând la iveală un teanc de foi tipărite, format A4, dintr-un soi de hârtie zdravănă. Mâinile îmi

fură gata-gata să înceapă să-mi tremure, dar nu le-am dat voie s-o facă. Eram doar un profesionist. Mă rog, poate pe calea cea mai potrivită pentru a deveni unul.

— Citiți totul liniștită, mă sfătui Adrian. Odată cu acest contract dobândiți nu numai drepturi, dar vă asumați și obligații. Sunteți sigură că veți putea face față acestei sarcini?

— Bineînțeles!

Nu înțelegeam o vorbă din tot ce citeam, dând paginile nerăbdătoare, în căutarea cifrei care ar fi urmat să-mi aducă contul bancar din nou pe plus. Iar când, în sfârșit, am dat de ea, la pagina trei, mai-mai să izbucnesc într-un răcnet: douăzeci și patru de mii de euro!

— Iar jumătate din ei pe loc, precizează Adrian. Și reprezintă numai suma garantată, căci ne place să credem că *Ronina* ar urma să aducă mai mulți bani. Chiar cu mult mai mulți.

De dată asta, mâinile chiar că începură să-mi tremure.

— Douăzeci și patru de mii în fiecare an. Așa de mulți bani n-am avut niciodată!

Adrian își ridică sprâncenele.

— Asta-i relativ! În primul rând fiindcă este o sumă imposibilă, în al doilea rând deoarece pentru ei trebuie să scrieți două romane pe lună și, în al treilea rând, pentru că nu știu dacă v-ați calculat tariful orar. Și am impresia că numai polonezii care plantează sparanghel câștigă mai puțin de-atât.

— Bine, dar ăsta-i oricum un progres evident față de cum a fost până acum, i-am spus. Și unde mai pui c-așa o muncă îmi face și *plăcere*.

— Aș vrea să fiu totuși sigur că veți putea face față acestei sarcini, insistă Adrian.

— Ascultați puțin, am răspuns. Zece ani la rând am scris pentru *Aurora* câte două romane pe lună și pe fiecare dintre ele le-am predat la timp. Fără greșeli și gata de tipar.

— Da, asta așa-i, încuviință Adrian. Dar, ăăă, în interesul editurii trebuie să mă asigur că n-o să-ncercați din nou să vă luați viața. Pentru că atunci chiar c-am avea o problemă reală.

— Mda, am făcut. De-așa ceva chiar că n-ai cum să fii prea sigur niciodată. Vreau să spun că aș putea să contractez vreo boală sau să devin victima vreunui accident. Ca și dumneavoastră de altfel. Fiindcă fiecăruia dintre noi i se poate întâmpla câte ceva.

— Deci nu intenționați să mai încercați să vă sinucideți, nu?

— Hmmm... momentan nu, i-am răspuns.

— Bine, spuse Adrian.

M-am așteptat să mă întrebe de ce am vrut s-o fac, dar nu se interesă de așa ceva.

— Nu sunt deloc nevrotic depresivă, i-am spus. Am trecut doar printr-o fază mai proastă și de durată. Viața amoroasă, cea profesională, ca și alte și alte vieți... Ce mai, toate păreau lipsite de perspectivă. Numai că acum lucrurile stau cu totul altfel.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, comentă Adrian.

— Nu că acum chiar *totul* ar fi așa, vreo minunăție, am adăugat. E însă cu siguranță cu mult mai bine.

— În toate privințele?

— Cum?

— Păi, în viața amoroasă, în cea profesională, ca și în alte și-n alte vieți, mă cită Adrian.

Am reflectat în viteză.

— Da, am răspuns mai apoi. S-ar putea spune că da.

Sosi și mâncarea, care se dovedi deosebit de gustoasă. Și, fiindcă veni vorba, prin *chiffonade* trebuie înțeles un soi de adaos la supă: o salată verde tăiată în felii subțiri. Drept antreu, Adrian comandase o supă-cremă de sparanghel cu leurdă, iar ca fel principal cambut. Aș fi încercat și eu, dar n-am avut curaj să cer așa ceva. Bibilica mea se dovedi însă și ea foarte bună. Nu am vorbit prea mult în timpul mesei, lucru care nici nu m-a deranjat. Și totul fu o tăcere plăcută.

— De fapt, de unde ați știut că Fecioarele sunt punctuale? am întrebat, odată ajunși la desert.

— Habar n-aveam, mi-o trânti Adrian.

— Bine, dar zodia mi-ați ghicit-o! i-am spus. Mai înainte, afară, în fața ușii, nu știați chiar nimic? Ați spus ceva despre

punctualitatea mea, iar eu v-am răspuns că asta s-ar datora zodiei mele, iar dumneavoastră ați spus...

— Știu eu ce-am spus, interveni Adrian. Și n-am făcut decât să-mi aduc aminte că sunteți născută pe paisprezece septembrie, asta-i tot.

— Ah, asta era, am răspuns, ducând la gură ultima linguriță de parfe de căpșune. Asta era?

Adrian se îndreptă în scaunul lui.

— Și-acum un espresso?

— Dar de unde știți în ce zi sunt născută? am întrebat.

— Zău dacă-mi mai aduc aminte de unde. Poate că din vechile contracte, pe care m-am uitat, sau poate că din agenda doamnei Krietze. De altfel, am o memorie bună, în privința multor lucruri, mai ales a acelora pe care le citesc. Așadar, espresso?

— Da, cu plăcere.

Ciudat lucru! Și doar eram atât de sigură că Lakritze nu știa care mi-era ziua de naștere, ca să nu mai spun că prin contracte nu figurase niciodată un asemenea amănunt. Altfel, nici Lakritze nu s-ar mai fi arătat atât de surprinsă în privința vârstei mele.

L-am privit pe Adrian drept în ochi. Iar el își feri privirea.

— OK, am căutat și eu pe Google după dumneavoastră, recunoscu.

— După mine?

Bine, dar pe unde, prin internet, se mai găsea și ziua mea de naștere? Mă simțeam deja puțin măgulită. Ce drăguț! Căutase pe Google după mine. Ceea ce însemna că dorise să afle mai multe despre mine. Dimpotrivă, mie, uneia, nu-mi dăduse deloc prin cap să procedez la fel în privința lui. Hm, odată ajunsă acasă trebuia neapărat să remediez situația!

— De pe pagina de internet a fostei dumneavoastră școli, își continuă confesiunea Adrian. Tot acolo erau și notele de la examenul de bacalaureat, după cum erau trecute și cursurile de aprofundare.

— Bine, dar așa ceva e cu siguranță un atentat la legea de protecție a datelor, am spus.

— Mda, chiar așa, adăugă Adrian. În ceea ce mă privește, eu chiar că mi-aș da școala în judecată dacă mi-ar face publice notele

de la examenul de bacalaureat. În cazul dumneavoastră însă... Unu virgulă șapte, un rezultat destul de bun.

— Ar fi fost chiar cu mult mai bun dacă Rothe, neofascistul ăla ras în cap, nu mi-ar fi stricat mediile din cursul anului, i-am spus. Așa, a fost, de departe, cel mai prost rezultat cu care a venit acasă vreodată careva din familia noastră. În afara maică-mii, bineînțeles, care nici n-a dat un asemenea examen. Chiar și-așa, până și ea s-a arătat dezamăgită că n-am reușit să mă număr printre primii trei din promoția mea, așa cum se întâmplase înaintea mea cu Tina, Rika și Lulu. Astea-s surorile mele. Care sunt pur și simplu mai bune decât mine, în orice privință. În plus sunt blonde, deștepte și căsătorite. Sau măcar logodite.

Apoi, am tăcut. Și am sperat să nu fi sunat totul a amărăciune și pizmă.

— Eu am doi frați, spuse Adrian, pe neașteptate.

I-am zâmbit.

— Și asta e la fel de rău?

— Unul dintre ei și-a dat doctoratul în fizică nucleară și-a mai participat și la Olimpiada de la Seul, în echipa de canotaj, în timp ce copiii lui cântă la vioară și la pian. Cel de-al doilea a preluat conducerea întreprinderii tatălui meu și s-a căsătorit cu un fotomodel. Iar părinții noștri sunt foarte mândri de cei doi.

— Cum, de dumneavoastră nu? Bine, dar dumneavoastră...

— *Eu* sunt la *Aurora*, unde stau într-o magazie, mă întrerupse Adrian. Ceea ce, în mod oficial, nu trebuie să afle nimeni. Și se spune că *Gregor al nostru ocupă un loc de conducere în branșa editorială*, fiindcă numele *Aurora* e și el tabu.

— Chiar că-i o nebunie, i-am spus. Dar ce vârstă aveți?

— Treizeci și patru, rosti Adrian, cu un suspin. Și unde mai pui că încă mai trebuie să mă înființez duminică de duminică la ai mei acasă, la masa de prânz.

M-am aplecat peste masă.

— Și *eu!* Și asta numai ca să mă las batjocorită. Nu v-ați gândit niciodată să vă mutați într-alt oraș?

— Ei, cum să nu! spuse Adrian. Am stat doi ani în Anglia, la studii.

— Ei, vedeți. Pe chestia asta, părinții dumneavoastră chiar c-ar trebui să...

— Mda, asta în vreme ce fratele meu ocupa un post de lector-invitat la Oxford, îmi tăie din nou avântul Adrian.

— Hm, după câte-mi dau eu seama frații ăștia, ai dumneavoastră, sunt chiar niște probleme, i-am răspuns. Că doar n-or arăta și mai bine decât dumneavoastră! Măcar atât!

Ultimele vorbe le-am rostit chiar foarte sigură pe mine.

— Pe lângă studii, Alban a făcut și pe manechinul. Iar Nikolaus tocmai a fost ales pe internet drept cel mai chipeș om de știință din Europa.

— Lăsați că-n schimb poartă numele astea, de *Nikolaus* și *Alban*, am mai îndrăznit, căci altceva nu-mi dădea prin cap. Și, de fapt, chiar nu-mi pot închipui c-ar arăta mai bine decât dumneavoastră. Uitați, *dumneavoastră* de ce n-ați făcut pe manechinul cât timp ați studiat? Ce-a putut *Alban*, ați fi putut și dumneavoastră să faceți încă de mult.

— Eram prea scund, îmi răspunse Adrian. Că n-am decât un metru optzeci și unu. În timp ce frații mei...

— Știți ceva? l-am întrebat. Nu mai vreau s-aud niciun cuvânt despre frații dumneavoastră! Dacă spun *eu* că sunteți cel mai arătos bărbat peste care-am dat de ani buni, adică nu, cel mai arătos peste care-am dat vreodată, atunci trebuie pur și simplu să mă credeți. Și mai știu și eu *câțiva* bărbați chipeși.

— Bine, dar nu i-ați văzut încă pe frații mei, spuse Adrian. Toate prietenele mele de până acum au fost fermecate la vederea lor. În orice caz, alea pe care le-am cărat după mine în fiecare duminică la prânzul alor mei.

— Și Marianne Schneider?

— Pe Marianne nu am prezentat-o familiei, mi-o întoarse Adrian, revoltat. Și nici nu cred că i-ar fi convenit așa ceva. V-am spus deja că ce-a fost între noi n-a reprezentat decât așa, o relație lipsită de importanță.

— *O chestie consumată și inutilă* au fost cuvintele, l-am corectat.

Chelnerul apăru și ne luă comanda pentru espresso.

— Dar cum se face că toate surorile dumneavoastră sunt blonde, numai dumneavoastră nu? se interesă Adrian, de îndată ce chelnerul se îndepărtă.

— Mătușa mea, Evelyn, pretinde că aș fi făcută cu poștașul, am început să-i explic. În realitate, sunt singura care îl moștenește pe tatăl meu. Părul castaniu, ochii căprui...

— Dar ochii nu vă sunt deloc *căprui*, insistă Adrian și se aplecă înainte. Sunt așa... de culoarea siropului de caramel ținut în bătaia luminii soarelui.

Hm, ia te uită ce comparație drăguță, mai bună chiar decât cea cu chihlimbarul, pe care o auzeam uneori!

— Sora mea, Tina, are ochii la fel, dar pe lângă părul ei blond arată cumva mai bine, am spus, încercând să-mi ascund încurcătura.

— Știți ceva? mă repezi Adrian. Nu mai vreau s-aud niciun cuvânt despre surorile dumneavoastră!

Aș fi pus prinsoare pe noul meu contract că niciunul dintre frații lui nu avea un zâmbet atât de drăguț. Unul care te îndemna și pe tine la râs.

Cafeaua espresso sosi și, încetul cu încetul, se apropie și sfârșitul *dineului de afaceri*, chestie pe care o regretam din tot sufletul. Atât că Adrian trebuia să se întoarcă în magazia lui, iar eu la Charly, care făcuse rost de o sticlă de șampanie, cu care ar fi urmat să udăm contractul. Dar, înainte de asta, doream să-i mai fac o vizită tatălui meu.

— Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, spuse Adrian, odată aflați în fața restaurantului și întinzându-mi mâna într-un fel ciudat, cât să nu pricep prea bine dacă ar fi trebuit să i-o scutur cu nădejde sau doar să i-o strâng.

Ceea ce m-a îndemnat să nu fac niciuna, nici alta.

— Și eu m-am simțit la fel, i-am răspuns, cu o strângere subită de inimă. Mulțumesc foarte mult pentru invitație. La revedere!

— Pe curând! îmi spuse Adrian.

Apoi, numai ce mă îndepărtasem vreo câțiva pași, strigă în urma mea:

— Așteptați!

M-am întors din drum și am așteptat fremătând.

— Cred că, ăăă, mă gândeam că, acum, dacă tot suntem, ca să zic așa, colegi, am putea să ne spunem de fapt pe nume, nu? zise el.

— Bine, m-am arătat de acord. Cu toate că mie-mi place mai mult Adrian decât Gregor. Mai ales de când l-am și botezat pe vampirul ăla tot așa, Gregor.

— Păi, important e să ne tutuim, îmi precizează Adrian. Cu ce nume ar urma să mă chemi mi-e indiferent.

De cum mă văzu, tatăl meu își compuse din nou fața lui împietrită.

— Gerri, ce surpriză! Și nici măcar nu e duminică. Hai, intră. Maică-ta e la partida ei de bridge. Ce să-ți dau, un ceai?

— Lulu a spus că vrei să preiei tu plata garanției, am intrat în subiect. Așa că am venit acum ca să-ți spun că nu pot primi banii. Chiar dacă gestul tău, de-a mi-i oferi, este foarte drăguț.

— Bine, dar asta n-are nimic de-a face cu drăgălășenia, spuse tatăl meu. Iar banii ți i-am și transferat.

— Zău, tată, lasă că mă descurc și singură. Așa, singură, am scos-o eu *totdeauna* la capăt.

— Copilă dragă, cu două săptămâni în urmă ai încercat să-i iei viața, mă dojeni tatăl meu. Uite, așa ceva *nu numesc* eu deloc descurcat și singură.

Am roșit.

— Da, dar dacă dăm de-o parte chestia asta... La ora actuală îmi merge chiar bine. Chiar azi am semnat un nou contract cu editura *Aurora*, unul prin care primesc un procent din câștig. Și-o să capăt douăzeci și patru de mii de euro pe an, drept onorariu garantat.

— Păi, asta-nseamnă două mii brut pe lună, îmi făcu calculul tatăl meu. Nu-i cine știe ce. Mai cu seamă dacă te gândești cât de puțin o să plătești pentru pensie. Și, cu totul întâmplător, ți-am transferat în cont exact douăzeci și patru de mii de euro.

— Cum? Dar garanția-i de numai...

Tatăl meu ridică mâna.

— E tocmai suma care-ți revine ție, spuse. Și ar fi trebuit să-ți fi dat de mult banii.

— Bine, dar eu nu vreau deloc...

Și iar mă întrerupse.

— Douăzeci și patru de mii de euro m-a costat fiecare din surorile tale pe perioada studiilor. Tu ți le-ai întrerupt încă din primul semestru și, de-atunci, te-ai întreținut de una singură. E drept și cinstit ca măcar acum să-ți primești și tu partea ta de bani.

Și, ca să mă amărăsc și mai mult, mă podidi plânsul.

— Și asta cu toate că ai fost supărat pe mine... Îmi pare rău de toate, tăticule. Și nici măcar nu-ți scrisesem și ție o scrisoare de adio.

Tatăl meu începu o mișcare, ca și când ar ar fi vrut să mă îmbrățișeze, pentru ca mai apoi să mă prindă de mână doar.

— În ultimele săptămâni am stat și m-am gândit destul de mult la noi toți și la tine. Și mi-am reproșat destule pe seama faptului că s-a putut petrece așa ceva. Ai avut dreptate în legătură cu toate cele pe care mi le-ai reproșat, afară, în grădină: așa-i, nu-ți arătasem niciodată cât de mândri suntem și de tine. Eram supărat că ai dat cu piciorul studiilor, tocmai fiindcă te socoteam la fel de isteață și de dotată ca și surorile tale. Și în toți anii ăștia m-am gândit că nu faci altceva decât să-ți bați joc de propria-ți viață...

— Dar nu toți oamenii pot ajunge profesori și interpreți diplomați, i-am spus.

— E-adevărat, îmi dădu dreptate tatăl meu. Și, în afară de asta, romanele tale nu-s deloc proaste. Serios. Iar dacă aș putea să uit măcar pentru un minut că toate chestiile alea au fost scornite de propria-mi fiică, chiar c-aș fi cu totul captivat de ele. Și mai cred c-ai putea să-ncerci cândva să scrii chiar o carte *serioasă*.

— Tăticule...

— Da, bine-bine, n-ar fi trebuit să pară chiar așa, o luare în derâdere. Ce-ar fi să scrii o carte despre o tânără care vrea să se sinucidă și le trimite tuturor cunoscuților ei scrisori de adio?

— Pân-acolo trebuie să termin de scris treizeci și două de romane cu vampiri, i-am răspuns. Știi, vampirii ăștia sunt la mare preț.

— Ei, chestia asta o s-o bucure pe mătușa ta, Alexa, îmi spuse tatăl meu. Că doar și ea e unul ca ei.

Către îndurerata familie Thaler
Hasenacker 26

Dragă doamnă Thaler, dragă domnule Thaler,

Cu prilejul morții fiicei dumneavoastră, Gerda, doresc să vă transmit compasiunea mea cea mai adâncă. Gerri și cu mine am fost colege încă din clasa a cincea și întotdeauna am fost și foarte apropiate. Din păcate, în ultimul an, ne-am înstrăinat una de cealaltă (eu am studiat la München pedagogia socială, am lucrat, după examenul de absolvire, cu copii handicapați, până la căsătorie, după care m-am mutat la o fermă întinsă, unde am dat naștere celor doi copii, Luise, acum de patru ani, și Friedrich, acum de un an), ceea ce a făcut ca, din păcate, să nu fiu la curent cu problemele lui Gerri.

Ah, dacă mi s-ar fi adresat totuși mie, aș fi scos-o din încurcătură încă de pe vremea când mergeam la școală împreună. Acum, din păcate, este prea târziu și nu ne mai rămâne decât consolarea versurilor poetului : *E greu să pierzi un om, dar ne rămâne mângâierea de a ști că nenumărați erau aceia care-au ținut la el.*

Așa că, oprindu-mă și eu asupra citatului din Otto von Leixner – *Consolarea e un dar al inimii, constând, deseori, în tăcerea plină de iubire și, prin tăcere, în compătimire.* – rămân cu gândul alături de dumneavoastră.

A dumneavoastră
Britt, baroneasă de Falkenheim, născută Emke

Șaisprezece

— Săraca mea, Charly, tot îți mai e rău, nu, dar lasă că ți-am făcut rost de ceva care mi-a fost mie întotdeauna de mare ajutor și nici nu are efecte secundare de niciun fel, Ulrich, rade-te și tu odată, ursule, arăți grozav, Gerri, pantofii ăștia sunt noi, am luat miel de data asta, dar n-aveau pe nicăieri vinete, despre care să poți ști sigur că nu provin din cine știe ce cultură modificată genetic, Severin, lasă asta, că doar nu ești câine, hai, treceți, Marta și Marius sunt deja aici, și ai grijă, te rog, să nu faci comentarii prostești despre încheieturile ei umflate, că se-apucă și plânge și nici că se mai oprește, dar zău dacă n-ar fi și timpul să se nască odată copilul ăsta, cât un elefant, și a venit și Ole, fără Mia, că amândoi s-au despărțit, lucru pe care-l știți deja de mult, cu toate că n-aș zice că mă cuprinde cumva tristețea din pricina asta...

Caroline interpreta obișnuitul ei monolog de sâmbătă seara, de întâmpinare, iar noi ne-am croit drum printre munții de jucării și boarfe.

Flo și Gereon erau încă în pat, numai că Flo se arătă suficient de trează ca să-și revendice cadouașul pe care i-l adusesem, o agrafă de păr cu o libelulă cu sclipici, și ca, înainte de a adormi din nou, să mai murmure un *Ești cea mai grozavă de pe lume!*

— Excursie în Siebengebirge[32], îmi lămuri Caroline fenomenul. Paisprezece kilometri în jurul *Stâncii Dragonului,* iar asta ne-a făcut pe toți groggy[33]. Mai puțin pe Severin, care, în tot timpul ăsta, a stat comod în rucsacul nostru cu cadru.

---

[32] Regiune turistică situată la est de Rin, în sud-estul orașului Bonn, acoperită de un grup de peste 40 de munți și de dealuri, în cadrul căreia funcționează parcul natural cu același nume.

[33] Obosit/Ametit (în lb. eng., în original).

— Ceea ce înseamnă că este foarte probabil ca, pe la nouă jumătate, Bert să adoarmă, îmi șopti Ole.

— Bună, i-am răspuns, puțin încurcată, având în vedere că, de la tratamentul stomatologic pe care mi-l aplicase luni, nu mai schimbasem cu el nicio vorbă.

Ole îmi adresă cel mai răpitor zâmbet de care era în stare, unul marca *Medicul rezident Goswin.*

— Bună și ție.

O urare care sună foarte drăgăstos în urechile mele. Chiar *prea* drăgăstos.

— Mia stă tot la ai ei? l-am întrebat, ca să ne revenim cât de cât, și el, și eu.

— Da. A mai trecut pe-acasă doar ca să-și mai ia câteva lucruri și, cu ocazia asta, să se mai dea puțin la mine. Vreau să spun așa, cu vorba.

— Dar sper că ai profitat și tu de ocazie și ai întrebat-o ce-a găsit așa de grozav la ciocănitoarea aia bătrână de la hotel, nu?

Ole scutură din cap.

— Nici măcar n-a fost nevoie de așa ceva. La urma urmelor, tot mai crede și-acum că ne-am despărțit din pricina aventurii *ei.*

— Bine, dar chiar așa și e, Ole.

— Păi, tocmai, că nu prea e așa, o ține Ole pe-a lui. Și sper c-o să pricepi și tu cândva asta.

— Ce-ar fi să v-apucați amândoi și să mărunțiți legumele? întrebă Caroline, aruncându-i lui Ole doi dovlecei, pe care acesta, cu îndemânare, îi prinse.

Caroline îmi făcu cu ochiul, aruncându-mi și un zâmbet plin de înțeles.

— Fantastici pantofi, îmi spuse Marta.

— Mulțumesc. Sunt noi, i-am răspuns.

— Arată grozav, insistă Marta, podidind-o imediat plânsul. Închipuie-ți numai curelușele alea subțiri pe picioarele mele umflate! Ah, ce n-aș da eu să mai am niște glezne așa subțirele. Sau poate un piept delicat și mai mic. Nu pot să-nțeleg și bună pace de ce atunci când arăți așa, ca tine, îți mai vine să...

— Marta! izbucni Caroline.

Iar Marta își trase nasul.

— Ei, Marta, asta-i doar așa, deocamdată, i-am răspuns totuși. Curând o s-arate din nou normal și picioarele tale.

Cu toate că, sinceră să fi fost, văzându-i Martei picioarele noduroase înfipte în namilele de saboții din nuiele împletite de mesteacăn ai lui Marius, numai cu greu ți-ai fi putut închipui așa ceva.

— Da, da, se mai smiorcăi Marta. De parc-ar fi vorba numai de picioare. Și de tot restul... Că-n perioada alăptatului, sânii se fac și mai mari.

— Da, dar atunci vei ține în brațe o minunăție de copil, am mai încurajat-o.

— Exact, adăugă Caroline. Și-acum încetează cu bocitul și taie ceapa asta în bucățele cât mai mici.

— Dar cum aș putea să mă potolesc din plâns în felul ăsta? se smiorcăi din nou Marta, în timp ce noi, ceilalți, ne văzurăm siliți să pufnim în râs.

Bert puse un CD mai vechi al celor de la *Gipsy Kings* și dădu volumul chiar mai tare decât de obicei, închipuindu-și că, neobișnuiți cu aerului tare, de munte, din Siebengebirge, copiii ar fi dormit cât se putea de adânc. Ritmul muzicii era antrenant și cu toții ne-am pus pe dansat acolo, în bucătărie, tăind legumele în timp ce ne bâțâiam fundurile, amestecând în ritm prin toate oalele și, din când în când, pocnind și din degete. Severin se cocoță bucuros în brațele lui Bert. Până și Marta se destinse și încercă o învârtitură în jurul propriei axe.

— Carevasăzică merge, elefănțelule, spuse Marius, dându-i o dată roată, o mișcare care-i luă ceva timp, dar care-i stârni Martei râsul.

Cineva bătu în fereastra de la bucătărie. Era clar că nu auzise niciunul dintre noi soneria.

— Dar cine-ar mai putea fi? întrebă Caroline.

Bert o ținu în mișcări de samba până la ușă, întorcându-se cu Mia alături.

— Bună la toată lumea, spuse Mia.

Arăta bine, precum îi și era obiceiul, poate chiar o țâră mai mult, într-o rochie de vară, de un albastru-deschis, ceea ce-i

accentua atât ochii, cât și trupul deosebit de suplu. Aș fi putut să jur că rochia era nou-nouță, după cum ar fi putut fi și sandalele asortate.

Se înțelege de la sine că ne-am oprit din dansat, muzica însă mergând mai departe.

— Ce cauți aici? întrebă Ole.

— Păi, ce mi-am zis? Că azi e seara săptămânală de gătit, îi răspunse Mia. Și nu-mi amintesc să fi anunțat că n-aș veni. Nu-i așa, Caroline?

— Așa-i, rosti Caroline.

— Dar ce-aveți toți de-ați împietrit așa, de cum m-ați văzut? Că doar și săptămâna trecută am fost pe-aici.

— Ia termină cu asta, o repezi Ole.

— Cu care *asta?* i-o întoarse Mia, aruncându-și pe spate părul ei lung, de un roșu aprins.

— Mia, vrei să bei ceva? o întrebă Bert.

— Mulțumesc, da, spuse Mia. Măcar că am băut zdravăn pe-acasă, dar în niciun caz n-am chef să mă trezesc. Așa că să vină chestiile tari.

— Sper că nu ești cu mașina, spuse Ole.

— Oooo, dar ce, îți faci cumva griji în privința mea? Ți-e frică să nu dau peste vreun pilon de pod? mai spuse Mia. Nu mai poți după sinucigașă, nu? E așa, o chestie care te excită.

— Mia, strigă Caroline. Cred că cel mai bine ar fi să...

— Ce? o repezi Mia. Să dispar din nou, ca să puteți petrece aici în lipsa mea? Cum ți s-ar părea dacă nu Ole, ci Bert ar fi ăla care se culcă cu Gerri, ei? o trânti Mia.

— Mai tacă-ți gura, Mia, o avertiză Ole. Chiar acum dau telefon după un taxi.

— Ce mai, Gerri, chiar că te-ai descurcat de minune, îi dădu Mia înainte. Și ia spune, cum te simți când ai o căsnicie pe conștiință?

— Las-o-n pace pe Gerri, i-o întoarse Caroline. Cu ce-i ea vinovată că Ole și cu tine v-ați despărțit?

— Despărțit? Ha-ha-ha, făcu Mia. Bine, dar văd că nu sunteți deloc la curent, nu? Habar n-aveți că Gerri și Ole au o relație, nu?

— Dar nu-i deloc adevărat, interveni și Charly.

— Știți ce, neînțelegerile astea ați putea să vi le rezolvați într-altă parte... spuse și Marius, numai că Mia îi astupă gura.

— Tu, prostănacule, ai face bine să nu te-amesteci! Sau să-i povestesc Martei cât de des, așa, din întîmplare, ți-a aterizat mâna pe fundul meu și cum te mai holbezi în decolteul meu?

Zicând acestea, o privi pe Marta, strâmbându-și gura disprețuitor.

— Nu sunteți cu toții decât niște ipocriți!

— Uite ce-i! Dacă-i vorba de ipocriți, să știi că tu ești aia, cu vârf și-ndesat, o puse Ulrich la punct.

— Nu mai spune! Și de ce, mă rog? Fiindcă-n toți anii ăștia am făcut în așa fel încât să nu vă dau de înțeles nici măcar pe jumătate din cât mi se păreau de plictisitoare serile astea de sâmbătă? întrebă Mia. Și lasă că vă zic eu vouă ceva imediat, ceva de care niciunul dintre voi n-are habar: în vinerea în care se părea că Gerri intenționa să se sinucidă, dumneaei a petrecut o noapte fiebinte în compania soțului meu la hotelul *Regency Palace*. Știu toată povestea, fiindcă o prietenă de-a mea i-a văzut pe-amândoi acolo: giugiulindu-se la micul dejun.

— Mda, în timp ce tu, mironosițo, te aflai la un curs de perfecționare la München, nu-i așa, o luă Charly la rost.

— La Stuttgart, o corectă Mia. Da, chiar așa a fost. Și, de altfel, Ole nici măcar n-a negat nimic din toate astea, dragă *prietenă*. A admis chiar că e îndrăgostit de Gerri.

— Păi, așa și e, întări Ole. Că doar nu-i niciun secret.

Caroline își duse mâna la gură.

— O! făcu mai apoi.

— Chiar așa, *o*, o maimuțări Mia. Și de-aia am și plecat de-acasă. Numai că ție sigur nu ți se pare așa ceva nelalocul lui. Nu-i așa, Caroline? Că doar tu ai încercat tot timpul să-l cuplezi pe Ole cu Gerri și nici nu mi-ai putut ierta vreodată că i l-am luat de sub nas. Numai că acum totul s-a-ntors din nou împotrivă. Cu planurile ei de sinucidere, iubita și nevinovata de Gerri l-a momit pe Ole până la hotel... Iar voi v-ați repezit s-o compătimiți și să vă purtați cu ea cu mănuși. N-aveți decât să-i țineți liniștiți

partea! Ce-are-a face că mi-a distrus viața! Important e că bietei și de viață năpăstuitei Gerri îi merge bine.

— Hai, oprește-te odată, Mia! încercă s-o strunească Charly. Știm cu toții că n-a fost vorba de nicio prietenă de-a ta, care să-i fi văzut pe Ole și Gerri împreună. N-ai fost decât tu însăți!

— Bine, dar ea era la München, spuse Marius.

— Stuttgart, îl corectă Marta.

— Da' de unde, spuse Ulrich. A luat o cameră la hotelul *Regency Palace* cu amantul ei.

— Oo, făcură de astă dată Caroline, Marta și Marius, în cor.

Mia arăta de-a dreptul înspăimântată.

— Și asta nu se întâmpla pentru prima oară, adăugă Charly. Lui Ole îi spunea că se duce la cursul de perfecționare, numai că, în realitate, de fiecare dată, se întâlnea cu amantul ei.

— O căzătură, în vârstă și cu pielea boțită, spuse Ole.

— Nu-i deloc în vârstă, șuieră Mia, care, se vedea bine, își depășise repede spaima. Și e de zece ori mai bun la pat decât tine! Habar n-ai de nimic! Nu ești decât un ageamiu.

— Ei, atunci fă bine și cară-te la el, îi răspunse Ole. Hai, ce mai aștepți? În orice caz, eu, unul, nici nu mai vreau să am de-a face cu tine.

— Păi, da, că acum o ai pe *Miss* Cur Lătăreț, i-o trânti Mia. Să fi știut eu că asta te excită, zău dacă n-aș fi făcut ceva ca să fi pus pe mine vreo câteva kile-n plus.

— Sinceră să fiu, nu-nțeleg o iotă, spuse Caroline.

— Nici eu, i se alătură Marta. Ce, Mia și amantul ei erau în același hotel cu Ole și Gerri?

— *Nu!* am rostit.

— Ba da, interveni Charly. Numai că Gerri nu-și dorea altceva decât să-și pună și ea liniștită capăt vieții. Ea, una, chiar că e nevinovată. Ole a venit pe urmele Miei și i-a urmărit pe ea și pe amantul ei până în hotel. Acolo, cu totul întâmplător, a dat peste Gerri, care l-a compătimit, fiindcă se afla total în stare de șoc.

— Dar și în starea provocată de whisky, am adăugat.

— Ha, ha, făcu Mia, arătând însă ușor nesigură.

— Asta a fost una dintre coincidențele sorții, preciză Ole. A fost karma, căci, dintre toate hotelurile din oraș, tocmai acela trebuise să fie cel cu pricina. Iar cine mai insistă să spună c-ar fi vorba de o întâmplare chiar că n-are habar despre ce vorbește.

— Ăăă? făcu Marta. N-ar putea să-mi explice și mie cineva ce era în definitiv cu Gerri în hotelul ăla și cum de s-a întâlnit pe-acolo cu Ole?

— *Karma!* îi răspunseră într-un glas Bert și Marius.

— Până la urmă, am putea să-i fim Miei chiar recunoscători, spuse Ulrich. Ia să se fi dus ea *cu adevărat* la cursul ăla de perfecționare, că atunci n-ar fi ajuns niciodată Ole în hotel, iar Gerri n-ar mai fi putut fi oprită din încercarea ei de-a se sinucide.

— Mamă-mamă! exclamă Marius. Ce mai poveste!

— Tot nu vă-nțeleg, insistă Marta. De unde știuse atunci Ole că Gerri intenționa să se omoare? Și de ce s-au giugiulit la micul dejun?

— Nu știa deloc, îi spuse Bert. N-a făcut decât s-apară la momentul potrivit, în locul potrivit.

— Dar asta din pricina Miei, o ținu Ulrich pe-a lui.

— Karma, ce mai, confirmă Caroline.

— În cinstea Miei, ură Bert, ridicându-și paharul. În cinstea Miei, care, prin escapada ei, i-a salvat viața lui Gerri.

— În cinstea Miei! rosti și Ulrich, cât se poate de solemn.

— În cinstea Miei! spuse Marius.

Mia aruncă roată o privire otrăvită.

— N-aveți decât să mă pupați în cur cu toții, hotărî ea, azvârlindu-și minunăția de păr pe spate. Chiar că sunteți ultimii oameni!

Și, cu astfel de vorbe, se grăbi să iasă din bucătărie. O secundă mai târziu, casa întreagă se cutremură. Așa de tare trântise ușa Mia.

— La revedere, spuse Caroline.

— Eu tot nu-nțeleg, zău, de ce v-ați giugiulit la micul dejun, stărui Marta.

— Ei, Gerri rămăsese cu niște urme de suc de morcovi pe buza de sus. În plus, mai are și-o gură așa de dulce, spuse Ole.

— Ei, aș, fiindcă trebuia să ne vadă Mia, am dres-o. Ceea ce era și cazul.

— Genial, aprecie Caroline.

— Ia ascultă aici, tu chiar ți-ai înfipt mâna-n fundul Miei? îl întrebă Marta pe Marius, aruncându-i o privire întunecată.

— Stai liniștită, că nici n-ai în ce să ți-o înfigi, spuse Charly.

— Da, e-adevărat, admise Marta, punându-se din nou pe bocit.

+

— Sper ca acum să fii și tu mulțumită, spuse Ole, în fața ușii.

Charly și Ulrich ședeau deja în mașină și mă așteptau.

— Ce vrei să spui?

— Păi, așa, că acum știe în sfârșit și Mia că sunt la curent cu faptul că m-a înșelat, zise Ole. Că doar tot timpul te deranjase chestia asta.

— Ah, da, m-a deranjat, i-am spus. Dar chiar și-așa, poate că n-ar fi fost rău dac-am fi putut s-o scutim totuși pe Mia de scena aia jenantă.

— Bine, dar n-a fost deloc vina mea, se împotrivi Ole. Ulrich și Charly au început doar.

— Pentru că nu era corect s-o fi lăsat pe Mia să creadă că eu aș fi fost pricina despărțirii voastre, i-am explicat.

— Dar tu ești de fapt motivul, spuse Ole.

Am suspinat.

— Cum se face oare că iarăși am un *déjà vu?*

— Păi, pentru că am avut aceeași discuție acum vreo câteva zile, spuse Ole. Te iubesc, Gerri, și vreau să fiu cu tine. Ce este așa de greu de priceput?

— Ole, asta e... Îmi pare rău! Așa ceva nu pot să iau în serios, i-am mai spus. Vreau să zic, ar trebui să te-ntrebi și tu de unde ți-au răsărit sentimentele astea, hodoronc-tronc! Te pomenești că și cu patru săptămâni în urmă tot așa, mă iubeai!

Pentru o clipă, Ole se arătă ceva mai nesigur. După care însă, spuse:

— În mare, da. Numai că nu am conștientizat. Și chiar dacă n-ar fi așa, e cumva interzis să te îndrăgostești de cineva așa, dintr-odată și pe neașteptate?

— În mare, nu, i-am întors-o. Numai așa, ca timing[34], e ceva mai nefericit ales momentul. Că la vreo șase ore de la momentul în care ai aflat că nevastă-ta te-nșela, te-ai găsit și tu să te îndrăgostești exact de prima femeie care ți-a ieșit în cale. Sigur, poți să numești așa ceva *karma*, dar și *reacție de scurtcircuit*, *proiecție* sau *reacție de sfidare*.

— De ce nu te lași și tu dirijată în viață de elemente pozitive? întrebă Ole. Depășește-ți și tu *o dată* latura asta, întunecată, Gerri. Uite, acum norocul ți se-arată la-ndemână, iar tu nu trebuie decât să-l apuci. Crede-mă, oricare alta s-ar fi socotit fericită în locul tău.

— Ce vrei să spui cu asta, Ole?

— Pai, da, că doar nu-mi fac așa, iluzii! Că am trecere la femei. Și-așa a fost de când mă știu. Dentiștii înalți, blonzi și chipeși, sunt bine cotați. Și, în privința asta, chiar că nu se schimbă nimic, numai fiindcă una ca Mia are probleme cu propria-i sexualitate și se orientează către un altul. Cine știe, poate că astea nu-s decât probleme ce ies la iveală odată cu vârsta critică. Oricum ar fi însă, n-ai să găsești un altul mai bun ca mine. Și-așa ceva ar trebui să-ți fie limpede.

— N-ar fi rău, poate, unul ceva mai *modest*, i-am întors-o. Fiindcă, atenție! Nu cumva te-arăți cam prea plin de tine?

— În privința asta nu mai încape nicio modestie, hotărî Ole, tranșant. Gândește-te și tu, Gerri! Sunt cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla în viață, căci te văd așa precum ești, cu toate minunatele tale trăsături de caracter, ca și cu micile și ciudatele tale defecte. Pentru toate astea te iubesc. Și-o să te țin pe palme toată viața, și toți din jur or să ne invidieze pe-amândoi.

Tare aș fi fost curioasă să mă interesez de *minunatele mele trăsături de caracter, ca și de micile și ciudatele mele defecte*. În loc de așa ceva însă, am spus:

---

[34] Potrivire/moment ales (în lb. eng., în original).

— Păi, ce-ar fi dac-aș avea nevoie de încă ceva timp, ca să mă lămuresc și eu în privința propriilor *mele* sentimente?

— De cât timp? fu el curios.

— Habar n-am, Ole, i-am răspuns.

O vreme, Ole continuă să-și muște buza de sus.

— Știi, n-o să pot aștepta și eu așa, la nesfârșit, insistă el. Ar fi o prostie.

— Mda, pot să-nțeleg, i-am zis.

— Ești fraieră, spuse Ole. Chiar că ești fraieră!

— Mulțumesc foarte mult, i-am răspuns. Nu cumva să fii așa, *fraier*, se numără printre *minunatele mele trăsături de caracter?*

— Poate că n-ar fi rău să te gândești și la felul în care mă simt eu, tot respingându-mă la tot pasul și îndoindu-te de sentimentele mele, îmi reproșă Ole.

— Dar să știi că mereu mă gândesc la asta, i-am răspuns.

— Noi doi suntem ca și făcuți unul pentru celălalt, insistă Ole. Ne învârtim în același cerc de prieteni, avem aceleași preferințe și interese și ne-nțelegem atât de bine în pat. Ce ți-ai mai dori altceva?

— Dragă Ole, că ne înțelegem sau nu chiar așa de bine-n pat urmează să se dovedească, *căci nu am făcut deloc cunoștință unul cu celălalt în privința asta!*, i-am atras atenția, cu grijă pentru ultimele cuvinte, rostite foarte rar și foarte răspicat.

Pentru o clipă, Ole amuți.

— Și cum rămâne cu sărutul nostru? întrebă el mai apoi. Că doar n-o să-mi spui acum că n-ai simțit nicio furnicătură?

— Hm, am făcut.

Sărutul fusese într-adevăr frumos! Dar așa erau mai toate săruturile, nu? Iar dacă nu ajungeai să-l săruți tocmai pe cel de care nu-ți plăcea sau pe cel care, niciuna, nici două, îți vâra limba în gât, furnicăturile se simțeau mereu. Sau de cele mai multe ori. Adică, în cel puțin cincizeci la sută din cazurile primelor săruturi. Sau în patruzeci și cinci la sută din ele. Ceea ce, oricum, e o proporție destul de bună.

Ole interpretă greșit tăcerea mea și zâmbi mulțumit.

— Uite, mai gândește-te preț de-o noapte la toate astea, spuse, sărutându-mă apoi pe obraz și îndreptându-se către propria-i mașină.

Mașina asta era un Porsche Carrera, negru, pe care Ole o numea *mașină de dentist* și pentru care Bert, Ulrich și Marius îl invidiau de mama focului. I-am urmărit și eu iscusința cu care ieși din locul de parcare, iar mai apoi, felul în care accelera în lungul străzii.

— Gerri! A plecat. Poți să urci acum, strigă Charly din mașina lui Ulrich.

M-am strecurat pe bancheta din spate.

— Scuze, am murmurat.

— E-n regulă, mai spuse Charly. Trebuie să fi fost vreo discuție importantă de-a durat atâta.

— Nu cumva ați auzit totul?

— Abia după ce-a coborât Charly geamul, îmi răspunse Ulrich.

— Să știi că Ole are dreptate, Gerri, continuă Charly. De ce să dai de-a azvârlita cu așa o situație numai din pricina îndoielilor tale? Ce-i cu toată analiza asta neîncrezătoare. N-ar trebui decât să înșfaci norocul cu amândouă mâinile și să-l ții bine de tot.

— Prostii, se băgă în vorbă Ulrich. Gerri are dreptate: sentimentele astea au răsărit așa, puțin cam brusc. Dacă Mia nu l-ar fi înșelat, Ole ar fi fost și-acum cu ea. Iar dacă-i sincer în tot ce-i spune lui Gerri, atunci nici nu trebuie s-o preseze atât, ci să lase lucrurile să-și afle singure făgașul.

— În afară de asta, nici nu-i vorba aici de sentimentele lui Ole, am spus. E vorba de-ale *mele*.

— Dar parcă ziceai că-ți place de Ole! spuse Charly.

— Da, și-am fost cândva îndrăgostită de el, am adăugat. Numai că sunt ani de-atunci.

— Că doar nu mi-oi spune-acum că nu-l mai găsești atrăgător, insistă Charly.

— Ei, atrăgător îi găsesc eu și pe Robbie Williams, și pe Giovanni di Lorenzo, și pe David Beckham, i-am răspuns. Ba chiar și pe Ulrich... Mă rog, uneori.

— Mulțumesc, *baby*, spuse Ulrich. Dacă vrei, atâta vreme cât o să locuiești la noi, să știi că pot să umblu prin casă numai în chiloți.

— Bine, dar..., începu Charly din nou.

— Las-o în pace, o opri Ulrich. Dacă o să se dovedească ceva serios între Ole și ea, atunci are tot timpul din lume ca să descopere asta.

— Doar dacă n-o fi prea târziu, spuse Charly. Că pe urmă iar o apucă pornirile sinucigașe și nimeni nu și-ar dori defel așa ceva.

— Avem trei propuneri de coperte și am vrea să știm și părerea dumneavoastră, îmi spuse Lakritze la telefon.

— Părerea *mea?*

— Da, copilă. Ce n-ați citit contractul cu atenție? Dețineți dreptul de participare la unele decizii de felul ăsta și nici n-ar fi rău dacă vi l-ați exercita, căci într-o variantă *Ronina* arată precum *Madonna* în perioada anilor '80, în costumul de aerobic, iar în alta curge la sânge pe metru pătrat, cât n-a curs în toată bătălia de la Watergate. Treceți totuși luni dimineață și-o să vă prezint imediat celor de la departamentul de grafică.

— Prea bine, i-am răspuns, propunându-mi să mă interesez și eu cât de cât despre bătălia amintită.

Dumnezeule! Aveam carevasăzică drept de decizie asupra copertelor. Dar asta chiar că era un lucru revoluționar! Ceea ce ar fi însemnat ca, în sfârșit, să capete și protagonistele mele aceeași culoare a părului ca și femeile ce apăreau în față, în ilustrație.

— V-ați rezolvat problemele familiale? Vreau să spun, sper că n-a fost nimic grav...

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, n-ați putut veni miercuri la dejunul acela, i-a spus.

— Ah, despre *aia* era vorba, zise Lakritze. Mda, am avut nevoie de urgență de o zi liberă și mi-am zis că ar fi fost mai

bine să vă aflați singură cu tânărul. Știați că nici nu mai umblă cu Schneider aia?

— Da, i-am răspuns. A fost doar *o relație consumată și inutilă.*

— Nu știu, zău, dacă lucrurile stau chiar așa, spuse Lakritze. În orice caz însă, chestia pare să-i fi făcut bine, căci tocmai deretică prin debaraua aia a lui și chiar urmează să ocupe biroul de pe colț.

— O, am făcut. Păi, atunci chiar a arătat că știe să se descurce.

— Nici chiar așa, mi-o întoarse Lakritze. Fiindcă biroul stătea oricum gol, de când colega suferise criza aceea de nervi. Oricum, e și ăsta un început. Vă doresc s-aveți parte de-un sfârșit frumos de săptămână, Gerri, și ne vedem deci luni.

— Și eu mă bucur, gândindu-mă, desigur, la ziua de luni și nu la sfârșitul de săptămână. Fiindcă acesta stătea ferm sub semnul nunții de argint a mătușii Alexa.

Săptămâna trecu chiar foarte repede. Am vorbit la telefon cu Ole de aproape patruzeci de ori, am scris cincizeci de pagini din cel de-al doilea roman cu *Ronina* și i-am ajutat pe Patrick și pe Lulu la mutat. Nu în ultimul rând, ca să văd neapărat cu ochii mei cum urmau să se asorteze, puse alături, raftul de CD-uri al lui Patrick, din oțel inoxidabil, șlefuit, și comoda cu modele aplicate a lui Lulu.

Joi seara, după ce am băgat canapeaua lui Lulu și am scos-o pe cea a lui Patrick, acesta îmi predă cheile.

— Altele nu mai sunt, nu? am întrebat, bănuitoare.

— Bineînțeles că nu, îmi răspunse el. De ce ți-e frică? C-o să mă strecor aici în miez de noapte și-o să m-arunc pe tine?

— Exact! i-am trântit-o.

Patrick își întoarse față, în semn de dispreț.

— Stai tu liniștită! Pe-una ca tine n-aș regula-o decât dacă n-aș avea încotro.

Și, cum era de așteptat la așa un schimb de replici, Lulu se întâmplă să se afle în afara razei de audiție. Altfel, atunci când era și ea prin preajmă, vorbele pe care mi le adresa Patrick erau numai lapte și miere. Odată, chiar mă numise *surioară.*

— Ai putea să fii și tu puțin mai amabilă cu el, pretinse Lulu. Că el doar își dă atâta silință cu tine.

— Îmi pare rău, Lulu. Dar, în cazul ăsta, cu totul excepțional, știu eu mai bine decât tine: tipul e și rămâne un căcănar!

— Ceea ce însă nu te-mpiedică să-i preiei locuința și bucătăria, mi-o întoarse Lulu. Ar trebui să-ți fie puțin rușine!

— Să știi că m-am gândit destul și singură dacă totul ar avea așa, o susținere morală, i-am răspuns. Dar... da! Are!

Vineri, de dimineață, am și pus să fie schimbată încuietoarea de la ușă. Proprietara se arătă puțin mirată de așa ceva, dar am plătit eu însumi toată tărășenia și i-am explicat că totul avea legătură cu Feng Shui-ul. Și, pe lângă încuietoarea cea nouă, am mai pus să fie instalat imediat și un zăvor de siguranță. După toate astea, m-am dus la ai mei, acasă.

Mama mea îmi comandase un costum cu pantalon și de aceea insistase să vin și să-l probez.

— Ți-am spus doar că am deja o rochie, i-am spus.

— Da, una *roșie!* ținu să repete mama mea. Lasă că n-am uitat. Probabil una cu bretelițe din acelea, foarte subțiri, și-așa de strâmtă pe tine, de-ți ies prin ea în relief și chiloții.

— Nici vorbă, i-am răspuns. E o rochie minunată. Cu-adevărat.

— Dar și ăsta-i un tot atât de minunat costum cu pantalon, mi-o întoarse mama mea. Exact unul aidoma a avut pe ea și Hanna la aniversarea celor șaizeci de ani ai Annemariei. Hai, trage-l iute pe tine.

Suspinând, i-am făcut totuși plăcerea. Costumul cu pantalon era bej, îmi făcea tenul ca brânza și atârna pe mine ca un sac.

— Zău dacă pricep, spuse mama mea. Că-i doar mărimea patruzeci și doi! Ia stai tu dreaptă!

— Măsura mea e treizeci și opt, mamă, i-am atras atenția.

— Nu mai spune! Și eu care așa, în mod normal, am un ochi bun, ca să nu mai spun că ești cea mai grasă din toată familia. Ei, nu-i nimic, că au un serviciu de comenzi de 24 de ore, iar dacă sun acum, imediat, mâine, până la prânz, îl și ai schimbat, măsura treizeci și opt.

— Mamă...

Deodată, îmi sună telefonul. M-am uitat pe ecran, aflând astfel că era vorba de Ole. Din nou.

— Nu, nicio vorbă-n plus, că-i foarte important pentru mine ca mâine s-arăți și tu cuviincios, fiindcă toată lumea o să fie cu ochii pe tine. Fii tu sigură de asta! mai spuse mama mea. Vreau să știu că poți să stai acolo cu capul sus. Ca să nu mai spun de mine! Sper că n-ai uitat în ce situație imposibilă m-ai pus, o mamă a cărei fiică a încercat să-și ia viața... Hai, răspunde odată, copilă, că face și telefonul ăla un tărăboi!

— Alo?

— Bună, frumoasa mea, am vrut doar așa, scurt, să aflu cum îți merge, spuse Ole.

— Cine-i acolo? întrebă mama mea.

— Îmi merge bine, tocmai eram pe la mama, pe-acasă, i-am răspuns.

— Și i-ai spus cumva deja de mine? insistă Ole.

— Bine, Ole, dar nu-i mai nimic de spus, i-am zis.

— Hai termină și tu mai repede! mă zori mama mea. Spune-i c-o să-l suni tu mai încolo. Avem și noi treabă!

— Încet-încet, tu chiar că-ntinzi coarda, spuse Ole. Să-ți spun sau nu câte femei, numai în săptămâna asta, mi-au dat de-nțeles c-ar fi de îndată gata să ocupe locul Miei? Așa, cu toate drepturile și cu toate îndatoririle?

— Pariez că-i vorba de toate asistentele tale, i-am trântit-o. Păi, câte să fie?

— Ha-ha, să fie cumva cineva gelos? întrebă Ole.

— Telefoanele astea mobile chiar că-s o năpastă, comentă mama mea. Zău dacă n-ar trebui chiar interzise. Chestia asta, cu datul de tine oriunde și oricând, e curată nenorocire. Și cu toate SOS-urile astea scrise. Până și Habakuk și Arsenius au început cu de-astea.

Am suspinat.

— Ole, trebuie să-nchid acum. Ne vedem sâmbătă, la Caroline și la Bert.

Și, cu vorbele astea, mi-am lăsat telefonul să alunece la loc, în poșetă.

— În sfârșit! Pantofi potriviți ai? întrebă mama mea. Unii simpli, negri, cu un pic de toc ar fi numai buni. Trebuie să recunosc, părul ți-e în ordine, dar asta așa, cu totul excepțional. Ei, și dacă o să dai și tu cu foenul peste el în timp ce-l ții înfășurat pe peria rotundă o să meargă de-a binelea. Iar dac-o să te-ntrebe careva unde locuiești mai nou, nu mai spune că stai la groaznica aia de Charlotte, că știi ce-o să-și închipuie cu toții... și mai e și chestia aia, cu tatuajul ei pe brat...

— Mamă! Nimeni n-are ce gânduri să-și facă dacă, deocamdată, locuiesc în casa prietenei mele măritate și însărcinate și-a soțului ei.

— Ha, ce puțin îi cunoști tu pe oameni! mă dojeni mama mea. Nu știi că imaginația lor murdară n-are limite? Potrivit unor zvonuri neconfirmate, s-ar părea că între verișoara ta, Diana, și agentul acela de bursă totul s-a sfârșit. Dar, așa cum ți-am spus, asemenea vorbe nu s-au confirmat până în ziua de azi.

Mama mea suspină și continuă:

— Închipuie-ți și tu că mâine o să fii singura fără pereche. Sunt mulțumită că măcar Rigelulu n-o să mai fie nevoită să vină singură. Alexa crapă de invidie fiindcă Patrick e absolvent de studii superioare, în vreme ce Claudia ei n-a fost în stare să pună mâna decât pe un funcționar, cu studii medii. Și, când i-am mai și spus cât se câștigă ca *aiti*, pur și simplu s-a albit la față.

— De fapt, ce-ar fi mai bun: un *aiti* din acesta sau un dentist? am întrebat, gânditoare.

— Ce întrebare prostească, un dentist, vezi bine, spuse mama mea. Măcar pricepe oricine despre ce-i vorba. Numai că ăștia-s greu de apucat. Trebuie să rămâi totuși realist.

Nu aveam cum să ațin calea gândurilor și să nu le las s-o ia razna. Și m-am închipuit sosind la hotel într-un Porsche Carrera și mai apoi pășind, alături de Ole, pe covorul roșu. La apariția lui extraordinară, mătușilor și bunicilor mele le-ar fi căzut fălcile, iar dacă ar mai fi și aflat că era dentist, de spaimă, ar fi început

să le clămpăne protezele în gură, în timp ce, de mândrie, mama mea ar fi uitat să mai cârâie pe tema rochiei mele roșii...

— Și nu uita să-ți faci unghiile, îmi atrase atenția mama mea. Dar ia spune, nu cumva îți mai rozi pielițele alea? Știi doar că nu se cade așa ceva?

Mamă, rod unde vreau eu și când vreau eu, iar costumul ăsta plictisitor, cu pantalon n-o să-l îmbrac!, aș fi vrut să spun, privind-o și fix în ochi. N-am putut însă și bună pace.

De aceea, odată ajunsă acasă la Charly, tare mi-aș fi dorit, de furie, să mă fi putut mușca de fund.

— Trebuie să reușesc *odată și-odată* s-o înfrunt, m-am văicărit. Numai că atunci când se proptește așa, înaintea mea, nu-mi mai iese nimic. Probabil că mâine, în chestia aia bej, o să transpir de-o să mor.

— Hei, dar ce s-a întâmplat cu mica revoluționară? spuse Charly. Cu Gerri aia, care a trimis scrisorile alea de adio, atât de răscolitoare? Gerri, cea care, cu șarmul ei, l-a cucerit pe cel mai arătos dentist din oraș și care-l lasă să moară de poftă cu mâna întinsă? Gerri, care a dat serios iama prin branșa romanelor cu vampiri? Gerri, aia care, în primul și în primul rând, a pus să-i fie schimbată încuietoarea de la ușa noii locuințe?

— Vrei să spui Gerri aia, care, cu sânge rece, o să-și facă apariția în rochia ei roșie la nunta de argint a mătușii Alexa?

— Păi, exact, de ea-i vorba, spuse Charly. Ia ad-o degrabă aici și gonește-o în pustiu pe Gerri cealaltă, cea ca un papă-lapte. Capul sus! Suge-ți burta! Pieptul înainte! Pumnii sus!

— OK, am spus, înhățând telefonul și nelăsându-i timp maică-mii nici măcar să se prezinte până la capăt. Mamă, îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor, dar tot rochia cea roșie o s-o îmbrac.

— Nu fi neghioabă, Rigelu, îmi răspunse mama mea. Mâine, devreme, o să ne livreze costumul acela, la mărimea potrivită, și-o să-l trimit pe taică-tău cu el la tine.

— Bine, dar...

— E un cadou din partea mea, și nu, și nu, nu-ncepe acum să-mi mulțumești, că de-asta sunt mamele pe lume. Oh, stai că

sună cineva pe linia cealaltă și sunt sigură că-i Evelyn, care a încercat prin spatele meu să se târguiască cu taică-tău asupra plăților chiriei pentru locuința cea veche. Persoana asta, atât de hrăpăreață și de lacomă. A trebuit să-i explic mai întâi lui taică-tău că poate fi dovedit că habotnica asta de soră-mea are înclinații dintre cele mai provinciale.

— Provin... Oh, vrei să spui promiscue, nu?

— Oricum ar fi, dar trebuie să-nchid, mai spuse mama mea. Iar dacă nu știi ce-nseamnă vreun neologism, n-ai decât s-o-ntrebi pe Lulu. Pe toate le știe.

Charly îmi făcu semnul cu degetul mare săltat.

— Hai că i-ai arătat tu! mă încurajă.

— Da, dar și dac-o să vreau să-mbrac mâine rochia cea roșie, cu cel puțin o oră înainte ar trebui să-ncep să mă-mbăt, i-am spus. Sau poate c-ar trebui să-mi înfund urechile cu ceară, asemenea oamenilor lui Odysseu prin preajma sirenelor. C-atunci n-aș mai auzi cum mă bălăcăresc rudele și cum mă ocărește mama mea, putând să zâmbesc și eu tot timpul, în largul meu.

— Ei, Gerri, șoricelule, ce-ar fi să stai tu mai bine acasă, cu burta-n sus, și să ne uităm amândouă la un DVD, îmi propuse Charly.

— Bine, dar asta n-ar fi tocmai revoluționar, i-am spus.

— Ar fi așa, ca o revoluție de catifea, mai spuse Charly. Și cred c-așa ceva e permis.

Bună, Gerri,

Mama zice să-ți scriem că suntem bucuroșii că tu nu teai omorât și că te iubeam.

Ni se pare totuși tare urât că ai vrut să lași Chisolei toate lucrurile mai bune iar nouă nu. Daco să vrei să te mai omori frodată, fi și tu mai dreaptă. Nai decât să dai Chisolei șiragul acela da vrem și noi notebukul și i-podul, ca și ceva bani, casă mai cumpărăm un i-pod că suntem și noi gemeni și ne trebuie totu de două ori.

Multe salutări de la cel care te iubește mult Arsenius și de la fiusu tău Habakuk care tot așa te iubește.

P.S. Luăm noi și televizorul dacă nul vrea altu.

Șaptesprezece

Sunt mândră să pot spune că, pentru a purta vineri seara rochia cea roșie, n-a fost nevoie să-mi fac curaj cu ajutorul băuturii. Așa că, trează de tot, mi-am întins pe buze rujul cel strălucitor, mi-am dat cu foenul prin păr (ținut înfășurat pe peria rotundă, dar așa, cât, mai târziu, nimeni să nu-și fi putut da seama de asta), strecurându-mă în încheiere în superbele sandale cu fluturași, tot roșii. Tot trează de tot cum eram, am primit și complimentele lui Charly și-ale lui Ulrich, după cum la fel, trează de tot, am ieșit din locuința lor, ajungând mai apoi, trează de tot, la hotelul *Lexington – Cinci anotimpuri.* Odată aflată însă acolo, zău dacă nu mi-am dorit să nu mă fi încăpățânat într-atât și să fi turnat în mine totuși câteva pahare de votcă.

— Ia uite, Heinrich, asta-i Gerri, exclamă mătușa Elsbeth, de cum am ajuns în hol și nu m-am învrednicit să mă fi ascuns la timp îndărătul monstruoasei fântâni arteziene. E Gerri aia, care are pe conștiință porțelanurile de Meissen ale familiei și care, săptămâna trecută, a „încercat" să se sinucidă.

De prisos să spun că nu numai unchiul Heinrich fu cel care se uită după mine.

— Da, dar să știi că nu din pricina aceea, mătușă Elsbeth, i-am întors-o. Că și-așa e-un lucru petrecut atât de demult.

— Să știi că nu-s mătușa Elsbeth, ci cealaltă, Adelheid, îmi răspunse mătușa Elsbeth sau, foarte bine, că și-așa mi-era indiferent, mătușa Adelheid.

Că doar vă spusesem cât de mult semănau între ele.

— Arăți bine, copilă dragă, te-ai mai împlinit și tu, nu?

— Nu, i-am trântit-o.

— Lasă că îți șade bine, mi se adresă unchiul Heinrich, plescăind și ciupindu-mă de mijloc.

— E-adevărat că scrii volumașele alea porno, care se vând pe sub tejghea? Mai întrebă mătușa Adelheid.

— Dar nu-s deloc vândute *pe sub tejghea*, i-am răspuns, suspinând. Le poți căpăta la orice chioșc. Ba chiar și într-un supermagazin. Că doar nu-i vorba de pornografie.

— Nu mai spune! Ehei, se schimbă ele vremurile, rosti mătușa Adelheid. În ziua de azi, porcăriile astea se vând le vedere, peste tot, până și minorilor. Mi-amintești într-un fel de soră-mea, Hulda, pe vremea când era și ea tânără. Și pe ea o atrăgeau așa, lucrurile scandaloase. Știai că a fost o vreme când a făcut-o pe stripteuza și pe dansatoarea? Purta numai niște ciucuri prinși pe sfârcuri, despre care nici nu-ți puteai da seama cum stăteau acolo. Poate c-o bandă adezivă pe amândouă părțile.

— Nu pot să cred așa ceva, i-am spus.

— Adevăru-i că nici eu, îmi dădu dreptate mătușa Adelheid. Trebuie să fi fost altă șmecherie la mijloc.

— Vreau să spun că nu cred că mătușa Hulda a fost stripteuză și dansatoare, i-am spus.

— Se prea poate totuși să fi văzut asta în vreun film, admise mătușa Adelheid, luându-mă de braț. La vârsta mea e greu să mai ții ordine în amintiri. Vai, dar ce mă mai bucur. Asemenea festivități, ca lumea, sunt tot mai rare, că-n ziua de azi oamenii preferă să petreacă asemenea ocazii în *sufragerie*. Într-un hotel ca acesta, lucrurile stau însă cu mult mai sărbătorește. Și e așa o bucurie să-i revezi pe toți. Tare sunt curioasă să-l cunosc pe tânărul surorii tale, Lulu. Se spun de altfel numai lucruri bune despre el. Știi, până la urmă, verișoara ta, Franziska, nu se mai mărită cu frizerul ăla. Cel puțin așa am auzit. Doamne-ajută, c-așa îi stătea părul... Nu-i așa Heinrich? Ca la un sconcs.

— Franziska e iarăși singură?

Ceea ce, în treacăt, făcu să-mi crească și mie buna dispoziție. Poate că nu urma să fiu în seara aceea chiar singura fără de însoțitor.

Aflată acolo, în hol, m-am uitat și eu de jur-împrejur, doar-doar aș fi dat peste Mia pe undeva. Că doar lucra în locul acela, ca locțiitoare a șefului recepției hotelului, iar eu eram

pregătită sufletește să fiu silită s-o întâlnesc (ceea ce reprezentase de altfel un contraargument la costumul bej și plictisitor și un argument în favoarea rochiei celei roșii și atât de sexy).

— *Sala oglinzilor* este minunată, mai spuse mătușa Adelheid.

Încă se mai ținea strâns de brațul meu, în timp ce urcam scara largă, de marmură, cea care ducea către sălile de festivități.

— Dar *Sala de cristal*, de alături, e chiar mai frumoasă. Din păcate, aceea fusese deja închiriată în vederea desfășurării unui alt eveniment. Săraca Alexa, câte n-a încercat ca să schimbe locul, numai că ceilalți trebuie să fi fost de-o încăpățânare înspăimântătoare. Și doar nu era vorba în cazul acela decât de o aniversare de șaptezeci de ani de la naștere. Și unde mai pui că nici nu se dansează la așa ceva.

— Ce... Iar o să se danseze?

— Bineînțeles, copila mea. Vals vienez, la fel ca pe vremuri, la nuntă. Ca atunci când ai dărâmat porțelanurile. Îți mai aduci aminte, Heinrich, ce tămbălău a fost? Și aproape nimic n-a mai rămas întreg. Greu de crezut. Doar o singură ceșcuță de lapte, despre care tare mult aș dori să aflu pe unde-o fi ajuns. Și, fiindcă veni vorba, Hulda n-o s-apară deloc. A preferat să plece cu avionul în Sardinia. Cu un bărbat, unul care i-ar putea fi *nepot*.

— Păi, eu credeam că acela era doar îngrijitorul ei, spuse unchiul Heinrich.

— Prostii, i-o întoarse mătușa Adelheid.

Nici nu ajunsesem bine să urcăm jumătate din trepte, că am și zărit-o pe mama mea, îmbrăcată într-un costum de culoarea liliacului, așteptând în dreptul ușii *Sălii oglinzilor*, alături de tatăl meu, de Lulu și de Patrick. Lulu purta un costum cu pantalon, negru, identic cu cel bej, al meu, mai puțin culoarea.

Pe mine, una, mă părăsi dintr-odată tot curajul, m-am desprins de mătușa Adelheid și m-am scuzat:

— Ah, știi, am uitat ceva, mergeți voi înainte.

Mătușa Adelheid se apucă cu nădejde de balustrada scării.

— Ooo, dar încotro se duce în așa mare goană?

— Poate că tocmai i-o fi venit vreo idee bună pentru vreun nou porno de-al ei, presupuse unchiul Heinrich.

În mare grabă, am făcut drumul înapoi, pe scară. Chiar să-mi fi pierdut cu totul mințile? Dacă aș fi plecat atunci către acasă și m-aș fi schimbat de urgență, aș fi putut să mă întorc chiar înainte de discursul unchiului Fred și de deschiderea bufetului. Și-apoi, în tot restul serii aș fi putut sta într-un colț, îmbătându-mă liniștită, nestânjenită de nimeni.

Numai că, ajunsă pe penultima treaptă, am dat peste un bărbat, care mă privi încremenit de uimire. Era Adrian.

— Dumnezeule, dar ce căutați pe-aici? mă întrebă el.

L-am privit, cel puțin la fel de uimită ca și el. Purta costum și cravată, iar dacă nu mă înșelam chiar de tot, buclele lui de păr, închise la culoare și, altfel, mai degrabă ușor zbârlite, în stilul înfățișării lui Pierce Brosnan de prin anii '80, erau pieptănate lins și cu cărare. De-o parte a acesteia, buclele astea îi stătea arcuite în afară, iar de partea cealaltă înspre înăuntru.

— Oh, nu, am exclamat. Nu-mi spuneți, *vă rog*, că sunteți noul tip al verișoarei Franziska! E chiar mai mult decât aș putea suporta!

— Păi, pot să neg cu siguranță, spuse Adrian. Verișoara Franziska, mi-e complet necunoscută. Iar dumneavoastră... Până la urmă, n-oți fi pe-aici, cumva, cu vărul Martin? Înalt, slab, cu un IQ de 180 și cu o ușoară predispoziție de-a face chelie?

Am scuturat din cap, spunând:

— Din păcate, nu.

— Ei, slavă Domnului, spuse Adrian. Prietenele lui Martin sunt întotdeauna niște ochelariste sfrijite, cu părul tăiat scurt, care arată ca și când nici măcar în proprii ochi n-ar fi făcut prea multe parale. Așa ceva e oricum mai bine decât să vii de unul singur, dar mie, personal, șerpii ăștia cu ochelari îmi stârnesc mereu mila, chiar dacă, de obicei, dețin câte un titlu de doctor în ceva, ba chiar și *Crucea Federală de Merit*[35], pentru că și-ar fi jertfit ovarele pe altarul științei.

---

[35] *Bundesverdienstkreuz* (singura decorație generală de stat a Republicii Federale Germania, acordată în această țară începând din anul 1951).

— Adică, sunteți aici pentru a participa la o petrecere de familie?

— Da, îmi confirmă Adrian. În *Sala de cristal.*

— Ah, aniversarea aceea, a șaptezeci de ani de la naștere, am spus.

— Exact, rosti Adrian. E vorba de tatăl meu.

— Noi suntem alături, în *Sala oglinzilor*, unde își serbează mătușa Alexa nunta de argint, i-am precizat. Cu o mică orchestră de coarde.

— Noi avem o trupă a capélla și un magician.

— La noi e și-un tort cu cinci etaje, am adăugat. Cu glazură argintie!

— Unchiul meu o să recite o poezie de trei sute de strofe, continuă și Adrian.

— Noi o să cântăm versuri compuse de noi înșine pe melodia *Ia n-auzi ce vine înăuntru de pe-afară*, am mai spus.

— Mama mea o să țină o *laudatio* în cinstea lui tatăl meu și-a celor trei minunați fii ai lui, așa că o să-l ridice în slăvi pe Nikolaus, o să verse lacrimi de bucurie în onoarea lui Alban, după care, suspinând, ar urma să spună ceva de genul *și să nu-l uit pe cel mai tânăr, cel care nici de data asta n-a reușit să-și facă un nod ca lumea la cravată*, o observație pe seama căreia toți cei prezenți ar izbucni în râs.

— Mătușa și unchiul or să danseze un vals și toți vor trebui să-i urmeze, am spus. Și, presupun, iar o să fiu singura femeie fără pereche din toată petrecerea. Și când te gândești că singurul bărbat fără pereche e unchiul August, care face în curând de nouăzeci și trei de ani. Și-i clar că la dansat va trebui să-i țin și plosca.

— OK, ați câștigat, rosti Adrian, printre râsete.

— Știți, cravata dumnevoastră n-are un nod ca lumea, i-am atras atenția.

— Știu, spuse Adrian. M-am uitat și eu prin *Pagini aurii*, dar n-am dat peste niciun serviciu de urgență de înnodat cravate.

— Aș putea să v-ajut, am insistat.

— Păi, de unde și până unde vă pricepeți la noduri de cravate? întrebă Adrian, neîncrezător.

— Ei, asta-i o chestie pe care am învățat-o de la mama, i-am spus. Zicea că ăsta e un lucru pe care trebuie să-l știe o domnișoară serioasă.

Așa că i-am desfăcut cu grijă legătura îngrămădită a cravatei din jurul gâtului și am netezit aripile astfel rezultate.

— În plus, ni se dădea și voie să exersăm pe tatăl meu. Ceea ce făcea să capete în fiecare dimineață câte patru noduri la rând. Iar asta îl obliga să se trezească cu vreun sfert de oră mai devreme. Ei, dar până la urmă a meritat. Vedeți? Un nod perfect.

Adrian se pipăi în jurul gâtului.

— O, chiar că sunteți un înger. Cu-adevărat! Pariez că mama mea n-o să mai știe acum în ce fel să se mai lege de mine așa, ironic, în discursul ei.

— Ei, lăsați, precis o să găsească ea altceva, i-am zis. Iar dacă aș fi mama dumneavoastră, zău dacă n-aș face niscaiva observații răutăcioase pe seama frizurii dumneavoastră.

— Dar la asta ce nu mai e în regulă?

— Arată așa de... periată, i-am spus.

— Păi, *așa*-i place maică-mii, îmi răspunse Adrian.

— Chiar sunteți sigur de-așa ceva?

— Dar nu cumva ajunsesem să ne tutuim? îmi zise el.

— Tiluri? Tu ești? exclamă careva, în spatele meu, pe scări.

— Aoleu! am exclamat, la rându-mi, fără să mă întorc. Mama mea!

— Doamna aceea în mov?

— Liliachiu, l-am corectat.

— Culoarea levănțicăi, mă corectă și pe mine mama mea, care ședea acum chiar lângă mine, răspândind un miros puternic de parfum *Calèche*.

— Putem să răsuflăm liniștite, copila mea! Verișoara Diana a venit neînsoțită și chiar dacă Marie-Luise pretinde că agentul acela de bursă a rămas acasă, bolnav și întins în pat, știm noi cu toții că, de fapt, totul s-a terminat între cei doi! Ce mai aștepți pe-aici? Toată lumea stă după tine.

— N-am... decât... Am vrut..., am bâiguit.

— A vrut doar să mă salute, îmi sări în ajutor Adrian. Bună seara,... doamna Thaler, presupun. Doctor Gregor Adrian. Gerri

și cu mine ne-am întâlnit aici cu totul întâmplător. Știți, familia mea sărbătorește și ea un eveniment, tot aici, însă în *Sala de cristal.*

— *Doctor?* am repetat perplexă, în timp ce mama mea îi scutura deja mâna lui Adrian.

— Mă bucur, îi spuse ea, examinându-l tot atât de minuțios precum ar fi făcut cu un ardei gras într-un supermagazin, înainte de a-l pune în căruciorul de cumpărături. Sunteți cumva dentistul lui Lurigerri?

La auzul vorbelor ăstora, inima îmi zvâcni cu putere, fiindcă, pentru o clipă, mi-am închipuit că mama mea știa ceva de Ole și de mine.

— Sau poate că sunteți ginecologul? îi dădu ea înainte, reușind, la gândul unei consultații ginecologice venite din partea lui Adrian, să mă facă să roșesc mai abitir decât strălucea rochia de pe mine.

— Sper că e sănătoasă, nu? spuse mama mea. Ei, în ultima vreme a fost și ea așa, ușor... suferindă... O, sper că nu sunteți cumva vreun *psihoterapeut?*

Ei, ajunși aici, m-aș fi aprins eu la față și mai și, numai că mai mult decât eram deja nici că ar mai fi fost posibil.

— Nu, nu sunt medic. Am doar un doctorat în istoria artei, preciză Adrian. Din păcate.

— A, dar ce interesant, exclamă mama mea. Cea de-a doua mea fiică mai mică, Tigelulu, are și ea un doctorat, în germanistică. Și mai e și profesoară cu definitivatul dat. Dar de unde o cunoașteți pe Riluge, dacă-mi dați voie să vă-ntreb?

— Ăăă, vă rog, pe cine? întrebă Adrian.

— Vrea să spună pe mine, l-am lămurit, cu obrajii aprinși și rugându-l pe mutește: *Nu-i spune! Nu-i spune! Nu-i spune!*

— Ăăă, ne cunoaștem de la... de la muzeu, rosti Adrian, cu fruntea încrețită toată.

Am dat ochii peste cap, ușurată. Adrian ridică din umeri, într-un fel în care s-ar fi scuzat.

— *De la muzeu?* repetă mama mea. Ah, da, bineînțeles, că doar sunteți istoric de artă... Bine, dar ce face Lugeri într-un *muzeu?*

— Ăăă, vă rog, cine?

— Vrea să spună eu, am precizat, descumpănită.

— Păi, Gerri trece des pe la muzeu, ca să se documenteze, spuse Adrian.

M-am plesnit cu palma peste frunte.

— Pentru romanele ei istorice, continuă Adrian.

— Așa carevasăzică, spuse mama mea, apucându-mă de braț, de parcă ar fi urmat să mă aresteze. Mă bucur să vă întâlnesc pe-aici, dar, din păcate, chiar că trebuie s-o luăm acum din loc. Știți, sora mea ține foarte mult la punctualitate, iar Gerri mai trebuie să se și fotografieze la intrare, pentru cartea invitaților. Taman cu rochia asta pe ea. Am știut eu c-o să vrei neapărat să mă faci de râs, că ce ți-oi mai fi făcut și eu de nu vrei cu niciun chip s-asculți de vorba mea! Și ce mai e și cu rujul ăsta? Ce, ești vreun far de frână sau o domnișoară?

— Un far de frână, mamă, i-am trântit-o.

Și, în timp ce mă târa în sus, pe trepte, i-am aruncat peste umăr o privire lui Adrian. Zâmbi, ținând pumnul strâns și ridicând degetul cel mare. Dumnezeule, ce dulce arătă, cu freza aia a lui, caraghioasă!

— Poate ne mai vedem ceva mai încolo! După valsul cu unchiul August, i-am transmis.

— Da, îmi răspunse Adrian. Sigur o să mai ies de-acolo, ca să iau și eu aer curat.

— Drăguț bărbat, spuse mama mea. Însurat?

— Nu, i-am răspuns.

— Cumva... altminteri?

— Nici, am rostit.

— Ei, vezi, spuse mama mea. Zău dacă nu merită să te duci mai des prin muzeele astea.

Până la deschiderea bufetului, timpul se întinse tenace, cam ca o gumă de mestecat, mai cu seamă că, de când îmi aflasem numele pe cartea de vizită ce-mi indica locul între unchiul August

și unchiul Heinrich, cei doi n-au făcut decât să mă ciupească cu rândul, ba de obraji, ba de mijloc, ba de pulpe. Unchiul August ar fi încercat să mă apuce și de altceva, dar tocmai când se pregătea s-o facă, i-am ars și eu una zdravănă peste mână, cu lingura de supă.

— Auuu! făcu el. Aha, noi, ăștia, bătrânii, să n-avem parte!

— Data viitoare să știi c-o fac cu furculița, l-am prevenit.

În fața mea ședeau Tina și Frank, cu Chisola, Habakuk și Arsenius. Tina purta un costum cu pantalon, aidoma celui de pe Lulu, doar că de un cafeniu șters.

— Foame, foame! zbierară Habakuk și Arsenius, lovind cu furculițele în masă.

Cu puțin înainte, le dădusem două iPod-uri. Din punct de vedere pedagogic, poate că mișcarea nu fusese una tocmai înțeleaptă, dar nu-mi lipseau banii și, în plus, avuseseră dreptate în ceea ce-mi scriseseră. De-așa surpriză, au rămas foarte cuminți numai preț de vreun sfert de oră. Chiar începusem să-mi fac socoteala dacă n-ar fi urmat să întrebe cumva de televizor și de notebook.

Numai că se întoarseră și ei, curând, la vechile lor obiceiuri.

— Unde ne trezim aici, la hotentoți? sări cu gura mătușa Adelheid, de peste două locuri depărtare. Copiii din ziua de azi nu mai știu deloc ce-i aia bună purtare. Pe vremuri, dacă nu stăteam cuminți, o luam cu bățul pe spinare.

Lucrul ăsta li se păru, atât lui Habakuk, cât și lui Arsenius, deosebit de interesant. Și o rugară pe mătușa Adelheid să le dea niscaiva detalii. Așa că bătrâna le povesti despre halul în care o bătuse odată profesorul, de i se scursese sânge pe picioare. Arsenius și Habakuk se arătară al naibii de fascinați.

— Dar când se petrecea chestia aia, te rog? întrebă, de la altă masă, mătușa Elsbeth (în orice caz, așa *cred*, c-ar fi fost chiar cea numită Elsbeth).

— Hm, prin o mie nouă sute... Ei, după cum s-ar putea ca totul să nu-l fi văzut decât prin vreun film, spuse mătușa Adelheid.

— Rochia e minunată, îmi spuse Tina. Și-ți stă foarte bine. Ai mai dat jos ceva?

— Puțin, poate, i-am răspuns.

— Aș fi preferat și eu s-apar într-o rochie, continuă Tina. Dar atât a insistat mama cu costumul ăsta...

— Lasă că nu arată rău, i-am zis.

— Păcat că are așa o culoare, de rahat, spuse Habakuk.

Sosi pe dată și completarea lui Arsenius, răcnită:

— De diaree! Mama a făcut pe ea! Mama a făcut pe ea!

Unchiul August se scotoci prin buzunarul de la costum, scoțând la iveală un bilețel.

— Versurile mele, rosti el. Numai că nu le pot vedea fără ochelari. N-ai putea să mi le mai citești o dată, nepoțică dulcică?

— *Ia n-auzi ce vine înăuntru de pe-afară, hola hi, hola ho*, am citit. *Să fie-a mea mândruță, dară, hola hihaho.* Unchiule August, dar astea-s chiar versurile din cântec. Ar fi trebuit să scrii altele, ale tale.

— Da, da, îmi răspunse unchiul August. Numai că nu mi-a dat nimic prin cap.

Deodată, mobilul începu să-mi cânte în poșetă simfonia *Jupiter*.

— Să vezi că stafiditul și nimenea ăla de Harry n-o să mă mai lase acum să mai cânt și eu, se văicări unchiul Gustav. Și ce mult îmi place și mie să cânt. Zău, nu-i drept deloc. Și pot să cânt așa de multe cântece, toate unul și unul, că de cântat o fac precum Hans Albers[36]. Că dacă m-apuc eu să cânt, îmi și cad femeile la picioare.

— Dar de unde vine muzica asta? întrebă mătușa Adelheid.

— Din poșeta lui Gerri, spuse Tine. Gerri, zău, ar trebui să ne-nchidem telefoanele.

Mi-am scos totuși telefonul din geantă.

— Da, am șoptit, drept răspuns.

— Bună, frumoaso, ce faci acum? întrebă Ole.

— Pur și simplu vrea să mă debarce, Harry ăsta! Vrea să-mi fure reprezentația, mai spuse unchiul Gustav. Și să bage-n loc prostia aia a lui, de cântat la pian!

---

[36] Actor și cântăreț (1891-1960), cea mai de seamă vedetă masculină a cinematografiei germane a secolului XX.

— Ole, e cum nu se poate mai prost momentul, fiindcă tocmai mă aflu la petrecerea nunții de argint, la *Lexington*, chestia despre care ți-am povestit, iar telefoanele mobile au devenit subit interzise, sub pedeapsa cu moartea, am șoptit în aparat.

— La *Lexington,* zici? Și-ai dat cumva deja și peste Mia?

— Nu, pân-acum nu, i-am răspuns. Pentru orice eventualitate însă, am spray-ul cu piper la mine.

— Dar cum să scoată o poșetă așa o melodie frumoasă? întrebă mătușa Adelheid. Una ca asta mi-aș dori și eu, Heinrich. Întreab-o și tu pe Gerri pe unde se găsește de cumpărat așa ceva.

— Charly mi-a spus c-ai semnat un contract de-nchiriere pentru o locuință nouă. E-adevărat? întrebă Ole.

— Da, e-adevărat. E chiar o superlocuință, undeva în sudul orașului, i-am răspuns. Ce, nu-ți spusesem despre ea? Ieri am primit și cheile.

— Nu, nu mi-ai povestit despre așa ceva, spuse Ole. Cred c-ai uitat. Pe de altă parte, nu ți se pare un pic cam ciudat?

— Ce anume?

— Păi, că toată lumea știe că te muți, numai eu, prietenul tău, habar n-am.

— Ole, nu ești prietenul meu... Vreau să spun, bineînțeles că mi-ești prieten, dar nu chiar în sensul...

— Dar ce-ai de gând așa, c-o nouă locuință? Când ai putea să te muți la mine... Și asta imediat!

— Mulțumesc pentru ofertă, i-am spus. Dar... Nu, mulțumesc.

— Gerri, joaca asta cu timpul nu-i de demnitatea ta, spuse Ole.

— Ole, asta nu-i nicio joacă!

— Mă ții așa de săptămâni în șir... Iar dacă nu-i o joacă, atunci ce e?

— Adevărul crud, i-am trântit-o, fără să-l fac pe Ole să și râdă.

— Știi, nu vreau altceva decât un răspuns limpede, mai spuse el. Mă iubești sau nu mă iubești? Vrei să fii cu mine sau nu?

— Ole, știi, te iubesc chiar foarte mult, dar...

— Gerri! Bagă chestia la loc, că uite, mătușa Alexa vine încoace! îmi șopti Tina.

— Ăăă... Știi... Aici, nu prea pot cu-adevărat... am șoptit, la rându-mi, dându-mă pe după unchiul Heinrich și folosindu-l drept pavăză.

— Da sau nu? insistă Ole. Nu trebuie să rostești decât da sau nu. Că doar n-o fi așa de greu.

— Cum suna întrebarea?

— Gerri! Nu-mpinge lucrurile prea departe!

— Te rog, Ole, eu...

— Vrei să fii cu mine? Da sau nu?

— Ce, e cineva la masa asta, care nu și-a închis mobilul? am auzit-o întrebând pe mătușa Alexa.

— Ole...

— Poșeta lui Gerri e una muzicală, spuse mătușa Adelheid.

— Da sau nu? se îndârji Ole.

— Chiar în clipa asta, mai degrabă nu, i-am răspuns. Îmi pare rău, dar nu-mi place nici mie atunci când mi se pune pistolul la tâmplă.

— OK, zise Ole. Prin urmare ție-ți arde de joacă pe mai departe.

— Ai vrut un răspuns, i-am întors-o, numai că Ole curmase deja convorbirea.

Mi-am aruncat la timp mobilul la loc, în poșetă, înainte ca mătușa Alexa să mă poată descoperi cu el în mână.

— Nu mai vreau s-aud că iese nici măcar un singur pâs din poșeta ta, mă atenționă ea, pe un ton sever.

— Mda, cum e turcul și pistolul, rosti unchiul August, pe un ton plângăcios. Carevasăzică nu mai vrea s-audă niciun pâs de la mine. Păi, da, cu ăștia bătrânii știe că-i merge.

— N-ai vrea să facem noi niște versuri pentru tine, unchiașule August? îi propuse Arsenius. Habakuk și cu mine putem să facem niște rime grozave. *De-aș avea și eu varice hola hi hola ho, Zău c-aș vrea să fiu cu voi, aice, hola hi ha ho.*

— Și-acum ceva cu rahat, propuse Habakuk.

— N-a fost rău deloc, spuse unchiul August. Păcat numai că n-am varice. Ce-ar fi să-ncercați voi să găsiți ceva care să rimeze cu *evacuare artificială din vezica urinară.*

Ei, în privința asta însă, Arsenius și Habakuk chiar că își stoarseră mințile o vreme.

— Știi ce?

Chiar îmi venise o idee genială.

— Unchiule August, îți fac cadou versurile mele. Uite, le-am scris așa de mare, c-o să le poți citi și fără ochelari.

Și unde mai pui că nici nu părură chiar așa de proaste, precum îmi făcusem eu socoteala, căci tontul de văr Harry le luase otova, fără nicio corectură, și le vârâse în volumul acela, aniversar.

Unchiul August se arătă mișcat.

— Ai face asta pentru mine? Să-mi cedezi mie locul tău? Chiar că ești un înger, nepoată!

— Da, știu, i-am răspuns. Ăsta însă nu-i deloc un motiv ca să pui mâna pe pulpele mele!

— Au! făcu unchiul August. Nici măcar nu mi-am dat seama. Dansăm amândoi mai încolo un vals vienez?

— Cam așa s-ar zice, unchiule August, i-am răspuns.

— Bufetul e deschis, anunță unchiul Fred, făcându-i pe Arsenius și pe Habakuk să sară și să sprinteze înainte.

— Nu luați decât ce vă place, strigă Frank în urma lor.

Sărmanul, el care trebuia să mânânce ce le rămânea lor în farfurii!

— Mai bine te-ai duce cu ei, îi spuse Tina. Că altfel iar încep cu desertul, iar mătușa Alexa o să-mi țină un discurs despre educație.

Ultima oară, Arsenius și Habakuk, mântuiseră singuri o cuvă întreagă cu înghețată, ce fusese pregătită pentru circa douăzeci de persoane. Chestia în sine nici n-ar fi fost măcar lucrul cel mai rău, numai că mai târziu au vomitat jumătate din cât înfulecaseră. Nu vă mai spun acum și unde, în caz că tocmai ați fi la masă.

Am așteptat și eu să treacă primul val de asalt, după care am mers către bufet împreună cu Chisola. În mod tradițional, la petrecerile astea, de familie, mâncarea era dintre cele alese și din belșug. Asta ca să spun totuși și ceva pozitiv.

— Uite, o să-ți arăt ce trebuie neapărat să mănânci atunci când te afli la o petrecere ca asta, am spus. Unele dintre lucruri

nu arată cine știe ce, dar au un gust minunat. Altele, dimpotrivă, le poți lăsa liniștită de-o parte.

— Dar eu și-așa nu pot să mănânc mai nimic din pricina prostiei de aparat dentar, îmi răspunse Chisola.

— Sărăcuța de tine. Dar cât timp mai trebuie să-l porți? m-am interesat.

— Încă patru luni! îmi răspunse Chisola. De la ultima serbare școlară mi-au rămas niște frunzulițe de spanac prinse în el și nici n-am observat. De-atunci îmi și spun cu toții *Pizza spinaci*. Niciun băiat nu vrea să pupe o pizza.

— Ei, eu, una, n-aș zice așa ceva. Fiindcă, știi tu, cu cât înaintează și ei în vârstă, cu-atât începe să li se pară mai importantă mâncarea, i-am spus.

— Gerri?

Chisola mă privea cu ochi mari.

— Mama zice că atunci când erai copil erai o urâțică. E-adevărat?

— Nu, i-am răspuns. Dar mama ta era urâtă de-a binelea! Avea urechi clăpăuge, care-i ieșeau la vedere până și din părul făcut permanent, o coafură care-i plăcea pe vremea aia. Și avea mereu haine cu pernuțe de umeri, în care se simțea ca un culturist dopat cu testosteron.

— Vrei să spui că o să mă fac și eu drăguță când o să fiu mare? întrebă Chisola.

— Dar îmi pari drăguță încă de pe-acum, Sissi, am liniștit-o. Iar din clipa în care o să scapi și de aparatul ăsta dentar ai să te simți mai bine. Și pun prinsoare c-atunci o să-și dea seama și băieții ce drăguță ești. Firește, e într-adevăr important să stai și dreaptă. Trebuie să-ți tragi umerii înapoi, să-ți salți bărbia și să-i privești pe oameni drept în ochi. Capul sus, pieptul înainte... Vezi? Așa, ca mine!

M-am izbit cu farfurie cu tot de Lulu, care, împreună cu verișoara Diana, așteptau cele trei feluri de friptură și blocau trecerea. Chisola chicoti, în vreme ce eu am cules la iuțeală de pe jacheta lui Lulu o felie de mozzarella.

— Bună, Gerri, arăți fantastic, mă lăudă Diana. Să fie asta din cauza directorului de muzeu, cu care care se zice c-ai fi cuplată?

— Cum? întrebă Lulu.

— Mama mea mi-a vândut zvonul ăsta adineauri, printre lacrimi, spuse Diana. Sau nu-i vorba de niciun zvon?

— Păi, tocmai, i-am răspuns. Că nu cunosc niciun director de muzeu.

Diana suspină.

— Ce familie îngrozitoare! Nu se mai satură să inventeze câte o chestie despre unul sau altul de-al lor, amestecându-se în viața lor particulară. Eu și Nick am avut o relație înfiorătoare și fiecare dintre celelalte mame s-a bucurat atunci când i-am pus capăt. Mama mea în schimb a bocit după el. Un agent de bursă, copila mea. Așa ceva nu mai pupi tu nicicând!

— Da, îți trebuie curaj, nu glumă ca s-apari singură la așa o petrecere de tot rahatul, spuse Lulu.

— Că bine zici, dar tu acum îl ai pe ăsta... cu ce ziceai că se ocupă?

— IT, răspunse Lulu. Și, fiindcă veni vorba, acum locuim împreună. Și e un tip grozav. Ți-l prezint imediat.

— Lasă că nu-i grabă, îi spuse Diana. Franziska a spus că mai degrabă și-ar tăia o mână decât să se prezinte neînsoțită în fața haitei ăsteia. De-aia sunt și curioasă cu cine a venit pe-aici.

— Am văzut-o puțin mai înainte cu un bărbat chipeș, spuse Lulu. Mama zicea c-ar fi medic veterinar.

— Dar cu ce farmece l-a mai agățat și pe ăsta așa de repede? întrebă Diana. Nu, nu, asta nu-i decât tot așa, vreun zvon.

Apoi, făcând ochii roată, adăugă:

— Dar pe unde e? Nici măcar n-am văzut-o pe ziua de azi! Am fost și eu așezată lângă verișoara Claudia și funcționarul ei de la finanțe, iar în față stau toți cei unsprezece copii ai verișoarei Miriam.

— Cinci, spuse Lulu.

— Patru, se băgă în vorbă și Chisola.

— Lasă că și-așa nu contează, spuse Diana. Miriam i-a învățat să ticăie ca un ceas și atunci, de fiecare dată când spune ea *Diana,*

ai trecut și tu binișor de treizeci de ani, nu-ți auzi ticăind ceasul biologic?, toți copiii se-apucă și fac tic-tac-tic-tac, asemenea crocodilului din *Peter Pan*. Oh, dar uite-o și pe Franziska! Acolo, în fund, cu părinții voștri!

— Patrick și cu mine stăm lângă Volker, Hilla și copiii lor, spuse Lulu. Așa se face că, pe când bufetul nici măcar nu se deschisese, noi și terminasem de recitat două rugăciuni de vremea mesei. Toți se lălăie așa, ciudat. Și, poate nu știați, dar Hilla e din nou însărcinată!

— De data asta sigur o să fie un Benedict, spuse Diana. Ei, chiar nu-mi vine să cred! Acolo! Tipul de lângă Franziska!

— Veterinarul?

— Ei, nu se poate-așa ceva! exclamă Diana. Ce medic veterinar! Îl cunosc eu pe ăla!

— Dar unde sunt?

Lulu și cu mine ne întinserăm gâturile. Iar Diana râse.

— Și ce bine-l mai cunosc pe ăla. Nu poate fi adevărat! Soră-mea și-a găsit un tip prin internet! Și tocmai pe ăla!

— Unde? Unde? am exclamat, curioase, și eu, și Lulu.

Noi două tot n-o depistasem pe verișoara Franziska și pe tipul ei cel nou.

— Hai că chiar mor de râs, mai spuse Diana. Tipul e chiar ultimul om. *Hammerhart35* sau cam așa ceva! Și l-am cunoscut anul trecut la *dating-café.de*. Și ia nu vă uitați voi două așa, revoltate! Treceam și eu printr-o fază proastă, chiar una deosebit de proastă, iar internetul este, prin excelență, o cale legitimă de a cunoaște alți bărbați. Nu însă toți tipii au fost tot atât de ratați precum acest *hammerhart35*.

— Treizeci și unu, am rostit eu, cu jumătate de glas.

Și, în sfârșit, am descoperit-o și pe verișoara Franziska în fundul sălii, discutând cu părinții mei. Iar Patrick se afla și el prin preajmă.

— Mă rog, fie și *treizeci și unu*, lăsă de la ea Diana. Și n-a fost decât ceva împuțit de mediu... șaisprezece, cel mult. Cu ăia treizeci și unu de centimetri doar m-a momit. Hai că mă prăpădesc de râs, sincer! Asta mai zic și eu întâmplare. Mai întâi pune laba pe mine și acum pe soră-mea!

Lulu se albise la față mai ceva ca un cadavru.

— Cred c-o să leșin, mai spuse.

— Îmi pare așa de rău, am încercat s-o îmbărbătez.

— Pe mine o să vă rog să mă scuzați acum, da? Mă duc și eu într-acolo, ca să salut lumea, spuse Diana. Vreau să-l văd neapărat la față!

— S-ar putea ca el să nu te mai recunoască, i-am strigat în urmă. Nu cred să aibă chiar așa o memorie bună.

— Oh, Dumnezeule! spuse Lulu. Cred că-mi vine să vărs.

Dragă nepoată Gerri,

Deoarece, din păcate, nu ne vom vedea la nunta de argint a Alexei, căci voi fi plecată într-o călătorie, aș dori să-ți răspund cu plăcere, în scris, la întrebările pe care mi le-ai pus în scrisoare.

Mai întâi : sunt bucuroasă că te-ai hotărât să trăiești mai departe ; viața este o mare aventură, copila mea, iar problemele nu reprezintă decât prilejurile de a demonstra ce-i stă omului în putere ; arată-le tu lor, scumpa mea, că ești tânără, frumoasă și plină de fantezie și zău c-aș face schimb cu tine dacă aș mai putea.

Nu m-am căsătorit niciodată, deoarece bărbatul pe care l-am iubit era deja căsătorit. Cu o femeie într-atât de bolnavă, încât niciunul dintre noi nu mai vroia, în niciun caz, să-i pricinuiască mai multă durere. N-am vrut să mă apropii de un altul (chiar dacă aceștia au și existat), așa că am rămas precum Spencer Tracy și Katharine Hepburn : o pereche tainică, împărtășindu-ne din marea iubire, fără să îngăduim nimănui să afle ceva despre aceasta. Spre deosebire de cei doi pomeniți, noi nici măcar vreun film nu puteam turna împreună. Dar nu am regretat că i-am rămas credincioasă acestui bărbat. În urmă cu peste douăzeci de ani el a murit, în vreme ce soția lui cea bolnavă trăiește și azi.

E foarte înțelept din partea ta să aștepți marea iubire... Nu te lăsa scoasă din minți de familia asta și nătângile lor instigări la panică : nu trebuie să te mulțumești niciodată cu lucruri de mâna a doua, niciodată. Încearcă să capeți ceea ce te mulțumește, căci altfel vei fi nevoită să te mulțumești cu ceea ce capeți.

Romanele tale mi-au plăcut chiar foarte mult, ba chiar și doamnele de la fundația de pensionari s-au arătat foarte impresionate. Ai scris cumva mai mult ? Dacă da, atunci ne-am bucura toate enorm. Consider însă că-i mare păcat că sunt tipărite pe o hârtie așa de subțire și ieftină, ceea ce m-a făcut să rog un

prieten să culeagă textul cuvânt cu cuvânt, să-l tipărească pe hârtie velină și să-l dea la legat. Alăturat ai să primești ediția unei culegeri din seria *Angela, sora de la pediatrie*, legată în marochin și cu muchiile foilor aurite. Sunt sigură că, într-o așa prezentare, și cărțile tale or să aibă parte de un alt public. Poate c-o să le propui asta și celor de la editura unde le publici.

Stârnită de lectură, m-am apucat eu însămi de scris, depănând unele dintre experiențele mele personale. Dacă ești așa de amabilă, ți-aș rămâne recunoscătoare dacă ai putea să faci în așa fel încât să ajungă la redactorul sau redactora ta manuscrisul alăturat. L-am intitulat *Zilele uitate de pe Riviera*, dar este, desigur, doar o variantă de lucru. Dacă o să vă placă, vă pot pune la dispoziție chiar mai mult material. Iar dacă găsiți scenele de dragoste prea îndrăznețe, le puteți scurta, firește.

Ție, copila mea dragă, îți doresc de acum înainte o viață minunată și gândește-te mereu că a-ți pierde inima este cea mai frumoasă cale de a constata ca într-adevăr ai una.

Mătușa ta, Hulda

P.S. Te rog să primești acest cec și să-ți cumperi câteva pălării frumoase sau orice altceva îți face plăcere. Nu există o metodă infailibilă, dar îți recomand chiar achiziția unei mașini decapotabile și/sau a unui câine. Amândouă chestiile astea înlesnesc sporit primul contact cu sexul bărbătesc. Și, în absența unui bărbat, amândouă fac viața mai suportabilă.

Optsprezece

Lulu nu vomită (lucru pe care îl făcu, e adevărat, mai târziu și numai după o sticlă de whisky scoțian). Ajunsă la toaletă, își aruncă pe față litri de apă rece, dar nici vorbă să fi plâns. Nu scoase nici măcar o singură lacrimă.

— Îmi pare sincer rău, Lulu, i-am spus. Chiar n-am vrut așa ceva.

— Dar n-ai tu nicio vină, îmi răspunse Lulu. Doar n-ai făcut decât să-ncerci să mă previi.

— Știi, eu am impresia că vremurile astea, de *hammerhart31*, sunt deja istorie în viața lui Patrick, i-am mai spus, cu toate că aș fi vrut orice numai să nu-i iau apărarea nenorocitului. Cu siguranță că s-a schimbat. Și te iubește cu adevărat.

— E un căcănar mincinos, se stropși Lulu. Habar n-ai tu cât sânge rece a putut dovedi atunci când a mințit, susținând că nu te-ar fi cunoscut.

— Ei, și tu acum, mă uitase de tot, i-am spus. Nu s-a prefăcut!

— Fiindcă nu erai decât una dintre cele neînchipuit de numeroase, spuse Lulu. Asemenea Dianei.

— Nu, te rog, am început din nou. Spre deosebire de Diana, eu, una, nici măcar n-am încercat să aflu în ce măsură chestia aia, cu numărul de centimetri, a corespuns realității. M-a ocărât, făcându-mă vacă frigidă, și-a ieșit valvârtej din cafenea. Iar eu a trebuit să-i plătesc ceașca de capucino.

— Am fost atât de oarbă, spuse Lulu, dând din nou drumul la apa rece. Îmi pare rău că nu te-am ascultat, Gerri! Și câte n-am mai zis și eu pe seama ta! Cum am putut așa ceva!

— Ei, nu-i nimic, am încercat s-o potolesc. Sinceră să fiu, cel mai bine mi-ar fi părut ca tipul să fi avut vreun alter ego.

— Ce-o să mă fac acum? se văicări Lulu.

— Păi... Să știi că nici eu n-am habar, i-am zis, reprimându-mi toate răspunsurile spontane. Uneori, atunci când la mijloc e vorba de iubire, asemenea neînțelegeri chiar pot fi depășite...

— Ce, ai înnebunit? se răsti Lulu la mine. Că doar n-o trebui să rămân pe cap c-un asemenea mizerabil mincinos? Nu ți se pare însă că am și eu partea mea de vină pentru așa o situație?

— Ba da, bineînțeles, i-am spus. Dar mai gândește-te și tu...

— La ce anume? La faptul că am treizeci și doi de ani? Și că mama mea ar face o criză de nervi dacă iar aș rămâne singură? Sau poate la faptul că toată familia s-ar uita la mine ca la un lepros?

— De pildă, i-am spus.

— Pfff, făcu Lulu. Pur și simplu mi-e indiferent. Atât că, spre deosebire de tine, atunci când mi-e greu, nu-mi zboară gândul imediat la sinucidere. Vreau să-l știu cât mai departe de mine pe tipul ăsta, indiferent ce-ar spune mama mea!

— Foarte bine, i-am răspuns, ușurată. Trebuie să-l azvârli imediat din casă, m-asculți? Și pe urmă faci ca mine și-ți schimbi și tu încuietoarea de la ușă.

— Nu! Nu merge! spuse Lulu. Dacă-l dau afară acum, se duce în fosta lui locuință. Că și contractul lui de închiriere e valabil până la întâi al lunii următoare.

— Numai că nu poate intra. Fiindcă mi-am schimbat încuietoarea, i-am spus, pe un ton triumfător.

— N-are nicio importanță, pentru că, din punct de vedere legal, are voie să locuiască acolo până joia viitoare! mai spuse Lulu, frecându-se la ochi. Și poate ar mai avea și posibilitatea de-a anula contractul de reziliere... Așa ceva nu trebuie să se întâmple în niciun caz.

— Lulu, renunț la locuința aia! Hai, taie-n carne vie și dă-l afară!

— În niciun caz, refuză Lulu. Adică să scape el așa de ieftin?

Lulu se ridică în picioare.

— Ia zi-mi, cum arăt?

Ca o angajată a Institutului de Pompe Funebre „Feldman", aș fi vrut să-i zic, chestie în locul căreia i-am spus totuși:

— Păi, ca de obicei, doar cu o față ceva mai umedă. Ai nevoie de machiaj? Am câte ceva la mine în poșetă.

— Mulțumesc, rosti Lulu. Știi, n-aș vrea să-și dea seama careva.

— Dar să știi că nu cred să poți rezista până joia viitoare, i-am spus.

— Ha, dar chiar că mă cunoști prea puțin, mi-o întoarse Lulu. Rezist eu la orice, chiar și la cura cu ciorbă de varză. Și-acum, înăuntru, și fă-te că nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe Diana ai putea chiar s-o duci de nas cu chestia aia, cu gemenii astrologici. Imediat o să vin și eu.

În fața toaletei, sprijinit de balustradă, sta Adrian, având în mână o țigaretă răsucită manual.

— Fumați cumva? l-am întrebat.

— Nu, îmi răspunse el. Dar mă gândesc deja serios dacă n-ar fi cazul să m-apuc de-așa ceva. E doar un joint, pe care tocmai i l-am confiscat nepotului meu de șaisprezece ani.

— Ha! Carevasăzică așa! am sărit eu. Chiar așa de perfecți tot nu sunt frații ăștia, ai dumneavoastră.

— Ei, frații mei chiar sunt, copiii lor însă nu, ținu să lămurească lucrurile Adrian.

— Mda, așa ceva se trage cu siguranță de la prea mult studiu de vioară, i-am trântit-o. Ce mai, limpede de tot! Un motiv pentru care zău dacă nu m-aș duce de urgență să-i spun fratelui meu că a cam sfeclit-o în privința educației.

— A trebuit și eu să promit că n-o să pârăsc, îmi tăie avântul Adrian.

— Păcat. Dar ia spuneți-mi, și-a ținut discursul mama dumneavoastră?

Adrian aprobă, dând din cap, și, nehotărât, răsuci joint-ul între degete.

— Nu mai spuneți! Și, a fost cumva dezastru? am întrebat, cu milă în glas.

— Oh, nu! De data asta chiar a mers. Doar la sfârșit a făcut un soi de strigare publică, ca să-mi găsească și mie o soție. *Gregor al nostru va face în curând treizeci și cinci de ani și poate știe careva dintre voi vreo tânără de treabă, care s-ar încumeta să-i poarte de grijă.*

M-a pufnit râsul.

— Păi, e grozav! Asta-nseamnă că în zilele care vor urma o să te caute o grămadă de femei.

Adrian râse și el.

— Dar cum au stat lucrurile la tine? Ai dansat deja ținând plosca?

— Încă nu, i-am răspuns. Dar e oricum destul de palpitant! Mă bucur că am trecut așa, fără complicații, la *tu*, am adăugat și i-am zâmbit.

Lulu ieși de la toaletă.

— Și doar îți spusesem s-o iei înainte, se răsti ea, indignată.

— Uite, acolo, la stânga, ți-ai pus prea mult ruj, i-am spus.

Lulu își frecă obrazul.

— Așa-i mai bine?

Abia atunci îl observă și ea pe Adrian și-l studie din cap până-n picioare.

— Dar dumneavoastră cine mai sunteți? Medicul veterinar al Franziskăi?

— Nu, se apără Adrian. Sunt și eu, ăăă... se opri din vorbă, privindu-mă întrebător.

— Doamne Sfinte! spuse Lulu. Că doar trebuie să știți cine sunteți!

— Gregor Adrian e redactor-șef la editura *Aurora*, am lămurit-o. Tatăl său își sărbătorește ziua de naștere alături, în *Sala de cristal*. Gregor, aceasta este sora mea, Lulu. Tocmai a rămas din nou singură și încă se mai află în stare de șoc, fiindcă, în mod normal, e puțin mai cumsecade.

— Încă nu-s eu chiar așa de *singură*, mi-o întoarse Lulu. Abia de joia viitoare. Dar ia stați, nu cumva acela e un joint?

— Ba da, îi confirmă Adrian.

— Nu mi l-ați putea da mie?

— Sigur... Iată-l, vă rog chiar!

— Mulțumesc! spuse Lulu, aruncând joint-ul în poșetă. Pentru mai târziu! La revedere. Eu o să intru acum.

— Capul sus, suge burta, pieptul în afară, i-am comandat, iar Lulu o luă din loc, în marș.

Din poșeta mea se făcu auzită din nou simfonia *Jupiter*.

— Mobilul tău! mă făcu atentă Adrian. Ce noroc pe tine că ți l-au lăsat. La noi, am fost cu toții percheziționați la intrare, nu care cumva să scăpăm înăuntru cu vreunul.

— Ai nevoie de telefon? i-am spus, pescuind din poșetă mobilul.

— Ai cumva niște jocuri ca lumea pe el? se interesă Adrian.

— Așteaptă puțin, că trebuie să răspund. Alo?

— Știi, m-am mai gândit, spuse Ole. Așa n-o să iasă nimic.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun din relația noastră, precizează Ole. A ta și-a mea.

— Da, iar treaba asta o lămurisem ceva mai înainte, i-am răspuns.

— Bine, dar nu vorbeai serios, nu? insistă Ole. Te cunosc eu.

— Din păcate, nu.

— Ba da, Gerri Thaler, te cunosc ca pe buzunarul meu. Și știu că, dacă ai putea să gândești ceva mai limpede, ți-ar părea chiar foarte rău.

— Poate dinții să mi-i cunoști, Ole... Cât privește restul...

M-am uitat în direcția lui Adrian, care se răsucise cu spatele și, aplecat peste balustradă, privea în holul hotelului.

— Zău dacă înțeleg de ce o luăm într-una de la-nceput!

— Fiindcă aștept și eu un răspuns. Ce, ai uitat cumva?

— Dar ți-am dat mai devreme unul. Ce, ai uitat cumva?

— Poate, numai că nu era unul pe care să-l fi chibzuit temeinic, mi-o trânti Ole.

— Păi, tocmai asta-i și problema, i-am întors-o. Că nici nu-mi lași timp să mă gândesc.

— De parcă cine știe ce ar mai fi de chibzuit, spuse Ole. Așa ceva trebuie hotărât cu inima.

— Mda, am făcut, uitându-mă din nou după Adrian.

În lumina orbitoare împrăștiată de lustre, părul lui netezit căpătase o strălucire roșiatică. Ședea aplecat peste balustrada aceea. Și tot așa, de-o parte a cărării, părul îi stătea arcuit înspre înăuntru, iar de partea cealaltă în afară. Iar, deodată, am simțit tentația irezistibilă de a mă repezi cu amândouă mâinile în buclele lui și de a i le răvăși cu toată temeinicia.

— Mda? Asta-i tot ce ești în stare să-mi spui?

— Probabil că ai dreptate, Ole, i-am spus, gânditoare, în timp ce-i studiam lui Adrian ceafa. Dacă te-aș iubi, atunci chiar c-aș ști-o cu vârf și-ndesat. Și, probabil, aș simți că mă ține ceva așa, ciudat, în stomac. Iar pentru asta ar ajunge numai să te văd. Și-atunci zău că n-aș vrea să mă aflu decât în preajma ta și să păzesc... Oh, Dumnezeule!

Bineînțeles! Exact asta era ceea ce simțeam deja.

Dar nu pentru Ole.

— Înseamnă cumva că nu mă iubești?

— Nu în felul în care ți-ai dori-o tu atât de mult, i-am mai spus. Dar putem rămâne pe mai departe cei mai buni prie...

— Nu spune asta! zbieră Ole la mine. Nu spune așa ceva!

— C-o să rămânem prie...

— Am spus doar să nu rostești asemenea vorbe! zbieră Ole, atât de violent, încât Adrian se întoarse către mine, privindu-mă întrebător. Vin înspre tine chiar acum. Și-o să vorbim în sfârșit pe-ndelete despre tot. Nici nu-ți dai seama ce spui.

— Ole! Să nu care cumva să îndrăznești să vii încoace! am zbierat, numai că Ole închisese deja.

— Dar cine-a mai fost și ăla? se interesă Adrian.

— Un... Dentistul meu, i-am răspuns, inima făcându-mi un salt în piept, de îndată ce l-am privit în ochi. Dar tu nu trebuie să intri la voi, la loc? Cu siguranță că-ți simt deja lipsa.

— Lasă că și ție, spuse Adrian. Vreau să spun ai tăi.

— Da, cu siguranță. După cum tot atât de sigură sunt că verișoara Hilla și-ar dori să-mi mai țină o predică despre Iisus, iar mătușa Elsbeth una despre pornografiile pe care le scriu, în vreme ce mătușa Marie-Luise ar dori să aibă certitudinea că nu

m-am cuplat deloc cu vreun director de muzeu. Ah, iar unchii ar dori să știe, cu siguranță, ce face mai precis o femeie cu o alta așa, ca lesbiene.

Adrian râse.

— În ceea ce mă privește, zvonurile că aș fi homosexual au fost reduse la tăcere de vestea că aș fi fost văzut în compania unei prostituate.

— Iar ea nu putea fi decât Marianne Schneider, nu? am spus, plesnindu-mă imediat peste gură. Scuzați-mă! M-am gândit că așa, poate din pricina prea multor veșminte din piele neagră...

— Da, exact, spuse Anton. Și-or fi închipuit c-ar fi fost vreo domina[37].

— Aș putea să vin cu tine și să spun că nu-ți place partea de sado-masochism, am insistat. Mi-e teamă însă că nicio autoare de romane cu vampiri n-ar fi tocmai ce și-au dorit ai tăi pentru tine, nu?

— Ei, ascultă puțin, spuse Adrian. Ai mei sunt atât de disperați încât ar fi acceptat-o până și pe domina aia. De tine s-ar arăta chiar fermecați.

— Da, dar eu n-am cine știe ce studii, i-am atras atenția. Și nici nu sunt vreun fotomodel.

— Crede-mă, s-ar arăta încântați dac-aș avea o prietenă ca tine, îi dădu înainte cu asigurările Adrian. Dar ce-ar zice ai tăi dacă ar ști că te-ai încurcat cu redactorul-șef al editurii *Aurora?*

— Oh, *Aurora!* Nu cumva sunt cei care realizează volumașele alea nenorocite, care se vând numai pe sub tejghea? am spus. Pe de altă parte însă: acum are și ea treizeci de ani și uită-te și tu la părul din capul ei; cu-așa ceva n-ar mai fi în stare să atragă nici măcar un dentist de țară.

— E de bine așa, un dentist? se interesă Adrian.

---

[37] Personaj feminin, dominator, din distribuția unui joc de tipul *BDSM* (*bondage-discipline/dominance-sadism-masochism*), prin care două sau mai multor persoane, aleg exploatarea unor experimente dureroase și de forță în vederea dobândirii tensiunii, plăcerii și satisfacției sexuale.

— Da, un dentist e întotdeauna bine văzut de marii proprietari de pământuri, l-am lămurit. Dar tu chiar ai un doctorat în istoria artelor sau ai inventat chestia asta mai devreme?

— Îl am și-n realitate, îmi spuse Adrian. E drept, nu mi-a adus cine știe ce foloase până acum. Am fost chiar nespus de fericit atunci când am pus mâna pe slujba de la editura *Lauros*. Iar acum, ca redactor-șef la *Aurora*, nu stau foarte rău la capitolul câștig.

— Mă rog, dar nici treaba nu are prea mult de-a face cu istoria artei.

— Nu începe să mă bați și tu la cap cu chestia asta, spuse Adrian.

— Aș fi chiar ultima care să facă asta, l-am asigurat, speriindu-mă puțin la auzul tandreții din glasul meu. Sunt nespus de bucuroasă că ai slujba asta la editura *Aurora*. Altfel nici nu ne-am fi întâlnit vreodată.

— Da, asta-i adevărat. Și pot să spun că, până acum, lucrul ăsta a fost tot ceea ce mi s-a putut întâmpla mai bun în slujba asta.

Adrian făcu o jumătate de pas spre mine.

— *Cu un oftat, o trase spre el și o sărută sălbatic și nerăbdător.*

— Cum?

Dintr-odată, răsuflarea îmi deveni mai sacadată, pe măsura apropierii trupurilor noastre.

— *Atât de mult i-a trebuit să recunoască că numai ea era aceea care se pricepea să-i deschidă sufletul, oferindu-i și trupului adevăratul extaz*, spuse el.

— Chiar așa?

Genunchii mei părea că se înmuiaseră precum untul. Și am fost nevoită să mă sprijin de balustradă.

— *Era lumina din negura lui*, continuă Adrian.

— Rahat! Ce, astea-s lucruri scrise chiar de mine? Bine, dar e așa... îngrozitor de kitsch!

— Mai apoi, lucrurile se mai îndreaptă, spuse Adrian. *O purtă pe brațele-i vânjoase până în patul lui, lăsând-o să cadă acolo, pe blana cea de urs și...*

— O, Dumnezeule, acum mi-aduc aminte, i-am spus.

Sfârcurile sânilor mi se întăriseră ca două bucăți mărunte de cremene.

— De când am apucat să citesc astea, am și început să visez să fac cu tine exact același lucru, spuse Adrian șoptit, pentru ca imediat să mă și atingă, chiar dacă nu chiar acolo unde mi-aș fi dorit eu cu adevărat.

Îmi luă cu grijă o șuviță de păr din tot aranjamentul din cap, petrecându-mi-o înspre spate.

— Locul ăsta e un hotel, i-am spus, iar vorbele-mi sunau de parcă tocmai aș fi fost la capătul unei curse de alergare pe 100 de metri. Aici pot fi închiriate camere!

— Dar ce, au și blănuri de urși? întrebă Adrian, cu gura atât de aproape de chipul meu, încât îi puteam simți răsuflarea.

Mirosea a căpșuni.

— Ei, blana de urs va trebui să ne-o închipuim, i-am zis.

— Ești sigură că... O, dar ăștia cine mai sunt?

În preajma noastră se iviseră nici mai mult, nici mai puțin decât Habakuk și Arsenius, care, pasămite, fuseseră trimiși după mine.

— Gerri! Bunica zice că trebuie să vii înapoi, înăuntru, fiindcă acum o să-ncepem să cântăm. Să-i spunem că preferi să rămâi aici, să te giugiulești?

— Da, le-am răspuns. Vreau să spun nu! Spuneți-i c-o să vin imediat.

Habakuk și Arsenius dispărură.

— Hai, să dispărem de-aici, i-am spus lui Adrian, luându-l de mână și trăgându-l înspre trepte.

— Bine, dar tocmai ai spus...

— Am spus c-o să vin imediat, i-am răspuns. Și asta am să și fac.

Adrian rămase însă locului, ca și când ar fi prins rădăcini, trâgându-mă mai apoi către el și sărutându-mă... Fie, din partea mea, chiar așa: *sălbatic și nerăbdător*. M-am strâns și mai mult în el, în așa fel încât între trupurile noastre să nu mai încapă nici măcar o pagină de roman foileton.

Sărutul acela ținu, în mod clasic, cât o eternitate, pentru ca, la sfârșitul lui, să ne luăm de mâini și să alergăm în jos, către recepție.

— O cameră cu un pat dublu, vă rog, ceru Adrian. Cu cadă în baie, dacă se poate.

Picioarele mai că mi se frânseră la auzul vorbelor ăstora. M-am prins la timp de tejghea.

— Că doar n-o să reproducem și *scena cu cada de baie!* am șoptit.

— Mă gândeam să încercăm. Să vedem și noi până unde putem ajunge, spuse Adrian.

Eram peste măsură de mulțumită că nu se întâmplase să fie Mia cea care să ne dea cheile și să ne privească în urmă plină de curiozitate, în vreme ce ne îndreptam către ascensoare, strâns înlățuiți.

— Tilugerri! Acum chiar c-ai întins coarda peste măsură! Pe unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? se răți mama mea. Unchiul August a fost nevoit să cânte în locul tău, iar Diana a dansat cu el valsul, prilej cu care ceva îngrozitor s-a întâmplat cu plosca lui... și apoi a mai apărut și tânărul ăsta, pretinzând că ți-ar fi dentist și că ar dori să vorbească cu tine de urgență!

— Oh, nu! am exclamat.

Ole! De el uitasem aproape de tot!

— Și unde e acum?

— De unde să știu eu? spuse mama mea. Lulu și Patrick s-au ocupat de el. Am crezut și noi că ai s-apari din clipă-n clipă! Dar unde-ai fost?

— Eu... îmi uitasem acasă ceva, i-am spus, plimbându-mi degetele peste buze.

Mi le simțeam chinuite bine de atâtea sărutări.

— Bine, dar cât am lipsit?

— Mai mult de două ceasuri! explodă mama mea.

Adrian și cum mine am fi rămas noi și mai mult, dar ne devenise clar la un moment dat că trebuia să luăm de urgență o pauză.

— Măcar din motive de sănătate, spusese Adrian, în timp ce eu mi-am pus în gând ca, de cum aș fi avut prilejul, să mă interesez pe internet dacă nu cumva prea multe orgasme erau dăunătoare.

— Dacă ne-am strecura din nou la locurile noastre, am constata, probabil, că nici n-a băgat careva de seamă că am fost plecați. Așa că mai pierdem vreo oră printre ei, cu mătuși și veri, și-apoi iar o luăm din loc și ne întâlnim aici.

Ideea ca atare nu ar fi fost deloc rea, numai că, firește, dispariția mea nu rămăsese chiar așa de neremarcată.

— Din nou un lucru tipic la tine, mă boscorodi mama mea. Ah, dar uite-i și pe Lulu, și pe dentist. Ascultă, e cumva însurat?

— Da, dar trăiește separat de nevastă-sa, i-am explicat.

— Atunci ține-te și tu dreaptă, îmi șuieră ea.

— Bună, Gerri, mă salută Ole, venindu-mi în întâmpinare. Drăguță petrecere. Și un super-whisky. Eu și sora ta mai c-am golit o sticlă întreagă. Și știi ceva? Lulu și-a exprimat dorința ca, de cum s-o ivi ocazia, să-i aranjez și ei dinții.

— Bine, dar Lulu nu bea alcool de obicei, observă Patrick, indispus.

Lulu ridică un pahar și spuse:

— Stai tu liniștit... tu, aití, tu!

— Lurige! exclamă mama mea.

— Hai noloc! Tutulol! În cinstea acestei minunat', minunat' zi de mai, cântă Lulu. Mamă, știai cumva că Gerri și dentistul ăsta de-aici, blond și drăguț, *aproape* că sunt o pereche?

— Așa-i, așa-i, așa-i, repetă Ole. Eram chiar cât pe-aici să-i dăruiesc inima și să-i ofer locul din dreapta din Porsche-ul meu. Dar Gerri a apucat să rostească propoziția aia amarnică, cu *P.*

— Nici vorbă de așa ceva, am spus. Cu *P?*

Și cam despre ce propoziție trebuie să fi fost vorba? Pispari de-aici?

— Ba da, ai zis-o doar, insistă Ole. Mi-ai călcat sentimentele-n picioare.

— Dar n-a făcut deloc așa ceva, rosti mama mea. Sigur, e doar o neînțelegere la mijloc. Hai, scuză-te și tu! vorbele de pe urmă îmi fuseseră adresate mie.

— Scuză-mă, am rostit de îndată, ceea ce reprezenta un reflex dobândit, de care pur și simplu nu mă mai puteam dezbăra.

— Acum e însă prea târziu. Și doar te-am avertizat. Că și sentimentele mele au și ele limitele lor.

— Și de-asta ai venit tu până aici așa, suplimentar?

— Așa-i! Că doar lucruri ca astea nu i se spun unei tinere prin telefon, zise Ole. Mai știu și eu ce se cuvine și ce nu.

Lulu râse.

— Așa-i! Așa e și corect! Cel ce ajunge prea târziu să-și și ia pedeapsa de la viață.

— Ghinion! spuse Ole și râse și el.

— Păi, atunci se cheamă că totu-i lămurit, am spus. Sper foarte mult să putem rămâne pri...

— Uite! răcni Ole. Iar are de gând s-o facă! Propoziția cu *P*.

— Am putea rămâne totuși prieteni, spuse Lulu. Oh, da, propoziția asta o urăsc și eu!

Atât ea cât și Ole se îndoiră de mijloc de-atâta râs, aproape atingând tăblia mesei.

— Numai că, așa cum arăți, sigur n-ai auzit tu fraza asta niciodată pân-acum, mai spuse Ole, de îndată ce se mai potoli. Pun rămășag că bărbații cad la picioarele tale!

Lulu se strâmba de râs.

— Da! zise ea, abia trăgându-și sufletul. Și-ncă cum!

După care se aplecă către Ole și-i șopti acestuia ceva la ureche.

— Oh... Numai până joi, spuse Ole, chicotind. Pân-atunci se prea poate să se înzdrăvenească și inima mea, făcută acum bucăți.

Lulu își săltă din nou paharul.

— Noroc! rosti ea. Hai, aití, bea și tu ceva!

— Cu greu mai pot asista la așa ceva, spuse Patrick și se ridică în picioare. Iar dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să stau de vorbă cu tatăl tău. El, unul, e cel puțin treaz.

— N-am absolut nimic împotrivă, spuse Lulu, vorbe care i se părură lui Ole atât de comice, încât, de-atâta râs, fu cât pe-aici să cadă cu scaun cu tot.

— Are dreptate Patrick, spuse mama mea. Ritululu, mi-e jenă mie de rușinea ta!

— Și tu pe mine, spuse Lulu, arătând, ca și când, de-atâta râs, ar fi făcut pe ea.

— Chiar n-am știut că ai o soră super dulce ca ea, Gerri, rosti Ole.

— Am chiar trei surori super dulci, i-am atras atenția, încercând, fără să bat la ochi, să iau ceva distanță.

— Încotro? mă întrebă însă mama mea.

— Tocmai mi-am adus aminte c-am mai uitat ceva, i-am răspuns.

— Și-ai să...

Mama mea veni după mine.

— Tirilu! Mi-ajunge că soră-ta mă face să întru-n pământ de rușine aici, așa că să faci bine și să te porți cum se cuvine. Oh, nu! Uite că vine-acum și Alexa! Vai de tine dacă scapi vreun cuvânt despre dentistul cel beat! Și-o să spunem că nici nu-l cunoaștem.

— Unde-ai fost când ne-am apucat de cântat, Gerri, copila mea? întrebă mătușa Alexa. Să știi că ți-am simțit lipsa.

— Oh, unchiul August era așa de trist că nu putea să cânte, așa că i-am cedat rândul meu, i-am explicat mătușii.

— Ce copil bun, spuse mătușa Alexa. Marie-Luise zice că ai avea acum o relație cu un custode de muzeu, specialist în științele naturale. O fi bine-așa, atât de repede după sinuciderea aia a ta? Aș putea să-mi închipui că, în starea ta sufletească, atât de afectată, n-ar fi tocmai ușor de suportat o legătură cu un preparator de cadavre de animale.

— Dar nu-i vorba de-așa ceva, am început, neluând în seamă gesturile maică-mii, care-mi păreau că imitau propria-i dorință de a-și lua gâtul. Gregor este istoric de artă. Nu lucrează într-un muzeu, ci în domeniul editorial. Tare mult aș fi vrut să-l prezint familiei chiar în seara asta, dar și el are o petrecere, chiar alături, în *Sala de cristal*, a tatălui său, care împlinește șaptezeci de ani.

— Adică e unul dintre acei *Adriani?* întrebă mătușă-mea. Familia aia de profesori putred de bogați?

— Da, i-am răspuns. Iar Gregor e cel mai mic.

Mătușa Alexa rămase cu gura căscată. Iar mama mea aidoma.

M-am folosit de prilej ca s-o întind și eu.

— Eu trebuie să mă duc repede până dincolo și să-l caut, le-am mai spus. Pe mai încolo!

De cum am ajuns în fața ușii, am și cochetat puțin cu gândul de a mă duce în sala de alături și de a-l lua pe Gregor de acolo. Numai că așa ceva nu mai era necesar. El era deja acolo, rezemat de balustradă, așteptându-mă.

— Dar chiar c-a mers repede, spuse. Și doar ne propusesem o pauză de-o oră.

— Ah, știi ce... de fapt mă simt deja din nou în puteri.

— Și eu la fel, spuse Adrian și-mi zâmbi.

Părul îi stătea din nou ca de obicei, căci avusesem o ocazie cum nu se putea mai bună ca să i-l răvășesc bine de tot.

Lulu și Ole ieșiră din sală, lipiți unul de celălat și clătinându-se.

— Acum, chiar că trebuie, așa cred, să vărs, îmi strigă Lulu, veselă.

Iar Ole adăugă:

— Mă duc să-i sprijin capul. C-așa e un adevărat gentleman, nu lasă o domnișoară să vomite de una singură.

— În niciun caz nu-ți dau voie să stai pe-aproape, spuse Lulu, închizându-i în nas ușa de la toaletă. Sunt situații în care o domnișoară trebuie să fie de una singură, un lucru pe care l-am învățat de la mama.

— Pot s-aștept, îi răspunse Ole, sprijinindu-se de ușa încăperii cu pricina.

Apoi, mă luă pe mine în primire:

— Ei, bine, data viitoare n-o să mai fiu prin preajmă, gata să te opresc de la sinucidere. Sper că ți-e clar.

— Nici nu va mai fi vreo *dată viitoare*, Ole, i-am întors-o, luându-l pe Gregor de mână și pășind alături de el pe trepte, în jos.

— Cine-a mai fost și ăla?

— Păi, un... ăăă..., am făcut. Acela a fost medicul rezident Goswin.

— Aha, făcu Adrian. Ar trebui cumva să mă-ntorc chiar acum și să-i ard una-n bărbie?

— Nu e nevoie, i-am răspuns, trăgându-l după mine, către lift. O să sărim pur și simplu peste partea asta.

Și ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte ca ușile liftului să se închidă în urma noastră, a fost chipul complet aiurit al intrigantei cu păr roșcat, sora-șefă Alexandra, de dincolo de tejgheaua de la recepție.

Postfață

Acțiunea și personajele sunt complet rodul imaginației și toate eventualele asemănări reprezintă o pură întâmplare și sunt pe deplin neintenționate.

Ca de obicei, mulțumirile mele se adresează tuturor celor care m-au susținut: surorii mele, Heidi, pentru ședințele de brainstorming, atât de bogate în idei; lui Silke, Sigrid și neobositei și minunatei mele mame pentru babysitting; lui Elke Hurtz și lui Ednor Mier pentru valorosul lor ajutor în munca de documentare; colegilor mei de la *DeLiA*, Uniunea Autorilor de Romane de Dragoste de Limbă Germană, pentru numeroasele și inspiratele lor mesaje și sfaturile pentru contracararea blocajului scriitoricesc acut: *așa-i, spălatul geamurilor chiar c-ajută!*; Evei Völler, ale cărei e-mail-uri m-au adus în situația ca aproape zilnic, pufnind în râs, să-mi împroșc tastatura cu ceai de urzică în amestec cu coada-calului. (Tastatura este acum total antialergică, nu mai are nici urmă de punct negru și e absolut încântată de felul în care arată.)

Cele mai serioase mulțumiri i le datorez redactorei de calibru mondial, Claudia Müller, de la *Lübbe TUS Neldas*, care a dovedit din nou foarte multă răbdare, umor și implicare și nu și-a pierdut câtuși de puțin calmul atunci când, din pricina operațiunilor neplanificate de confecționare a unui cornet de prima zi de școală și a unor termene din același soi, nefast, am intrat ușor în panică. *Dacă n-ar fi minutul acela, ultimul, nici vorbă se se fi terminat vreodată ceva*, a spus cândva Mark Twain. Așa că și eu mi-am propus în cel mai serios mod ca următoarea carte s-o predau în ultimul minut, dar fix atunci.

Cornetul de prima zi de școală n-a ieșit așa de frumos precum în visele mele cele mai îndrăznețe, dar, potrivit condițiilor de lucru (două mâini stângi și un copil, care mai avea și o reprezentare foarte exactă asupra lucrului în cauză), a rezultat unul chiar demn de un premiu. E un cornet de prima zi de școală din soiul *Zmeu-amenințător-cu-sclipici-dar-nu-cu-sclipici-de-al-fetelor-ci-cu- sclipici-fermecat*, iar dacă sunteți interesați să primiți îndrumări de lucru vă rog să mă contactați.

Să scriu o comedie pe tema unei sinucideri a constituit o cutezanță mai anevoioasă decât cele pe care mi le-am asumat până acum. Nu am avut în niciun caz intenția de a mă amuza pe seama depresiilor, a celor depresivi sau a semenilor mei care aleg să-și pună capăt zilelor sau de a bagateliza în vreun fel asemenea teme.

Pe parcursul muncii am ajuns să mă identific într-atât cu eroina mea, încât am început eu însămi să scriu scrisori de adio. Atunci când însă, surprinzător, cartea s-a încheiat totuși, m-am abținut și nu le-am mai trimis. Iată mai jos, câteva extrase:

Elke – eram tânără și aveam nevoie de bani.

Domnul Fisher – merișorul-turcesc nu e în niciun caz vreo buruiană de prin cimitir, iar molidul-argintos nu aveți decât să vi-l băgați undeva!

Renate, Barbara, Janine, ce bine că existați.

Mike – poți să mă pupi în fund

Chrissi – oi fi eu grasă, dar tu ești proastă.

Bernhard, vechi prieten – mi-e dor de tine.

Frank, Lennart, mamă, Werner, Heidi, Harald, Florian, Benjamin, Leonie, Dagmar, Biggi, Rosine – vă iubesc.

Kerstin Gier, în vara anului 2006